

ДОМИНИК МЕЗОН ПИРЪТ НА ЗВЕРОВЕТЕ

Превод от френски: Александра Желева, 2017

chitanka.info

*Човек е най-малко себе си, когато говори
от свое име. Дайте му маска и той ще ви каже
истината.*

Оскар Уайлд

ПРОЛОГ

Внезапно един еднорог...

Пирът може да започва. С пренебрежително щракване с пръсти Арно Делоне нарежда на двамата пазачи, стегнати в смокинги, да затворят портите на имението. Мъжете се подчиняват, бронзовите маски с лъвски глави им пречат. Създанията с надвиснали вежди и заплашителен поглед, вдъхновени от скулптурите по бравите на римските врати, придават на охранителите старовремски вид. Суетейки се напред-назад под светлината на уличните лампи, обгръщащи движенията им в някакво призрачност, те затръшват тежките порти от ковано желязо, чиито решетки изкънтят... После ги залостват. Така гостите на *Пира на зверовете* се оказват изолирани от булеварда, който ги е извел до вилата.

Домакинът Делоне — прехвърлил петдесетте възпитаник на Националната школа по администрация, строен, поддържащ елегантния си вид не по-малко грижливо, отколкото бялата си грива, гледа как от другата страна на желязната ограда прислужниците бързат да откарат лимузините и спортните коли на гостите до най-близките паркинги. Като се изключи тяхното сноване, градът е пуст. Ньой се унася в еснафското си спокойствие. Разведреният Делоне дръпва дълбоко от пурата и намества маската си с изображение на китайски тигър. Тази година е избрал традиционна реликва от династията Хан със стърчащи зъби в огненочервен цвят. На фона на някои от гостите, един от друг по-реалистични с гривите си от естествена козина, неговата изчистена, семпла маска му придава едва ли не обезпокоителен вид. Доволен от впечатлението, което внушава, той издухва дима през тесните процепи на находката си, която е купил скъпо и прескъпо на един от търговете на „Кристис“^[1] в Лондон.

Делоне хвърля пурата на алеята и се отправя към вилата. Всичките му гости са влезли преди него — само две млади жени с изрязани вечерни рокли и безкрайно високи токчета го чакат под сводестия вход. Те са с маски на плячка, каквото е изискването към

всички участнички. Двете плашливи сърни, които Делоне старателно е подбрал сред предложените му компаньонки, представляват личния му ловен резерват. Като любезен домакин, той се е постарал да угоди на разнообразните вкусове и потайни желания на своите гости, но бидейки заклет сластолюбец, се е погрижил и за собственото си удоволствие. Любимката му — великолепна двайсетгодишна мулатка, чиято кръшна талия е подчертана от копринената рокля, разголваща гърба ѝ чак до таза, се притиска до него и го прегръща през кръста, докато втората — леко плашлива, но изваяна украинка — му отваря вратата.

Тримата прекосяват балната зала на вилата, покрита с червени драперии специално за случая, и заобикалят наредената в центъра на помещението африканска ловна сцена, пресъздадена с препарирани животни. Два лъва се хвърлят да разкъсат бивол — забили нокти в кожата му, те протягат паст към яремната вена на безпомощното животно. Картината е много въздействаща и Делоне вътрешно се поздравява за това нововъведение. Тазгодишният *Пир на зверовете* ще бъде най-хубавият, който някога е организирал, както и най-разточителният. Не съжалява, защото знае, че устройването на най-престижната и отбрана оргия в столицата му носи много повече влияние, връзки и длъжности, отколкото каквато и да била друга светска проява, дори и по-пищна. Гостите му съставляват единствено по рода си сборище от индустриалци, банкери, политици от всякакви партии, хора на изкуството и богаташи. В неговите салони се завързват познанства, сключват се съзаклятничества и договори, които възлизат на стотици милиони евро. Цената на тези оргии е без значение: докато гостите пазят вълшебния спомен за тях, той е на най-гол яма печалба.

Години са му били нужни, за да се наложи в тази си роля — години на лутане между полупровали и полууспехи, в сянката на могъщите си приятели, далеч от славата и камерите. Но организирането на гостувания в колумбийската му вила и на пътешествия със собствената му яхта му е позволило да осребри семейното наследство на фамилията Делоне и да се утвърди в специалното амплуа на дискретен сводник и организатор на частни партита с толкова многобройни познати, че вече е в течение на всички интимни истории. Той се изпъчва и лакомо плъзга длан по гърба на мулатката. От нежната ѝ кожа и сладкия ѝ аромат му прималява, но

още е прекалено рано, за да се отдаде на задоволяване на щенията си. Ще ѝ дойде времето на тази сърна — най-напред трябва да изпълни задълженията си на домакин.

В банкетната зала се разнася одобрителен шепот, когато той разкъсва обръча на разгулниците, хванал под ръка двете си плячки. Широкият прозорци гледат към дъбовата гора — дърветата са украсени с хартиени фенери и са осветени от факлите, пръснати из цялото имение. Делоне е вложил особено старание в осветлението — преди две години богат немски индустриалец си счупи глезена, докато тичаше подир една прекалено пъргава газела по време на лова, който бележеше началото на празненството. Не бива да се случват повече подобни инциденти, а и предвид напредналата възраст на някои гости, тези прекалено натоварващи дейности са отпаднали от програмата на вечерните партита.

Домакинът и придружителките му пристъпват към голямата шведска маса, наредена на терасата с лице към парка на вилата. Струя червено вино се стича от една лъвска муцуна и се събира в широк поднос — подобен мизансцен до известна степен е кощунствен, предвид престижната марка, но екстравагантността си има цена. Прислужници сноват из залата и поднасят чаши шампанско. Делоне внимателно наблюдава суетенето им като генерал на бойно поле. Никой от тях не вдига глава — наредено им е да стоят със забит в земята поглед и да не поглеждат гостите в очите. Длъжни са през цялата вечер да останат незабележими и анонимни, тяхното присъствие не бива по никакъв начин да притеснява развратниците. За това им се плаща цяло състояние. Ако някой от персонала наруши изискването, Делоне ще го уволни начаса. Човек в неговото положение не може да си позволи да не бъде потаен и дискретен.

Чува непристойния кикот на барон Дьо Сенекур. Тази свиня едва си е направила труда да покрие лицето си с някаква картонена маска на тигър, купена набързо от някой „ку-ку“ магазин. Делоне му хвърля гневен поглед, прикрит от собствената му маска. Дебелото шкембе на барона е изопнало смокинга, а дюкянът му вече зее, докато Дьо Сенекур пъха лъстива длан в деколтето на придружаващата го млада жена. Делоне се пита дали е пълнолетна — съмнява се. Охотно

толерира подобни волности във вилата си в Колумбия, но тук, наред Ньой, му се иска баронът да бе проявил по-голяма предпазливост. Сенекур е прекалено богат и влиятелен, че Делоне да упражни правото си да го изгони или дори да го помоли да сдържа нагона си. До ден-дневен винаги е успявал да заличи дирите от волностите на барона — парите и влиянието позволяват някои изцепки — и все пак Сенекур застрашава не само дискретността на *Пира на зверовете*, но и неговата елегантност и изисканост. Делоне мълчаливо се надява, че някой инфаркт, причинен от злоупотреба с виагра, най-накрая ще покоси тази непоносима свиня, докато злоупотребява с ученичка, съблазнена от лесната печалба, и ще го отърве от обременяващата му компания.

Край шведската маса две красиви антилопи здраво смъркат кокаин. Сервитьорите, заети с разрязването на печен глиган, с мъка се съдържат да не се отплеснат по двете жени. Делоне ще ги смърри при първа възможност. Засега се отдава на светски маниери — здрависва се, раздава прегръдки, прави комплименти по адрес на тоалетите, радва се на присъствието на този или онзи, обявява, че се очертава много приятна вечер... Всички стаи на двуетажната вила са осветени от факлите, разположени по негово нареждане. Украсата е премислена в най-малки подробности: докарал е картини от цял свят, изобразяващи ловни сцени в Африка; скици, някои от които са дело на Ричард Бъртън; оръжия, кожи и скулптури от слонова кост. В продължение на цяла седмица от най-различни краища на земното кълбо са прииждали пратки с препарирани животни, които пресъздават многолюдна дива фауна във всички помещения на имението. Измамно неподвижни лъвове, тигри, леопарди, пантери, рисове, пуми, хиени, вълци, гепарди, чакали и сервали стоят редом до сърни, газели, антилопи, зебри, елени и сръндаци. Цялата вила се е превърнала в ода, възпяваща лова, плътта, тържеството на зъбите, разкъсващи кожата, насладата от стичащата се в гърлото кръв, опиянението от смъртта на плячката. Този животински, хищнически и чувствен пир ще остане запечатан в умовете и Делоне предвкусва слуха, който ще го последва. Скорошните му неуспехи, свързани с прекратяването на тайните преговори за продажба на оръжие на арабските правителства, която трябваше да му донесе тлъста комисиона, ще бъдат заличени. Има още много пари в тази страна, очакващи онзи, който умее да ласкае първобитните човешки инстинкти!

Един припрян парижки адвокат го заговаря за текущо дело, в което негов колега и приятел защитава нефтена компания. Знае, че следователят, натоварен с делото, присъства на партито и би искал да се запознае с него. Делоне оглежда богато украсената венецианска кожена маска на адвоката, украсена с върволица релефни изображения на диви животни. Маската е красива, без съмнение изработена от фирмата „Кадел сол“, където Делоне се отбива при всеки свой престой във Венеция. Отговаря уклончиво на адвоката — най-напред трябва да произнесе приветственото си слово. Оглежда се за питие, за да си прочисти гърлото. Към него се приближава някаква жена — няма спомен да я е избирал, но сред гостите има и такива, които пожелаха да дойдат с придружителки, и домакинът не познава всяка присъстваща плячка. Приятно изненадан е, когато открива точно тази.

Непознатата с лъскава метална маска, изобразяваща еднорог, се измъква от група мрачни мъже с вълчи маски — дивеч, изтръгващ се от наточилата се да го разкъса глутница. Тя е атлетична, но изящна, изпъкналите мускули играят под кожата на шията ѝ, а изваяните ѝ ръце протягат към Делоне чаша червено вино, сякаш е отгатнала какво иска. Той се усмихва, съзерцавайки впития кожен корсет, който едва удържа гърдата на еднорога, и взема чашата, подадена му от ръка в черна латексова ръкавица.

— Нямам удоволствието да ви познавам, госпожице?

— Ако имаше само питомен дивеч, ловът нямаше да ви се услади.

— С кого дойдохте?

— Уловете ме и ще узнаете всичко.

Непознатата му обръща гръб и се отдалечава, което събужда у Делоне неочаквано желание. Гърбът на еднорога е плътно изрисуван с татуировка, изобразяваща цъфнала японска вишна. Клоните се простират по цялата дължина на раменете и се скриват под корсета с причудливо преплетени връзки, който пристяга кръста ѝ. Това бегло видение, най-дивото и непокорно създание сред карнавалните хищници, може да се превърне в кулминацията на собственото му пиршество. Тази нощ жената няма да му избяга. Делоне изпива чашата червено вино на един дъх, прокашля се и поглежда ролекса си. Време е за приветственото му слово. Зад страничните порти на вилата десет голи жени с африкански маски запалват факли в очакване да им даде

знак да поведат гостите към етажите, където за тях са подготвени територии за нощен лов.

Празненството ще бъде дълго и сладострастно. Делоне бързо пропъжда лекото безпокойство, свързано с едно странно писмо, пристигнало преди няколко дни. Някакъв мерзавец се опитва да го изнудва — вероятно защото не е поканен на бала — и го заплашва със смърт днес, точно в този час, ако не даде половината си състояние за благотворителни каузи. След като празникът приключи, сериозно ще се заеме с разкриването на самоличността на автора на тази безвкусна шега и ще се погрижи той да съжали за нея. Предвкусва предстоящата разплата и когато установява, че всички присъстващи мълчаливо са вперили поглед в него, подема словото си въпреки внезапната пареща болка в стомаха, която едва не го оставя без дъх.

— Скъпи посветени приятели...

Не успява да довърши изречението, парещата болка прекалено се изостря. Слага ръка на стомаха си и прави извинителен жест с ръка. Шепот пробягва из множеството. Делоне се изправя и се опитва да се съвземе, но в хранопровода му се надига поетата храна, която го изгаря като лава. Болката е ужасна. Закашля се. Кръв опръсква ръката му. Олюлява се и смъква маската — тя пада и се строшава. Шепотът се засилва, дори Сенекур спира да опипва младата си придружителка. Делоне усеща, че някаква течност блика от носа и очите му, забърсва се и едва не припада, когато осъзнава, че това е собствената му кръв. Изругава и се мъчи да извика за помощ, но повръщаното го задавя. Вътрешностите му са разтърсени от спазъм и той избълва силна струя, която опръсква най-близкостоящите гости. Повръща кръв, тъмна артериална кръв. Свлича се на колене сред ужасените викове на множеството. Усеща как всичките му органи постепенно се разкъсват. От носа му шурти кръв и той избълва една последна струя, преди да се строполи наред червена локва, която малко по малко залива терасата.

Доктор Жак Деланд си проправя път през тълпата, вцепенена от ужас след този потресаващ пристъп. Коленичи до Делоне и изругава през зъби при вида на обилния кръвоизлив — техният домакин кърви от всички отверстия и обърканият пластичен хирург не вижда как може да му помогне. Делоне раздвижва устни, докторът навежда плешивата си глава към омазаното в кръв лице и доближава ухото си до устата на умирация. Още една дума и Делоне издъхва обезкървен в

ръцете му точно когато страничните врати на вилата се разтварят и факелното шествие на голите жени нахлува сред всеобщото безразличие. Деланд се изправя и машинално поглежда часовника си. Полунощ е — Арно Делоне е издъхнал точно в полунощ.

Оповестяването на смъртта действа като бомбен взрив. Обзетите от паника гости се втурват към вилата, прекосяват балната зала и се устремяват към гардероба. Наплашени от блъсканицата, някои дори се отказват да си вземат вещите и хукват направо към булеварда. Хвърчат маски, валят ругатни, докато пазачите се канят да отворят желязната врата на имението. В хола избухват разправии, защото някои хора разблъскват останалите, за да си пробият път до чантите или палтата си. Стройният порядък е отстъпил място на свадлива и пошла суматоха. Никой от присъстващите големци не иска пресата да свърже името му с разюздано парти, проститутки и крайно подозрителна смърт.

Деланд стои сам с тялото на терасата — най-накрая един иконом му донася мобилен телефон. Хирургът набира спешния номер на полицията и докато чака отговор, обезсърчено наблюдава бягството на последните гости. Той ще се жертва, след като всички останали са позагрижени да не се окажат замесени в тъмна афера за непристойно поведение, отколкото от необходимостта да дадат показания пред силите на реда. Инстинктът им не ги подвежда — очевидно е, че тази смърт не е естествена, въпреки че му е много трудно да обясни причината. Прислужникът, който все още стои край него, го пита:

— Какво ви каза, преди да умре?

— Някаква неразбираема дума, сигурно блънуваше.

— Каква дума?

С въздишка на раздразнение, точно когато полицаят отсреща най-сетне вдига телефона, хирургът троснато подхвърля на твърде любопитния прислужник:

— Жудекс. Прошепна Жудекс!

[1] Британска аукционна къща, заемаща огромен дял от световните аукционни продажби на антиквариат и произведения на изкуството. — Бел.ред. ↑

1

Прииждащите вълни яростно блъскаат зъберите на островчето Антиош. Дори ятата рибарки, които всеки ден ловуват около фара и подводните скали, са останали на сушата. Сгушени нависоко в процепите по каменистия бряг на Шасирон, те чакат вилнеещите природни стихии да се укротят. Този миг още не е настъпил, а вляво на хоризонта слънцето вече потъва в океана зад остров Ре.

На няколко кабелта^[1] от брега, сред високите вълни, които разтърсват рибарското корабче като вейка, Ерван и неговите съучастници не могат да видят залязващото светило. Знаят обаче, че след няколко минути ще стане тъмно като в рог и тогава трябва да предприемат безумната си подводна експедиция.

Стомахът на Ерван се е свил от притеснение. Замислил е набег в трюма на товарния кораб „Маравиля кутейра“. Убедил е тримата си спътници да се възползват от прекъсването на спасителните операции по време на бурята, за да претърсват и ограбят каютите на круширания плавателен съд. Въпрос на чест е да не се откаже, защото само това му е останало — едната чест. Откакто фирмата му за водолазна екипировка под наем фалира, търпи само провали. Тази нощ трябва да обърне късмета си в своя полза, иначе семейството му ще бъде обречено на нищета за месеци, дори години напред.

Вече три дни нефтеният разлив, причинен от заседналия бразилски кораб, занимава медиите. От корабокрушението насам яхтеното пристанище на Сен Дени д'Олерон — обикновено мирно и тихо извън туристическия сезон — кипи от трескава дейност. Наложил се затворените през зимата хотели и ресторанти да заработят, за да посрещнат внезапния наплив от посетители. Журналистическите пълчища щурмуват сградата на пристанищната администрация, а преди бурята рояци моторници браздяха пролива между рифовете на Антиош и остров Олерон. Ерван и неговите приятели вече припечелиха няколкостотин евро, предлагайки услугите си, за да отведат журналистите до самите отломки. По това време на годината

обаче не липсват безработни моряци и конкуренцията на рибарите от Ла Котиниер с техните големи кораби сложи край на дребния им бизнес.

Тъкмо последните журналисти, с които Ерван пропътува петте километра, дележащи останките от брега, му подсказаха тази налудничавата идея. По време на разговорите им стана дума, че има нещо мътно около пътниците, които са се намирали на борда на товарния кораб по време на корабкрушението. Сухогрузът^[2], предназначен за превоз на дърва, карал тропическа дървесина от пристанището на Итакуи в Северна Бразилия до пристанище „Ла Палис“ в Ла Рошел. Насред бурята се натъкнал на рифовете — по тия места подобно бедствие не се е случвало, откакто построиха морския фар на Антиош. Журналистите все още се губят в догадки относно причините за катастрофата: повреда на фара, груба грешка в курса, допуснатата от капитана, механична авария... Едно обаче изглежда сигурно — товарният кораб гази над десет метра, което означава, че се е намирал на няколко морски мили^[3] от предполагаемия си маршрут. Подобно отклонение не може да се обясни само с бурята. Продължават да се изказват най-различни хипотези, но понеже никоя не се откроява, всеобщото любопитство все повече се разпалва.

Филипинският екипаж на бълкера^[4] тип „хендисайз“^[5] и капитанът — руснак по народност — са откарани с хеликоптер до жандармерията в Рошфор, където са разпитани за обстоятелствата около драмата. Корабкрушението поражда въпроси относно самоличността на някои от пътуващите на кораба лица. В бордния дневник не е отбелязан нито един пасажер, а целият екипаж е в Рошфор. Въпреки това трима от спасените са избягали още с пристигането си на сушата, преди да бъде установена самоличността им. Арматорът^[6] — филиал на нормандската компания „Дантребер“ със седалище в Гърнси, е заявил, че не знае нищо за тях. Бягството кара журналистите да предполагат, че на борда е имало трафиканти.

Най-вероятно стоката им е останала на кораба, защото не са могли да отнесат нищо с жалките спасителни лодки на сухогруза. Предполагаемото потънало съкровище разпали въображението на Ерван. Безделието и непрекъснатото киснене в баровете на острова са му помогнали да завърже някои съмнителни познанства и да участва в обирите на няколко пусти вили в Сен Трожан, на южното крайбрежие

на острова, така че знае къде да продаде евентуалната плячка от останките. След като идеята узря в съзнанието му, се оказа детска игра да я посее и в умовете на познати водолази. В тия времена на икономически застои Ерван по-скоро бе загрижен планът му да не бъде подет и от други, освен от неговите избраници. Само чакаха сгоден случай, за да съживят традицията на олеронските грабители на круширали кораби.

Метеорологичните условия са на тяхна страна. Затишието, позволило спасяването на екипажа и започването на операцията по изваждането на заседналия кораб, се оказа краткотрайно. Ураганът със сила десет по дванайсетстепенната скала на Бофорт отново се развихри по крайбрежието на Шарант и се наложи спешно преустановяване на цялата дейност. Роякът моторници изчезна, натоварените с журналисти рибарски кораби се прибраха в пристанището, а бреговата охрана се оттегли на разумно разстояние от скалите. Никой водолаз не би припарил до отломките при такова вълнение. Ето как Ерван и приятелите му попадат в капана на собственото си самохвалство. В моряшките семейства се смята за малодушно да отстъпиш пред природните стихии, а и тримата толкова отчаяно се нуждаят от пари, че не могат да си позволят лукса да се държат като страхливци.

Ерван хвърля поглед на мъжа, който седи на скамейката срещу него. Люка — най-младият от тях — е блед, устните му треперят. Син на рибар, той самият е лицензиран водолаз, така че не го мъчи морска болест, а страх. Никой не би допуснал какво се готвят да извършат — само наистина отчаяни хора биха заложили живота си на карта, поемайки подобен риск. В жандармерията няма да се намери водолаз, който да се осмели да се спусне във вътрешността на сухогруза при такива метеорологични условия. Ерван се мъчи да успокои младежа, но Люка му отвръща грубо, отказва да признае, че го е страх, и извърща поглед. За да прикрие смущението си, засегнатият Ерван за трети път проверява дали кислородните бутилки са изправни. Екипировката им е отлична — единствено тя е останала на Ерван от съсипания бизнес. Поддържа я грижливо, в това отношение няма никакви опасения.

Вече са едва на няколко метра от мястото, където ще се гмурнат, за да се доберат до товарния кораб под вода, далеч от

погледите на бреговата охрана. Целта им, забучена на рифовете край Антиош, се доближава. Удължената предница с крановете, които се виждат от брега при спокойно море, е отчасти полегнала на скалите. Кърмата на бълкера, задържана от разкъсаната арматура, е потънала във водата до задната надстройка, от която се подават само най-горните етажи. Предвид метеорологичните условия, положението на кораба е крайно неустойчиво, при операцията по неговото изваждане досега не са успели да укрепят корпуса и заради бурята съществува опасност товарът от дървени трупи всеки момент да се отвърже и да се хързулне по наклонената палуба към кърмата, повличайки целия кораб в дълбините.

Над корабчето се спуска мрак и забулва лицата на спътниците на Ерван. Тримата безмълвно закопчават компенсаторните жилетки и нахлузват плавниците. Ерван се качва на палубата. Черният силует на товарния кораб стои между тях и светлините на военните катери на бреговата охрана. За да не ги чуят — слабо вероятно при грохота на вълните, — техният съучастник изключва дизеловия мотор, който се задавя и млъква. Корабчето продължава да се доближава до целта по инерция.

Напомнянето е излишно, но старият рибар с изсечено лице се подсигурява и им изкрещява, като се мъчи да надвика пристъпите на вятъра, чиято скорост надхвърля сто километра в час и затруднява и най-простия разговор:

— Ще се върна да ви търся в този участък точно след деветдесет минути. Не се разтакавайте!

Мъжете кимат със стиснати челюсти. Ерван не може да се сдържи и се провиква на всеослушание с престорена бодрост:

— Хайде, момци, мислете за всички подаръци, които ще можете да купите на децата си!

Преди още да е довършил, вече съжالياва, че е изтърсил такава нелепица. Знае, че за да мислят за подобни неща, най-напред трябва да изплуват живи от безумното гмуркане и двамата му съучастници са обхванати от същите страхове. Откъм изтерзаната обшивка на кораба се носи виене на железа.

Намират се срещу кърмата на сухогруза, потънала във водата. От прочетеното в пресата Ерван знае, че над наклонения съд тегне опасност — всеки момент товарът от шестнайсет хиляди тона

дървесина от тропическите видове *Erisma uncinatum*, *Dypterix* и *Tabebuia impetiginosa* може да се отвърже и да обърне кораба. Трябва да проникнат в този агонизиращ звяр и да поверят живота си на устойчивостта на неговата черупка, шибана от вълните и разпорена от подводните скали. Ако тя поддаде, сухогрузът ще потъне заедно с тях.

Без да си продумат повече, без дори да се погледнат, за да не издадат страха си, тримата водолази нагласяват регулаторите и се гмуркат заднешком в тъмните бурни води на Атлантическия океан. Под повърхността Ерван запалва халогенния си водолазен фенер „Алсион“ и проверява посоката по компаса. И двамата му спътници запалват фенерите си и доплуват до него, после загребват с плавници към сухогруза. Под тях дълбочината е поне сто метра, но много скоро ще се натъкнат на скали.

Както са и очаквали, теченията са страховити и завихрящи. Заради бурята океанът е непредвидим, водата ври и кипи и трябва да се борят с всички сили, за да не се разпръснат и да се придвижат към металната грамада на круширания сухогруз. Ако на тяхно място бяха по-неопитни водолази, теченията вече щяха да са ги повлекли, отнесли, зашеметили и погубили, но те тримата са калени в тези води.

Въпреки че разполагат с най-мощните фенери, които могат да се намерят на пазара, имат едва няколко метра видимост в богатите на планктон води на Атлантическия океан. Нощта ги обгръща в непрогледна тъма и мъжете са едва ли не изненадани, когато лъчите на фенерите им разкриват част от зелената обвивка на сухогруза. След малко се озовават до едно от гигантските витла на кораба — всяка отделна перка е голяма колкото автобус. Достигат целта си — потъналата кърма. Продължават да се издигат към задната палуба, търсейки отвор, през който да влязат в корпуса на „Маравиля кутейра“.

Ерван насочва фенера към повърхността. Течението мощно го блъска в обшивката, той удря хълбока си в стената и сподавя болезнения си вик. Опира длани на стоманата и се оттласква с ръце нагоре към мостика, покрай руля. Двамата му спътници го следват и опипват кърмата, докато накрая не намират каквото търсят — потопен илюминатор със счупено стъкло, който води към трюма на сухогруза. Ако бяха тръгнали към трюма с фенерите и екипировките през стърчащата над повърхността част, бреговата охрана със сигурност щеше да ги засече.

Закрепват вендузите към стените на кораба, за да преодолеят теченията и да застанат на едно място. После Лоик, който е в най-устойчиво положение, предпазливо пъхва ръка през счупеното стъкло и отваря илюминатора. Илюминаторът е достатъчно голям, за да се промушат през него с кислородните бутилки. Ерван пъхва вътре фенера и осветява някакъв коридор. Изважда макарата с тънко найлоново въженце и я прикрепя към рамката на илюминатора. Това ще бъде тяхната връзка с изхода, тяхната нишка на Ариадна. Без нея може да се загубят в тъмната утроба на кораба и накрая да се задушат в мрака. Докато Ерван монтира пътеуказателя и завързва края на въженцето към водолазния си колан, Лоик прикрепя с вендузата си една резервна кислородна бутилка под отвора. Ако им потрябва допълнителен запас кислород, за да изплуват на повърхността и да стигнат до кораба на съучастника си, тази предпазна мярка може да им спаси живота. След като са се подсигурили по този начин, те без колебание проникват в тъмния, залят от водата коридор.

Товарният кораб ги посреща със зловещо скърцане, което дълго отеква в тишината на океана. Ерван проверява запасите си от кислород. Знае, че от тях тримата той „помпа“ най-много от бутилките. Напрегнатите усилия, с които се е добрал до кораба, са изпразнили наполовина първата бутилка. Трябва да си остави още толкова за обратния път, значи му остава една бутилка — разполага с по-малко от час, за да изследва каютите на сухогруза. Прави на спътниците си условния знак „наполовина празен резервоар“. Те кимат и се впускат по коридора. Нямаат време за губене.

Спасителните екипи още не са изследвали тази част от товарния съд. Изпомпването на резервоарите, съдържащи хиляда триста и осемдесет тона гориво, е по-належащо от проучването на каютите в още неподсигурената отломка, която заплашва всеки миг да погребее изследователите, завличайки ги на дъното или премазвайки ги под тонове дървен материал.

По протежението на коридора има десет врати, по пет от всяка страна, а той самият води към трап, който го свързва с другите етажи. След като са разучили обстановката, тримата мъже си разпределят задачите: по три каюти на човек; после се събират в последната и се

отправят към горния етаж, тъй като под тях най-вероятно е разположено машинното отделение.

Ерван мисли за писмата на съдебните изпълнители, за тегнещите върху му заплахи за банков запор и се устремява към първата каюта. Прекалено късно е да съжалява, трябва да намери нещо, което да му възвърне достойнството, иначе... по-добре океанът да го погълне. Отмества с ръка плуващите чаршафи, които препречват входа. Зад тях се показва скромна, оскъдно обзаведена каюта. Документи, дрехи и тоалетни принадлежности се поклащат в спокойната вода, която действа отморяващо на фона на току-що преживяното. Ерван започва да отваря шкафчетата и чекмеджетата едно по едно, но открива само прости вещи, които навярно принадлежат на някой моряк. Няма късмет. Излиза и се вмъква във втората каюта.

Помещението зад заяждащата врата е по-широко, фенерът на Ерван едва успява да го освети цялото. В него има бюро и мебели, които се носят безцелно в мрака. Отваря един шкаф, насочва лъча към съдържанието му и се ококорва от изненада. На закачалките висят екзотични носии — препаски и украшения за коса, чиито ярки цветове засияват на светлината на лампата. С подобни носии си представя облечени индианците от Амазония по време на племенни обреди. Издърпва едно чекмедже и изважда револвер и два пълнителя. Интуицията му оглушително крещи, че е намерил каквото търси, че изследва каютата на трафикантите. Полага последно усилие и навлиза да тършува още по-навътре в каютата.

Под купчина мебели, запратени към стената в дъното от накланянето на кораба, Ерван съглежда черен железен куфар. Измъква го криво-ляво изпод леглото и столовете, струпани над него, и установява, че е заключен с два едри катинара. Изважда от снаряжението си предвидените за подобни предпазители клещи-резачки и прерязва скобите на куфара, които не са чак толкова здрави. Не успява да го разтвори напълно — пречи му железният обков, но успява да пхне ръка вътре и напипва нещо като стъкленици, наредени една до друга. Ерван напряга всичките си сили, за да избута обкова, и успява да отвори още капака на куфара. Отново бърка и изважда буркан. Осветява го и сподавя радостния си вик.

Стъкленицата е обкована от нещо като златна коруба. Капакът ѝ също е златен, а цялата стъкленица е покрита с непознати за Ерван

знаци. Успява да извади още една стъкленица, но с голяма мъка, и замалко да се пореже на срязаните скоби. Разбира, че ще му е нужна помощ, за да вземе останалите, затова пъха двата буркана в чантата си и излиза.

Докато пресича коридора, за да отиде при Лоик, Ерван ликува. Връхлита в каютата, която приятелят му би трябвало да претърсва в този момент. Съжالياва, че не може да говори, за да даде воля на бурната си радост и да му съобщи, че с финансовите им затруднения е свършено и че животът им ще се промени. Вече толкова време търпи провали във всяко свое начинание, че откритието му придобива измерения на истинско прераждане. Лоик стои пред един отворен шкаф. Вратите на шкафа го скриват, Ерван забелязва само краката му. Потупва го по прасците, но той не реагира. Ерван доплува до него, отмествайки с ръка някакви въжета, които му препречват пътя. Водата пред очите му е гъста и лепкава и лампата не успява да пробие плътния слой. „Вероятно машинно масло“, помисля Ерван и хваща Лоик за рамото.

Лоик не реагира. Ерван го придърпва към себе си. Съучастникът му е безжизнено отпуснат. Разтревожен, Ерван отново отмества въжетата, които пак закриват полезрението му, и насочва лампата към главата на приятеля си. Лицето на Лоик зад водолазната маска е синкавобледо, застинало в ужасяваща гримаса, а от очите се вижда само бялото. Ерван проумява, че лепкавата вода наоколо всъщност е кръвта на съдружника му. От изненада надава вик и изтървава регулатора. Дихателният апарат изпуска дълга върволица мехурчета, докато успее да го нагласи.

Отново осветява приятеля си. Коремът под пъпа му е разпорен от край до край, вътрешностите му са изскочили от трийсетсантиметровия разрез. Червата му плуват в помещението, не въжета. Ерван замалко да повърне и да се задави, но страхът надделява.

Що за нещастен случай може да е причинил подобно нещо на съдружника му?

В безсилието си да разбере какво се случва Ерван излиза от каютата и тръгва да търси Люка. Не толкова плува, колкото се мята и пълзи, за да се добере до вратата, тежко диша в маската си и всеки момент ще изпадне в хипервентилация. Водолазните му рефлексии

обаче надделяват, хваща се за рамката на вратата и нормализира дишането си. Успокоен, осветява коридора, за да види къде се намира последният член на триото. В светлия кръг се появява силует на водолаз, който се приближава. Махва му с ръка да дойде при него. В екипировката на водолаза забелязва нещо, което го озадачава — в ръцете си държи харпун, а неговият съдружник не е взел такъв със себе си. Значи това не може да бъде Люка.

Ерван осъзнава в каква ситуация са попаднали. Лоик не е пострадал при нещастен случай — бил е убит от други водолази.

Товарният кораб е клопка.

Зад непознатия в мътната вода изплуват още две фигури. Не носят фенери, но маските им са странни. На Ерван му се струва, че разпознава очила за нощно виждане. Само военни водолази със специална подготовка използват подобно оборудване. Опасява се, че ако се доберат до Люка, ще му отредят същата участ като на Лоик, но няма възможност да го потърси. Непознатите със сигурност са забелязали светлината на фенера му. Инстинктът му оглушително крещи незабавно да бяга, ако иска да отърве кожата.

[1] Кабелт — мярка за дължина на морски въжета, използвана в корабоплаването. Един кабелт се равнява на около 200 м. — Бел.ред. ↑

[2] Товарен кораб, предназначен за морско и речно плаване, който превозва различни сухи товари, като например зърно и дървесина. — Бел.ред. ↑

[3] Една морска миля се равнява на приблизително 1.8 км. — Бел.ред. ↑

[4] Плавателен съд за превоз на насипни товари като например руда, въглища или цимент. — Бел.ред. ↑

[5] Най-разпространеният вид бълкери с капацитет от 10 до 35 т. — Бел.ред. ↑

[6] Притежател на кораб — физическо или юридическо лице, — който го съоръжава и снабдява на свои разноски. — Бел.ред. ↑

2

Жереми отхапва от кексчето с боровинки, което току-що е извадил от раницата си, и отваря втори прозорец на личния си компютър. Обзет е от нетърпение и ругае отчайващата мудност на машината. Работата в полицията изисква много жертви и той приема охотно повечето, но да изостави своя „Макинтош“ и да се налага всеки ден да работи на компютър, който е оскърбление за здравия разум и добрия вкус, му струва много повече, отколкото мизерната заплата и строгото дневно работно време. За да служи на благо на обществото, се е наложило да се прости с навиците си на нощна птица, да започне да се облича семпло и да придаде по-класически вид на подстрижката си. Истинско преобразяване, придружено от задължителни физически упражнения, с които неговият обездвижен и захранван със сладко организъм не е свикнал. И все пак най-много страда, че трябва да работи на тези лошо измислени и зле оборудвани компютри. Същевременно знае, че администрацията и без това проявява към него необичайна щедрост и че оборудването, с което разполага, е нерегламентирано. Няма да е благоприлично да иска повече от началничката си. Усмивва се при мисълта, че случаят, по който работи, е всичко друго, но не и благоприличен... Ако се проточи, ще връчи нова заявка за консумативи и ще убеди управлението да го прехвърлят на „Макинтош“.

Изгълтва половин чаша кафе и роптае, докато наблюдава разиграващия се в момента по „Ибей“ търг за оригинална рисунка на Уил Айзнър^[1] — създателя на Духа^[2], — на която супергероят се е притаил на някакъв покрив, а от прословутата му шапка се стичат дъждовни капки. Цената на тази илюстрация от 1950 година вече е надхвърлила сумата, която може да си позволи с лейтенантската си заплата. Денят започва зле. Един колега го моли за някакво техническо разяснение и той му отговаря машинално, вперил носталгичен поглед в красивата черно-бяла илюстрация от комикса, която му се изплъзва под носа.

Безразлични към мъката му, офисите на Централната служба за борба с киберпрестъпността оживено тракат и шумят. Оперативната структура на службата за киберпрестъпления едва се побира в тези помещения. За разлика от служителите в другите отдели, следователите от ЦСБК почти не се отделят от компютрите си, затова теснотията им причинява повече неудобства, отколкото на колегите им. Принудителната близост понякога напруга обстановката, особено с личности като Жереми, който не блести с умения за приятелско общуване. Той усеща, че лошото му настроение се засилва, демонстративно пренебрегва следващия въпрос на колегата си, който не може да се справи с идентифицирането на някакъв фиктивен ай пи адрес, и си надява слушалките. Пуска си *Keep You Close* — песента на dEus^[3], която е свалил преди малко от сайт за споделяне, и се откъсва от околния свят.

Жереми започва разговор по „Скайп“ с приятелката си, която е художничка, и споделя с нея колко му е мъчно, че е изтървал рисунката на Уил Айзнър, като едновременно с това отговаря на началничката си как напредва разследването за масово източване на банкови сметки, извършвано от литовски хакери. Може да води и по пет разговора наведнъж, заради което преди няколко месеца се наложи да се извини на началничката си, понеже я нарече „котенце“, заблуден, че говори с тогавашната си приятелка.

Капитан Бертран влиза в общото помещение и го пронизва с убийствен поглед. Слушалките са забранени в службата. Тяхната употреба е поредното изключение, което администрацията е допуснала в името на Жереми, но Бертран продължава да прахосва енергия, оспорвайки придобивката му. В полицията открай време не достигат служители с профила на Жереми Бисание — хакер и компютърен гений, роден с харддиск в главата, свързан едва ли не телепатично с интернет. Заради него са допуснати много нарушения на правилника. За да издържи конкурса, за да бъде назначен, а после — и за да остане на работа и да успее да се нагоди към работната етика на криминалния отдел, на който е подчинена ЦСБК. Без тези компромиси Жереми щеше да изтъргува таланта си в частния сектор и множество дела щяха да останат неразрешени. Мартинели — началничката на отдела — е

наясно с това, но не и Бертран. Толкова по-зле за него, тъй като Жереми знае кой ще излезе победител в тази игра.

Капитанът му прави знак да си свали слушалките, Жереми се преструва, че не го вижда. Ядосаният Бертран тръгва към него. Жереми отваря прозорци, свързани с настоящото приоритетно дело, за което е информиран и инструктиран лично от началничката на отдела. Бертран дори не знае за какво се отнася то — сполучлив метод Жереми да му припомни особеното си положение в отдела. Сред страниците, които се появяват в четирите ъгъла на екрана, фигурира и дискуссионен форум на *4chan*. В този сайт се събират привържениците и активните членове на „Анонимните“. Това е историческото място на раждането на групата, а форумите му и до днес координират предстоящата дейност на участниците в движението. „Анонимните“ нямат структура и ръководители, всичките им членове са равнопоставени и дължат репутацията и влиянието си единствено на своите постъпки. Това е духът на „ДУкрацията“^[4] (демократия на действието). За престижа на даден „Анонимен“ се съди по делата му, а делата се разгласяват в *4chan*.

Насред целия неизбродим анархистки хаос Жереми се интересува само от дискуссионна група, наречена „(ПОЛ) политически некоректно“. Следи я ежедневно от началото на разследването — до този момент безрезултатно. Жереми възкликва от изненада и рязко смъква слушалките:

— Ура! Гадината се е върнала.

Под смаяния поглед на Бертран, на когото прави знак да замълчи — а той и бездруго е прекалено сличан, че да отговори — Жереми превърта постингите във форума и се уверява, че съобщението, от което се интересува, е единственото пуснато от този подател. После разпечатва публикацията. Зад него Бертран промърморва някакъв въпрос. Жереми се вбесява и го срязва с безизразен глас:

— Дисциплинарната комисия за слушане на музика на работното място ще почака. Попаднах на важна следа, капитане.

Жереми се втурва към принтера. Възбудата го обзема и му дава крила, стокилограмовото му туловище почти не докосва пода. Очертаващият се лов е единственото истинско обяснение за

присъствието му в редовете на полицията. Жереми обожава предизвикателствата, преследването на хитри киберпрестъпници с оригинален подход е наркотик, без който вече не може, а това разследване изцяло засища желанията му. Грабва листа, подал се от стария принтер, и се устремява право към кабинета на началничката на отдела.

Отваря вратата, без да почука, и оставя листа на бюрото ѝ. Неспкойната брюнетка с южняшки закръглени форми се готви да го смъмри, но очите ѝ падат върху хартията и тя се вцепенява. Поглежда към взводния командир, който седи срещу нея, и го моли да излезе. Полицаят се подчинява. Без да продума на Жереми, Мартинели вдига слушалката и набира номера на мобилния телефон на директора на националната полиция. Включва се телефонен секретар. Мартинели, чието поведение издава необичайна за толкова прагматична и волева жена тревога, се прокашля, поема дълбоко въздух и оставя лаконично съобщение:

— Жудекс е публикувал ново послание.

[1] Уилям Ъруин Айзнър (1917–2005) — американски автор на комикси и художник, считан за един от пионерите в изкуството на графичния роман. В негова чест в САЩ ежегодно се организира поредица от международни събития, ознаменуващи комиксите, графичните романи и свободата на словото. — Бел.ред. ↑

[2] *The Spirit* — най-известният комиксов герой на Уил Айзнър. Духа е маскиран отмъстител, чиято мисия е да се бори срещу престъпността в Централ Сити. Първата история за персонажа е публикувана през 1940 г. на страниците на няколко таблоида и бързо набира огромна популярност. През 2009 г. комиксът е екранизиран от Франк Милър с Гейбриъл Махт в главната роля. — Бел.ред. ↑

[3] Белгийска рок група, сформирана през 1991 г. — Бел.ред. ↑

[4] *DOcratie* — от английския глагол *do* (правя, върша) и френското съществително *démocratie* (демокрация). — Бел.ред. ↑

3

За миг Ерван се поколебава дали да не се притаи на дъното на някоя каюта и да не изчезне в мрака. В подобна непрогледна тъма фенерите, с които разполагат непознатите водолази, навярно им осигуряват съвсем слаба видимост — най-много два метра. Ако се скрие, трудно ще го открият в обширната вътрешност на товарния кораб. Взема решение и изключва халогенната си лампа. Мракът го поглъща и Ерван се насочва вляво, преди непознатите да го настигнат.

Със свито гърло опипва стената по цялото ѝ протежение, търсейки къде да се скрие. Мъжете са отрязали достъпа до илюминатора, през който влезе. Диша тежко в маската и изпуска гъст облак мехурчета. Пак не съумява да овладее дишането си — ако продължава така, няма да издържи достатъчно дълго, докато неканените гости прекратят търсенето си. Трябва да се успокои или да намери начин да се измъкне. Сякаш в отговор на тревогата му скелетът на товарния кораб започва да издава протяжни скърцания. Звукът на метала, огъващ се под силния напор на теченията, напомня предсмъртния рев на някое морско чудовище. Ерван се отказва от идеята да поеме контрол над дишането си — изпитва прекалено силен страх за подобно усилие.

На няколко метра в мрака решителните, безшумни и невидими убийци могат всеки момент да го връхлетят, за да му отредят същата участ като на горкия Лоик. Твърде се бави да открие вратата на някоя каюта, знае, че не може да стои още дълго на открито, точно на пътя им. Лека-полека страхът му прераства в пристъп на клаустрофобия, не вижда нищо и усещането за затворено пространство постепенно го парализира. Ерван затваря очи и мислено си представя светла шир, както са го учили да преодолява такива пристъпи. Застава неподвижно за няколко секунди, усещането отслабва, трябва пак да тръгне, ще го убият, ако не се махне оттам. Ерван променя целта си и се устремява към люка в дъното на коридора. Направил е проста сметка — да прекоси горното ниво и да излезе през първия илюминатор. Този план

изглежда трудно осъществим в пълния мрак, но пък ако стои на едно място, със сигурност е обречен.

Ерван се плъзва към стълбата с протегнати ръце, за да предотврати някой злощастен сблъсък. За няколко секунди достига стената в дъното, изправя се и улавя една от стоманените стъпенки на трапа. Товарният кораб скърца все по-силно, на Ерван даже му се струва, че се е раздвижил. Ако арматурата на сухогруза поддаде, цялата задна част, където той се намира, ще потъне за няколко секунди на повече от сто метра дълбочина и тримата убийци ще изглеждат като смехотворна заплаха в сравнение със зиналата морска бездна. Ерван се прилепва до стълбата, за да промуши кислородните бутилки през тесния люк. Пъха ръцете си, но не успява да се издигне, нещо го задържа. Напряга всички сили — напразно. С ужас разбира какво го обездвижва: на колана му все още е закачено спасителното въже. Очевидно някой го е хванал и го придърпва.

Ерван се опитва да подпъхне стъпалата си в стъпенките на трапа и да освободи ръцете си, за да откачи колана с оловните тежести. Плавниците му не успяват да се закрепят и тегленето го издърпва далеч от трапа. Изопва се като тетива, търси за какво да се захване. Страхува се, че всеки момент пред него ще изникне острие на нож, което ще разкъса вътрешностите му. От паника ръцете не го слушат и не успява да разкопчае колана. Разплаква се и започва да умолява, когато тегленето рязко го кара да отскочи два метра назад в коридора. Пада по гръб, бутилките му изкънтят на металния под. Струва му се, че различава нещо в обгръщащия го мрак. Бои се, че е ударил последният му час. Стигне ли се до ръкопашна схватка, знае, че няма никакъв шанс срещу тримата убийци. Докрай ще проваля живота си от глупост — проклина се, че е забравил да се откачи от спасителното въже, преди да се помъчи да избяга. Тъкмо си мисли, че тази последна грешка ще изиграе ролята на негов надгробен надпис, и някаква светлина озарява мястото.

Светлината идва от лампата на Люка, който излиза от една каюта, без да подозира за опасността. Младежът носи обемист чувал на рамо и осветява действащите лица с халогенния си фенер. Тримата убийци са точно там, където Ерван е предполагал — на два метра от

него, с ножове и харпуни в ръка. Мъжете се обръщат и зърват Люка точно зад себе си. Ерван знае, че няма да има втори шанс. Успява да измъкне токата от гайтаните на колана и се освобождава. Оттласква се с пети и се изстрелва към люка. Когато кислородните му бутилки се удрят в трапа, зърва фигурата на Люка миг преди да изчезне в мрака — фигурата се превива на две, изтървава лампата и се хваща за пронизания от харпун корем.

На горния етаж го чака изненада. Ерван се озовава в широко помещение, където водата достига само до раменете, и най-сетне вижда достатъчно ясно, за да може да се ориентира. Намира се в каюткомпанията^[1] на кораба — в тази част, която все още се подава над водата. Маси, столове и кухненски съдове плуват сред миризма на гнилоч. Няколко илюминатора гледат към бушуващия океан, някои от тях са счупени. През тези отвори той съзира в далечината светлините на корабите на бреговата охрана. Свободата — на десет метра от него.

Извън водата трещенето на арматурата достига до слуха му като дълго стенание, прекъсвано от шума на вълните, които блъскат обшивката. Ерван се бъхти сред отломките, за да достигне един от счупените илюминатори, наклоненият под затруднява придвижването му и е изминал едва няколко метра, когато го спира нечий глас:

— Стой или ще те изпратя при приятелите ти!

Мъжът има чуждестранен акцент, вероятно бразилски. Ерван не може да се похвали с богат опит в подобни ситуации, но и не разбира защо непознатият губи време да го заговаря, вместо да го убие незабавно като съдружниците му. Не се обръща, но отгатва, че мъжът е изпреварил съучастниците си и че не носи харпун. Нужно е време да се изтръгне харпунът от тялото на жертвата, сигурно още е забучен във вътрешностите на Люка. Непознатият блъфира, за да го забави. Ерван се гмурва и се насочва към счупените илюминатори.

Достига до стената с няколко метра преднина пред преследвача си, но трябва да спре за миг. Може да се пореже на острите ръбове на счупеното стъкло, а и навън вълните яростно блъскат обшивката на бълкера. Ако не се измъкне точно когато вълната се отдръпва, вълнението ще го запрати към стената и ще го смачка.

Противникът му се възползва и го сграбчва за крака. Ерван рита, за да се освободи, и се изправя, за да застане с лице към нападателя. Непознатият се намира на метър от него и не успява да се задържи на

крака заради течението, което го засмуква към прозореца — знак, че вълните се отдръпват. Мъжът не позволява на Ерван да се устреми навън, като препречва изхода, а в другия край на каюткомпанията изникват съучастниците му със заредени харпуни. Ерван решава, че е хванат в капан, но преди нападателите му да успеят да се прицелят, корабът се намесва в схватката.

Оглушително скърцане, много по-мощно от шума на вълните, изпълва каюткомпанията — гръмовен предсмъртен метален вой, изпълнен с отчаяние. Арматурата на сухогруза поддава. Ерван чува адския грохот на търкалящия се товар, който се е развързал. Един кран се стоварва на палубата и удря надстройката над тях. Времето спира, противниците замръзват в очакване на това, което ще последва. Секундите им се струват минути, докато подът внезапно не хлътва няколко метра с ужасен трясък.

Ерван се вкопчва за рамката на илюминатора, остриите ръбове разрязват дланта му, но той не се пуска. Пред него се мярка и изчезва безпомощният му противник, отнесен от течението. Водата нахлува през илюминатора и окончателно залива каюткомпанията, Ерван изчаква въртопът да се успокои, за да се добере до отвора и да се измъкне от кораба. Шумът от кърмата секва, няколко жезла от арматурата успяват да я задържат, но краят ѝ е близо. Ерван изпитва задоволство при мисълта, че има голяма вероятност тримата му нападатели да потънат заедно с останките на кораба. Успява да се измъкне от едва крепящия се ковчег, без да се пореже на остроото стъкло. Само ръката го боли и стисва юмрук, за да притисне раната. Включва лампата си и загребва енергично с плавниците, за да се отдалечи от сухогруза.

Кислородните му бутилки започват да черпят резервния въздух. Гмуркането е траяло по-малко от два часа, но при разразилите се обстоятелства е изразходвал два пъти повече от предвиденото. Ерван се колебае дали да доплува до корабите на бреговата охрана, които се намират на сигурно разстояние от няколко десетки метра пред него. Знае, че тази помощ ще му струва много скъпо, че ще трябва да обяснява какво е станало в товарния кораб и няма да се измъкне от повдигане на обвинение и конфискуване на плячката. Обаче, ако движи плавниците равномерно и се успокои, може да се добере до

мястото, където съучастникът му трябва да ги прибере. Избира да поеме този риск.

Ерван заобикаля рифовете, вкопчава се в перспективата за хилядите евро, които носи на гръб, за да не се поддаде на изтощението. Бедрата му горят, трудно му е да задържи посоката и да плува ритмично, но усилията му дават резултат. Веднага щом доплува до мястото на срещата, съзира над себе си дъното на бялото риболовно корабче, с което ги е докарал старият рибар. Издига се към него, издувайки спасителната си жилетка с малкото останал в бутилките въздух. Подготвя се, че ще трябва да обясни на Гаетан как двамата му приятели са убити в останките на кораба. Убийствата не са предвидени в споразумението. Ерван се надява, че старецът ще се съгласи да си мълчи, но се страхува, че за да го убеди в това, ще трябва да се раздели с половината плячка.

Докато трае краткото изплуване, има време да забележи, че маневрите на корабчето са в разрез с най-елементарните правила за плаване при силно вълнение. То се подлага на вълните странично, без да се опита да намали силата на удара, като ги пресреща челно. Насред подобна буря вълнението много скоро ще го преобърне. Стар морски вълк като Гаетан не може да си позволи да плава по този начин. След като се качва на корабчето, Ерван не се учудва, когато не открива никого. С мъка се покатерва на трясещата се от вълните палуба. Няма време да си поеме дъх, гази до прасците в морска вода и го грози опасност следващата вълна да обърне кораба. Сваля плавниците и веднага се втурва в рубката^[2]. За щастие, грижливо поддържаният мотор веднага запалва. Ерван включва помпите, за да изгребе водата, после насочва носа към вълните. Докато извършва тези маневри, установява, че навигационните уреди са омацани с лепкаво червено вещество, което след преживяното му е лесно да идентифицира. Нападателят са започнали смъртоносния си поход отгук, с екзекуцията на Гаетан, чиято кръв е оплискала цялата рубка.

След няколкоминутна борба с вълнението Ерван успява да овладее ситуацията. Извърта кораба и отново го насочва към остров Олерон. В непрогледния мрак фарът на Шасирон му позволява да различи очертанията на брега и дори забелязва няколко светлини,

които указват местоположението на пристанището на Сен Дени, където колата му го очаква на общинския паркинг. Няма как да се върне сам с кораба. Изчезването на тримата му съучастници ще доведе до разследване. Ако всички са запазили в тайна плана, както се бяха разбрали, Ерван може и да се измъкне необезпокоявано. За да увеличи шансовете си, той не би си позволил да рискува да го видят как влиза сам в пристанището с кораба на Гаетан. И така, поема курс малко по на юг, към плажа на селцето Ла Бре, и превързва криво-ляво ръката си със стар подгизнал парцал.

При настъпването на прилива Ерван може да спре мотора само на няколко кабелта от брега. Обръща движещия се по инерция кораб на сто и осемдесет градуса и го насочва с носа към открито море. Събира си нещата, като изключително внимава да не остави на борда нищо свое. Хвърля във водата обемистата чанта с плячката и се връща в окървавената рубка. Блокира руля и включва мотора, след което подкарва кораба към океана и скача във водата, без да се помайва. Ерван доплува до чантата, за да я прибере, и излиза на брега. Корабът вече е изчезнал в мрака и скоро звукът на дизеловия мотор бива заглушен от шума на вълните. Ерван се моли съучастниците му да са запазили плана в пълна тайна. Скоро телата им ще почиват заедно с останките от товарния кораб на повече от сто метра дълбочина, а името на стария рибар ще бъде добавено към дългия списък на самонадеяни пияници, погълнати от морето в бурна нощ.

В този нощен час на паркинга на пристанището не се мярка никой. Малкото паркирани коли принадлежат на журналисти, които си седят на топло в хотела над залива, на няколкостотин метра оттам. Ерван трака със зъби, вкочанен е от дългото ходене и ледения вятър, но и от резкия спад на адреналин. Мисли си, че ще трябва да спи два дни без прекъсване, за да се възстанови. Нито умората, нито мисълта за загиналите му приятели обаче успяват да помрачат задоволството му. Носи злато за хиляди евро. След толкова години недоимък и унижения, нищо не може да му развали удоволствието. Който смята, че престъплението е въпрос на морал, никога не е живял в нищета. Напъхва вещите в багажника на колата си — рено комби, — но вкарва вътре чантата със стъклените. След като сядат зад волана, не устоява

на изкушението — запалва осветлението и изважда двете си чудесни находки.

На светлината златните обвивки около двете стъкленици искрят като съкровище на холивудски пират. Ерван изпитва гордост — изплъзнал се е от трима убийци и е извършил успешно гмуркане в условия, които биха накарали повечето специалисти да се откажат. Знае, че трябва да му е мъчно за тримата му съучастници, но не се чувства отговорен за смъртта им. Лоик, Люка и Гаетан знаеха с какво се захващат, гмуркането криеше рискове. Не са очаквали точно такъв риск, но доброволно приеха да участват. „Дявол да го вземе — въздъхва той, — поне загинаха като мъже, вместо да умират от скука на това скапано място“. Кани се да прибере плячката си, когато една подробност привлича вниманието му.

Точно когато изглежда, че шибаното от вятъра и проливния дъжд комби, чиито омаломощени чистачки не могат да смогнат, сякаш всеки момент ще се преобърне, лампата примигва и угасва. Ерван удря с юмрук изтощената вградена крушка. Тя пак светва и мъжът вдига стъкленицата на светлината. Между златните зъбци, които обхващат опушеното стъкло, различава жълтеникава течност. В мътната течност се очертават тъмни сенки, които не плуват, а сякаш са потънали в желе. Въртейки стъкленицата насам-натам, Ерван най-накрая успява да види какво точно представляват останките и по гърба му пробягва дълбока тръпка. Доколкото успява да различи — едно око, два пръста и едно ухо. Останалата част от органичните отпадъци е неразпознаваема... Неговата плячка, както и останалите на борда стъкленици съдържат раздробените останки на човешко същество.

[1] Общо помещение за хранене и отдых на екипажа — Бел.ред. ↑

[2] Закрита надстройка на палубата. — Бел.ред. ↑

4

Луи льо Морван,
Жудекс знае.

Жудекс знае, че не само опропастявате и опозорявате, но и убивате хора. Льо Морван, за да изкупите престъпленията си. Жудекс Ви заповядва да предоставите половината си състояние на Агенцията за социално подпомагане. Трябва да го направите най-късно до 18 ч. утре.

Жудекс знае, че давате подкупи, за да получите концесии и обществени поръчки във Франция, Мали и Нигер. Жудекс знае, че сте участвали във финансирането на терористични групи, за да дестабилизирате правителствата на Чад, Судан и Руанда, които не са приели Вашите условия.

Жудекс знае, че отричате и прикривате робския детски труд на Вашите строителни обекти в Бирма, Йемен и Мадагаскар.

Жудекс знае, че сте уредили да екзекутират петима души в Габон, за да потулите афера, която е щяла да Ви компрометира.

Жудекс знае, защото има доказателства за всички тези престъпления. Когато удари часът, Жудекс ще ги огласи.

Жудекс знае, че сте недосегаем за правосъдието. Жудекс обаче Ви е осъдил.

Льо Морван,
Откажете се от неморалното си богатство или утре в 18 ч. Жудекс ще Ви убие.

Вие, които познавате лицето на неправдата, присъединете се към нас.

Утре Жудекс ще бъде легион.

Посланието може да е дело на някой млад екзалтиран анархист, но създава прецедент. Две седмици по-рано по същия канал е публикувано писмо, отправящо заплахи към Арно Делоне, само че никой не му е обърнал внимание, освен самия Делоне, който е получил копие по пощата. Посланието е открито едва след смъртта на Делоне, а на Жереми е възложено да разобличи неговия автор, да попречи на разпространението на текста и да следи за нови съобщения от същия източник. Новото послание е сходно по съдържание с предишното, включително и първите редове, заимствани от поредицата фейлетони на Артюр Бернед^[1] и Луи Фьояд^[2], озаглавена „Жудекс“^[3] — име, което изнудвачът е решил да си присвои.

Жереми оставя листовите на бюрото на развълнуваната и изнервена началничка, която чака директорът на националната полиция да ѝ се обади. Заплаха, отправена директно към президента на най-голямата нефтена компания във Франция и Европа, ще предизвика истински трус. Мартинели и Бисание с тревога очакват да разберат степента му.

Не че досега не е имало опити за изнудване, но те много рядко звучат достоверно. Всички властимащи разполагат с охрана, която ги пази от попълзновенията на дребните престъпници. Вече повече от трийсет години не се е разразявала значима афера от подобен род — чак от отвлечането на барон Емпен^[4]. Началничката се бори с порива да скъса листа и да изтрие всички следи от този Жудекс. Жереми разчита изкушението, изписано на лицето ѝ, долавя го чрез пръстите ѝ, които барабанят по ръба на бюрото. Мартинели ненавижда политическите измерения на случая, прагматизмът и професионализмът ѝ се бунтуват срещу всичко, което ще последва, и най-свидното ѝ желание е писмото да изчезне. Така, раздирана от противоречия, тя не може да се сдържи да не попита:

— Не можеш ли да изтриеш посланието и да му попречиш да се появи отново? Ще охраняваме Льо Морван, но останалото ще запазим

в тайна.

— Със сигурност ще предизвикаме „ефекта на Стрейзънд“^[5]. Ако има място, където човек не бива да се прави на цензор, то това са сайтовете на „Анонимните“. Ако се опитам да извърша подобно нещо — дори да предположим, че успея, посланието ще бъде копирано и разпространено от стотици активисти — просто така, в знак на протест. Вместо да го заличим, ще го умножим. Трябва да си кротуваме... Засега писмата му не предизвикват никаква реакция.

— Трудно ще успеем да убедим всички засегнати. Ще настояват да се намесим.

— Точно това не бива да правим в момента.

Телефонът на Мартинели започва да вибрира. Тя вдига и обяснява ситуацията на директора на националната полиция. Повелителят на ченгетата като че ли споделя безпокойството им и незабавно дава нареждания на обкръжението си. Мартинели безропотно се съгласява. След краткия разговор затваря и се обръща към Жереми.

— Родеото започва. След един час ще бъде свикано кризисно съвещание в централата на ГДВС^[6]. Ще дойдеш с мен. Не си губи времето да спориш, това е заповед. Предполагам, че нямаш вратовръзка?

[1] Артюр Бернед (1871–1937) — френски писател, поет, либретист и драматург. През 1919 г. заедно с Рене Навар и Гастон Льору основава продуцентската компания „Обществото на кино романите“, която пуска едновременно книги и техните екранизации. Компанията просъществува до 1922 г., когато е погълната от „Пате“. — Бел.ред. ↑

[2] Луи Фьояд (1873–1925) — знаменит френски режисьор от ерата на нямото кино, заснел повече от 630 филма. Сред най-известните му творби са криминалните поредици „Фантомите“ (1913–1914). „Вампирите“ (1915–1916) и „Жудекс“ (1916) — Бел.ред. ↑

[3] Жудекс — емблематичен герой от фейлетоните и филмите на Артюр Бернед и Луи Фьояд, както и на няколко римейка. Жудекс с мистериозен отмъстител, който носи черно наметало и се бори срещу злите алчни богаташи. Считан е за прототип на съвременните комиксови супергерои, най-вече на Батман. — Бел.ред. ↑

[4] През 1978 г. белгийският бизнесмен барон Едуард-Жан Емпен, глава на кампанията „Шнайдер“, е отвлечен в собствения си автомобил, докато личният му шофьор е нападнат и изхвърлен от колата в движение. Баронът остава в плен в продължение на 63 дни, през които полицията и медиите непрестанно се ровят в личния му живот и разкриват многобройните му афери и дългове, заради които дори възникват подозрения, че сам е иницирал отвлечането си. Междувременно похитителите изпращат заплашителни съобщения и отрязват кутрето на Емпен като предупреждение. След множество опити за срещи и осъществяване на исканията им между извършителите и полицията възниква престрелка, при която загива един от престъпниците. Баронът е освободен, а оцелелите похитители са заловени и осъдени — Бел.ред. ↑

[5] Ефектът на Стрейзънд е медийно явление, при което волята да се възпрепятства огласяването на сведения, които бихме искали да запазим в тайна — независимо дали става дума за обикновени слухове, или за истински факти, — довежда до обратен резултат. С усилията си жертвата неволно подпомага изнасянето на информацията, която се е стремяла да прикрие. — Бел.авт. ↑

[6] Главна дирекция „Вътрешна сигурност“ — разузнавателна служба на министерството на вътрешните работи на Франция. — Бел.авт. ↑

5

Желанието да си погледне часовника става все по-силно. Роси знае, че зад гърба му психоаналитикът не го изпуска от очи и че такъв жест би бил най-малкото неучтив. Терапевтът със сигурност ще го попита дали иска да преустанови сеанса. Майорът няма желание да създава у него впечатление, че скучае, че идва в кабинета му едва ли не насила. Играта, която са започнали, има тънки правила — ако Роси му покаже, че го посещава по необходимост, крехкото равновесие ще бъде нарушено и психоаналитикът ще намери начин да прекрати тези срещи.

Досега Роси успява да го залъже. Ходи на терапия при Жан-Луи Бошер с едничката цел да му устрои клопка. Според близките на един министър психоаналитикът оказал съмнително влияние на съпругата му и въпросният министър помоли ГДВС да проучи миналото на терапевта и неговите методи. След рутинното разследване Роси е натрупал достатъчно подозрения за нарушения на професионалната етика, всевъзможни злоупотреби и присвояване на пари, за да му се прииска да му заложи капан. Само че терапевтът се радва на такъв престиж сред жертвите си, че никоя от тях не иска и да чуе за жалба, нито дори за свидетелски показания. Техният наставник напомня за гуру, който е настанил сектата си в изискан кабинет в Шести район на столицата.

Луксозната обстановка дразни Роси с приглушената си мекота. В това помещение няма за какво да се хванеш. Всичко, което човек очаква да завари в кабинета на един психоаналитик, се намира точно там, където би трябвало да бъде. Зад бюрото се издига внушителна библиотека, подхождаща на мебелите в стила на деветнайсети век, която е побрала пълните съчинения на Зигмунд Фройд и Лакан^[1]. Дори памфлетът на Мишел Онфре^[2] срещу психоанализата е изложен на показ — за да създава добро впечатление и да докаже, че терапевтът е широкоскроен човек. На стената са окачени африкански маски, редом с литография на Кандински. Майорът има чувството, че се

намира в шоурум на агенция за недвижими имоти, специализирана в обзавеждане на медицински помещения. Тази прекомерна нормалност крие коварни намерения. Истината за Бошер още не е ясна — пациентите му не се замислят по въпроса, докато за Роси той се превръща във фикс идея.

Министърът с мъка убеди съпругата си да не стъпва повече в кабинета на Бошер, но въпреки това Роси не изпуска плячката си. От три месеца посещава психоаналитика на всеки две седмици и успява да го заблуди. Ясно усети двоумението и съмненията на терапевта, когато му каза какво работи. Бошер се опита да го убеди, че не трябва да избира него, и го посъветва да отиде при други колеги, за да направи най-добрия възможен избор. Но майорът играе добре ролята си от самото начало, на всеки сеанс. Изповядва се искрено и не му липсват страхове. Вече успокоен, терапевтът смята, че си има работа с пациент, който може да се окаже много полезна връзка. Роси се възползва, за да събира сведения, да трупа данни, да тършува из документацията при всяка възможност. Малко по малко успява да разкрие картите на Бошер в това надцакване. Когато му омръзне, ще го хвърли в лапите на криминалната полиция. Осъзнава, че е мълчал повече от минута, когато Бошер се покашля, за да го изтръгне от унеса му. Роси се извинява и продължава:

— Хубавото през последните седмици е, че пия много по-малко. Едва една-две чаши на ден. Не знам дали вече не ми се пие, или пък алкохолът просто не успява да ме отпусне, но ми се струва, че потребността от него е намаляла. Знам какво ще ми кажете: не, не компенсирам с други субстанции. Обаче съм напрегнат, да. Нуждая се от движение. Ако трябва да си прекарвам времето с бумащина, трудно ще издържа.

— Физическата дейност успокоява ли ви?

— Не. Ако беше така, щях да спортувам повече. Помага ми, но за кратко. Не мога по цял ден да тренирам бокс. Трябва ми адреналин, напрежение, дори страх. Само при такива обстоятелства се чувствам добре. Но рискът ме претоварва, изтощавам се непрекъснато да си търся белята. Силно ми се иска да мога да се порадвам на малко покой, без да ме връхлита тревога.

— Не изпитвате ли нужда да разсеете самотата си?

Роси е нащрек. Психоаналитикът често се връща на този въпрос. В началото майорът му обясни, че начинът му на живот не може да се нагоди към трайна връзка, че още от юношеството си е неспособен да изгради доверие в отношенията си с жените, че крие, лъже, измъква се — съзнателно или не, — за да не се обвърже или разголи. Много работа го чака, докато успее да промени отношението си. Затова настойчивостта на психоаналитика изглежда нетактична, дори подозрителна. Роси решава да се съгласи с него, да се преструва, за да разбере какво си е наумил. Въздъхва като човек, който се предава, и подхваща:

— Разбира се, че изпитвам. Понякога си казвам, че ако можех да споделя с някого тези мигове на покой, да се доверя, да разкажа за страховете си, да кроя планове, да се отдам на чувствата си... сигурно бих успял да преживея трудните периоди. Но не става по команда. Сам съм и не знам как да сложа край на самотата.

— Самотата е ужасен бич, вероятно най-страшното зло, което разяжда нашето общество, въпреки че то е изцяло подвластно на комуникацията. В това се заключава парадоксът на съществуването ни: говорим с все повече хора, но сме все по-самотни. Умножаването на контактите не премахва самотата, тя се засилва с всеки изминал ден. Ако имате над сто приятели, бъдете сигурен, че всъщност нямате нито един.

— Така е, но какво мога да направя?

— Организиран се групи — истински социални мрежи — между хора, които искат да установят ясни, здрави, дълбоки и искрени взаимоотношения. Знаем за такива групи, аз самият водя няколко. Приемете ги като събирания на анонимни самотници. Само че групата е цялостна за болката, която лекувате, като я посещавате. Резултатите са много добри... за онези, които играят по правилата.

Роси ликува и стисва юмрук върху облегалката на кушетката, на която се е излегнал. Ако може да се включи в тези групи, ще установи връзка с най-уязвимите пациенти на Бошер. Успее ли да спечели доверието на някои от тях, вероятно ще открие доказателства за злоупотребите на психоаналитика. Бошер допуска груба грешка, пускайки лисицата в курника.

Майорът прикрива радостта си и се опитва да си придаде умерено колеблив вид.

— Мислите ли, че с минало и профил като моите ще мога да участвам в тези сбирки?

— Защо не? При нас има всякакви хора, ще останете изненадан. Но трябва да се почувствате готов. Засега бих искал просто да си помислите по въпроса.

— Обещавам да си помисля.

— Не ми обещавайте, не сте ми длъжен. Тези решения засягат само вас.

Бошер помълчава за миг, после продължава:

— Стига толкова за днес. Знам, че изгаряте от желание да си погледнете часовника. Потвърждавам, че времето ни изтече.

Майорът става и отива при терапевта, който не е помръднал от бюрото си. Усмивва се примирен, че е бил разкрит.

— Започвате добре да ме опознавате, докторе... Извинете, забравих, че не сте лекар.

Бошер се размива и безброй бръчки набраздяват плешивото му теме, когато очите му се разтягат в гримаса, която се стреми да изразява сърдечност. Великодушно махва с ръка, пръстенът с монограм присвяква на дневната светлина с мимолетен, но ангелски блясък.

— Ако това ще ви успокои, можете да ме наричате доктор, но не съм следвал. Не притежавам нито уменията, нито тесногърдието на традиционната медицина.

— Няма значение, имате пълно право да практикувате, без да сте им попадали в ръчичките.

— Поне още известно време, надявам се.

Роси заплаща сеанса и се отправя към вратата. Стиска ръка на терапевта.

— Ще се видим след две седмици, докторе!

— Да. Ако дотогава не сте ме арестували, ще ви очаквам, за да ви помогна. Много дълъг път ни предстои да извървим двамата. По-дълъг, отколкото си мислите, майоре.

Лукавата усмивка на Бошер придава на шегата му скрит съзаклятнически подтекст, от който на Роси му става неловко. Излиза от кабинета, питайки се до каква степен психоаналитикът е прозрял истинските му мотиви. Ако Бошер знае, че Роси се мъчи да го уличи,

би следвало да се опита да прекрати консултациите. Поводи не липсват и тогава Роси би бил принуден да разкрие картите си.

Замислен, той слиза по стълбите и се озовава на булевард „Сен Мишел“. Възможно ли е психоаналитикът да съзнава неговото двуличие и все пак да продължава да го приема, защото знае, че сеансите са необходими на майора, който никога няма да отиде при негов колега, без да използва като алиби някакъв професионален мотив? Ситуацията притеснява Роси, почти му е съвестно, че мами човек, който може би искрено се опитва да му помогне въпреки рисковете, на които се излага.

Веднага щом включва телефона си, той започва да пращи като лук, пуснат в нагорещен тиган. Размишленията му са прекъснати от съдържанието на гласовата му поща. Спешно трябва да отиде в ГДВС за кризисно съвещание. Инстинктът му подсказва, че през идните дни няма да му липсва работа. Най-добрият лек.

[1] Жак-Мари-Емил Лакан (1901–1981) — френски психоаналитик и психиатър с важен принос към психоанализата, философията и литературната теория. Води ежегодни семинари в Париж до смъртта си през 1981 г. и е смятан за най-влиятелния интелектуалец във Франция през 60-те и 70-те години на ХХ в. — Бел.ред. ↑

[2] Мишел Онфре (р. 1959) — съвременен френски философ и университетски преподавател в Каен, известен с атеистичните си възгледи и теориите си за взаимносвързаността на философията, психоанализата, социологията и науката. — Бел.ред. ↑

6

Двете послания на Жудекс остават дълго на плоския екран, който покрива цялата стена в заседателната зала в централата на ГДВС, без нито една дума да смути внимателния им прочит. След като се запознава с цялото им съдържание, майор Роси оглежда насядалите около голямата кръгла маса корифеи, като същевременно чопли с нокът гумичката, поставена пред всеки участник заедно с принадлежности за писане и бутилка вода.

В залата без прозорци, изолирана от всякакви предавателни сигнали с мощно заглушаващо устройство, са се събрали десетина висши служители и високопоставени оперативни работници от министерството и националните полицейски служби. Безспорен знак за тревогата, която случаят поражда, са мрачните лица — още по-строги от обичайните изражения по време на работните съвещания на контраразузнаването, които и без това не се отличават с особена експресивност.

Вдясно от майор Роси седи прекият му началник — Пиер Льотерие. Отношенията им от години се колебаят между взаимна ненавист и ледено безразличие. В последно време началникът се е променил, отслабнал е в резултат на драстична диета, която е разрешила проблемите му с холестерола и едновременно с това е отслабила агресията му. Пиер Льотерие скоро излиза в пенсия. Роси предвкушава предстоящата раздяла, гледайки сбръчканата кожа, която се подава от английската риза с бяла якичка — началникът сякаш има гуша на пеликан.

С ехидна усмивка Роси установява, че е слабото звено на събранието — най-нископоставеният сред присъстващите. Заклучава, че ще нагази най-дълбоко в неприятностите, които ще се стоварят, и вече хубаво ще се е накиснал, преди една-единствена капчица да е опръскала някой друг участник в заседанието. Този закон произтича от

принципа на скачените съдове и гласи следното: „На дадено заседание сборът от възложените задачи е обратнопропорционален на заемания служебен пост“.

Секретарката бързо раздава по една папка на всеки и изчезва. Електрическата ключалка на вратата щраква зад нея. Залата е плътно затворена, напълно звукоизолирана, а образът на плазмения екран е набразден от хоризонтални черти — характерно смущение, предизвикано от заглушителите на предавателни сигнали. Съдържанието на съвещанието няма да се протоколира писмено, няма да се споделя дори из коридорите с колеги. Бониперти — директорът на ГДВС, полицейски служител под пагон с типична войнишка праволинейност, разтваря папката пред себе си и нарушава мълчанието.

— Изглежда като шега, като самоцелна клевета без последствия. Но, както всички знаете, Арно Делоне бе убит в деня и часа, посочени в първото послание на този Жудекс. Сгрешил е, че не е взел насериозно заплахата, но ние няма да следваме неговия пример. В папката ще намерите доклад за досегашните резултати от разследването, съставен от служителите на криминалния отдел, на които то е поверено. Не се поставя под въпрос качеството на работата им, тъй като това съвещание няма за цел да повери разследването на друг екип. Ала на прокуратурата и съдебния следовател, натоварени със следствието, не е предоставен достъп до някои елементи, с които вие разполагате, защото за нас е важно да попречим на разпространението на посланията на въпросния Жудекс. Ще водим разследване успоредно с криминалната полиция, а целта ни ще бъде да го идентифицираме и да го арестуваме, без да се намесваме в работата на колегите. В момента са се насочили към близките и служебните партньори на Делоне, които все още не можем да оневиним.

— Струва ми се благоразумно, в края на краищата може би става въпрос за отвличане на вниманието, целящо да ни отклони от истинските мотиви на убийците на Делоне — допълва Пербен, главният директор на националната полиция, прелиствайки папката.

— В документите се споменава, че Делоне е уведомял ГДВС за заплахите. Защо вследствие на подадената информация не са били предприети никакви мерки за неговата защита? — пита Лувион, началникът на антитерористичния отдел в криминалната полиция.

Роси чувства очевидно физическо и духовно родство с този мускулест юначага с оцавена от дългогодишната служба кожа, чиято сила контрастира с технократската елегантност на останалите участници.

— Нямахме никакво основание да вземем заплахата насериозно! Делоне организираше частно парти, което този тип явно е искал да провали. Все пак му предложихме охрана за вечерта, но той категорично отказа. Беше се обърнал към нас само за да идентифицира автора на посланието — отвърща доста сухо главният директор на националната полиция.

От тона му Роси заключава, че директорът сигурно е наредил партито на Делоне да не се поставя под наблюдение и сега се страхува, че ще опере пешкира, ако историята се разчуе. Майорът, който не цепи басма никому, не може да се сдържи и му натяква:

— Точността на изложените в писмото обвинения би трябвало да ни подтикне да го вземем насериозно. Само някой отлично осведомен — и следователно опасен човек — може да напише такова нещо.

Докато произнася тези думи, майорът знае, че ще си навлече гневния изблик на директора, който не закъснява.

— Това писмо е сбирщина от клюки, вече излезли в жълтата преса, и от измишльотини. Не виждам за каква достоверност говорите! Не сме тук, за да се занимаваме със съдържанието на тези обвинения. Те са измислици и трябва да ги разглеждаме като такива.

Нетърпящ възражение тон. Роси знае, че стъпва по тънък лед, но погледът, който си разменя с Лувион, му вдъхва увереност. Те двамата са оперативните работници, на които ще натресат разследването. Дължат им поне някои уточнения. Майорът пак се хвърля с главата напред:

— Някои от обвиненията не се основават на статиите на „Медияпарт“. Ако в тях се съдържа някаква истина, най-добрият начин да стигнем до този Жудекс е да разберем как е узнал конкретните факти.

— Всички обвинения са измислици — яростно повтаря директорът на националната полиция. — Не желая да обсъждам този въпрос с вас, майор Роси. Няма да допусна точно в сградата на институцията, натоварена с тяхната защита, някой да петни репутацията на достойни хора, наградени с „Почетния легион“, които

многократно са оказвали важни услуги на държавата. Да знаете обаче, че с помощта на директор Бониперти лично ще се заема да провера източника на слуховете. Този замисъл не е плод на случайност и злосторничеството на подобен терорист няма да бъде подценено.

Майор Роси старателно отбягва да отбележи противоречието в изявлението на директора. Знае, че нищо няма да спечели от открито противопоставяне. Отново се задълбочава в папката. Анализаторите от компютърния отдел вече са засекли сведенията за Делоне и Льо Морван, търсейки съвпадения, общо минало или проекти, които може да са им навлекли общи врагове. Нищо особено убедително не е излязло наяве. Разбира също, че системата за подслушване „ЕШЕЛОН“ на центъра за спътникови проучвания е настроила параболичните антени за засичане на всяка комуникация, в която се споменава думата „Жудекс“. Тези извънредни мерки, както и заседанието, на което присъства, са доказателство, че случаят ще се разглежда като терористичен, но за майора това си остава спорно. Връща се на посланията на Жудекс и препрочита последните редове:

Вие, които познавате лицето на неправдата, присъединете се към нас.

Утре Жудекс ще бъде легион.

Терористичният характер на Жудекс се съдържа само в тези три реда — в призива за бунт. Ако не бяха те, писмото щеше да се разглежда като заплаха за лично отмъщение на екзалтиран борец за справедливост. Никой съдебен следовател от отдела за антитероризъм, колкото и да е благоразположен, няма да се заеме с разследване, което по същество си остава криминално. Майор Роси се усмихва при мисълта, че изнудвачът е допуснал груба грешка. Ако това изречение липсваше, всички извънредни мерки за издирването на престъпника нямаше да бъдат оправдани и прилагането им щеше да доведе до прекратяване на случая и до полицейски провал. Антитерористичният етикет обаче ще им развърже ръцете и няма да се налага да искат

прокурорски разрешения, докато делото не стане готово за предаване в следствието. Затова е включен Лувион — ГДВС ще води разследването от съображения за секретност и ще му прехвърлят делото, като дойде време да се предаде на съдебния следовател по обвиненията за тероризъм. На Роси не му се ще да е на неговото място: на следователя няма да му допаднат тези евтини номера, както и фактът, че са го държали на разстояние, и ще бъде нужна известна ловкост, за да го накарат да преглътне горчивия хап.

Майор Роси отново пробягва с поглед по обвиненията, отправени към Делоне. За някои знае — запознаването с публикациите в пресата е част от работата му. Делоне е бил посредник в сделки за продажба на оръжие — понякога при съмнителни обстоятелства, — а последните разкрития за него споменават за десетки милиони евро, укрити от данъчните служби. Наскоро майорът е прочел статии от по-сомнителни източници, в които пише, че притежава вили в Колумбия, дискотеки в Маями и яhti в Дубай. Писмото на Жудекс споменава за педофилия, сводничество, за починали по време на парти проститутки, от чиито тела Делоне се бил отървал — дълга поредица от гнусни деяния, с които пресата никога не се е занимавала, дори и под формата на слухове, а още по-малко пък — съдът.

Съвещанието затъва в хипотези за екстремистките групировки, в които Жудекс може би членува. Роси слуша с половин ухо, но не долавя нищо смислено. Крайнолевите активисти във Франция отдавна вече не са свързани с „Аксион директ“^[1] и нито една що-годе организирана група не разполага с нужното техническо оборудване, информация и умения, за да се впусне в подобна операция. Ако не друго, аферата „Тарнак“^[2] поне е помогнала на ГДВС да проумее, че анархистко автономистката заплаха във Франция си остава фантазмагория. Роси няма търпение да разпита лейтенанта от отдела за киберпрестъпления, който следи за разпространението на посланията на Жудекс, за да разбере какво е научил от това виртуално противоборство.

Когато става дума за начина, по който Делоне е убит, Фавие — млад и амбициозен служител, наскоро изстрелян на ръководния пост на отдела по антитероризъм в ГДВС, който от предпазливост се е въздържал от участие в обсъждането, сега се оживява.

— Сярната киселина, с която е приготвена субстанцията, може да се набави във всеки специализиран магазин за домакински потреби. Само концентрацията ѝ е необичайна. Никой не използва киселина с такава концентрация на ацеотропа. Сярната киселина е стабилна между 95% и 98%, а в случая концентрацията е 99%, което показва, че е модифицирана, за да се увеличи вредният ѝ ефект. Начинът на поглъщане също буди въпроси — не може да се сипе сярна киселина във вино, без да се предизвика бурна термодинамична дисекация. Виното ще се изпари за няколко секунди, отделяйки отровен дим. Делоне никога не би изпил доброволно подобно нещо. Ще трябва да се поровим. Този Жудекс е много повече от любител химик.

Роси е заинтригуван. Не е знаел, че Фавие е такъв специалист по химия. В документацията няма и помен от неговата тирада, няма как да си е съчинил техническите термини. Следователно началникът на отдела е бил информиран за случая преди съвещанието и е имал време да разпита експертите и съдебните лекари, които се занимават с Делоне. Като се има предвид и диктаторското поведение на главния директор на полицията, аномалията навежда Роси на мисълта, че картите са раздадени преди провеждането на заседанието. Докато се мъчи да разбере защо, Босюан — началник-кабинетът на министъра, технократ, който е открит и честен колкото продавач на улична сергия и допреди шест месеца се е разпореждал със селското стопанство — си позволява да обобщи възложените задачи.

— Криминалният отдел ще продължи разследването за смъртта на Делоне, като се съсредоточи върху участниците в партито. Ще разполагате с достъп до документацията им. Ако ви поставят спънки за запознаване със сведенията, ще се намесим. Фавие, вие ще проучите коя нелегална лаборатория може да е произвела субстанцията, убила Делоне. Роси, вие ще издирите организацията, която стои зад самоличността на Жудекс. Каквото и да правите, най-важното е съдържанието на тези послания да се запази в тайна. Изрично наблягам — посланията се нуждаят от гласност, нека не им я осигуряваме. Докато ги крием, Жудекс не съществува. В противен

случай рискуваме да се окажем с множество подражатели, повече или по-малко опасни и достоверни. Ние ще се заемем с контрола над пресата. Ако на някой журналист му се прище да разгласи случая, ще му спретнем задържане под стража за съучастие в терористичен акт. Така мераклиите ще се кротнат, докато разследвате. Нищо не трябва да излиза отгук, и най-малкото изтичане на информация би породило недопустим за министъра разкол.

Висшият държавен служител спира за миг и измерва с поглед участниците един по един. Тази поза дразни майор Роси — около масата е събрана повече полицейска обиграност, отколкото този писарушка е виждал през целия си живот. Майорът намира маниерите му за неуместни и обидни. Погледът, с който отвърща, красноречиво изразява чувствата му. Безразличен към немия укор, началник-кабинетът продължава:

— Още нещо важно — ако успеете да го идентифицирате, не предприемайте нищо, без да сте докладвали в министерството. В никакъв случай не го арестувайте.

Съвещанието приключва. Уговорено е ГДВС да се свърже с Льо Морван и да му осигури дискретна, но максимална охрана за вдругиден — в обявения час на убийството. Всички се сбогуват хладно и напускат помещението. Роси се опитва да догони Лувион. Следва бръснатата му глава и широките му плещи до асансьора, където най-сетне го настига. Опитва се да го предразположи с най-съзаклятническата си усмивка.

— Няма да е лесна работа да се вкара в релси това изтърсаче на следовател Вандорен. Каишите никак няма да му допаднат, нали?

За голяма изненада на Роси, Лувион свива рамене и с озъбена хищна усмивчица му дава да разбере, че няма да е толкова трудно. После вдига ципа на черното си яке и безмълвно се вмъква в асансьора. Роси е бесен, че са го зарязали като някакъв стажант. Вандорен — съдебният следовател по делата за тероризъм, има репутация на страшилище и в ръцете му делото рискува да предизвика погром в отдела на Лувион, чието поведение изглежда нелепо. Погълнат от мислите си, Роси се врътва кръгом и се сблъсква с Мартинели.

Мургавата южнячка с впит кожен панталон и бяла риза, която си е мълчала през цялото съвещание, е застанала пред майора и с нелюбезен тон му представя младежа, който я придружава. Роси знае, че тя го мрази заради едно недоразумение, станало преди няколко години на някакъв семинар. Тогава си беше пийнал доста, както често му се случваше по онова време, и беше запазил само смътни спомени от въпросната вечер. Мартинели обаче нищо не е забравила и обидата ѝ избива винаги, когато го заговаря:

— Жереми Бисание — лейтенантът, който е натоварен със случая „Жудекс“.

Майорът оглежда внимателно младежа с детско лице, застанал до Мартинели: размъкнати дънки с дупки на коленете, развързани кецове, шкембе, което говори за нередовна физическа дейност, небрежна прическа и за капак — тениска с изображението на комиксов супергерой. Роси въздъхва и кимва към него:

— Сега ми стават ясни постиженията на вашата служба. Работите с Батман, а това сигурно помага.

[1] Ударен отряд на анархокомунистите във Франция, извършил серия от политически убийства и кървави атаки в периода 1979–1987 г. Четиримата лидери на организацията са заловени след последния си голям удар — убийството на президента на „Рено“ Жорж Бес — и са осъдени на доживотен затвор. — Бел.ред. ↑

[2] През ноември 2008 г. в малкото френско градче Тарнак са арестувани деветима души по обвинения в терористична дейност, включително прекъсване на контактната мрежа на една от линиите за високоскоростен превоз в страната, довело до изваждане от строя на повече от 160 влака. Случаят предизвиква сериозна обществена полемика, докато в началото на 2017 г. обвиненията за тероризъм окончателно не са свалени — Бел.ред. ↑

7

С прецизните и пестеливи движения, присъщи на многократно повтарян ритуал, Люси се намазва с чудодейното блестящо олио за тяло. Набляга на деколтето, плъзга длан между гърдите си, за да създаде зрителна илюзия за обемност, и леко погалва раменете си. Приготвя се в още замъглената от пара баня, където звучи плътният глас на Ленард Коен. Спокойствието и величието на стария канадски мъдрец са неделима част от това мигновено безвремие. Люси си тананика, докато си мие ръцете:

*There ain't no cure,
There ain't no cure.
There ain't no cure for love^[1]*

С ефирно изящество Люси отваря чекмеджетата на тоалетката, взема серума за блясък и с леки потупвания го нанася по лицето и шията си. После изважда хидратиращ дневен крем с хиалуронова киселина и го втрива в същите участъци. Следва околоочният крем, който нанася с масажни движения отвътре навън, за да стимулира циркулацията на лимфата — това предпазва от образуване на торбички под очите. Има още десетина години пред себе си, но внимава с крайчеца на очите — там, където след трийсетгодишна възраст се образуват ситни бръчици. Накрая намазва устните си с балсам, за да ги хидратира и да ги подготви за гримиране. Въздъхва, развързва кърпата, омотана около дългата ѝ черна коса, и си запалва една цигара. Необходимо е да почака два̀сет минути, преди да започне да се гримира, кожата ѝ трябва да попие току-що нанесените мазила.

*There ain't no cure,
There ain't no cure.*

There ain't no cure for love.

Мелодията неусетно процежда сладката си отрова в ума на Люси. Мислите ѝ се отплесват към забранената тема. Люси не се бори, никога не надделява в тази битка. Всичко в жилището ѝ напомня за Роксана, а песента само засилва процеса. Тя затваря очи, изпуска дима и за частица от секундата се връща в мърлявото корейско ресторантче, където се срещнаха за първи път преди шест месеца, преди цял един живот. Отново вижда паянтовете маси и облицования с дърво тезгях, зад който се суети Фан — винаги забързан, винаги усмихнат, никога любопитен. Почти надушва мириса на къкрещия бибимбап^[2]. От кулинарна гледна точка не беше паметно преживяване, ала заведението на Фан работеше цяла нощ, всеки ден, и той никога не си позволяваше и най-малката забележка относно облеклото и външния вид на клиентките си. Затова ресторантът бе станал спокоен пристан за всякакви нощни труженички — танцьорки, стриптийзьорки и проститутки, оживен като кипяща китайска супа, но не по-малко питателен и здравословен.

*I see you in the subway and I see you on the bus
I see you lying down with me, I see you waking up
I see your hand, I see your hair
Your bracelets and your brush*

Двете нощни птици неколкократно се бяха засичали там, бяха си разменяли съзаклятнически погледи и уморени усмивки. По онова време Люси работеше в кабаре с бурлеска спектакли, но номерът, който изпълняваше, се оказа прекалено шокиращ за клиентелата на заведението. Роксана работеше като хостеса в един бар на площад „Бланш“, но я уволниха заради пристрастеността ѝ към хероина. Допадаха си взаимно, но Люси не знаеше как да я заговори. Младата румънка направи първата крачка, под предлог, че се интересува от татуировката ѝ. Няколко дни след това блондинката с вид на паднало от гнездото птиче се нанесе у Люси. Тук изкараха шест вълшебни месеца, от време на време помрачавани от борбата с полицията, която

искаше да експулсира Роксана, с нейния сводник, от когото тя искаше да се измъкне, и с хероина, който искаше да я съсипе. Но за младите жени неприятностите нямаха никакво значение в сравнение със страстта им. Люси се влюби в тази дрогирана курвичка, която се бе вкопчила в нея като в последната си надежда да се измъкне от блатото.

*It's written there in blood
I even heard the angels declare it from above
There ain't no cure,
There ain't no cure,
There ain't no cure for love*

Снагата на Роксана, нейният дъх, ръцете ѝ, вкусът ѝ — всичко това ужасно липсва на Люси, която прехапва устни и започва да се гримира, за да пропъди напирещото желание и тъгата, която я обзема. След като внимателно е намазала лицето си със слой лека натурална основа, Люси нанася розово-бежовия фондъотен отвътре навън с четчица „кабуки“. Роксана изчезна преди два месеца, след поредната караница заради наркотиците. Събра си нещата и затръшна вратата на жилището. Бяха преживели и други подобни кризи, но след няколко съзливни телефонни обаждания всичките бяха приключили с извинения и горещи прегръдки. Не и този път, въпреки че от последния им разговор ставаше ясно, че Роксана смята да се върне. Тогава румънката скиташе по пътищата на Нормандия, откъсната от лошите си навици — наркотиците и тротоара.

Надигацият се гняв смущава пригответленията ѝ. За миг Люси затваря очи, успокоява се и започва да изписва веждите си с четчица. Съсредоточава се — извивката трябва да бъде подчертана и същевременно да запази първоначалната си форма. После се облакътява на ръба на тоалетката, за да си сложи черната очна линия със специалната четчица. Изисква се хирургическа точност — ръката не трябва да трепери, за да не изкриви линията. Това занимание отклонява мислите ѝ от Роксана. Очертава дебела линия, която да не се губи, след като си сложи изкуствените мигли.

Жандармеристите пет пари не дават за молбите на Люси. Издирването на скитаща наркоманка не им е приоритет. Наложил се да ходи няколко пъти до Лизийо, където обиколил всички барове, хотели и паркинги и разлепил листовки „Търси се“ с описанието на изчезналата по уличните стълбове. Няма да се откаже, безразличието на властите я влудява, ще открие Роксана, готова е на всичко. Слага малко бяло лепило върху плоската страна на изкуствените мигли, подухва отгоре му, за да не се разтече, после си слага миглите, започвайки от средата на клепача и стигайки до самите ресници. Продължава с външния край и завършва с вътрешното ъгълче, като лекичко притиска изкуствените мигли с крайчеца на една четчица, за да прилепнат по-добре. Щом изсъхне, лепилото става прозрачно. От началото на издирванията си е успяла да събере малко сведения, но се нуждае от помощ. Жандармеристът от Берне, който се бе съгласил да предприеме някои стъпки, изведнъж реши, че няма да ѝ помага повече. Странното му оттегляне от случая събуди любопитството ѝ. Надява се, че новите ѝ съдружници ще удържат на думата си. Изложи се на голям риск заради тях, от любов към Роксана.

Преминава към ружа „Дезер роз“, започвайки от скулите в посока към слепоочията. Намазва бузите си обилно — очертава се дълга и оживена вечер в садо-мазо клуба, където ще работи. Не обича да изпълнява ролята на строга господарка по разни клубове, но спектаклите и манекенството не стигат, за да си плаща наема, затова не може да си позволи да откаже на някой богат и щедър кандидат-роб. Слага си червило с четчица — наситеночерно червило. Доволна от резултата, Люси няколко секунди се любовува на отражението си в огледалото на тоалетката. Накрая напръсква лицето си с фиксиращ спрей, за да не се разтече гримът.

В спалнята, където от леглото вече не се разнася мирисът на тяхната любов, Люси отваря гардероба. Латексовите ѝ дрехи са старателно подредени — обърнати наопаки и поръсени с талк. Изважда един корсет, който се закопчава отпред с връзки и токи, и колан за жартиери с шест закопчалки, за да държи здраво латексовите чорапи в телесен цвят и с черен ръб. Напръсква всичко със спрей, от който латексът засиява в пълния си блясък. Въпреки студата отваря

прозореца, защото спрелят може да е токсичен. Нахлузва пенъор и си запалва още една цигара, докато нещата ѝ изсъхнат.

Накрая навлича грижливо избрания костюм. Латексът обгръща кожата ѝ като броня и малко по малко студентката Люси изчезва, отстъпвайки място на нощното си Аз — властната повелителка Люси Марвел. Придава си строг вид, стиска челюсти и се изплюва презрително. Овладея гнева си — възмущението и бунтарството, които я изпълват още от юношеските години, ѝ помагат да играе ролята си. Яростта ѝ върши чудеса и оправдава изключително ласкателната ѝ репутация на доминираща строга господарка. Връща се на тоалетката, капва малко парфюм на шията си, от вътрешната страна на китките и между гърдите.

Таксито скоро ще дойде. Хвърля последен поглед на шифрованите си имейли в криптираната поща, за да види дали Юго си спазва обещанията. Гарантирал ѝ е, че ще проследи дирята на Роксана. Хлапака страшно го бива — ако някой може да научи какво крие жандармерията относно изчезването на Роксана, то това е именно той. Люси е изпълнила своите задължения по договорката — не че ѝ беше неприятно, но се изложи на голям риск. Телефонът ѝ звъни. Таксито пристига, тя облича дългото черно манто и взема черната кожена пътна чанта. В нея са бичовете, камшиците, изкуствените фалоси, щипките, черните свещи, белезниците, аналните играчки с различен размер, кучешките нашийници, каишки и панички — цялото снаряжение, без което Люси не може да работи. Отправя се към вратата точно когато Ленард привършва последната песен.

[1] Ленард Коен *Ain't No Cure for Love*, песен от албума *Your Man*. Columbia Records (1988 г.). — Бел.авт. ↑

[2] Популярно корейско ястие, представляващо смесица от ориз зеленчуци и месо. Традиционно се консумира със сусамово олио и лют сос. — Бел.ред. ↑

8

От яд Ерван си удря челото във волана. Заради зловещото й съдържание ще му бъде много по-трудно да продаде плячката си. Прекупвачът му няма да рискува да се окаже замесен в убийство. Ще трябва да строши стъклениците и да отдели златото от остатъците, без да повреди гравюрите. На осветлението в колата стъклото изглежда много дебело. Съмнява се, че в дома си разполага с нужните за целта инструменти, но няма да отстъпи точно пред последната трудност. Трябва да побърза, страхува се, че именно съдържанието на стъклениците е причина за присъствието на водолазите в отломките на сухогруза. Убийците бяха готови на всичко, за да си върнат стъклениците. Ерван се сепва. Струва му се, че нещо се движи в уличката, връзваща се зад върволицата барове покрай пристанището. Не трябва да стои повече тук. На третия опит даещият се мотор на реното му най-сетне запалва и Ерван излиза от паркинга със загасени фарове — запалва ги чак когато се озовава на главната улица, която води от яхтеното пристанище към центъра на града.

Заради силния вятър останалите автомобилисти са се отказали да пътуват по тесните неравни пътища на острова. Ерван излиза от Сен Дени и прекосява лозята, над които се извисява властната осанка на фара — при буря той се превръща в пастир, бдящ над стадо уплашени и сгушени по домовете си островитяни. Докато изминава няколкото километра, които го делят от другия бряг, мъжът нервно поглежда в огледалцето за задно виждане. Стомахът му се е свил от страх, че го следят. Стига до плажа на комплекс „Ют“ тръгва покрай дюните и свива вляво след големия къмпинг, който по това време на годината е съвсем пуст. Влиза в курортния комплекс „Ют“ — терен, обзаведен със сглобяеми къщички и дървени бунгала за летовници.

Алеите на този лабиринт са пусти. През есента и зимата в него живеят само двама души — Ерван и пазачът на съседния къмпинг.

Ерван се установи тук преди осем месеца с жена си и двегодишната им дъщеря. Възнамеряваше да остане само няколко седмици, когато съдебните изпълнители го принудиха да напусне жилището си над магазина за водолазно оборудване, но временното положение се проточи и все още не знае кога ще може да предложи на семейството си нещо по-добро от тясно дървено бунгало с площ двайсет и пет квадратни метра и лоша изолация. Кара към центъра на комплекса. На светлината на фаровете къщичките със заковани прозорци повече от всякога приличат на кубчета, изоставени в пясъчник от капризно дете. Пъстро боядисаните бунгала малко по малко помръкват под набезите на соления вятър и на пясъка, който той непрекъснато запраща към стените им.

Ерван паркира комбито под навеса на сезонния бар, чийто собственик му разрешава да си държи там екипировката в замяна на някой и друг урок по гмуркане за начинаещи летуващи наематели в басейна на курортния комплекс. В теснотията на колата с мъка сваля водолазния костюм, преоблича се и излиза. Вкочанен от студ, изплаква екипировката с маркуча, като проклина загубата на снаряжението, погълнато от утробата на кораба заедно със съучастниците му. Надява се, че продажбата на стъклениците ще компенсира напълно загубата. Когато се навежда, за да вдигне компенсаторната жилетка, му се завива свят. Ерван усеща, че е капнал, вятърът и проливният дъжд, които го шибат под навеса, окончателно го изтощават. Той въздъхва и набързо прибира екипировката, захвърляйки я небрежно в голям дървен сандък. Изпитва потребност от легло и уиски, нищо няма да е в състояние да свърши, докато не се наспи и не си пийне малко алкохол, за да се посъвземе.

Ерван оставя колата си под навеса — утре ще дойде да разтовари бутилките и компресора, сега е прекалено уморен за целта. Става вир-вода, докато стигне бунгалото. Сваля катинара от вратата и изпуска дълга въздишка на облекчение, докато си съблича якето. Запалва малка газова лампа и намалява пламъка до краен предел. Няма ток, а газовите бутилки са почти празни. Главното помещение на бунгалото представлява тъжна гледка. Откакто жена му замина преди две седмици да прекара февруарската ваканция при родителите си в

околностите на Париж, Ерван изобщо не си прави труда да разтребва. Ще подреди само ако тя го уведоми, че се връща, но тази вероятност става все по-малка. На масата са струпани в безпорядък писмата на социалната работничка, препоръчаните писма на съдебния изпълнител и на търговския съд, остатъци от храна от последните няколко дни — чипс и пастет от консервна кутия, снимки на дъщеря му и това, което най-вече го интересува — наполовина пълна бутилка малцов алкохол.

Долнопробният алкохол изгаря небцето му, но Ерван изпразва чашата на три глътки. Огънят в стомаха му оказва изключително благотворно въздействие. Сипва си догоре още една чаша, вирайки се в етикета на бутилката „Глен търки“, която купи от Алди. Допреди не толкова отдавна пиеше само „Джак Даниелс“. Допреди не толкова отдавна жена му го обичаше. Допреди не толкова отдавна имаше перспективи. Ерван отваря чантата и изважда стъклените. Искра да действа бързо, да счупи съдовете, да се отърве от човешките останки, да продаде златото и да си откупи бъдеще. Докато допива втората чаша, разглежда символите, гравирани върху златото, обхващащо горната половина на стъклените досущ като нокти на граблива птица, които стискат дебелото стъкло. Не познава тези знаци, най-грубо може да ги определи като доколумбова изработка — на маите, инките или нещо от рода. Ерван е решен да не поврежда гравюрите при чупенето на стъклото, защото смята, че рисунките вероятно са ценни.

На светлината на газената лампа стените на двете стъкленици му изглеждат все така дебели. В бунгалото Ерван не разполага с инструмент, с който би могъл да ги счупи. Поглежда през прозореца. В склада на бара има сандък с пособия. Няма ключове оттам, но вратата ще се отвори, ако я блъсне по-силно. Ще оправи щетите, преди собственикът да забележи. На Ерван не му се излиза, дъждът се усилва все повече и повече, алеята се превръща в пясъчлива кал. Боклуците, които е хвърлял пред бунгалото, защото го е мързяло да ги носи чак до кофите, плуват и се разпиляват по неговия парцел. Ще трябва да ги събере, не бива да допуска да го изгонят от бунгалото, където са го пуснали да живее по милост, докато го продадат. На ъгъла на алеята някаква светлинка привлича погледа му. Една кола, вдигаща кални пръски, минава в края на пътя и навлиза в комплекса. Ерван се

вцепенява. После внушителният черен рейндж роувър изчезва от полезрението му и кръвта му кипва.

Никой не идва нощем в комплекса по това време на годината — нито има при кого да се отбие, нито може да оглежда парцели през зимата посред нощ. Освен Ерван, единственият друг целогодишен обитател е пазачът, но Ерван знае, че е заминал за празниците. Колата неслучайно се навърта тук — не се е загубила, някой го търси. Благодарни на провидението, че е намалил пламъка на лампата, дискретното осветление на бунгалото сигурно е убягнало на преследвачите. Напълно загася осветлението и в мрака започва да размишлява с какви възможности разполага. Независимо дали са водолазите от сухогруза, които са успели да се измъкнат от трюма, или пък техни съучастници, останали на кея, така или иначе въпросните лица са открили адреса му. Убитите му приятели няма как да са проговорили, но е възможно старият рибар да е разкрил самоличността им, преди да го заколят. Ерван има късмет, че комплексът наброява над триста бунгала. Ако човек не ги разпознава, няма как да ги различи едно от друго, защото нямат номера. Почтата пристига на рецепцията на комплекса.

Значи на непознатите ще им се наложи доста да обикалят, докато го открият. Ала рано или късно ще се натъкнат на колата му и тогава ще попадне в капан. Ерван разбира, че трябва да бяга веднага, докато още има достъп до автомобила. Адреналинът го пробужда, напъхва двете стъкленици в чантата, грабва малко дрехи, един нож и всичките си налични пари. Открехва вратата и след като се уверява, че рейндж роувърът не се вижда, притичва до колата си под проливния дъжд. С мъка успява да запали комбито, което се дави и подскача под натиска на стартера. Не се бои, че шумът може да привлече пришълците — в бурята няма как да чуят хриптящото ръмжене на мотора, — но пък всеки момент може да минат покрай бара и да го открият. От страх се задушават, а движенията му са резки и непохватни. Накрая все пак успява да подкара, преди рейндж роувърът да го засече.

С изгасени фарове Ерван бавно минава покрай бара и басейна, всичките му сетива са нащрек. Надява се, че ще има време да завие или да избяга, ако забележи светлините от колата на натрапниците.

Реното излиза на дългата алея, която води към входа на резиденцията. В мрака Ерван не вижда края на алеята, но вероятно пътят е чист, защото не се мярка никаква тършуваща в мрака светлина. Ускорява леко, стоте метра му се струват безкрайни, на всяко кръстовище забавя и проверява дали не се задава колата. На последното кръстовище сърцето му подскача, когато различава фарове, осветяващи пътя пред него. Спира, дава на заден ход и бързо се връща по алеята. За щастие, успява да се пъкне в първата пряка, преди рейндж роувърът да наближи. Стиска зъби и улавя дръжката на вратата. Ако джипът завие в алеята, където е спрял, ще трябва да избяга пеш. След няколко секунди вижда как рейндж роувърът минава пред него, надява се, че мракът го скрива от дебнещите погледи. Изчаква една минута, но нищо не се случва. Пътят е свободен. Излиза от комплекса, завива наляво към боровата гора и подкарва по-бързо.

Скоростта го окрилява. След като изминава километър в разлюляната от силния океански вятър борова гора, надава облекчен вик в купето на колата. Без да обръща внимание на вилнеещите природни стихии, решава да се махне от острова още тази вечер и да отиде в Сент — там живее неговият прекупвач и смята да го навести още на зазоряване. Ще го накара да купи стъклениците, ако ще и с човешките останки. Преминаването през трикилометровия мост потвърждава, че никой не го следи. Ничия друга кола не дръзва да се опълчи на бурята, която разтърсва комбито през целия път до континента.

9

В кабинета на Роси атмосферата е тежка като гъст нефт. Мартинели продължава да му отмъщава за прегрешението, което вече е забравил, а младият лейтенант демонстрира пълно презрение, откакто се подигра на облеклото му. Майорът не си прави труда да разведрява атмосферата и се преструва, че чете имейли, докато двамата му посетители го гледат враждебно, замръзнали неподвижно в дълбоките кожени кресла срещу бюрото му. Обстановката се озвучава от песента на Чет Бейкър *My Funny Valentine* и Роси унесено си подсвирква. Остава ги да чакат, докато дойде и неговият помощник — така няма да се налага да му преразказва целия разговор.

Тежкото мълчание позволява на Роси да потъне в мислите си. Те се въртят около Жудекс — име, което звучи като зов за правда^[1]. Може да става дума за екзалтиран фанатик, който възприема света като оскърбление на принципите си, но смъртта на Делоне не може да е дело на самотна откачалка. Използвана е сложна отрова, а фактът, че извършителят е знаел за толкова тайното парти и е съумял да проникне на него, предполага съучастие на някой близък на жертвата или на група, която е имала възможност дълго да го шпионира. Няма как ГДВС да не знае за съществуването на достатъчно организирана структура, способна на подобни действия. Виновните са някъде в техните архиви, майорът е убеден в това. Остава да бъдат идентифицирани и ако се окаже, че са известни — да се разбере как са успели да надхитрят охраната, за да осъществят подобен заговор. Знае, че ГДВС ще трябва да дава обяснения по въпроса, особено ако медийното внимание се съсредоточи върху случая.

Роси преглежда всичко, което пресата е изнесла до момента. През първите няколко дни случаят се радваше на обширно отразяване, после — поради липса на нови факти — интересът малко по малко изчезна. Но нито една статия не споменава дори завоалирано за писмените заплахи. Ако Жудекс се стреми към известност, поне засега явно не разчита на медиите, за да я постигне.

Малик, който всъщност се казва Амори дьо Маликандър, прекъсва размишленията му, като отваря вратата на кабинета. Ръстът му от метър и седемдесет, невинното му младежко излъчване и карираната му риза предизвикват усмивка у двамата посетители. Малик никак не прилича на обичайните за ГДВС здравеняци. Ала Роси знае колко подвеждаща е външността на помощника му. Малик многократно е доказвал, че притежава качества на упорит, принципен и смел полицаи. Естествената му дарба да се ориентира в бумащината и дипломатичността, която проявява в полицейската работа, служат за буфер между невъздържаността на майора и строгостта на администрацията. С годините всеки е попил по нещо от другия. Роси пие по-малко, съумява да запазва спокойствие и да разиграва по-добре картите си по служебната стълбица на ГДВС. Постепенно се отърсва от образа на ченгето бияч, служило в бившите служби навремето, когато вечер в гаражите са валяли удари. Малик пък с всеки изминал ден се отдалечава от префинения свят на версайската буржоазия. Вече не изглежда като наивен малчуган, станал е по-уверен и по-самостоятелен. На Роси дължи своята еманципация и на факта, че е успял да вземе личния си живот в свои ръце. Противоположни, но взаимно допълващи се личности, те образуват неделима двойка.

Роси подава папката на Малик, който я взема и сядна на обичайното си място под портрета на Били Холидей — дело на фотографа Уилям Готлиб, — на който Лейди Дей пее на концерт в Ню Йорк със затворени очи, обзета от безмерна мъка. Лейтенантът прелиства папката. С жест Роси подканя гостите да започват. Те не реагират. Роси разбира, че е прекалено нелюбезен, и неохотно изръмжава въпрос:

— Какви ги върши в интернет този Жудекс?

Младежът с шарената тениска се отърсва от вцепенението си, изправя се и след като поглежда към началничката си и получава нейното позволение, се впуска в дълга обяснителна тирада:

— Играе много хитра игра. Осъществява два вида дейност, които според мен имат обща цел — да привлекат антиглобалистите протестни и опозиционни движения на „Анонимните“. Не всички са с такава насоченост, но тези, които Жудекс се опитва да обедини около

себе си, са най-податливи на речи, отхвърлящи системата, най-склонни на незаконни прояви и дори актове на насилие. Основна трудност за него представлява неорганизираността на „Анонимните“. Това движение няма гръбнак или структура — представлява просто съвкупност от разнопосочни индивидуални стремежи. За да го подтикнеш към действие, трябва да се ползваш с уважение и самият ти да вземеш мерки. Задължително е действието да бъде зрелищно, забавно или романтично и да отговаря на основополагащите им идеали за свобода и споделяне. Най-вече не бива да им налагаш да се присъединят към теб, да проявяваш прекалена настоятелност или излиятелност, защото незабавно би довело до обратен ефект. Човек трябва да бъде търпелив, да покаже на какво е способен и стъпка по стъпка да остави любопитните да се обединят около него и да разнесат славата му. За да го постигне, Жудекс качва заплашителните си послания най-напред в *4chan* — най-емблематичния сайт на „Анонимните“, и в същото време хаква сайтовете на френското правителство. Засега успявам да му противодействам с помощта на засегнатите информационни служби, но не е изключено рано или късно да успее да качи писмото си на сайта на някой местен орган на управление, на някое министерство, дори на Народното събрание или направо на президентството.

— Защо просто не качи заплахите в „Ютюб“ или други подобни сайтове? Накрая все ще го забележат? — запитва Малик, вдигайки глава от папката.

Роси изпреварва Жереми Бисание:

— По същата причина, поради която не изпраща писмата си направо до вестниците. Сигурно защото мрази традиционните медии и подобно на много други е убеден, че контролираме тези канали. Така той заобикаля системата и кротко чака взрива. Със сигурност не можем да помолим чуждестранния сайт да изтрие нарочените страници, но защо не изискаме от френските доставчици да ги блокират?

— Защото би било истинска катастрофа: та той само това и чака! Ще се получи така нареченият ефект на крем карамела. Простете за цветистата метафора, но тя е красноречива. Ако решите да разпльокате с длан крем карамела в чинийката, ще опръскате стените и после ще чистите часове наред. По същата логика, ако блокирам съобщенията,

цензурата ще привлече вниманието на „Анонимните“, което за тях е най-възбуждащо. Можете да бъдете сигурни, че още на другия ден хиляди потребители ще разпространят съобщенията в мрежата по цял свят. Слухът ще набере скорост, няма да можем да го удържим и Жудекс ще спечели.

Мартинели на свой ред нарушава мълчанието и допълва казаното от лейтенанта:

— Много подобни искания ни бяха отправени, откакто възникна проблемът „Жудекс“. Въпреки натиска засега се придържахме към препоръчаната от Жереми стратегия. И тя дава очакваните резултати. Посланията на Жудекс безспорно са налични, но се губят в общата маса и все още не са заинтригували тези, към които са насочени. Страниците не се преглеждат, не се препубликуват или споделят. Наистина свеждаме разпространението на заплахите до *4chan* и почти никой не им обръща внимание, а точно такава задача ни беше поставена.

Бисание започва да рови в багажа си — безформена раница, която носи под мишница. Изважда оттам куп книги и дивидита и ги оставя на бюрото на майора.

— Според мен това е следата! Този тип не си е избрал псевдонима случайно, а е *почитател*. Жудекс е важен за него.

Роси взема двете книги и двете дивидита. Книгите са романите на Бернед и Фъояд от 1917 година. Единият филм е на Фъояд, сниман успоредно с написването на романа. Другият е на Франжю от 1963 година, който майорът е гледал и харесва. Мартинели хвърля убийствен поглед на лейтенанта си, сякаш е изръсил някаква невероятна глупост, но бидейки киноман, Роси се съгласява с младежа.

— Брус Уейн е прав. Балът на Делоне много напомня за „птичия бал“ в началото на филма на Франжю. Не може да става дума за съвпадение. Изкопирал е първата стъпка от злодеянията си от откриващата сцена на филма. Жудекс не е просто ефектно прозвище или подигравка с полицията чрез използване на званието на една от базата данни на националната жандармерия^[2]. Той черпи вдъхновение от тези произведения.

— Текстът на заплахите повтаря дословно едно изречение от писмото на Жудекс в романа на Бернед. Самият похват със заплашителното послание е вдъхновен от книгата. Не се придържа дословно към сюжета, защото там героят не извършва убийства, но се възползва от неговата легенда, тъй като му е страстен почитател и знае, че самоличността му ще допадне на „Анонимните“, които обожават да се дегизират като емблематични герои. Понеже няма чак толкова фенове на Жудекс, тази диря може да се проследи.

Видимо щастлив, че го разбират, Жереми ликува и дори е станал на крака. Роси одобрява с безспорно облекчение — чувства се способен да проследява именно подобни улики. Техническата страна на разследването малко го смущава. Тук обаче става дума за нещо конкретно, човешко. Мартинели поема щафетата. Изоставила е хладния и рязък тон, вълнението, породено от разследването, отвлеча вниманието ѝ от личната ѝ обида:

— Жереми, можеш да им кажеш и за холандската следа. Слаба е, но засега нямаме почти нищо друго.

— За да атакува официалните френски сайтове, Жудекс се нуждае от ударна сила. Трябва да удави сървърите с искания, за да ги пробие и превземе. Използва каквото и всички други пирати — компютри зомбита.

— Само това ни липсваше в цялата шарения — изругава Роси.

— Това са си най-обикновени лични компютри. Само че са заразени с троянски кон, който позволява на хакера да ги овладее от разстояние и да ги използва за атаките си. При един удар толкова малко му оставаше да успее да хакне сайта на комисията за разпространение на произведения и защита на авторските права в интернет, че се разпали и стана непредпазлив. Успях да се добера до стотина ай пи адреса на компютри зомбита, които участваха в атаката.

— Ако открием някой от тях, ще можете ли да разберете кой го е заразил?

— Уви, не. Но забелязах нещо интересно. Над двайсет от въпросните компютри са холандски, по-точно амстердамски. Останалите са главно парижки, което ни насочва към две зони, в които вероятно пребивава хакерът. Неслучайно има и холандски адреси. Той

е бил там, проникнал е в лаптопи, възползвайки се от техните включвания в уай-фай. Успях да установя, че някои от компютрите са купени през май тази година, но най-скорошните са от юли. Значи е ходил там между май и юли тази година.

— Как разбрахте? — учудва се майорът.

— Направо се свързах със собствениците на компютрите, за да им кажа, че устройствата им са заразени. Издирих ай пи адресите им и се представих за служител на фирмата, произвела антивирусната им програма, зададох им куп въпроси — уж за да им съдействам да се отърват от вируса...

— Браво, Батбой! Малик, поговори с анализаторите от секцията за възникване на движения, проповядващи насилие. Щом протестът срещу системата се очертава като най-сериозната следа, незабавно искам досиетата на всички французи, за които са установени връзки с холандските анархисти. И да започнат да подслушват онези, които са минали през Холандия между май и юли.

Размахвайки раницата си, Жереми се изправя едновременно с Малик.

— Ще дойда с теб! Тия сигурно са първокласни хакери, а в моите харддискове има гигантско количество хакери.

Двамата лейтенанти излизат. Останал насаме с Мартинели, Роси става и отваря минибара зад бюрото си. Сипва две уискита и подава едното на колегата си.

— Без лед, доколкото си спомням.

— Такива неща помниш.

— А може ли и двамата да забравим останалото, а?

— Теб така те устройва. Нямах представа какво ме караш да забравя!

Мартинели се засмива, напрежението е спаднало. Роси въздъхва и се предава.

— Соня, престани, ако обичаш. Не стига, че Лувион сякаш е решил да ми разиграе епизод от войната между полицейските служби... Не знам какво съм ти казал въпросната вечер, съжалявам за станалото, но нали това не оправдава дългогодишната студена война?

— Каза ужасни сексистки неща. Намекваше за начина, по който съм се сдобила с поста си, държа се като най-долен мачо пред половината ми екип. Сигурно си забравил, затова все още чакам да се извиниш.

— По дяволите — въздъхва майорът, след като е гаврътнал чашата на един дъх.

— Именно. Срещата съм какви ли не простаци, но трябва да призная, че ти биеш всички рекорди.

— Съжалявам, наистина бях прекалил с пиенето. За известно време ще бъда зает със случая „Жудекс“, но щом нещата позатихнат, ще ти звънна и ще обядваме заедно. Мисля, че ако ти вържа тенекия, нещата ще станат още по-зле, затова е по-добре да изчакам бурята да отmine, преди да поема някакъв ангажимент.

— Потвърждавам, че втора такава идиотщина не е желателна. Обади ми се, ще видим дали ще ти дам шанс.

Усмивкат се един на друг съзаклятнически, като стари врагове. Нещо в усмивката и разведряването на Соня показва, че тя няма да се противопостави на сближаването. Засега Роси предпочита да игнорира обещанието си. Умът му безмълвно се посвещава на Жудекс, останалото вече е загърбено. Мисълта за предстоящата акция упражнява върху майора желаното благотворно въздействие, но то е съпътствано от неясна тревога. Трудно му е да изкаже с думи какво изпитва, но малко по малко чувството се избистря. Случаят сам по себе си не го плаши — тревожи се от това, което може да предизвика. Френското общество е стара изтощена таратайка, която излиза от пътя наскред планината, но продължава да се движи над бездната по инерция. Жудекс може би е началото на нейното пропадане.

[1] Judex (лат.) — съдия. — Бел.прев. ↑

[2] Système JUdiciaire de Documentation et d'Exploitation. — Бел.авт. ↑

На здрачаване кварталът около площад „Абес“ добива вид на старовремско селце. Мракът и дъждът скриват табелите на магазинчетата за туристи, изрисувани в крещящи цветове, и прясно боядисаните бистра, които приличат на изглед от пощенска картичка. Туристите се прибират по хотелите, а нощните птици още не са превзели баровете и ресторантите. Магазинчетата за художествени изделия и авторски произведения, които са запазена марка на този типичен за заможната парижка бохема квартал, се изпълват с истинската си клиентела. В края на работното време няколко доста елегантни парижанки с разтворени чадъри обхождат витрините.

Безразличен към уличната суетня, Ерван търси къде да паркира комбито. От двайсетина минути обикаля между осветените секшопове на площад „Клиши“ и пъстрите барове на площад „Абес“, но няма къде да спре.

Сутринта в Сент не успя да се отърве от стъклениците. Бижутерът мошеник, когото измъкна от леглото с упорито звънене, охлади ентусиазма му. Няма необходимата сума, за да купи трикилограмовия златен обков на стъклениците още същия ден. По официалния курс на златото сумата възлизала на над сто и четиресет хиляди евро, а по курса за крадени вещи — над петнайсет хиляди. Бижутерът не разполагал с такова количество, а дори и да получил едноседмична отсрочка, сделката не била лъжица за неговата уста. Ерван ясно долови, че съдържанието на стъклениците и покриващите ги странни надписи също създават затруднения. В крайна сметка бижутерът отстъпи пред настойчивостта на Ерван и му даде адреса на парижки укривател на крадена стока, специалист по странни предмети, който имал финансовите възможности да поеме такава покупка.

И така, в този късен следобед Ерван се опитва да стигне до „Стаята на чудесата“ — така се казва въпросното магазинче, сгущено в тясна еднопосочна уличка, излизаща на улица „Льопик“.

От немай-къде зарязва комбито на едно паркомясто за доставчици на улица „Удон“. Грабва чантата и се връща пеш до площад „Абес“. Многобройните барове го примамват — от сутринта не е слагал залък в устата си, карал е без прекъсване и желанието да пийне една чашка става прекалено силно. Телефонът му започва да вибрира тъкмо когато влиза в някаква винарна, чиито стени са покрити с поставки за бутилки. Обажда се жена му — не може да не ѝ вдигне, при положение че повече от седмица не са се чували и че досега е отказвала да говори с него и е оставяла родителите си да му предадат, че ѝ трябва време за размисъл. Вдига и едновременно с това посочва с пръст първото вино в менюто, кимайки на съдържателя, за да потвърди избора си.

— Надеж?

— Да — отвърща съпругата му с леден глас.

— Да не си се върнала на острова?

— Не.

— Уф, и аз не съм там. В Париж съм, ще ти обясня.

— Дошъл си в Париж, а не се отби да видиш дъщеря си?

— Затъжил съм се за нея, но нямам време, сега уреждам важна сделка. Животът ни ще се промени, скъпа.

— Пак ли си свършил някоя глупост?

— Не е глупост, а страхотен план, уверявам те.

— Направо ме плашиш. Искам да се видим. Още днес!

Гласът на жена му става гневен. На Ерван този тон му е до болка познат, от години трупа опит с него.

— Не сега, скъпа. Трябва да свърша нещо. Имай ми малко доверие.

— Сигурно се шегуваш! Как да ти имам доверие? Искам да се видим веднага или ще съжالياваш. Къде си?

Ерван изгълтва бялото вино на един дъх. Шаблито сгрыва стомаха му, който е празен от снощи. Дава знак на съдържателя пак да му напълни чашата, после капитулира. Не иска да се кара с Надеж точно когато има изгледи положението им да се подобри. С парите от златото ще могат отново да завъртят бизнес, да си намерят жилище и да кроят наново планове за бъдещето. Мисли, че ще му се удаде да я убеди.

— Слушай, имам да свърша нещо спешно, преди един магазин да затвори, но ако искаш, ще се видим веднага след това. Ела при мен в Париж, каня те на вечеря, отдавна не сме хапвали заедно в ресторант. Аз съм над площад „Пигал“, в квартал „Абес“. Ако искаш просто ще те чакам на станцията на метрото след един час. Съгласна ли си?

— Дано този път не си замислил някоя простотия. Да знаеш, че ще ти е за последно. Добре, ще се срещнем на изхода на станция „Абес“ след един час.

Надеж затваря. Ерван изпуска дълга въздишка и пресушава втората чаша вино. Осъзнава как ходът на събитията е толкова забързан, че вече дори не се сеща за смъртта на тримата си съучастници. Връхлитат го угризения — именно той ги вкара в клопката, редно е да изпитва смазващо чувство за вина. Дава знак на съдържателя и изпива последното си шабли. Остава десет евро — единствената останала му банкнота — и с мъка се откъсва от тезгяха. Още малко алкохол навярно ще му се отрази добре, но няма нито време, нито пари. Изтощеното му тяло трябва да издържи още няколко часа. Излиза от винарната, тръгва по улица „Абес“ и под ледения дъжд стига до улица „Голозе“. Върви покрай магазини за хранителни стоки с пъстри витрини — мъчи го глад, но вече няма пари дори за един хляб. Ускорява крачка в посока към улица „Льопик“.

Когато стига улицата, минава под един сводест вход и влиза в павиран двор, ограден със старовремски магазинчета. Архаичната обстановка на двора, където въпреки лошото време се мотаят неколцина минувачи, се допълва от няколко улични фенера от началото на деветнайсети век и от старинната чешма. Фасадите на всички занаятчийници и златарници са осветени и украсени. Всички, освен фасадата на „Стаята на чудесата“ — тясна, боядисана в червеникаво, олющена и избеляла, тя неприятно изпъква сред останалите. Двете ѝ непрозрачни стъкла сякаш са покрити със сажди. Ерван не може да различи нищо във вътрешността на магазина. Липсва табелка с работното време. Под ръждивите букви на металната фирма се мъдри единствено следният надпис: „Творения на човека, творения на

природата, чуждоземни находки, научни открития от 1852 година“. Ерван отваря вратата, която се остъргва о пода от червен пясъчник, и попада наред невъобразим безпорядък.

Магазинът е дълъг десетина метра и двете му стени са покрити с дървени етажерки, запълнени с невероятна смесица от безразборно натрупани прашасали експонати. Ерван различава препарирани животни с удивителен ръст и форми: триглав глиган, двуопашат заек, огромна тлъста котка; сбирки от насекоми, забодени с карфички в ентомологични дървени кутии — пеперуди, скакалци, бръмбари, паяци с най-различни размери и произход; стари книги с кожени подвързии... Цялата експозиция мирише на мухъл и формалдехид. Ерван пристъпва към дъното на помещението и точно тогава между глобуса и сбирката от птичи черепи изниква някакъв старец.

Грохналият старец, който се приближава до Ерван, почти би бил достоен да заеме място на някоя етажерка в собствения си магазин. Той куца и провлачва десния си крак. Висок е най-много метър и шейсет и е толкова мършав, че черната му риза свободно се рее около тялото, все едно е окачена на закачалка. Осеяното му с петна теме е увенчано с рехавия пух на рядка бяла коса. Лицето му е съсухрено, едното му око е застинало неподвижно — разранените краища на очната ябълка говорят за незарастващи белези от стара рана, обрекла го да носи стъклена протеза. Със здравето си око той оглежда Ерван от глава до пети, сетне го запитва с учудващо младежки и твърд глас:

— Какво обичате, господине?

— Мисля, че имам нещо, което бихте искали да купите.

Ерван изважда стъклените от чантата и му ги показва, уточнявайки, че са пълни с човешки останки. Окоето на стареца алчно заблестява и той махва на Ерван да го последва. Минават през една странична врата и прекосяват тясна стаичка, отрупана с книги и кутии с лекарства. Прекупвачът избутва някакъв шкаф и разкрива тежка бронирана врата.

— Определени предмети не бива да се излагат на показ. Трябва да се подсигурия — обяснява той и се извъръща, стиснал пистолет в треперещата си ръка.

Не изглежда способен да натисне спусъка, но Ерван няма причина да му се противи и се оставя да бъде претърсен от главата до петите. Успокоен, старецът набира кода на електронната ключалка и

отваря бронираната врата, пропускайки Ерван да мине пръв. Двамата слизат по вита стълба и се озовават в помещение, чието модерно обзавеждане контрастира с цялостния облик на магазина. Големи осветени витрини заобикалят старателно подредено бюро. Ерван има чувството, че е попаднал в задната стаичка на бижутерийницата на някой търговец на диаманти. От климатика духа сух и топъл въздух, от който почти му прилошава. Сякаш отгатнал мислите на Ерван, старецът му обяснява:

— Подземията на Монмартър са прекалено влажни за моите съкровища, наложи се да пригоя малко мястото.

Прекупвачът сяда на бюрото и оглежда стъклениците с внушителна лупа, зад която здравето му око изглежда огромно. Оръжието му стои подръка на бюрото. Огледът се проточва. Ерван зарейва поглед към съдържанието на витрините. Съзира странни статуи, сглобени от кости — някои от тях изглеждат човешки, — които образуват страховита върволица от скелети на фантастични създания. Дребна табелка, поставена на преден план, уточнява произхода на чудовищата: „Седлек, Чешка република“. Този фантастичен бестиарий е заобиколен от няколко книги. Заглавията им не се четат, но потъмнялата кожа подсказва, че са доста стари. Прекупвачът оставя лупата и кима с брадичка към произведенията:

— Интересувате ли се от антроподермични книги?

— От какво? — учудва се Ерван.

Старецът го поглежда презрително.

— От книги, написани върху човешка кожа. Предполагам, че няма да ми кажете как сте се сдобили с тези предмети?

— Не, не бих желал.

— И нямате никаква представа за произхода им?

— От Бразилия са... мисля — измърморва Ерван, спомняйки си акцента на убийците и носиите в каютата. — Или поне са прекарани през Бразилия...

— Мислите почти правилно, грешите само с няколкостотин километра. Да караме по същество: мога да ви дам два̀сет хиляди евро в брой още сега. После изчезвате и никому нито дума на кого сте продали находките си.

Двамата лесно се споразумяват. Ерван не се пазари, знае, че предложението съответства на обичайните похвати на търговците на крадени вещи. Няма да получи по-добра оферта в обозримо бъдеще. С неподозирана пъргавина едноокият отваря едно чекмедже, преброява пачка банкноти от по петстотин евро и я оставя пред него. Ерван я пъхва в джоба си и бива мълчаливо отведен обратно до изхода.

Точно преди да прекрачи прага на магазина, не се сдържа и за последен път се обръща към стареца:

— Какво означават гравираниите по златото символи?

— Нищо, което да се поддава на разчитане. Тези знаци не представляват език, а надгробни символи, прекопирани от фалшификатори през шестнайсети век, които искали да изработят имитации на изкуството на инките, с цел да изкарат тяхната цивилизация варварска и така да оправдаят клането, извършено от конкистадорите, които всъщност били водени единствено от алчност. На мястото на тези стъкленици е имало керамични урни, уви — отдавна строшени. Писаро докарал човешки останки в обкованите със злато урни и заявил пред испанския кралски двор, че те съдържат сърцата на жертви на човешки жертвоприношения. Днес знаем, че е излъгал. Това са „Лъжите на Писаро“ — редки исторически експонати, изчезнали от Музея на якобинците в Ош преди десетина години. Прекрасни ценности, иначе не бих купил крадена стока.

Вратата на „Стаята на чудесата“ се затваря, преди Ерван да успее да отрече. Не настоява, откритото презрение на стареца му е крайно неприятно. Стиска пачката банкноти и решително се отправя към сводестия вход. След четвърт час Надеж ще дойде на станция „Абес“, а благодарение на това, което държи в ръката си, имат възможност да започнат на чисто.

Унесен в мислите си, Ерван не забелязва белия товарен микробус, който бавно го доближава, карайки покрай върволицата паркирани коли. Когато излиза на площад „Абес“, вече няма спрели автомобили и микробусът се приближава необезпокоявано до него. Плъзгащата се врата се отваря. Микробусът засилва и застава плътно до Ерван. Той се обръща, но преди да успее да извика, две силни ръце го сграбчват и го издърпват вътре. Всичко става мигновено и

неколцината минувачи, които се мяркат по площада въпреки дъжда, не забелязват нищо.

Захвърлен на металния под на микробуса, Ерван се мъчи да се изправи и съпротивлява, но опряното на челото му дуло на пистолет го убеждава да спре да се бори. Един мургав мъж с матов цвят на кожата е затиснал корема му с колене. Вратът на мъжа е дебел като ствол на дърво, мускулите и изпъкналите му вени впечатляват Ерван със силата, която издават. От бялата му риза се подават племенни татуировки, които покриват тила, краищата им се проточват покрай ушите и свършват на бузите, до четвъртитите челюсти. На резервната гума е седнал още един мъж и го гледа — приличат си като две капки вода с другия, който го е хванал, сигурно са братя. Похитителят го заговаря със силен бразилски акцент и същевременно натиска толкова силно дулото, че разкървавява челото на Ерван.

— Наложил се доста да потърчим, докато те хванем. Само че, ако искаш да се скриеш, не си уговаряй среща с жена си...

— Вие... нали нищо не сте сторили на Надеж? — тревожно пита Ерван, а лицето му болезнено се изкривява под тежестта на нападателя му.

— Не, само й подслушвахме телефона. Ако си разумен, нищо няма да й сторим — нито на нея, нито на дъщеря ти. Къде са урните?

Ерван си спомня даденото на стареца обещание и за миг се поколебава въпреки страха. Но не възнамерява да се прави на герой, особено пък ако така застрашава семейството си. Докато микробусът се друсва по павираните улици на Монмартър, той изрича с половин уста:

— Продадох ги в „Стаята на чудесата“ на улица „Льопик“.

Похитителят му кима доволно. Неговият брат или съучастник с крива усмивка му подава бутилка уиски. Другият маха коленете си от корема на Ерван и го оставя да си поеме дъх и да се изправи.

— Хайде, пийни си, в дома ти видяхме, че обичаш да се наливаш. Заслужи си го.

Омаломощен, Ерван се поддава на изкушението и отпива голяма глътка „Джак Даниелс“. Когато свършва, похитителят му взема бутилката, но вместо на свой ред да отпие от нея, той излива съдържанието ѝ в лицето на Ерван, който започва да плюе и да тръска глава.

— Какво... — запъва се мъжът.

— Затваряй си устата, тъпанар такъв! — излайва нападателят му и отново затисва грубо корема му с коляното си.

Ерван, който не може да си поеме дъх, повръща жлъчка, смесена с уиски. Мъжът вдига юмрук и силно го удря по челото. Главата му отскача в пода на микробуса, болката е толкова остра, че не може да съдържи вика си, а през това време юмрукът на непознатия отново се забива в челото му. Вторият удар е толкова силен, че на Ерван му се причува как тилът му припуква. Болката се спуска към краката му и той се опитва да вдигне ръце и да се предпази, но нападателят го затиска с цялата си тежест. Зашеметен, Ерван прави опит да се моли, но издава само стенания. Ударите спират. Чува как вторият бразилец вразумява съучастника си.

— Недей, всичко ще оцапаш с кръв, почти стигнахме.

Микробусът спира. Ерван чува как вратата на шофьора се отваря, а после се затръшва. Няколко минути похитителите му стоят неподвижно. Накрая единият отваря плъзгащата се врата и поглежда навън. Дава знак на съучастника си. Двамата мъже навличат плетени шапки и мръсни сиви палта, после повдигат Ерван за ръцете и го влачат навън — почти в несвяст, неспособен да се държи на краката си — до градинката в пешеходната зона на булевард „Ришар Льоноар“. Недалеч оттам, пред центъра за спешни случаи „Ив Гарел“, се е струпала тълпа от пияни и превъзбудени клошари, които чакат приютът да отвори. През обгръщащата го мъгла Ерван дочува как беззъбите усти бълват заплашителни ругатни, вижда блъскащи се един в друг силуети, после някакъв мъж се отдалечава от вонящата сбирщина и идва при тях. Прилича на другите двама, сигурно е шофьорът на микробуса. Мъжът оповестява:

— Готово, насъсках ги, ще се сдавят като бесни кучета.

— Да побързаме, ченгетата ще дойдат всеки момент.

Похитителите, дегизирани като скитници, завличат Ерван зад едно дърво, далеч от погледите на бандата клошари, които вече, освен обиди си разменят и юмруци. Фаровете на преминаващите по булеварда коли осветява нелепия им танц. Те непохватно се скубят, замахват с юмруци във въздуха, без да улучват, препъват се и падат сред хор от гнусни псувни. Наслаждавайки се на представлението, тримата мъже грубо изправят Ерван до ствола на чинара. Страхът

внезапно му дава сили и той се опитва да преговаря. Получили са от него каквото са искали, какво още им трябва? Вижда, че нахлузват гумени ръкавици и си разменят развеселени погледи. Сякаш се надпреварват кой ще се покаже по-учтив, като отстъпва реда си на другите двама. После настава ад.

Тримата мъже пребиват Ерван методично и жестоко. Първите удари, нанесени по лицето, му избиват зъбите, счупват му челюстта и му спукват веждите. Ерван вдига ръце, за да се предпази, и се свлича на хълбок. Ударите се пренасят върху тялото, строшават ребрата му като сухи клонки, пробиват белите му дробове и го задавят с кръв. Заостреният край на една обувка разкъсва черния му дроб, ръцете му са счупени на няколко места. Ерван се търкаля на кълбо по земята, почти в несвяст. От устата му шурти кръв. Нападателят му спират за малко, докато отmine един олюляващ се към изхода на парка клошар. Ерван хваща дебелата пачка банкноти в джоба си и с трепереща ръка я подава на нападателят. Пълната му с кръв и избити зъби уста произнася:

— За жена ми... милост...

Единият нападател се навежда и взема оцапаните с кръв банкноти, после пренебрежително се отдалечава и ги изхвърля в най-близкия канализационен отвор, докато Ерван пъшка от отчаяние. Мъжът се връща при приятелите си и ги подканва:

— Хайде, трябва да го довършим бързо, още имаме време да наминем към малката любопитка и да се оправим с нея, както бяхме запланували.

— Малко нежност добре ще ни се отрази...

И ударите заваляват отново — по-точни, по-решителни, истинска екзекуция. Подметките строшават черепа на Ерван. Вече е мъртъв, но нападателят продължават да го млатят с нездрава радост. „Масивен мозъчен кръвоизлив, счупване на сфеноидната и мастоидната темпорална кост, разкъсване на епифизата, на таламуса, на хипофизата...“, както ще бъде отбелязано в доклада от аутопсията. Но там няма да бъдат описани страданието и болката, разбитите надежди и строшеният с токове череп. Смазаното лице в канавката.

Полицията ще го помисли за жертва на нелепо сбиване между клошари — точно както са искали неговите нападатели.

Търговецът на картини е разтърсен от спазми — гади му се. Люси леко отстъпва назад и издърпва с няколко сантиметра окачения около кръста си изкуствен фалос, който му е напъхала в гърлото. Слюнка се стича по черния пластмасов инструмент, клиентът диша шумно. Въпреки това тя знае, че пъшкането и хриповете са израз на удоволствие и че не трябва да спира. Мъжът лежи по корем, обкрачил кожен кон с гривни, стъпалата му опират в пода, ръцете му са вързани зад гърба, облечен е с кожен гащеризон, плътно прилепнал по тлъстото му бяло тяло. Изкрещява му няколко обиди — трябва да страда, но пък и не бива да му измества челюстта.

Ходенето по ръба е упражнение, изискващо крайна съсредоточеност. Необходимо е да събере цялата си ярост, за да стигне границата, и да запази цялата бистрота на ума си, за да не я прекрачи. От това крехко равновесие зависи репутацията на властната господарка. Покорният роб трябва да има усещането, че тя всеки момент ще избухне, трябва силно да се бои от нея, но всичко би следвало да приключи само с няколко синини. Люси гребе с пълни шепи от слабите си места, от болезненото си минало и от нестихващия гняв, който таи към извратени богаташи, подобни на онези, които са унищожили детството ѝ. Достатъчно е да се върне мислено към онази зима, когато беше на четиринайсет години, за да разпали омразата си и да завалят удари и обиди. Ситуациите са предварително режисирани — няколко игри, заимствани от безкрайния каталог на съществуващите извращения. Ала въздействието на тези игри се дължи на нейната способност да се гневи, да се държи сурово, студено и безмилостно.

Изчезването на Роксана просто се е вляло в черната кипяща мътилка, която охранва преobraженията на Люси. Дъртото прасе черпи оттам собственото си удоволствие. Люси знае как да се възползва от тези запаси, но трябва да признае, че в последно време и други съумяват да ги използват, за да я манипулират. Челюстта на клиента започва да се схваща. Тя се изплюва в лицето му, зашлевява го

и го нарича „мръсна свиня“. Отново му запушва устата със специалната превръзка с тапа и я пристяга на тила му. Вече не изпитва никакво отвращение, не е в състояние да прояви повече жестокост, разчитайки на презрението си към извратените сексуални щения на подчинения ѝ мъж — този стимул вече не действа. Освен за пари, нейните посестрими вършат работата за удоволствие, защото имат такава нагласа или от склонност към театралничене. Люси дълго и старателно е подготвяла теоретичната обосновка на практическите си занимания — чела е Фурние, Дьо Сад, Прижан, Мазох, „Историята на О“... Но никога не ѝ се е налагало да прибегва до изброените извори, за да се отъждестви с персонажа си. Просто ѝ идва отвътре.

Изморена от преструвки, тя леко се разсейва и умът ѝ се отплесва, докато продължава машинално заниманията си. Улавя се, че мисли за Делоне, за престъплението, което неволно е извършила преди няколко дни. Не изпитва никакви угризения, просто се дразни, че се е оставила да я манипулират. Сега е в ръцете на Жудекс, който я е превърнал в своя съучастница, в престъпница. Едва ли не се възхищава на ловките му маневри. Този човек знаеше всичко за миналото ѝ, беше запознат в най-малки подробности с драмата, съсипала юношеството ѝ. Само с няколко писма, предадени по едно хлапе, той съумя да подбере точните думи, да разчопли и без това незарасналата рана, да ѝ предложи сделка, която самотна и страстна личност като нея нямаше как да откаже.

Достатъчно бе да ѝ покаже няколко снимки на невръстни момичета, малтретирани от приятелите на Делоне на неговите партита в Колумбия и във Франция — насилени малолетни девойчета, на чиито родители са платили, за да си мълчат, да затворят устите на дъщерите си и дори да ги накарат пак да ходят там... Самият Делоне, изглежда, не е проявявал подобни извратени наклонности, но в очите на Люси това го прави още по-виновен от чудовищата, които се отдават на нагоните си. Делоне е плетял мрежата си в сянка. За пари и за власт е бил съгласен да удовлетворява всички пороци на могъщите си делови партньори — досущ като онези, попарили младостта на Люси. Тя намрази Делоне още в мига, когато Жудекс ѝ изпрати снимките и предложението си. Делоне изглеждаше като всички бели богаташи,

които си мислят, че парите им ги освобождават от всякакви морални задръжки. „Клиентите“, които насилват малолетни момиченца в страните от Третия свят — във Виетнам, Колумбия, Тайланд, Бразилия, а все по-често и във Франция... Мръсниците, които смятат, че едно бедно момиче се купува и продава като стока, които си въобразяват, че като си плащат, оправят нещата, че тези момичета имат късмет да припечелват по този начин, въпреки че заплащат затова с физическото и психическото си здраве, въпреки че когато приключат — ако изобщо приключат, — вече са се превърнали в човешки развалини...

Люси прие да сключи сделка с Жудекс — тя ще му съдейства да накара Делоне да си плати за престъпленията, а той ще ѝ помогне да намери Роксана.

Как бе успял да научи всичко за нея? Да узнае историята, която Люси бе споделила само с няколко души? Да открие как точно се издържа и че омразата ѝ към Делоне и подобните нему ще бъде достатъчно силна? Да разбере за изчезването на Роксана и за отношението на полицията? Жудекс знаеше страшно много неща и отлично се възползваше от сведенията си, за да постигне немислимото. На Люси ѝ остава само да се надява, че и той ще спази договорката и ще продължи да ѝ помага в издирването на приятелката ѝ, че не е станала престъпница за нищо.

Докато нейният покорен роб се гърчи в очакване да му обърне повече внимание, изведнъж Люси долавя по-ясно музиката, идваща от клуба под тях. Явно някой е отворил вратата на частния салон. Ядосана от подобна недискретност, тя се отправя към входа на помещението, но още щом съзира натрапниците, разбира, че не са клиенти на клуба.

В салона са нахълтали трима мургави мъже с тъмни костюми и бели ризи с разкопчани яки. Още преди Люси да отвори уста, двама от мъжете я сграбчват и я притискат до стената. Едра ръка затиска устата ѝ, докато последният натрапник затваря вратата. Телата на нападателите ѝ са покрити с татуировки — Люси ги вижда по ръцете им, по вратовете им, дори по ъглите на лицата им... Приличат си като братя и са индианци, ако се съди по чертите им, кожата им е матова, а

мускулатурата — толкова внушителна, че я повдигат от пода без никакво усилие. Когато се отърсва от изненадата, Люси се опитва да реагира, но въпреки дългогодишните тренировки и червения колан по таекуондо, двамата мъже са прекалено силни, че да се освободи от хватката им. Те отбиват ритниците ѝ, все едно е малко дете, и я улавят за ръцете. Третият съучастник грабва чифт белезници от чантата с пособията, която стои на пода, и закопчава китките ѝ над главата, промушвайки белезниците през една от запоените в тавана халки. Търговецът на картини се мъчи да се изправи, но и той бива безжалостно притиснат към коня с гривни. Един от нападателите изсъсква в лицето на Люси със силен бразилски акцент:

— Значи обичаш да изнасилваш мъже, а, мръсницо? Искаш ли и на теб да ти се случи същото?

Съучастникът му мушва ръката си между бедрата на Люси. Тя стисва слабините си толкова здраво, че почти му премазва пръстите. Изненадан от силата на младата жена, мъжът отдръпва ръката си с гримаса и тежко я удря в корема с юмрук.

— Не се прави на героиня, скъпа. Днешното ни посещение е само проява на любезност. Не ни карай да преминаваме към следващия етап.

Люси, която не може да си поеме въздух, се гърчи от болка, увиснала на халката. Единият от мъжете я хваща през латексовия корсет за зърното на гърдата и го ощипва толкова силно, че очите ѝ се насълзяват. Задушавана се, мъчейки се да вика изпод дланта, която затиска устата ѝ. При всеки неин стон, мъжът щипе разранената гърда. Накрая Люси се кротва, а по бузите ѝ се стичат сълзи.

— Точно така, стой мирно. По-разумно е. Да знаеш, че и ние имаме богато въображение. Не ни карай да прибягваме до него, за да ти причиним болка.

Мъжът, който изтезва гърдата ѝ, изважда от джоба на костюма си сгъваем нож. Отваря го и прокара острието по бузата на Люси, докато другият обяснява:

— Ще ти го кажем съвсем простичко, маце. На твоята приятелка Роксана ѝ писна да ти лиже сладката катеричка и реши да се върне към стария си занаят. Къде е отишла и с кого — не те засяга, тя е пълнолетна и как живее, си е нейна работа. Така че престани да ровиш и да я търсиш. Ясно? В противен случай ще се върнем и ще се наложи

наистина да обезобразим хубавото ти лице... Би било жалко. Покажи й снимките.

Мъжът изпълнява нареждането на съучастника си, изважда телефона си и го завира в лицето на Люси. На екрана се изрежда поредица от обезобразени момичета, чиито бузи са разрязани до ушите от острие на бръснач. Държат главите им насочени към обектива, в който те се взират, молеци за милост — окървавени и унизени.

— Когато те обезобразя, когато ти накълцам красивата муцунка къс по къс, хубостта ти ще ми принадлежи завинаги. Никой повече няма да може да я съзерцава, ще я взема със себе си и ще я изям. Ще се гостя с красотата ти, скъпа... Ако ми дадеш основание да изям плътта ти, ще съжаляваш, по-добре да не се срещаме повече, нали така? Затова гледай да не се налага пак да идваме при теб. Забрави Роксана и си живеј живота с твоите приятели, които обичат да ги бият мацки...

В заключение на тирадата си нападателят отново удря Люси с юмрук в корема. Докато тя се гърчи от болка, мъжете напъхват в устата й една от специалните превръзки с тапа и нарочно я стягат много силно. После завързват смаяния и изплашен търговец на друга кука. Люси знае, че току-що е загубила един от най-добрите си клиенти — заради тия животни са се изпарили над хиляда евро месечен доход. Страшно я боли коремът, но не се бои, не смята да отстъпва пред заплахите им, не иска да се прекланя повече пред желанията на мъжете. Дала си е такава клетва преди години и по-добре да пукне на място, отколкото да я престъпи. Ще ги открие и ще ги накара да си платят.

Животните излизат от салона, отправяйки й иронични въздушни целувки. Затварят вратата и слизат в клуба. Тия глупаци не са запознати нито с разположението на помещенията, нито с белезниците от сексшопове... Допуснали са грешка от прекалена самоувереност и самодоволство. Белезниците, които Люси използва за сеансите, се отварят без ключ — просто се натиска едно бутонче. Клиентите й искат да ги връзва, няма причина да рискува с някое ненавременно загубване на ключа. Тя се освобождава, маха превръзката от устата си и колана с изкуствения фалос, който стърчи между краката й, после

освобождава изплашения търговец на картини. Казва му да мирува, докато натрапниците излязат от клуба.

За да стигнат до изхода, трябва да слязат два етажа под земята — в мазетата, да прекосят салона, обзаведен като публичен дом от края на деветнайсети век, и бара, декориран като будоар от осемнайсети век, после да се качат по другата стълба, която стига до рецепцията, на няколко метра от салона, където се намира Люси. Само редовните посетители знаят, че има врата, която директно свързва салона в дъното с изхода. Ако мине през нея, Люси ще успее да стигне до него преди нападателите си. Младата жена се втурва, решена да не ги изпусне, без да е узнала кой ги изпраща и каква е връзката им с Роксана.

Вратата изтрещява под напъните на Люси. Под учудените погледи на двама нощни посетители с черни гащеризони „Катандзаро“, които тъкмо си оставят палтата на гардероба, тя се устремява към гишетото, избутва ги и заговаря момичето, чиито ръце са натоварени с официалните им връхни дрехи. Люси се познава с красивата метиска, която посреща посетителите в заведението, откакто се е установила в Париж. Въпреки че чужденката малко ѝ завижда, Люси знае, че може да разчита на помощта ѝ.

— Алисия, умолявам те, дай ми ключовете от мотопеда си. Бързо, страшно е важно! Ей сега ще дойдат трима мъже, които не бива да ме виждат!

— Тримата бразилци! Нападнаха ли те? И на мен ми се сториха странни... Не трябваше да ги пускам. Искаш ли да викна ченгетата?

Алисия кима с брадичка към полицейското управление на Седемнадесети район, разположено наблизко, на улица „Грюфо“. Остава палтата и посяга към телефона си. Люси я спира:

— Не, сама ще се оправя. Знам какво върша, честна дума. Моля ти се, дай ми ключовете. Или ще ти върна мотопеда без нито една драскотина, или ще ти купя нов...

Вълнението на Люси надвива и последните колебания на младата жена. Алисия не може да откаже, когато я молят толкова пламенно.

Метиската ѝ подава каската и ключовете си, Люси ги грабва и се втурва в закътаното салонче за пушене срещу гишето миг преди тримата бразилци да се покажат на горната площадка на стълбата. Скрита в пушалнята, нахлузва каската, докато мъжете прекосяват преддверието, без да спират, поздравявайки Алисия с едно подигравателно „приятна вечер“. Когато Люси чува, че вратата се затваря зад тях, излиза от пушалнята и отваря малкото прозорче над вратата. Поглежда към улица „Трюфо“ и вижда нападателите, които се отправят към улица „Дам“.

Алисия е оставила мотопеда си пред клуба. Люси сваля катинара и яхва мотопеда, докато тримата мъже влизат в масивен черен джип. Люси стиска между бедрата си мижавото возило от петдесет кубика. Има чувството, че е възседнала кибритена кутийка. Липсва ѝ нейното двестакилограмово „Кавазаки 3X-10p“. Въздъхва, припалва мотопеда и потегля по мокрото улично платно след колата. Леденият вятър прониква под лекото ѝ манто, латексовият костюм не я опазва от пронизващия му допир, а ботушите с високи токчета силно затрудняват управлението на двуколесното возило. Възбудата влива такава жар в жилите ѝ, че дори не усеща външните дразнители и се провира на зигзаг в нощното улично движение към площад „Клиши“, към разкритията, които очаква от тези вестоносци със странни хранителни навици.

След като Мартинели си тръгва, Роси се втурва към компютъра, за да прегледа досиетата на жертвите на Жудекс — миналите и оповестените бъдещи цели. Ясно му е, че министерството не желае да всява смут сред близките на Делоне, като му дава да се разбере, че обвиненията на предполагаемия му убиец може и да са основателни. И все пак смята, че поне трябва да знае с какво се захваща. Не иска да се впусне по следите на някаква терористична група без връзка с жертвите на Жудекс, без да е проверил профилите и интересите на лица от най-близкото им обкръжение, които биха се облагодетелствали пряко от престъплението. Тази подразбираща се от само себе си следа ще бъде проучена от криминалната полиция, но базата данни на ГДВС съдържа сведения, до които криминалният отдел никога няма да получи достъп.

От съседния кабинет се разнасят смеховете на Малик и Бисание. Двамата лейтенанти явно добре се разбират, но веселото им настроение не се предава на майора, вбесен от жалките резултати от проучването си. Досиетата на Делоне и Льо Морван не само не разкриват никакви срамни тайни, ами и не съдържат нищо съществено. Два-три реда представяне, подробна биография, отбелязани са някои дребни нарушения — каране с превишена скорост или заведени дела срещу техни предприятия — но нищо, за което да се хване. Тази прекомерна нормалност буди подозрения у Роси. Очевидно е, че досиетата са били прочистени, заметени, пресети. Преди още да ги запознаят със случая в тесен служебен кръг, нечия ръка е била упълномощена да пренапише историята. Майорът е добре запознат с практиките на бившите служби и на ГДВС и знае, че двамата обекти упражняват прекалено отговорни дейности, за да нямат подробно досие в контраразузнаването. Делоне е бил посредник при продажби на оръжие, Льо Морван ръководи крупна френско-холандска нефтена компания. Подобни професионални сфери не убягват от вниманието на

властите — дори и само поради съображения за сигурност. Сбитите им досиета могат да бъдат единствено вследствие на манипулация.

Ядосан, Роси си припомня тирадата на Фавие за причините за смъртта на Делоне. Началник-отделът няма как да знае за тях, без да е разполагал с предварителен достъп до досието много преди съвещанието. Значи е имало някакви тайни договорки и Роси не се примирява с факта, че не е запознат със съдържанието им. Импулсивно изскача от кабинета си, минава покрай двамата лейтенанти, седнали пред екрана на компютъра, игнорира молбите на секретарката си, която се готви да си тръгне, и прекосява разстоянието до кабинета на Фавие. Безкрайната върволица от бели стени и коридори с климатик малко по малко уталожва гнева му и не му се налага да полага големи усилия, за да се държи учтиво със секретарката на Фавие. Виждайки майор Роси да влиза в кабинета му, Фавие затваря телефона със съзаклятническа усмивка. Като че ли е отгатнал защо Роси е дошъл.

— Нали ще вечеряме заедно довечера, Пол?

— Така се разбрахме, Никола — отвърща майорът със същата иронична усмивка.

— В осем часа в ресторант „Десирие“. Поне веднъж ела навреме.

— Който закъснее, черпи — съгласява се майорът и излиза.

Помещенията в ГДВС не са подходящи за разговори на поверителни теми. Фавие и Роси отлично съзнават, че може да ги подслушват по всяко време — и тях, и телефоните им. Майорът познава достатъчно добре началник-отдела и е наясно, че импровизираната среща не е гаранция за това Фавие да се съгласи да разкрие информацията си по случая. Означава само, че Фавие дори не иска да подхваща темата в службата. Малик го чака пред бюрото му, пристъпва нетърпеливо и нервно потрива очилата си.

— Май попаднахме на нещо. Но ще трябва разрешение от директора.

— Моля те, кажи ми, че не си замислил убийство.

— Засега — не. За сметка на това обаче смятам, че е наложително да отскочим до Холандия.

— За да издирим френския хакер ли? Малик, със същия успех можем да търсим игла в копа сено. Не можем да обикаляме из Амстердам със седмици...

— Ако не бъркам, англичаните имат свой човек там.

Роси не отговаря, но разбира накъде бие помощникът му. Махва на Малик да го последва до кабинета на Бониперти. Европейското сътрудничество в областта на контраразузнаването напредва много бавно. И все пак от няколко години насам МИБ води по точки партньорските разузнавателни служби, след като успява да се внедри в крайнолевите европейски организации. Един от хората на МИБ подава на ГДВС сведения и предупреждения чрез бюро за свързка на „Скотланд Ярд“ в Париж. В тези сведения — а Малик е добре запознат с тях, защото отчасти той ги обработва — прозира присъствието на английски агент в твърдото ядро на холандските анархисти. Да знаеш, е едно, но да принудиш англичаните да си признаят и да си осигуриш съдействието им, се равнява на подвиг, гарниран със сериозни ответни ангажименти и тежки преговори.

Директор Бониперти ги приема след минутка — и двамата разтълкуват краткото чакане като признак за нервност, породена от случая „Жудекс“. Настаняват се в салона, където Бониперти посреща важните си гости. Секретарката на директора загася телевизора, който непрекъснато излъчва новинарски канали, поднася им газирана вода и изчезва. Връзката на директора е разхлабена — истинска рядкост за този бивш военен, винаги изрядно облечен. Той изслушва Роси, сучейки крайчеца на гъстите си мустаци. Когато майорът млъква, не продумват повече от минута, докато Бониперти обмисля възможните ходове. После решително удря с длан по масата:

— Маликандър, тази вечер хващайте самолета за Амстердам. Ще се свържа с МИБ, скоро ще се срещнете с техния агент.

— Да предупредим ли холандската полиция? — осведомява се Малик.

— Нито полицията, нито холандската служба за вътрешна сигурност. Няма да предприемате никакви рисковани действия. Задавайте въпроси и се върнете с отговори.

Бониперти се надига, слагайки край на срещата, и изпраща двамата мъже до вратата. Роси му пожелава късмет в преговорите с англичаните, директорът въздъхва и потвърждава страховете на майора:

— Ще бъде като второ поражение при Азенкур^[1]...

Час по-късно, след като Малик е потеглил към летище „Шарл дьо Гол“, Роси най-накрая се измъква от хаоса на пътното движение по площад „Маршал Жуен“ и оставя колата си на прислужниците от „Десирие“.

Фавие го очаква с тържествуваща усмивка на закътана масичка, далеч от прозорците на престижното заведение. Четиресетина годишният мъж с елегантен черен костюм поглежда часовника си марка „Брайтлинг Блекбърд“ и престорено ръкопляска на пристигането на колегата си.

— Браво, Роси, закъсна само с десет минути. Придвижвай се с мотопед като мен, ще ти излиза по-евтино.

Майорът промърморва нещо за трафика в Париж в дъждовно време и приема чаша бяло вино „Пуйи“ — достатъчно изстудено, за да му върне усмивката. Разменят няколко любезни баналности за събитията по света, поръчват си морски дарове и по полицейски навик оглеждат останалите клиенти. След като приключват огледа, отправят молба към салонния управител да ги настани на друга маса в отсрещния край на обширната и все още полупразна ресторантска зала. Изненадан, управителят удовлетворява искането, като приема съпътстващия го бакшиш и слага прибори на масата до служителя, който чисти мидите и стридите. Ако са ги проследили нечии недискретни уши, сега техният собственик ще трябва също да се премести и ще се разкрие. Не настъпва подобно раздвижване, възрастните и дискретни клиенти на „Десирие“ остават безразлични към разместването. Началник-отделът изважда мобилния си телефон и го изключва, гледайки втренчено Роси, докато и той не последва примера му. Майорът се подчинява, въпреки че намира предпазната мярка за прекалена. Удовлетворен, Фавие вдига наздравица за съвещанията в тесен кръг и доверява на Роси:

— Чакай ме за вечеря в девет и половина. Ще хапна няколко стриди за компания, но не мога да се заседявам. Какво искаш да знаеш, Пол?

— Какво крият относно случая „Жудекс“? Защо досиетата на Делоне и Лео Морван са подправени? Защо разследването се води в ограничен състав? Защо този луд не се свързва направо с пресата? С две думи — каква е тая каша?

Фавие се подхилва.

— Хайде стига с тази параноя! Защо мислиш, че крият нещо от теб? Всички сме заинтересувани, разследването да приключи възможно най-бързо и знаем, че за това са ти нужни всички сведения. Нарочил си не когото трябва.

— Моля ти се, Фавие, не съм дете. Можеш ли да ми обясниш как така си станал специалист по киселини? Мислех, че си завършил политология, а не химия. Чел си документацията преди съвещанието, подготвили сте го в тесен състав и сте решили да подправите досиетата на Делоне и Льо Морван в ГДВС. Много набързо според мен — така сте замазвали, че и един стажуващ магистрат няма да заблудите. Затова пак те питам: каква е тая каша?

Блюдата с морски дарове пристигат тъкмо навреме, за да дадат възможност на Фавие да си събере мислите. Роси хвърля поглед на великолепните плоски стриди, които сияят на масата. Събеседникът му взема една и кима с глава, че се предава. Майорът знае, че младият началник има нужда от верни хора в службата. Той е от новото поколение полицаи с черни костюми, излезли направо от „Глутница кучета“. Придавайки си вид на бандити от филм на Тарантино, те се мъчат да избягат от профила на технократи, на които министерството е възложило да реформират контраразузнаването. Но това не е детска играчка, а сложен механизъм, и за да успеят, трябва да си осигурят подкрепата на опитни и доказали се оперативни работници като Роси. В момента се договаря точно тази подкрепа. Фавие го знае и приема исканата цена.

— Кашата, Пол... нашата гадна каша — въздъхва той и отпива голяма глътка бяло вино. — Предвид обстоятелствата, сигурно са прочистили досиетата. Те съдържаха сведения за Делоне и Льо Морван... Някои изречения от писмата на Жудекс недвусмислено загатват за факти, които предпочетохме да премълчим. Ако огласи доказателствата си, както заплашва, за предпочитане е да не ни се налага да се оправдаваме.

— Очевидно е, че сме ги покрили за незаконни операции, няма да е за първи път. Но за какви операции? — настоява Роси, докато рови в подноса с морски дарове.

— Хванали са един служител на Делоне, замесен в доста неприятна афера за сводничество. За да избегне затвора, е изпял всичко на отдела за борба със сводничеството: доставял е момичета за приятелите на Делоне във Франция, в Колумбия. Често пъти и малолетни.

— Отврат! И сме прикрили подобно нещо?

— Има и по-лошо... На тяхно парти нещата са претърпели неприятен обрат и някакво момиче е починало — за него говори Жудекс в посланието си. Служителят е помогнал на Делоне да заличи следите.

Под неодобрителния и почти враждебен поглед на Роси, Фавие оставя приборите и смутено изтрива челото си.

— Знам, че не е трябвало да го правим, Пол. Но Делоне не е убиец, било е нещастен случай, предизвикан от негов познат от африканските му купувачи — министър от Чад, важен клиент на Франция, за нашите оръжия... И без това нямаше как да го арестуваме, а и повече няма да се върне във Франция. Защо да ровим в лайната? Остана си между нас, отделът за борба със сводничеството се ската и го пуснахме.

— А Льо Морван?

— Историята с убитите политически опозиционери в Габон... Сериозна работа.

— Знаели сме всичко? — учудва се Роси, досега убеден, че течащото разследване е по-скоро от ресора на външното разузнаване.

— Миналата година арестувахме един от племенниците на Бонго за побой в нощно заведение. Преди да се изсипе цялата му сюрня адвокати, вече го бяхме попритиснали и изпя сума неща. Част от тях използвахме... но не и това.

— И все пак — петима убити — сбърчва лице майорът.

— Не е станало във Франция — оправдава се Фавие и махва безсилно с ръка. — Да не мислиш, че габонската полиция щеше да разследва, ако й бяхме предали сведенията?

Въпросът на Фавие е реторичен, не предполага отговор. Двамата мъже изяждат мълчаливо няколко стриди. Роси разбира, че ако Жудекс разполага с доказателства, ГДВС трудно ще се справи с положението.

Ще хвърчат глави и службата, създадена съвсем наскоро, за да заличи спомена за произволите на старото контраразузнаване, ще остане опетнена задълго. Налагало се е да прочистят досиетата: някой препалено любопитен съдебен следовател или парламентарна комисия биха могли да си издействат правото да се запознаят с тях. Още нещо гложди майора. Докато Фавие допива чашата си, хвърля поглед на часовника си и се готви да става. Роси пита високо:

— Защо направо не изпее всичко на пресата? Не можем да озаптим всички медии, а има и „Уикилийкс“.

— Иска да си поиграе с нас, Пол. Не знам как този Жудекс си набавя информация, нито какво цели, но мисля, че иска да съсипе ГДВС. Играе си с нас, както дебел гаден котарак се гаври с умиращо врабче.

Без да се налага да пита Фавие, Роси проумява поведението на Лувион след съвещанието. Командирът на антитерористичния отдел не се вълнува как ще предаде делото на съдебния следовател, защото очевидно Жудекс ще бъде елиминиран, преди да се яви пред магистрата. Техният противник знае прекалено много, за да го оставят да направи всичко публично достояние. Жудекс ще бъде премахнат. Пред обществото, пресата и съдиите случилото се ще бъде представено като уреждане на сметки между съучастници, арест, който е предприел лош обрат, законна самозащита или пътнотранспортно произшествие, но Жудекс ще бъде застигнат от трагичен край, преди да успее да обясни действията си публично. Майорът обхожда с поглед ресторанта. Фавие с право се бои от подслушване и проследяване — докато не се разкрие източникът, от който Жудекс черпи сведения, атмосферата в ГДВС ще бъде отровна.

На площад „Маршал Жуен“ пресичащ пиян клошар е блъснат от мотопед. Лежи проснат в несвяст наред платното. Инцидентът предизвиква чудовищно задръстване. Яростно бибиткат клаксони, масивно ауди се качва на тротоара, за да се придвижи, и замалко не прегазва друг клошар. За миг Роси се заглежда в настаналия хаос, погълнат от мислите си. Търсел е връзка между Делоне и Льо Морван и я е намерил. ГДВС е покровителствала и двамата, а е трябвало да сезира прокуратурата за установените престъпления. Делоне е

посредничел при продажби на оръжие, вероятно е участвал и в операции по незаконно финансиране на политици, Льо Морван ръководи компания, чиито интереси съвпадат с тези на Франция. Чак след изредените съображения идва ред на правдата. Посланията на Жудекс сочат, че той възнамерява да получи разплата за тези случаи.

Хипотезата, че ултралеви фанатици са хакнали досиетата на ГДВС, изглежда неубедителна на Роси. Повечето поверителни сведения циркулират във вид на „анонимки“ — вътрешноведомствени паметни бележки без посочен автор и получател. Когато отговорно политическо лице поиска подобно сведение, наблюдение или неправомерно разследване, го прави анонимно, за да не му потърсят сметка за незаконните действия при бъдеща смяна на управляващата партия или заради някой усърден съдебен следовател. До „анонимките“ има достъп само онзи, който ги е съставил, и ограничен кръг читатели, вследствие на което не остават никакви следи. След прочитането им „анонимките“ се унищожават или се съхраняват в защитените архиви на ГДВС. Подобен начин на общуване е присъщ на политическото разузнаване, особено в една демокрация. Колкото по-голям риск има от смяна на управляващото мнозинство или от съдебна намеса, толкова повече анонимността на събраната „незаконно“ информация се превръща в основна защита за съставителя и за поръчителя.

В последно време „анонимките“ се умножават. Майорът не знае дали трябва да се счита за признак на отстъпление на демокрацията или на засилване на омразата между различните кандидати за най-висши длъжности. Така или иначе, до такива поверителни сведения никога няма достъп през компютри, свързани с външната мрежа, а това на теория напълно изключва възможността в тях да проникнат хакери. Ако Жудекс има достъп до тях, то вероятно разполага с високопоставени вътрешни съучастници.

И все пак засега Роси не е хванал друга следа, освен хакерите анархисти. Когато отново извърща глава, Фавие си е отишъл. Сигурно се е сбогувал на тръгване, но майорът дори не го е чул.

Останал сам на масата, Роси изважда айпада си. Качил е филмите на Франжю и Фъояд, както и романа на Бернед. Ако Жудекс черпи вдъхновение и мотивация от тези произведения, наложително е да ги анализира. Навън клаксоните бибиткат с удвоена сила. Роси

вдига поглед. Фавие стои наред с движението и се опитва да въведе ред, нарежда на собственика на мотопеда да помогне на клошаря да стане и да стигне до тротоара. „Истински скаут“ — въздъхва майорът, усмихва се и се запитва кога е загубил вярата си. Малик щеше да постъпи като Фавие, а на него дори не би му минало през ума. Цинизмът го разяжда и покварява. Разбира се, Фавие върши нередни неща, но поне все още вярва, че е направил правилния избор. Подобна увереност сигурно е утешителна.

[1] По време на Стогодишната война английската войска нанася поражение на французите в битката при Азенкур, състояла се през 1415 г. — Бел.прев. ↑

Малик получава съобщението на директор Бониперти, докато се вози на ескалатора за гарата, разположена под летище „Шипхол“. Лейтенантът няма и най-малката представа за трудните преговори, чрез които е постигнат този резултат, но действително има среща още същата вечер с внедрения агент на МИБ. Трябва да се видят след час в един индонезийски ресторант на „Рембрандплейн“. Малик се възползва от пътуването с влак до централната гара на Амстердам, за да запази стая в хотел „Европа“ — на няколко метра от ресторанта, на брега на Амстел. Гласовата му поща съдържа и няколко ядни изблика от бившата му жена — този уикенд децата трябваше да са при него, но предвид хода на събитията му се наложи да отмени ангажимента. И най-дребното произшествие от този род дава повод на бившата му и родителите ѝ да отприщят омразата си. Разводът може да се превърне в истинска война, редом, с която и най-тежкото разследване представлява живителна глътка въздух. Бившата му жена се е потрудила да накара и трите деца да оставят по едно съобщение на своя татко, за да му кажат колко са разочаровани, че няма да се видят с него този уикенд и колко им е станало мъчно заради неговото отношение. Манипулацията дава резултат, тъй като на качване в таксито, което го закарва в хотела, очите на Малик са все още насълзени. Той се отбива, за да си остави багажа, да си смени ризата и да се освежи, преди да отиде пеш до ресторант „Индрапура“ в уговорения час.

На „Рембрандплейн“ цари шумно оживление, пълчища любители на нощния живот се тълпят пред баровете и кафенетата с халби бира и цигари в ръка. Край външните маси на заведенията, разположени на големия правоъгълен площад, запалени мангали греят шумното и пийнало множество. След няколко часа младите купонджии ще се преместят в многобройните нощни заведения на площада, където ще

изкарат нощта. Лейтенантът се възползва от разходката в щипещия студ на нидерландската столица, за да пропъди мрачните си мисли. Минава през тълпата и влиза в „Индрапура“, чийто зелен светец надпис е съзрял още с пристигането си на площада.

Обстановката в ресторанта контрастира с оживлението навън. Малик пристъпва в дълга тиха зала със златисто осветление, изпълнена със звуците на стари мелодии, свирени на пиано. Из залата сноват сервитьори с индонезийски носии. Великолепна метиска с червена рокля го отвежда до запазената на негово име маса. Дошъл е пръв. Настаняват го и му поднасят коктейл за добре дошъл, който той дори не опитва. Мислите му отлитат към Версай и към децата му, които в този късен час сигурно вече спят.

Лейтенантът едва не подскача, когато свързката пристига. От няколко минути се е загледал в представлението, което някакъв гълтач на огън изнася наред площада пред своите изрусени приятели и бездомните кучета, обикалящи сред зрителите. За голямо учудване на Малик английският агент изглежда едва ли не като уличните артисти. Висок е почти два метра, дългата му руса коса е сплетена на плитчици, събрани в опашка на тила, лицето му е украсено с десетина пиърсинга — по устните, носа и ушите, — ръцете са покрити с татуировки до лактите, а дрехите му вероятно са купени от някой магазин за военни. С недружелюбна усмивка подава на Малик яка мазолеста ръка. „Ръце на алпинист“, казва си лейтенантът. Мъжът сочи към дъното на залата и пита на английски със силен шотландски акцент:

— Може ли да седнем там? Не държа да ме виждат с вас.

Двамата правят знак на сервитьорката, която май не остава безчувствена към светлосините очи на британеца. Тя ги настанява в дъното на залата — далеч от прозорците и встрани от останалите гости. Шотландецът, все така студен, се възползва и поръчва меню за дегустация за двамата и бутилка австралийско мерло. Оправдава невъздържаността си пред Малик:

— Поне покрай тази среща да се наям като хората. Там, където съм внедрен, невинаги имам такава възможност.

Разговорът продължава на френски. Малик говори английски и немски, но за да не би сервитьорите или някой клиент да схванат откъслечи от разговора, и двамата се съгласяват, че френският е разумен компромис. Британският агент е неразговорлив, дава на

лейтенанта да разбере, че са го принудили да приеме тази среща, която той смята за безполезна и опасна. Мъжът няма никакво доверие във френските си колеги и категорично отказва да си сътрудничи с тях.

— Не мога да ви дам списъка на всички френски хактивисти, които са били в Амстердам през пролетта! Не мога да наблюдавам всички явки и сбирщища в града!

Малик оставя пред него снимките на хакерите, известни на ГДВС и на Жереми Бисание. С колегата от отдела по киберпрестъпност са отделили стотина профила, които биха могли да съответстват на търсения хакер. Шотландецът пренебрежително хвърля бегъл поглед на снимките.

— Никого не познавам. Боя се, че си губите времето с мен.

Британецът изобщо не си е направил труда да разгледа внимателно изображенията. Малик кипва, изправя се и обвинително насочва пръст към събеседника си.

— Застрашен е човешки живот, проявете малко повече отзивчивост. Полицай ли сте, или общуването с анархистките среди ви е настроило срещу униформените?

Гласът на Малик отеква в тихия ресторант. Британецът хвърля убийствен поглед на френския си колега със своите бледосини очи и заплашва:

— Не се дръжте като глупак — ако не сте дискретен, веднага си тръгвам. Ясен ли съм?

— Съжалявам, скъпи приятелю, но моите приоритети са различни от вашите. Службите ни са договорили тази среща, за да ми помогнете. Така че или ще ми окажете безрезервна помощ, или ще се погрижа да ви разконспирирам до няколко дни. Съжалявам, че се налага да ви заплашвам, но залогът е човешки живот. Ако не ми съдействате, ще издам вашата самоличност на анархистите, които ви познават.

— Дори не знаете как се казвам! — изсмива се британецът. — Губя си времето с вас.

— Лесно ще разбере името ви. Трийсетгодишен шотландец, шампион по алпинизъм, висок почти два метра — такава външност се запомня, оставя следи. Дори съм готов да се обзаложа, че на младини сте били шампион на Шотландия по катерене с въже. Ще открия истинското ви име и голяма част от биографията ви, можете да ми

вярвате. И като ви снимам и кача всичко това във *4chan* и къде ли не още... Мисията ви в Амстердам скоро ще стане доста сложна.

— Кучи син! — изригва британецът, като на свой ред смуцава спокойствието в ресторанта.

Напрежението между двамата мъже се покачва — Малик дори се уплашва, че ще се сбият, а с тоя великан предимството съвсем няма да бъде на негова страна. После мъжът с плитчиците се успокоява, изпива чаша вино и накрая дори се усмихва на лейтенанта, който въпреки това стои на тръни.

— Добре де, печелите. Наричайте ме Андрю, шампион на Шотландия по свободно катерене през 2002 година. Но наистина не познавам тези хора. Мога обаче да ви кажа на кого да зададете интересующите ви въпроси.

Андрю изважда мобилния си телефон, отваря една снимка и побутва устройството към Малик. Млада блондинка е вперила замислен поглед в амстердамски канал. Момичето, облечено с кафеникава тениска без ръкави, е хубавичко, но е прекалено кльощаво и мръсно, с невчесана коса и изпито лице.

— Селин Барбие, дващсет и четири годишна, от Бордо, в Амстердам е от две години. Активистка на АТФТГД^[1], художничка безделница, безнадеждна наркоманка. Увърта се около всички хакери, на които попадне. Подтиква ги към измами с банкови карти, за да си купува наркотици. Лесно изкарани пари. Ако някой френски хакер е живял в нелегалните квартири на „Спаустрат“, тя го познава и вероятно дори е спала с него...

— Проституира ли?

— Не, ще си навлече неприятности, ако го прави. В Амстердам проституцията е законна, но се контролира строго, провеждат се задължителни изследвания... А госпожицата има... *AIDS* — изтърсва шотландецът, след като не успява да намери френската дума.

— СПИН! Откъде знаете?

— Работата ми е да бъда любопитен, да надзъртам в чекмеджета и телефони, да отварям писма — особено ако са изпратени от лаборатория. Да търся всичко, което би ми свършило работа. А това би ми свършило работа. Особено като се има предвид, че шибаната кучка го пази в тайна. Не се лекува и не казва на никого. Сигурно вече е заразила доста сексуални партньори.

Малик се усмихва — разкритата информация представлява това, което Роси нарича „опорна точка“. Слабост, която може да се използва, за да се манипулира информаторът, да бъде тласнат към съдействие при желаните от притискащия условия. Шотландецът го знае. Навярно не му е лесно да предаде свръзката си. Малик разбира защо Андрю толкова се противи. От самото начало е знаел, че за да помогне на френския си колега, ще се наложи да жертва един от най-силните си козове.

— Благодаря, Андрю, вършите страхотна работа. Къде мога да я намеря?

— Тази вечер сигурно кисне в някой бар. Тръгнете по канал „Сингел“, докато излезете на „Спаустрат“. Като стигнете района на нелегалните квартири, ще видите „Снейкхаус“, няма как да я пропуснете. До нея има голям бар, който работи цяла нощ. Сигурно е там.

Андрю пресича последните благодарности на лейтенанта, като махва с ръка и пуска няколко хапливи шегички за европейското сътрудничество. После съветва Малик да промени стила си на обличане, ако не иска да привлече всеобщото внимание по местата, където възнамерява да ходи. Налапва последните хапки гулай и става.

— Тръгвам си. Изчакайте десет минути, преди да излезете. Желая ви късмет, лейтенанте.

За да си вдъхне смелост, Малик си налива още една чаша вино. „Спаустрат“ е на двайсет минути пеша, а в този час е малко сложно да се преоблича. Докато обмисля възможностите, Андрю излиза от ресторанта и се връща обратно на площада, където продължава да се разхожда — привидно обикновен като всички останали.

[1] АТТАС (*Association pour la Taxation des Transactions financières et pour l'Action Citoyenne*), или Асоциация за таксуване на финансовите трансакции и за гражданска дейност, е международна активистка организация, бореца се за облагането с данък на международните банкови трансакции. — Бел.ред. ↑

Жудекс сковано измерва с поглед множеството. Безупречният му смокинг изпъква изразително на фона на белите стени на замъка. Лицето му е скрито зад внушителна маска на птича глава, вдъхновена от карикатурите на Домие. Супергероят се обръща, поема безжизнената бяла гълъбица от ръба на кладенеца и тръгва по дълъг коридор, където танцуват двойки с не толкова изтънчена маскировка. Всички замират, прекъсват танците и го гледат как минава, хипнотизирани от величавата осанка на новодошлия. Музиката отмерва неговите стъпки — съдбата е влязла в двореца на банкера Фавро.

Майорът е заплепен от началната сцена от филма на Франжю и си я пуска непрекъснато, търсейки в кратките кадри отговори на въпросите, които го терзаят. Вече доста добре е запознат с екранния герой Жудекс — умът му, привикнал да чете и да извлича най-същественото от дебелиите папки с документи, е трениран да схваща бързо.

Почти всички произведения с главно действащо лице Жудекс разказват една и съща история за разплата в стил „Граф Монте Кристо“. Романът на Бернед, публикуван като подлистник в списание, има само едно продължение — написана от автора история, останала незабелязана и представляваща библиографска рядкост. Двата филма са по първата книга. Филмът на Луи Фъояд дори е сниман паралелно с публикуването на главите от романа на Барнед — уникално за времето си творческо решение, впоследствие породило спор между двамата за авторските права над персонажа.

След 1917 година единственото значимо произведение за Жудекс е филмът на Франжю, заснет през 1963 година, макар че образът притежава всички характеристики, гарантирали успеха на американските му събратя — плащ, широкопола шапка, тайна самоличност, изключителни способности, подземие, автомобил и новаторски технически джаджи. Жудекс — „съдия“ на латински — е

предтеча на маскираните супергерои. Само че, бидейки твърде двусмислен за страна като Франция, която отхвърля саморазправата, героят предизвиква страх в годините след Втората световна война, когато французите се обявяват за по-добродетелни и най-вече — започват да хранят дълбоко недоверие към всеки, самопровъзгласил се за свръхчовек.

Измисленият Жудекс си отмъщава на банкера Фавро, който е виновен за смъртта на баща му — докарал го е до разорение с непочтените си далавери. Въпреки това Жудекс никога не убива. Мнимият му наследник пренебрегва решението на супергероя, но сигурно и той е воден от желание за мъст. Майорът е все така заинтригуван от смъртта на Делоне, настъпила на бал, който толкова напомня на този от филма на Франжю. Не може да откъсне поглед от кадрите на „Птичия бал“ — просто е хипнотизиран от музиката на Морис Жар, която отмерва бавното влизане на Жудекс, преди той да съживи гълъбицата и банкерът да се строполи на земята. За да успее да замисли толкова сложно убийство, водейки се от въпросната сцена, убиецът трябва да е болестно пристрастен към творбата. Роси е киноман и знае, че Франжю е един от основателите на Френската филмотека, която организира множество изложби на снимки и на архивни документи за филмите му. Около него ресторантът постепенно се опразва и майорът решава да мине през Филмотеката, преди да е затворила.

Току-що е завършила последната вечерна прожекция. Рядката публика полека-лека се разпръсва по площада и поема към улица „Берси“ или към улица „Белмондо“. Афишите оповестяват филмов цикъл на Тим Бъртън, в преддверието отекват финалните ноти на музиката към „Батман“, с която Принс за последен път разкрива дарбата си да забавлява масите. Младата жена, която наглежда касата, вижда приближаването на Роси отвън и се промушва между последните зрители, вървящи насреща му към изхода.

— Забравихте ли нещо? — пита тя с любезна усмивка. Майорът отива при нея, изважда служебната си карта и я оставя на гишето. Касиерката прилича на студентка от седемдесетте — носи очила с прекалено дебела за лицето ѝ рамка, рижата ѝ коса е изпъната в

старателно оформен кок, а тясната лилава рокля очертава едрите ѝ бедра.

— *Have you ever danced with the police in the pale moonlight?* — шегува се майорът, заимствайки известна реплика от току-що приключилия филм^[1]. — Майор Пол Роси, ГДВС. Надявам се, че нямате уговорена среща.

Без да навлиза в подробности по случая, Роси обяснява на младата жена, че трябва да получи достъп до архивите на филма „Жудекс“. Перспективата да участва в криминално разследване, свързано с филмовото изкуство, явно ентусиазира младата жена. Не се налага нито да настоява, нито да споменава възможността за заповед и последващ обиск. Събеседницата му предугажда всичките му желания и предлага да му помогне, колкото и време да отнеме. Майорът се усмихва, приема и си казва, че никога не бива да подценява жаждата за приключения у младите студентки кинолюбители.

— Имате късмет. Наскоро приключи една ретроспектива за Франжю, всички документи са още тук. Имаме много архивни документи от филма и фотографии от снимките с Пиер Зюка, които предстои да бъдат върнати на собствениците им.

Архивите се помещават в стаичка в подземие на Филмотеката. Майорът качва десетината кашона в един кабинет, който младата жена му отключва. Добрата ѝ воля и още по-доброто ѝ настроение издържат петте часа, през които майорът старателно изследва съдържанието на кашоните. Сценарии, изпъстрени с бележки на ръка, стори бордове, писма от продуцентите, снимки от предпремиерите, интервюта и фотографии от снимането на филма — материалите са в изобилие. Люсил — така се казва младата жена — прави ксерокопия на всички документи, които заинтересуват майора, а той самият преснима част от материалите с телефона си. Записва десетки имена — повечето са на покойници, но Роси възнамерява да предостави списъците на анализаторите от ГДВС, за да проверят наличните досиета за цялото това войнство. Силен интерес проявява и към списъка с благотворители, които или са предоставили документи, или са направили дарения на Филмотеката, за да финансират ретроспективата.

Стрелките на часовника му показват пет часа сутринта, когато затваря последния кашон. През прозореца на тясното кабинетче се вижда, че навън вече се развиделява. Роси взема двете папки с документите и с имената, които е отделил. Люсил седи пред него на ъгловата маса. Босите ѝ стъпала висят във въздуха, подпряла е глава на купчина папки. Заспала е — вероятно преди доста време. Благодарният Роси безшумно става, сваля очилата на младата жена, оставя ги до нея, загася настолната лампа, която осветява бюрото ѝ, после я целува по челото и си тръгва, оставяйки я да си отспи.

[1] Репликата принадлежи на Жокера — култовия злодей от комиксите за „Батман“, който в екранизацията на Тим Бъртън от 1989 г. я изрича пред жертвите си, преди да ги убие. В превод гласи: „Танцувал ли си някога с дявола на бледата лунна светлина?“ (англ. *Have you ever danced with the devil in the pale moonlight?*). Роси я перифразира по следния начин: „Танцували ли сте някога с полицията на бледата лунна светлина?“. — Бел.ред. ↑

„Спаустрат“ води от канал „Сингел“, през историческия център на Амстердам, до кварталите с еднофамилни къщи в „Иорданс“. Покрай покритите с паркирани велосипеди тротоари се нижат типичните за Северната Венеция тухлени къщи. В този час има малко коли, капаците на магазините са спуснати и само няколко ресторанта оживяват дългата калдъръмена улица. Малик е извършил размяна с един млад купонджия, на когото е попаднал пред случаен бар на „Рембрандплейн“, и сега вместо анорака си е облякъл суитшърт с развлечена качулка. Наложило се е да добави двайсет евро, за да убеди юношата да му отстъпи този парцал, който отдалеч вони на пот и хашиш. С това нещо на гърба си, с младежкото си лице и дънките, Малик напълно се слива с нощната фауна.

„Снейкхаус“ се извисява между две ниски сгради. Бившата жилищна кооперация, завзета в началото на осемдесетте от непризнати художници, е епицентър на анархистките свърталища в града. Сградата е изцяло преобоядисана в яркожълто от своите обитатели, а названието ѝ се дължи на многоцветната змия, изрисувана по цялата височина на четириетажната фасада, която посреща посетителите със зейнала паст. Всички останали свърталища в квартала са изрисувани и изписани, но „Снейкхаус“ си остава символът на „Спаустрат“ и на протестните движения, които са се приютили там.

Малко по-нагоре по улицата някакъв нощен бар избълва на тротоара част от шумната си клиентела. До лейтенанта долитат пулсиращите ритми на монотонна електронна музика — Малик познава бара, за който му е споменал британският агент. Бавно се провира през скупчените пред входа на заведението групи и започва да оглежда жените в множеството, търсейки младата французайка. Няколко момичета отговарят на описанието, но опитното му око на полицаи, свикнал да прехвърля снимки, за да идентифицира дадено лице, знае как да открие характерните особености, които потвърждават дадена самоличност. Тъй като не я вижда, решава да влезе в бара.

Вътре го залива вълна от екзалтирана хаус музика. Почти замаян от топлината и задуха, както и от потискащата музика, Малик се отправя към бара, продължавайки да наблюдава младите жени в множеството. Поръчва си халба „Амстел“ и оглежда внимателно обстановката. Стените на заведението са покрити с фрески, възхваляващи иконите на попкултурата. Рисувани са от художниците, обитаващи съседните свърталища, и придават на бара модерен вид, който не пасва на вехтошарските мебели и стария метален тезгях. В обширното помещение се весели пъстро сборище — художници бохеми, купонджии с маскарадни одеяния, предизвикателни проститутки, дошли преди или след работа, пънкари и младежи от гетата, покрити с татуировки и пиърсинги, монахиня с одежда и воал от латекс, плешив, почти напълно гол исполин, чиято глава е покрита с карфици, цирков разпоредител с камшик... Въпреки суитшърта си лейтенантът не се слива напълно с разкрепостеното множество.

Няколкото глътки освежаваща бира, които изпива, облакът на бара, му помагат да се съвземе и да поднови търсенето си. Ако Андрю не греши, Селин Барбие е някъде в това помещение. Търпеливият оглед на Малик най-после дава резултат — открива младата жена, седнала по турски с групичка младежи от гетата под гигантски портрет на Боб Марли. Струва му се още по-кльоцава и бледа, отколкото на снимката. Момичето бавно гасне, наркотиците я съсипват по-бързо и от вируса, който носи.

Ако я заговори, докато си приказва с групата приятели, разговорът няма да протече както му се иска. Малик трябва да намери начин да я заприказва, без да се налага да се съобразява с недискретни слушатели. Търпението му бива възнаградено — малко по малко групичката, която заобикаля неговата мишена, се пръсва. Една двойка си тръгва, други две стават да танцуват, последната идва на бара. Селин остава сама в подножието на гигантските плитки на Боб Марли. Лейтенантът решава да се възползва от сгодния случай. Прекосява помещението и се обляга на стената на два метра от младата жена. После, възможно най-непринудено, се плъзга по стената и приляква до нея. Селин се извъръща и му се усмихва. Отблизо по кожата ѝ личат белези на преждевременно състаряване, зъбите ѝ започват да

потъмняват, от нея се носи упорита миризма на етер — вероятно се дължи на консумацията на крек на кристали. Допреди няколко месеца сигурно е била хубавичка, но сега маската на смъртта прозира на лицето ѝ. Малик не е дошъл да ѝ помага — има си работа за вършене и не трябва да се отклонява от нея. Заговаря я на френски:

— Здравейте, нали сте францужойка?

Чува се отстрани — звучи като карикатура на смотания сваляч, — но младата жена изглежда благосклонна и разговорът потръгва. Малик пробва да се представи за хактивист — според Андрю младата жена си пада по този тип мъже. Реакцията на Селин потвърждава информацията на британския агент. Тя бързо забравя за холандските си приятели и се оставя да я дръпне настрана за дълъг разговор. Малик помни, че трябва да я изолира и ѝ предлага да излязат да изпушат по една цигара. Селин охотно го последва. На тротоара се налага Малик да смукне малко тютюн, за да я заблуди.

Завалява, другите клиенти се връщат в бара, с изключение на шепа готови на всичко смелчаци, които се скупчват под навеса, за да си допуснат джойнта. Когато момичето тръгва към бара, Малик го улавя за ръката и му предлага да се поразходят. Никога не е бил толкова директен с жена и би бил напълно неспособен на подобно нещо, ако работата не го задължаваше. Не е предполагал, че толкова бързо ще постигне целта си предвид обстоятелствата и леко се изненадва, когато Селин се съгласява. Тя го хваща за ръка и го помъква нагоре по „Спаустрат“, после свръщат вляво и Селин го дръпва в сводестия вход на една къща. Притиска се към него и го целува. Воня на етер го лъхва право в лицето. Опитва се да изглежда възбуден, защото докато не получи каквото иска, трябва да продължава да се преструва. Явно е убедителен, защото ръцете на Селин се вкопчват в колана му. Този жест ядосва лейтенанта и той отблъсква момичето с две ръце.

— Дявол да го вземе, колко ще заразиш, преди да спреш с тия глупости!

Селин си придава изненадан вид, прави опит да отрече, промълвявайки нещо неразбрано, и се опитва да избяга. Но Малик я е приклецил във входа. Момичето започва да се бори и това засилва

гнева му, зашлевява я силно и ѝ заповядва да се успокои. Самият лейтенант е учуден от силния си пристъп на ярост. Ядосва го самоунищожението на младата жена. Може да разбере нещастieto и да прояви разбиране към страданието, което то влече със себе си, но това момиче се съсипва по свой избор, а това му се струва недопустимо. Той продължава да ѝ удря плесници чак докато от носа ѝ рухва кръв. Ръката му замира, осъзнава, че постъпва ужасно. Поема си дълбоко въздух и издиша, малко по малко си възвръща самообладанието, а през това време Селин се бърше с ръкава на пуловера си, без да трепне. Успокоен, Малик все пак ѝ заговаря толкова грубо, че се изненадва от самия себе си.

— Стига преструвки, Селин. Не мислиш ли, че вече си извършила достатъчно глупости? Какво ще си помислят твоите приятелчета — анархистите, когато разберат, че си серопозитивна и въобще не си ги предупредила? Как ще ги склониш да ти пробутват наркотиците, които те убиват, след като узнаят?

— Има презервативи, тъпанар такъв! — изсъсква момичето, но с всяка казана от Малик дума лицето ѝ става все по-уплашено.

— Да, само че освен това трябва и да ги накараш да си ги слагат... Та колко мъже си излъгала през последните шест месеца? Двайсет? Трийсет? Повече? Как ли ще реагират, като им кажа? Защо постъпваш така?

Малик изкрещява последното изречение, но все пак мисли, че разбира какво изпитва момичето — загубено, обречено, озлобено и в крайна сметка готово на всичко, за да се откъсне за кратко от действителността в нечии обятия, дори ако трябва да повлече партньорите си в своето нещастие. Селин ридае и умолява.

— Недей, моля ти се, нямам пари, няма къде да отида... Ще направя всичко, което поискаш, умолявам те...

По улицата минава смееща се група младежи. Селин би могла да се възползва и да избяга, но даже не се опитва. Стои облежната във входа с празен поглед, в плен на безизходицата и отчаянието си. Обзет от състрадание, Малик се опитва да изкупи грубото си поведение.

— Ще те помоля за сведения. Ако ми съдействаш, няма да обиколя всичките ти приятели, за да им съобщя новината и да им кажа да се изследват. Но смятам, че ти трябва да го направиш. Ако решиш да постъпиш така и ако ми помогнеш, аз също ще ти помогна. Ако

нищо не предприемеш, след няколко месеца ще си мъртва. Знаеш го не по-зле от мен.

— Да не мислиш, че не съм опитвала? — отвърща тя сухо и с горчива усмивка.

— Мога да те вкарам в отлична клиника до Париж. Ще говоря с близките ти.

— И дума да не става. Не искам да ги виждам повече... Самсамичка съм. И да пукна, никой няма да го е грижа.

— Мен ще ме е грижа, а и много други хора, убеден съм в това. Хайде, ела да потърсим друг бар. Трябва да ти покажа едни снимки и да те питам за разни имена.

Селин безмълвно го последва. Двамата пресичат няколко улици в квартал „Йорданс“ в посока към опушените кафенета в центъра. Не обръщат внимание на дъжда, който струи върху им. Въпреки успешно изпълнената задача срамът нагарча в гърлото на лейтенанта...

За късмет на Люси преследването из парижките улици не трае дълго. На няколко пъти замалко не поднася, защото е надценила възможностите на мотопеда, но след няколкоминутно преследване по „Пигал“ колата се изкачва към Монмартър и спира на улица „Льопик“. На площад „Бланш“ и по улиците около площад „Абес“ цари шумно оживление — въртят се далавери, вдигат се купони. Но улица „Льопик“ кротко дреме. Опасявайки се да не я засекат, Люси подминава джипа, завива вдясно и спира мотопеда извън зрителното поле на тримата бразилци.

Мъжете излизат от автомобила и тръгват по улицата към нея. Люси изругава през зъби и се притиска до стената. Сърцето ѝ бие лудо — ако завият и я видят, ще я размажат. Поне Алисия да си беше взела истинска каска, а не този смешен кастрон, който оставя лицето открито... Не се виждат минувачи, няма кой да им попречи. Люси е оставила мотопеда между две коли — ако се качи на него и потегли, има опасност да я видят, но ако само пресекат улицата, може би няма да я забележат. Долепва се до дворната порта — вдлъбнатината я скрива достатъчно, за да не я забележат, ако се приближат още. Стиска юмруци, изкуственият маникюр се забива в дланите ѝ. Зад гърба си усеща копчетата на домофона. Ще ги натисне, ако бразилците я открият.

Изминават няколко секунди, мъжете не се появяват. С широката им крачка вече би трябвало да са извървели разстоянието до нея. Сигурно са спрели на кръстовището. Люси се осмелява да надникне и не ги вижда на тротоара. И таз добра, ще ѝ избягат! Отново се спуска по улица „Льопик“ и намира сводест вход, който води към вътрешен двор, разположен около чешма. Тримата бразилци са там, стоят пред едно вехто магазинче, чиито прозорци са тъмни, както и на всички останали постройки в двора.

Един от тях звъни по телефона, докато другите блъскат по вратата на магазина. Почти полунощ е, но собственикът най-накрая

реагира. В задната стаичка светва лампа и малко след това вратата се отваря. През процепа Люси различава старец с домашен халат. Започва полугласен разговор, но тримата мъже явно са убедителни, защото накрая старецът все пак ги поканва да влязат. Люси се приближава, поглежда крадешком през мръсното стъкло и съглежда тримата мъже и собственика в дъното на дългия магазин. Мъжът с халата държи пистолет, но не го е насочил към посетителите. Докато говорят, те завиват вдясно и се скриват зад една странична врата.

Люси трябва да влезе, за да се добере до ценни сведения. След отбиването си тук нейните нападатели ще се качат в колата и всеки момент рискува да ги изтърве — достатъчно е да излязат на околоръстното, където не може да ги последва с мотопеда, и вероятно никога повече няма да ги види. С тях ще изчезне и следата, която може да я отведе до Роксана — румънската ѝ принцеса, която в този момент вероятно лежи в някой микробус край пътя, надрусана с всевъзможните гадости, които нейните господари ѝ пробутват, за да се съгласи да я чукат нонстоп. Люси не може да я изостави, никой друг няма да я потърси, а и да се примири със загубата ѝ, означава да се примири, че става жертва.

Превръщаш се в жертва само ако ти така решиш. За Люси има нападатели, палачи, изнасилвачи, виновници, но не и жертви. От четиринайсет — до осемнайсетгодишна възраст тя се възприемаше като жертва, защото обществото я определяше като такава. В крайна сметка именно това ѝ стори най-много злини, защото колкото и да те боли, колкото и да страдаш, докато не изпаднеш в положение на жертва, запазваш своята борбеност. Да си жертва, означава да си обезличен, да използваш слабостта си като предлог, за да затънеш в нещастията си и да станеш безсилен. Люси отказва да се предаде като всички останали жени, които са в плен на представата, че щом са жени, задължително са жертви на система, която ги потиска — система, създадена от мъжете. Дьо Сад, който е част от професионалните ѝ четива, пише с наслаждение, че човек може да бъде „жертван“, тоест да претърпи унизителния преход от човешко същество до положение на жертва. Дьо Сад с радост нарича „жертви“ нещастните жени, които биват изтезавани, бичувани и изнасилвани в апокалиптичните му фантасмагории. Първоначално подигравателна, думата „жертва“ впоследствие става израз на съпричастност,

обозначавайки хора, на които трябва да се окаже помощ — дума, пропита с окаяност, незрялост и зависимост. За Люси да чака пред вратата и да ги остави да ѝ се изплъзнат, означава отказ от борба. И така, дишайки учестено и с размазан от потта грим, тя хваща железната брава.

Долната част на вратата опира в плочките на пода, Люси трябва да я повдигне, за да не стърже. Открехва я, колкото да се провере. Дългото помещение, осветено само от отблясъците на лампата в стаята, където са четиримата мъже, е потънало в тревожен полумрак. Докато се промъква, Люси различава странни предмети, подредени по претрупаните етажерки на магазина — пъклено, прашно и причудливо сборище. Чудовищни препарирани животни я гледат заплашително с мъртвите си очи. Пита се в кой кръг на ада е попаднала. Веднага щом успява да долови гласовете на четиримата мъже, тя спира по средата между страничната врата и изхода, за да успее да избяга, преди да я видят. Макар и привидно учтив, спорът изглежда напрегнат.

— Нали сте наясно, че това са сериозни обвинения — назидателно говори старецът с твърд глас. — Ако нямате документ за собственост, нито фактура, удостоверяваща покупката... Струва ми се неуместно да обвинявате доставчика ми в кражба, а мен самия да смятате за укривател на крадена стока. А и доколкото знам, нищо не доказва, че урните са при мен!

Единият бразилец въздъхва.

— Да речем, че сме склонни да откупим урните. На колко бихте ги оценили?

— Само златото по тях струва сто и петдесет хиляди евро. Това са редки предмети с голяма символична и историческа стойност. Ако допуснем, че са у мен и че искам да ги продам, ще ми бъде нужно време, за да ги дам за експертна оценка.

— Ако ви дадем триста хиляди евро в брой, това би ли ускорило нещата?

Гласът на бразилеца издава едва сдържан гняв.

— Ако получа тази сума в брой и ако урните са при мен, склонен съм да ги върна на законния им собственик. Кажете как да се свържа с вас. Ако чуя нещо за тези предмети, ще ви се обадя да се договорим за условията.

— Ето визитната ми картичка. Разчитаме скоро да ни се обадите, господин Монтей. Настоячиво ви съветваме да не споменавате за това на никого и да не преговаряте с друг купувач.

В гласа на бразилеца зазвучава недвусмислена заплаха. Люси вече е наясно как действат и е убедена, че ако имаха представа къде старецът е скрил желаните от тях предмети, щяха вече да са му затворили устата завинаги. Търговецът демонстрира впечатляващо хладнокръвие и властност. Без да трепне, дава отпор на тримата великани. Без всякакво съмнение е свикнал с подобни деликатни сделки, а и може би на неговата възраст вече е приел мисълта за смъртта...

Разговорът в стаичката приключва. Люси бърза да стигне изхода. Едва е успяла да затвори вратата, когато тримата влизат в дългото помещение с експонатите. Люси приляква и се промушва под витрината. Облекчена, че се е отървала на косъм, но все още неудовлетворена от събраните сведения, тя дотичва до мотопеда си толкова бързо, колкото ѝ позволяват високите токчета. Подкарва крехкото си возило и спира на ъгъла. Скоро джипът минава покрай нея и тя отново се впуска подире му.

Този път преследването е съвсем кратко. Колата се спуска към площад „Клиши“, продължава по булеварда със същото име, докато стига отбивката за околоръстното и става това, от което Люси се е бояла... И дума не може да става да ги последва с малкия мотопед. Люси сърдито гледа как рейндж роувърът изчезва в движението. Наученото досега изобщо не я доближава до Роксана. Люси спира пред една бензиностанция и няколко секунди остава неподвижна и замислена, потънала в размисли за изминалата вечер. Някакво бибиткане я изтръгва от унеса ѝ. Извърща глава и вижда трима младежи в старо беемве, които ѝ подвикват с блеснали очи и неприлични жестове. Тя проследява погледите им и вижда, че разтвореното ѝ манто се ветрее, разкривайки корсета и латексовите чорапи. Във възбудата си дори не е усетила студ. Люси потръпва, загръща се в мантото, посочва на младежите травеститите, застанали на тротоара на няколко метра оттам, и потегля, без да дочака техния отговор.

Ръбовете на порцелановата чашка още парят. Директор Бониперти я оставя на ниската стъклена масичка и подухва на крайчеца на пръстите си. Срещу него началник-отдел Лъотерие сгъва броя на „Фигаро“ и го пъха в стойката за вестници. Лицето на началник-отдела е уморено, сигурно е спал лошо. Бониперти се надява, че дясната му ръка ще издържи до приключването на случая „Жудекс“. Пенсионирването му е планирано за догодина, няма как да се изтегли по-рано, а и неговият заместник не е запознат с нито едно текущо разследване и последвалата дезорганизация би нанесла далеч по-сериозни щети от разклатеното здраве на началник-отдела. Бониперти му се усмихва. Надява се, че старият боец има сили да спечели последната битка. Лъотерие поглежда мобилния си телефон и с равен глас докладва получените съобщения.

— Маликандър току-що се е върнал от Холандия. Явно носи интересни сведения. Успял е да се добере до имената на петима френски хакери, посетили ултралеви холандски групировки тази пролет. Предлага всички да бъдат поставени под строго наблюдение.

— Разбира се, незабавно! Наредете да подслушват всичките им телефонни линии и ги поставете под постоянно наблюдение.

След кратка пауза директорът замислено подхваща:

— Мислите ли ги за чак такива майстори, че да проникнат в нашите сървъри, без да оставят следи?

— Засега е трудно да се каже, господин началник. Само двама от тях имат досиета. Тези, които познаваме, не ни изглеждаха способни на акции от такова ниво, но за останалите ще трябва да проверим. Маликандър моли също така да осигурим място в клиника „Монтевидео“ за информатора, който му е съобщил тези сведения.

— Лейтенантът ме дразни с детинската си наивност — въздъхва Бониперти. — Добрият информатор си стои на място, и дума не може да става да се лишаваме от него. Кажете му, че ще разгледате молбата му. Ще я отхвърлите чак след като приключим случая „Жудекс“. Няма

да рискуваме да го обезсърчим преди това. Покрай развода е станал малко неуравновесен.

Льотерие мълчаливо кима. Бониперти не настоява, пак се замисля за идентифицираните хакери. За да получи помощ от англичаните, се наложи да им даде ценни сведения. Надява се, че получената информация си струва високата цена. Все пак му е трудно да приеме мисълта, че някой може да хакне тяхната компютърна система. Подобно на всички полицейски служби по света, ГДВС е предпочитана мишена за всички кандидати за виртуална слава. Сървърите ѝ са сред възможно най-защитените. Такава кражба на поверителни данни, осъществена, без да е оставена и най-малката следа, буди недоумение сред всички компютърни специалисти, консултирани след смъртта на Делоне. Ала другата хипотеза влече след себе си далеч по-сериозни последици от излагацията на специалистите, отговарящи за защитата на сървърите.

Другата хипотеза се свежда до един списък, който Бониперти е чел и препрочитал толкова пъти, че го е научил наизуст. Той съдържа имената на всички агенти от ГДВС, които са разполагали с достъп до „анонимките“, засягащи Делоне и Льо Морван. Десет имена, все на високопоставени бивши или настоящи служители от контраразузнаването. Каймакът, елитът на френските тайни служби. Самата мисъл, че някой от тях може да се окаже предател, че може да е издал тези сведения на активисти или че дори лично е убил Делоне, хвърля в потрес Бониперти. Знае, че трябва да затворят устата на Жудекс, няма друг разумен изход, но не е лесно да се премахнат личности от подобен калибър. Хипотезата за хакерски пробив е с далеч по-маловажни последици за бъдещето на институцията.

Без никакво съмнение външната компютърна заплаха би допаднала на всички държавни нива. Въпреки това, под натиска на министерството на вътрешните работи, тази сутрин Бониперти е започнал вътрешна операция с безпрецедентни мащаби. При изпълняването на неговите заповеди ГДВС шпионира самата себе си. Всички кабинети, всички мобилни и стационарни телефони, всички имейли на нейните служители се шпионират. Техниците и анализаторите от „Френшелон“^[1] в Буле ле Тру са получили съвсем

ясни указания. До второ нареждане преустановяват всичките си задачи, за да пренасочат техническите средства за наблюдение, с които разполага контраразузнаването, към собствените му агенти. От ранни зори ГДВС непрекъснато се самонаблюдава, самоподслушва и самоанализира като огромен параноичен механизъм. Бониперти е успял да избегне намесата на отдела за вътрешни разследвания и дори на военното разузнаване. Засега честта на службата е пощадена, но директорът знае, че ако няма резултат, затишието не ще продължи дълго. Никой в службата не знае за тези разпореждания. Само Бониперти, кабинетът на министъра и анализаторите от „Френшелон“ са в течение. Ако ГДВС крие предател в пазвата си, тя трябва да направи всичко необходимо, за да го разобличи и да го обезвреди възможно най-бързо.

Размишленията на директора са прекъснати от шумното влизане на секретарката на техния домакин. Младата жена, която демонстрира телосложение и надменност на славянска манекенка, идва да ги вземе, за да ги отведе при Людовик льо Морван, новата мишена на Жудекс, президент на най-голямата нефтена компания в Европа — „Петрал“. Бониперти дава знак на двамата техници от ГДВС, които стоят прави до дивана в чакалнята. По негова заповед двамата агенти влизат в помещението с куфарчетата си, последвани от директора и дясната му ръка.

Щабквартирата на Льо Морван се намира на последния, петдесет и втори етаж на новопостроен небостъргач в „Дефанс“. Кабинетът заема целия етаж с размер на площадка за кацане на хеликоптер, вътре е тихо като в църква. Три от стените на помещението са заети от огромни прозорци, през които се открива изумителна гледка към цял Западен Париж. Мебелите, произведенията на изкуството и обширното пространство целенасочено демонстрират могъщество и богатство, за да впечатлят посетителя. Категорично успяват. Техният домакин ги очаква — сам, както са го помолили — на края на десетметров копринен златотъкан персийски килим, чиито мотиви изобразяват „Епопеята на Гилгамеш“.

Надменната секретарка напуска помещението. Бониперти поздравява Льо Морван доста по-хладно, отколкото може да се очаква, като се има предвид, че са състуденти от Политехниката. Предметът на посещението налага сдържаност. Льо Морван явно го разбира,

присъствието на техниците е достатъчно ясен знак. Президентът не изглежда учуден. Свикнал е с рискови ситуации, светът на нефтената промишленост оправдава подобни процедури винаги когато става дума за съвещание, засягащо поверителна сделка. Льо Морван — елегантен шейсетина годишен мъж с тъмен костюм и внушителна осанка, подсилена от редовната игра на поло, не проявява интерес към мъжете, които отварят куфарчетата и изваждат скенери. Отправя на посетителите една от своите прословути усмивки, които пресата определя като „хищни“.

Докато си разменят обичайните любезности, техниците обикалят из кабинета с детектори за подслушвателни устройства. Преглеждат многобройните предмети на модерното изкуство, които красят помещението. Льо Морван предлага по още едно кафе. Когато секретарката се връща с таблата, техниците потвърждават, че в помещението няма никакво шпионско устройство. Успокоени, тримата мъже се разполагат около бюрото на Льо Морван, с лице към сивото небе, което притиска с цялата си тежест Айфеловата кула, и Бониперти най-накрая разкрива причината за посещението им.

— Имаме основания да смятаме, че сте станали мишена на изнудвач, който се нарича Жудекс. Можете ли да потвърдите, че сте получили заплашително писмо, подписано с това име?

Президентът дарява посетителите с искрена усмивка, сплита пръсти зад тила си, чиято плешивост е изчислена до милиметър, и отговаря непринудено:

— Ох, господа, имате ли представа колко такива писма получавам всеки ден? Моята компания има интереси за милиарди долари в над сто страни по цял свят. В някои от тези държави насилието е съвсем обичайно средство за комуникация, а убийството се смята за напълно приемлив похват за водене на преговори. Така че някакво заплашително писмо... Защо да му обръщам внимание? Началникът на охраната ми ще ви осведоми по-добре от мен по въпроса.

Льо Морван лъже. Двамата мъже знаят, че няма начин да не е обърнал внимание на писмото, дори и това, което казва за ежедневието в нефтените сделки, да е вярно. Ала посланието на Жудекс съдържа прекалено поверителни сведения, за да не е привлякло вниманието му. Освен това въпросното съобщение сигурно е пристигнало в дома му

или на адрес, който е неизвестен на преобладаващото мнозинство от индивиди, опитващи се да прибегват до принуда при преговорите с нефтената компания. Следователно го е прочел и знае за какво става дума, макар че предпочита да се преструва на неосведомен, за да не потвърди истинността на обвиненията в писмото. Бониперти се нуждае от съдействието на възпитаника на Политехниката и не може да си позволи да му противоречи открито.

— Въпросното писмо е много особено. Имаме основания да смятаме, че Жудекс представлява истинска заплаха за онези, на които пише, и знаем, че сте следващата му мишена — настоява Бониперти, за да намекне на събеседника си, без да го казва направо, че Жудекс вече е взел една жертва.

— Обграден съм от охрана, съпоставима с тази на държавен глава. Придвижвам се само с хеликоптер или бронирана кола. Домът ми е поставен под непрекъснато строго наблюдение. Защо смятате, че този Жудекс може да се добере до мен?

Въпреки наперения вид гласът на Льо Морван издава истинска тревога, което потвърждава съмненията на неговите посетители.

— Разполага със значителни средства и вече е елиминирал една от целите си. Смятаме, че е способен да се добере до вас, ако не вземем мерки — съобщава Лъотерие с нарочно безизразен глас, който цели да засили безпокойството на Льо Морван.

— Делоне ли? Той ли е видял сметката на горкия Делоне? — пита нефтеният магнат, навеждайки се над бюрото, вече без никаква следа от нехайна незаинтересуваност.

— Имаме сериозни основания да се страхуваме, че е така. Но да си остане между нас — отстъпва Бониперти, леко ядосан, че събеседникът му толкова бързо е направил връзката с убийството, въпреки че то лека-полека отшумява във вестниците. — Не бива да се боите от разгласяване на случая, нито от някакъв интерес от наша страна към съдържанието на писмото. Тук сме с една-единствена цел — да ви убедим да ни помогнете да подсилим вашата охрана до полунощ. За нищо друго няма да става въпрос и можете да бъдете уверен, че и ние, подобно на вас, нямаме никакъв интерес този жалък опит за изнудване да стане обществено достояние.

— Охраната ми е засилена, никой не може да стигне до този етаж, без да бъде подложен на многобройни проверки, лично сте се

убедили в това. Довечера в осемнайсет часа ще участвам от този кабинет във видеоконференция с отговорници по сондажни дейности — напълно извън обсега на този Жудекс, освен ако не разполага с ракета „земя-въздух“.

Споменаването на обявения от Жудекс час прозвучава като мълчаливо признание за опита за изнудване и отказа да се поддаде на шантажа. Въпреки това двамата мъже трябва да убедят Льо Морван да промени плановете си. Зад него в сивото небе като угроза прелетява хеликоптер.

— Знаете ли, господин Льо Морван, можем да бъдем сигурни, че няма да се добере до вас само ако направим така, че да не знае къде се намирате. Мислим, че е наложително да променим разписанието ви, защото каквито и мерки да сте взели, не можем да отхвърлим предположението, че ще успее да ги преодолее. Повярвайте ни, той подготвя старателно покушенията си и знае как да привлече изненадващи съучастници. Става въпрос само за няколко часа, но ви съветвам от седемнайсет до двайсет часа да станете невидим — обяснява Льотерие.

— Мобилизирали сме два екипа от службата за охрана на видни личности — единият ще обезопаси предварително мястото, което ще ни посочите, а другият ще ви следва неотлъчно. Заехме и бронирани автомобили, предназначени за придвижването на чуждестранни държавни глави по време на дипломатически посещения. Не използвайте вашите собствени превозни средства, не отивайте там, където е трябвало да ходите, бъдете непредсказуем — додава Бониперти.

— С две думи, очаквате да си объркам плановете и три часа да си играя на криеница с опасен луд?

— Тъй като не знаем кой е и какви са реалните му възможности, това вероятно е най-доброто решение.

[1] Название на предполагаемата френска служба за шпиониране на телекомуникациите. — Бел.авт. ↑

По стълбището слиза младеж с бандитска физиономия, обграден от двама полицаи. След себе си оставя миризма на некъпано тяло, стар тютюн и алкохол — характерният мирис на долнопробно апашко престъпление. Роси се отдръпва, за да пропусне тримата мъже до двора, където брониран микробус очаква пътниците си. В дирекцията на полицията на „Ке дез Орфевр“ 36 цари шумна суетня. Майорът долавя откъслечно оживени разговори, докато се качва към етаж, където го очаква капитан Дюпюи. Хвърля поглед, лишен от каквато и да било носталгия, към галерията портрети на бившите полицейски началници, която краси стълбището. През дългата си кариера Роси никога не е работил тук. Не споделя гордостта и професионалната солидарност на тази институция и дори се отнася към нея със същото недоверие, което изпитва към всякакви касти и братства. Съзаклятничеството и принципът „аз на тебе, ти на мене“ го дразнят, но все пак се насилва да се усмихне широко и мазно, когато Дюпюи се здрависва с него.

— Роси, стара хрътка такава! Радвам се, че си дошъл да душиш при нас, отдавна не си идвал!

— Много отдавна, Дюпюи, много отдавна... Но нали знаеш, че убийствата не са особено по моята част, невинаги ми се удават.

— Вярно, че предпочиташ да гониш надрусани с марихуана левичари — иронично подмята Дюпюи.

— И богаташчета, и бръснати глави... Не страдам от предразсъдъци.

— Да де, стига да ги бива повече с писалката, отколкото с пистолета — тогава са за вас. Останалите ги оставяте на нас.

Роси си придава мрачен вид, за да сложи край на шегите на колежата, чиито самомнителност и перчене вече едва издържат. Разпитва го за случая, сподавяйки прозявката си — следствие от нощта, прекарана почти изцяло в архивите на Филмотеката.

— Докъде стигнахте със случая „Делоне“?

— Не сме бездействали. Голям зор беше, но успяхме да идентифицираме всички гости на партито.

— Разполагате ли с пълен набор свидетелски показания?

— О, не — изсмива се Дюпюи, сякаш въпросът звучи нелепо. — Всеки опит да ги привикаме тук води до сблъсък. Никой не иска името му да се замесва в разследването, а и гостите имат на разположение кантори с хитри и печени адвокати. Успяваме да говорим с тях неофициално, но всички пеят една и съща песен: „Нищо не знам, за първи път бях на парти у Делоне, не го познавах, само се поздравявахме“. Правим всичко възможно, но засега нямаме сериозна следа.

Криминалната полиция няма подход към подобни клиенти, следователите действат много предпазливо, непрекъснато ги е страх да не си навлекат нечие недоволство. За една седмица не са идентифицирали нито един човек, който да има сериозен мотив да убие Делоне. А той е плувал в такива мътни води, че сигурно не липсват кандидати. Роси не се учудва, в подобно деликатно разследване трябва да се действа много внимателно, преди някой големец да се разглежда като евентуален заподозрян. Той сяда на бюрото на Дюпюи и се задълбочава в папката, която последният му подава. Изобщо не се налага майорът да припомня указанията на Лувион, криминалната полиция го допуска охотно до всичките си документи. Папката съдържа протоколите от разпитите на служителите на Делоне. Роси открива старателно записаните от лейтенантите в криминалната полиция показания на прислугата, сервитьорите и личния секретар на Делоне.

Най-съществени са именно показанията на последния. Той не е взел участие в партито, но, бидейки довереното лице на Делоне, е съдействал за изпращането на повечето покани и неговите показания са позволили да открият четиресет гости. Но пък не е могъл да даде сведения за проститутките. Делоне лично ги е избрал. Огледът е бил не толкова работа, колкото храна за страстта и нагона на възпитаника на Националната школа по администрация и той за нищо на света не би го отстъпил на някой друг. Все пак анализът на компютрите му насочва към няколко следи.

Въпреки опитите на семейството да попречи разпореденият обиск е позволил на полицаите да сложат ръка на тефтерчето с адреси

на Делоне. То съдържа поне две хиляди адреса на проститутки. Побира цялото многообразие на професията — компаньонки, светски дами, долнопробни уличници, дневни красавици, прислужнички, непрофесионалистки, масажистки, транссексуални, травестити, строги господарки, робини... На всякаква възраст, с най-различни тарифи, цвят и телосложение, жени и мъже. За съжаление, жертвата не е запазвала никакви следи от кореспонденцията си и в разпечатките от мобилните ѝ телефони липсват обаждания към тези номера. Делоне сигурно е имал още телефони, които се водят на друго име, и с тях е уреждал тези въпроси, а вероятно е разполагал и със съучастници — неидентифицирани до този момент сводници. Заради грижливо пазената тайна от шейсетте проститутки — от показанията на участниците излиза, че са били толкова — са идентифицирани и разпитани едва трийсет и четири, но от техните показания не е излязло нищо интересно. Дюпюи, който го е оставил да чете на спокойствие, се връща с две кафета.

— За важен гост като теб пуснах машината за кафе на шефа. Даже ти сложих бучка захар. Да видиш, че храним добри чувства към ГДВС!

— Престани, чувствам се неудобно — Роси се опитва да се усмихне, започва да му кипва от надменните обноски на колегата. — Относно проститутките — не сте намерили онази с татуировките, която според очевидците е приказвала с Делоне и му е дала чашата с отрова?

— Ами не... От една седмица се занимаваме с нея, но в досиетата на отдела за борба със сводничеството няма нищо, което да доведе до особен напредък. Никоя от разпитаните проститутки няма татуировка в розово, черно и бяло, която да покрива гърба, и никой не я познава. Признавам си, че много ни се иска да я идентифицираме. Но е била маскирана и не разполагаме нито с пръстов отпечатък, нито с ДНК. Във вашите досиета няма ли я? Нали и курвите са горе-долу по вашата част?

— Не, сигурно ни бъркаш с баща си — подхвърля Роси, оставяйки кафето.

Дюпюи избухва в пресилен театрален смях. Роси е изморен и не е успял да сдържи хапливото си подмятане. Не съжالياва: маските са свалени, те се мразят и така ще могат да престанат с преструвките.

Отново настъпва мълчание, Роси пак се зачита в папката. Преглежда резултатите от аутопсията на Делоне и заключенията на съдебните лекари за произхода на отровата — сходни са с изнесеното от Фавие на съвещанието. След търсене, продължило дни наред, чашата е открита сред стотиците други чаши. Не са намерени други отпечатъци, освен тези на Делоне, но са успели да изолират и анализират киселината. Опитите на екипа да стигне до доставчика са се оказали напразни. Никой не знае кой може да е способен да модифицира по този начин отровата, убила Делоне. Роси се бои, че тези стъпки няма да доведат до нищо, тъй като Жудекс може да се е снабдил със субстанцията в чужбина месеци и дори години преди това. Със сигурност ще се окаже невъзможно да се доберат до него по този път.

Дюпюи го гледа с присмехулна усмивка, сплел пръсти зад гъстата си руса коса, татуираните му бицепси изпъват ръкавите на ризата. Роси плъзга папката по дъбовото бюро чак до яркочервената подложка. Допотопен пращен компютър заема дясната половина на бюрото. При вида на вехтата машина на Роси му хрумва идея как да открие татуираната проститутка преди полицаите от криминалната или от отдела за борба със сводничеството и да натрие носовете на тия самодоволни типове. Перспективата го изпълва с възторг и той става с въздишка.

— Така, явно няма скоро да заловите виновника. Обадете ми се, ако откриете нещо по-солидно от тая купчина бумажки.

— Непременно, Роси. А дотогава що не се ебеш! — подхвърля Дюпюи, все така усмихнат, без да свали ръцете си от тила.

— А, жалко, но няма да мога. Трябва да намина при жена ти. Прави по-хубаво кафе от шефа ти.

Дюпюи съкрушено поклаща глава. Майорът излиза от кабинета, изважда мобилния си телефон и се обажда на Бисание.

— Робин? Тук Батман. Имам нужда от помощта ти, вади плаща и маската.

— На вашите услуги, майор Роси — въздъхва младежът.

На слизане Роси за миг се спира на митичното стълбище в централата на националната полиция. Един от портретите в галерията на бившите членове на престижната институция го е приковал на място.

— Майоре? Чувате ли ме? — заговаря събеседникът му, изненадан от внезапното мълчание.

— Да, да... Извинявай, току-що ми хрумна идея. Ако човек не е свикнал, усещането е болезнено.

Предположението му е все още прекалено смътно, за да го обяснява на Бисание. Казва на младежа незабавно да дойде при него в ГДВС и затваря. Спуска се тичешком по стълбите, замалко да събори един адвокат, който се отдръпва от пътя му с ругатня. Тича по чакълестия двор, докато стигне до колата си. На задната седалка лежат папките с документите, които е преснимал във Филмотеката. Изважда една от тях и рови в продължение на няколко минути, после внезапно се сеща, че е преснимал това, което търси, с телефона си. Сяда и започва да шари с пръсти по мобилния, докато на екрана се появява търсената снимка.

На снимката се виждат десетина деца, които наблюдават импровизиран фокуснически номер на главния актьор от „Жудекс“ — Чанинг Полак. Актьорът с магнетично излъчване, прочул се с фокусите си, се е възползвал от почивка по време на снимките, за да демонстрира таланта си на илюзионист — за радост на децата статисти, които участват във филма. На фотографията той е с протегнатата ръка и държи бял шал, от който изважда гълъб. За представлението все още е облечен с костюма на Жудекс — широкопола черна шапка, плащ и дълъг шал. На гърба на снимката една от секретарките на продукцията е съставила списък на прехласнатите деца, за да изпрати на всички по едно копие. Похвално намерение и, както се оказва — полезно за майора, който е преснимал и списъка. Третото поред записано име е рядко срещано, то го е накарало да изтръпне, когато го е прочел преди няколко часа. Помислил е, че е просто съвпадение на имената, но благодарение на току-що съгледания портрет разбира, че може би става дума за нещо повече. Търси детето, на което съответства фамилията от снимката, и открива мургаво десетина годишно момченце, омаяно от фокуса на Чанинг Полак. Без никакво съмнение това лице — с петдесет години по-младо — прилича на лицето, изложено на стълбището на „Ке дез Орфевр“ 36. Съвпадението е дотолкова невероятно, че заслужава поне една проверка.

Името под портрета е на началник-отдел Карл Странски — истинска легенда на националната полиция, основателят на елитния отряд за бързо реагиране, ползващият се с безспорен авторитет началник на отдела за борба с организираната престъпност и на криминалната полиция, който може да се похвали с някои от най-важните разрешени случаи в двете служби. От няколко години Странски е пенсионер и си е намерил ново занимание — пише мемоарите си и обикаля по телевизионните студиа да им прави реклама. При всеки по-значим случай пресата го търси за коментари и той охотно реди мъдрости. Маниерите му на назидателен, всезнаещ и самовлюбен наставник дразнят майора. Не чак дотам, че да го сметне за замесен в изстъпленията на Жудекс, но понеже фактите навеждат на мисълта за вътрешен съучастник, ще трябва да следят неотлъчно нравоучителната стара слава. Странски има нужните за целта познанства и изненадваща връзка с избраното от изнудвача име.

Екранът на кухненското телевизорче предлага впечатляващо зрелище: рояк хеликоптери кръжи около заседналите останки на голям товарен кораб. Люси вдига поглед от купичката зелен чай. Брулената от вятъра журналистка, застанала пред камерата с гръб към малко яхтено пристанище, е произнесла едно име, което привлича вниманието ѝ. Обедните новини споменават мимоходом въпросното име, но отразяват обстойно нефтения разлив от круширания кораб, който се насочва към плажовете на остров Олерон. Люси пет пари не дава за екологичните съображения, но окончателно се разсънва, чувайки названието „Дантребер“, цитирано като името на арматьора, и се втурва към компютъра, за да прегледа новинарските сайтове и да открие всичко, което свързва холдинга „Дантребер“ с корабкрушението.

Наученото от прегледаните сайтове не задоволява любопитството ѝ. Оказва се, че холдингът „Дантребер“ е фирмата-майка на арматьор от Гърнзи, който е собственик на кораба. Сухогрузът е пренасял дървен материал за хартия до фабриките, притежавани от холдинга — с това се е занимавала първоначално фамилията Дантребер, чиято дейност днес обхваща и пресата, строителството и възобновяемата енергия. Никой не вменява на холдинга някаква отговорност за корабкрушението, пристанищните власти свидетелстват, че товарният кораб е изправен и отговаря на всички законови норми. Бурята и лошото стечение на обстоятелствата са единствените виновници за морската катастрофа.

Допивайки чая си, Люси отваря по-стари заглавия за холдинга „Дантребер“ в новинарските сайтове на „Гугъл“. Препрочита статии, с чието съдържание вече се е запознала. Компанията привлича вниманието на икономическите медии с обратите в мъчителния съдебен процес между членовете на фамилията, който поставя под въпрос управлението на нормандския холдинг. Александър Дантребер — крупният индустриалец, превърнал тихата фабрика за хартия в

международна компания, е заплашен от освидетелстване по искане на наследниците си. Тъй като старецът ги е отстранил от всички отговорни постове в холдинга, синът му и дъщеря му — двамата са на петдесет и няколко години и живеят в Париж — се мъчат да го обявят за невменяем.

Здравословното състояние на Александър Дантребер разпалва полемиката и дава храна на множество статии. Преди две години прехвърлилият осемдесетте индустриалец е претърпял инсулт. Оттогава отношенията с децата му рязко се влошават. Те са се противопоставили на инвестиционните му планове в Бразилия, насочени главно към рудодобив в сърцето на Амазония. Тъй като патриархът се заинатява, прибягват до медицински доводи с твърдения, че след инсулта умствените способности на баща им са отслабнали и понастоящем той не е в състояние да ръководи компанията. Отмъстителните наследници изтъкват, че Александър Дантребер е попаднал под влиянието на бразилските си приятели, които целят да сложат ръка на неговото състояние в ущърб на законните му наследници. Оттогава адвокатите на двете страни се замерват с изявления пред медиите и медицински експертизи. Притискан и от двете страни, съдията, който трябва да се произнесе по въпроса за освидетелстването, протака процедурата колкото му позволява законът. Делото — гнусна хроника на човешката алчност — интересува Люси само защото се е натъкнала на името на Дантребер, докато е издирвала Роксана.

Люси попадна на това име благодарение на Жудекс и на младия му съучастник. В замяна на участието ѝ в партито и на факта, че сипа на Делоне дрогата, която ѝ дадоха, Жудекс я запозна с всички записки и протоколи, водени от жандармерията в Лизийо през краткото издирване на младата румънка — претрупано разследване, раздвижено единствено от упорството, с което Люси налепи листовки „Търси се“ по всички билбордове, стълбове, автобусни спирки и дървета в Калвадос. Накрая един млад полицаи все пак отдели време да поразпита из баровете, гарите, хотелите и бензиностанциите в Лизийо и околностите.

Следите на Роксана се губят след началото на пиянски купон в някакъв бар в центъра на града, когато тя съобщава на случайните си познати, че възнамерява да се прибере в Париж на автостоп. След

въпросната вечер е отбелязано само едно свидетелско показание. Млад служител в бензиностанция в Лизийо, разположена на шосето в посока към Еврѳо и Париж, твърди, че същата вечер я е видял да се качва в черен мерцедес, напускащ бензиностанцията. Понеже непрекъснато се натъквал на разлепените от Люси листовки „Търси се“, служителят се свързал с полицията. На видеокамерите за наблюдение в бензиностанцията не се вижда нищо, сигурно Роксана е стояла извън обхвата им. Но полицаят е записал номерата на два мерцедеса, които са зареждали гориво през въпросната вечер. Единият автомобил е собственост на компанията „Дантребер“ и е регистриран като служебна кола на президента на холдинга. Другият е собственост на двойка парижки лекари, дошли да прекарат почивните дни във вилата си сред нормандската природа. Полицаят отишъл в къщата на лекарите, които го уверили, че пътищата им никога не са се пресичали с издирваната румънка. Същото казал и шофьорът на господин Дантребер, чиято къща се намира на няколко километра от Лизийо. Така приключва разследването на полицая. Не му е било възможно да постави под съмнение показанията на такива видни особи, още по-малко пък да си представи, че качват на стоп млада румънска проститутка, на всичкото отгоре и наркоманка.

Люси не проявява подобна предпазливост. Макар и леко изненадани, парижките лекари все пак я приеха в кабинета си на улица „Помп“, за да я уверят най-искрено, че не са в състояние да ѝ помогнат да открие Роксана. Какво ли не направи в опитите си да се срещне с шофьора на Дантребер, за да му зададе същите въпрос — напразно. Мъжът не отговаряше на обажданията ѝ и вратата на жилището му си оставаше затворена при всеки опит за контакт. Това, че Дантребер и шофьорът му не откликнаха на опитите ѝ да се свърже с тях, съвсем не означава, че са заподозрени. Люси и Роксана са напълно маловажни в техните очи и това презрение е донякъде обяснимо, макар и да е проява на безчувственост.

Ала докато четете статиите за семейните раздори на Дантребер, една подробност се връзва в ума на младата жена. Заседналият товарен кораб се е връщал от Бразилия, а семейството обвинява бразилските приятели на Александър Дантребер, че искат да си присвоят

наследството му. Същевременно тримата мъже, които нападнаха Люси, за да я накарат да преустанови издирванията си, говореха със силен бразилски акцент... Може би е просто съвпадение, но е достатъчно да събуди любопитството на младата жена. Тя се облича набързо — навлича бяла риза „Ан Фонтен“ и кожен панталон. Кани се да се срещне, когато мобилният ѝ телефон звънва. Обаждат се нейна приятелка компаньонка — по едно време бяха много близки, — благодарение на която се уреди с покана за партито на Делоне. Люси няма как да не вдигне.

— Люси, миличка! Извинявай, но бързам. Отивам при клиент — компаньонката се задъхва. Ако се съди по звуците, върви бързо.

— Няма нищо, Ана. Още веднъж ти благодаря за онази вечер!

— Точно затова ти се обаждам. Ченгетата търсят навсякъде момиче с татуиран гръб като твоя. Нравствената полиция вчера идва да ме разпитва. Разбира се, нищо не им казах, но по-добре да те предупредя.

— Никой, освен теб не знаеше коя съм. Няма да ме открият, не се безпокой.

— Надявам се, миличка. Ако все пак се случи, разчитам на теб да не им казваш, че аз съм те вкарала на партито. Не искам неприятности. Не знам в какво си се забъркала, за да откриеш своята румънка, но не желая да се замесвам. Нали поне не ти си убила Делоне? — забързаната компаньонка почти шепти.

— Само му предадох съобщение от един човек. Както се бяхме договорили. Благодаря, Ана, ще се покрива за малко, докато нещата се успокоят.

— Така ще бъде най-добре. Обади ми се, когато всичко приключи, много отдавна не сме си хапвали на спокойствие по женски.

Люси подминава поканата и се сбогува с приятелката си. Мисълта, че нравствената и криминалната полиция се доближават до нея, я тревожи. Не знае нищо за Жудекс, единственият ѝ контакт е един младок и има опасност именно тя да опере пешкира за цялата работа. Никой няма да повярва, че не е запозната с въздействието на капсулките, които е сипала на покойния. Жудекс и неговият помощник ѝ дължат помощ и обяснения. Люси се връща на компютъра, отваря криптирания чат и се свързва с Юго — посредника на Жудекс. Понеже

е наясно със слабите места на младия хакер, разкопчава ризата си и я разтваря широко.

Lucy_M: Здравсти, Юго, може ли за малко?

Jshadow: Здравсти, дружке ☺

Lucy_M: Може ли да си говорим на видеочат?

Jshadow: Тъкмо разигравам една стратегия в WoW, спешно ли е?

Lucy_M: Да, много. Ченгетата ме търсят...

Jshadow: Жудекс всичко е предвидил, новачке, оставаме си със скрит екран ;)

Lucy_M: Ще трябва да се чупя от вкъщи, лоша работа. Много неща имам да ви питам, сега ще трябва да ми помогнете. Дай образ, моля!

Люси се ядосва на празноглавието на Юго, който още си мисли, че това е просто забавление като останалите му ролеви игри, само че малко по-възбуждащо. Мъртъв е човек, при това тя го уби собственоръчно. Шегите и безгрижието приключиха в мига, в който Делоне изпи отровата. Знае, че интелектуалното превъзходство на Юго го е откъснало от отговорностите му и от реалността. Младокът живее във виртуалния си свят, където може да прави всичко, когато си поиска. За него смъртта на Делоне не е по-важна от смъртта на някой герой от „Уърлд ъф Уоркрафт“. Подобно на стотици други юноши, Юго страда от виртуално психическо разстройство, в конкретния случай — подсилено с дразнещо чувство за превъзходство. Жудекс го е подбрал много сполучливо, младежът е идеалната жертва за такъв ловък манипулатор. Кукленското му лице, покрито с нетретирано акне, се появява на прозореца на чата. Въпреки мегаломанията си Юго не е равнодушен към прелестите на Люси, което също го прави податлив на манипулации, и тя смята да се възползва. Приветства го с най-прелъстителната си усмивка.

— Здравсти, хубавецо. Нали като се виждаме, е по-добре?

— Страхотно! Винаги изглеждаш като за 18+, Люси! — на Юго едва не му потичат лигите, като вижда как е облечена събеседничката му.

— Трябва да се видим, Юго. Не може да ме оставите да се оправям сама. Направих каквото поискахте, макар че скрихте, че оня ще умре.

— Ей, стига си хленчила! С цветя война не се печели, ясно? Жудекс знае какво прави и онова копеле Делоне си го заслужаваше, а и беше фасулска работа, нали?

— Да, но все пак скрихте намеренията си...

— Люси, вече ти казах, направихме го, за да не се чувстваш виновна. Жудекс владее положението, уверявам те. Когато всичко се разбере, ще стане страхотен скандал и вече нищо няма да те заплашва.

— Трябва да ми събереш едни сведения, Юго, моля те... — глези се младата жена. Навежда глава и бавно прокарва крайчетата на пръстите си по дългите си кестеняви кичури.

— Окей. Какво те интересува?

— Всичко, каквото можеш да откриеш за трима бразилци — трийсетина годишни, може би братя — които са във Франция и вероятно са свързани с компанията „Дантребер“. Можеш ли?

— Мога да потърся. Ще ти кажа какво съм докопал.

— Трябват ми сведения и за един магазин — в Осемнайсети район.

— Много става, как смяташ да се разплатиш?

— Нали сме в един екип?

— А, така може! Солидарност, Люси! — изпада във възторг младежът.

— Докато нещата се уталожат, трябва да намина при теб. Не мога да остана къщи, нравствената полиция издирва момиче с татуиран гръб — не съм регистрирана при тях като компаньонка, но ако започнат да търсят и сред фетишистки те, накрая ще ми цъфнат на вратата... Трябва да ми помогнете да се покрия за известно време.

— Не може да идваш тук, Люси, такива са правилата на играта — без контакти помежду ни. Никога не съм виждал Жудекс! Без връзки, без грижи — всеки играе самостоятелно.

Люси се обляга назад, усеща, че ризата се разтваря и се плъзга по гърдите ѝ, разголвайки извивките им. Усмивка се на Юго предизвикателно и развеселено.

— Какво има, Юго? Да не би да криеш някое гадже, което живее при теб, или пък още си при родителите си?

— Не, не... Но Жудекс забрани всякакви контакти — докачливият младеж прави жалки опити да се съпротивлява.

— Юго, не ми ли вярваш? За всяко нещо ли го питаш?

— Той знае всичко, Люси, статусът му е на Господ бог. Нищо не остава скрито за него.

— Юго, единственото, за което те моля, е да ми помогнеш, преди нравствената полиция да довтаса!

Младокът замълчава за миг, но желанието му просто напирва през екрана. Накрая Юго се предава, докато Люси закопчава непристойната си риза с измамна наивност.

— Окей, ела. Изпращам ти адреса. Но гледай да се увериш, че никой не те следи.

Люси му изпраща въздушна целувка. Изключва уебкамерата и се усмихва. Възбудила е някакъв младок, не е кой знае какъв подвиг. Но, както много правилно се е изразил любителят на видеоигри: „С цветя не се воюва“. Тя си записва адреса и натъпква в раницата дрехи за десетина дни.

Оранжев електрически ореол осветява мекото купе на лимузината модел „Ситроен“. Ако не бяха халогенните лампи, в този късен парижки следобед бронираните тъмни стъкла на возилото биха потопили пътниците в почти пълен мрак. Потънали в дебелите кожени седалки, Бониперти, Лъотерие и Льо Морван спокойно обсъждат политическата ситуация и бюджета на министерството на вътрешните работи. Разговорът не може да заблуди никого. Часът е пет и половина, заплахата на Жудекс тегне във всяка пауза, във всеки поглед, отправен през непрозрачните стъкла на лимузината. Автомобилът спира наред оживеното улично движение на площад „Мадлен“. Всеки мотопед, провиращ се между колоните спрели коли, привлича трескавите им погледи. Вратите на колата обаче са покрити с дванайсетсантиметрова подсилена броня — дори боята може да бъде одраскана само с тежко оръжие. Колата разполага и със защита в случай на химическа или бактериологична атака, пред нея и зад нея се движи охранителен конвой. В подобни условия изглежда немислимо Жудекс да нападне открито, но въпреки всичко отровата му се процежда сред пътниците в лимузината.

Льо Морван се пресяга към минибара. Сипва си второ уиски и когато возилото отново потегля в трафика, вдига наздравица, като се стреми да звучи безгрижно и иронично:

— Господа, благодаря ви, че останяхте с мен в последния ми час!

— Дано този час бъде само първият от много дълга поредица! — усмихва се Лъотерие, надигайки чаша със скоч, силно разреден с газирана вода.

— Решихте ли къде искате да прекарате съдбовния миг? — осведомява се директор Бониперти, който не може да се преструва на безгрижен.

— Абсолютно! Вижте сега — близо сме до църквата „Нотр Дам дьо Бон нувел“, където отбелязваме всички значими събития в живота

на семейство Льо Морван. Струва ми се уместно да прекарам решаващия час в молитви.

В отговор на изразеното желание Лъотерие нарежда по предавателя на охранителния екип да огледа църквата от горе до долу. В очакване да получи зелена светлина от капитана, който ръководи екипа, лимузината бавно се движи по булевардите, а тримата мъже отново подемат светския си разговор. В мекото купе шумът от проливния дъжд, който се лее над столицата, изобщо не се чува. Въпреки привидната си самонадеяност мислено Льо Морван все по-силно се изкушава да си остане вътре, скрит на сигурно място. Няма обаче да си позволи подобна мекушавост. Автомобилът стига до тежката и лишена от изящество неокласическа църква, на чието име е наречен целият квартал „Бон нувел“. Получават разрешение да влязат точно когато колата бавно се движи по едноименната улица, покрай външната стена на зданието.

Охранителният екип учтиво, но експедитивно е извел външните лица от сградата. Опразнената църква е готова да посрещне Льо Морван. Най-големи затруднения създава малката и спокойна уличка „Люн“ — успоредна на булевард „Бон нувел“, който минава пред входа на църквата. За да спре движението на автомобили по уличката, кола на охранителния екип я препречва в горния край пред хотела. Друга кола спира зад лимузината, за да спре трафика край входа на църквата. По пейките в градинката срещу църквата са насядали агенти в цивилно облекло. И без това няма кой друг да се заседява там в толкова лошо време.

Желязната решетка, която дели входа на църквата от улицата, принуждава тримата мъже да пресекат на открито. Нервността на охранителния екип става осезаема, когато вратата на лимузината се отваря. Очакват ги широкоплещести агенти с тъмни костюми и разтворени чадъри — както да ги подслонят от дъжда, така и за да ги скрият от погледа на евентуален стрелец, притаил се до прозореца на някоя от околните сгради. Други полицаи разтварят бронебойни куфарчета и обграждат тримата мъже. Те ускоряват крачка, подканяни от капитана на специалния отряд. Така подредени в редица, мъжете изкачват стъпалата на църквата с приведени глави, за няколко секунди

се скриват под дорийските колони на входа и проникват в пустата църква.

Часовникът на Бониперти показва шест без четвърт. Гърлото на директора е свито от притеснение, при все че вътрешността на църквата предразполага към умиротворение. В дъното проблясва хорът, обгърнат в полумрак и тишина. Служители на охранителния екип стоят на пост покрай дорийските колони, които опасват главния кораб — всички са нащрек и внимателно оглеждат и най-скритото ъгълче на сградата. Със строго изражение и ръка на оръжието си, капитанът заръчва на тримата мъже да вървят покрай стените и да не спират пред стъклописите. Лъотерие се усмихва, опитва се малко да разведри спътниците си. Мястото е напълно обезопасено, нищо не би могло да им се случи в близките минути. Никой не би могъл да предугади местонахождението им, а самотата и изненадата са най-добрата защита срещу евентуален заговор.

Льо Морван, който не изглежда никак разведрен, е разхлабил вратовръзката си и непрекъснато си гледа часовника. Въпреки загара от солариума бизнесменът е толкова блед, че чак да го съжали човек. Лъотерие го успокоява. После началник-отделът с прежълтjало лице и хлътнали бузи се отправя към скромния съд за светена вода, потапя ръка и се прекръства. Лъо Морван следва примера му. Бониперти, който е убеден атеист, ги чака пред кръщелния купел в центъра на църквата, преградена с дебела решетка от ковано желязо. Гледа отстрани как изпълняват благоговейния ритуал.

Набожният жест ободрява Лъо Морван. Поставил се е под най-висшата възможна закрила и донякъде си възвръща увереността. Тримата мъже се разтъркват покрай монументалните скулптури, разположени в нишите в страничните кораби. Спират се пред статуя на архангел Гавраил Благовестител — той стои изправен и с тръба в ръка над коленичилата в краката му блажена Дева Мария, която се моли.

Шест часът.

Служителите от охранителния екип се приближават, получили са заповед в слушалките да обградят плътно охраняваните лица. Не се забелязва конкретна заплаха, но поради настъпването на обявения от Жудекс час всички стават нервни. Застават в полукръг около тримата мъже, които възхитено се любуват на статуята, макар тя да не

представява нищо особено. Никой не смее да проговори или дори да си погледне часовника.

Секундите минават. Малко по малко свитото гърло на Бониперти се отпуска, започва да му се струва, че са преувеличили опасността и че Жудекс не разполага с толкова съучастници и ресурси, както са се бояли.

На лицето на директора цъфва усмивка на облекчение. Атмосферата в църквата се разведрява. В слушалката на един от агентите докладват, че кварталът е спокоен, всичко е под контрол. Бониперти доволно въздъхва. Застаналият до него Льо Морван проявява радостта си по-осезаемо — устните му се разтеглят в широка усмивка до ушите. Навежда глава, закрива устата си с ръка и прихва в звучен смях, който отеква в цялата църква. Бониперти се мъчи да се съдържи, но неудържимият смях е заразителен. Усмивката на Лъотерие също е на крачка да се превърне в кикот. Бониперти разменя озадачен поглед с началник-отдела, после и двамата свиват рамене. Реакцията изглежда странна, но след преживяна силна тревога настъпилото облекчение може да се прояви по чудноват начин.

Льо Морван се залива във все по-бурни пристъпи. Смахът му приижда на талази, той се закашля, почти се задавя и се вкопчва за преградата, която опасва статуята. Изведнъж настроението на директора рязко се променя — смехът започва да го тревожи.

Мъжете от охранителния екип се доближават до Льо Морван, капитан Навие дьо Отклок го улавя за рамото. Внезапно смеещият се с цяло гърло президент млъква, Льо Морван отмята глава назад и издава жалко гъргорене, което преминава в хриптене на задушаваш се човек. Навис дьо Отклок крещи в предавателя незабавно да изпратят лекарски екип. Льо Морван се строполява в краката му, но Дьо Отклок не успява да го удържи. Бониперти и Лъотерие понечват да се приближат, но капитанът им нарежда да стоят на разстояние, докато не се разбере причината за прилошаването.

В средата на кръга от безпомощно застинали агенти се разиграва ужасна сцена. Проснат на изтритите плочи на църковния под, Льо Морван вече не се смее. Тялото му се тресе от бурни спазми, стиснал е гърлото си с ръце, не може да диша.

— Трябва да му пробием трахеята, задушава се! — вика капитанът.

Един от служителите се навежда над Льо Морван, за да го придържа, докато капитанът вади от вътрешния джоб на самото си нож и химикалка — с тези подръчни средства смята да направи трахеотомия на агонизиращия мъж. Агентът, който се опитва да обездвижи Льо Морван, сподавено изругава, когато бизнесменът разтваря широко челюсти и оттам изскача подутият му език. Мускулът е набъбнал три пъти повече от нормалното, изпълва устата на жертвата и спира притока на въздух. Гърлото също се подува пред очите им, лицето подпухва от нещо като мълниеносен оток на Квинке^[1]. Навис дьо Отклок крещи в предавателя, че мъжът е изпаднал в алергичен шок и че се нуждае от спешно инжектиране на адреналин, после коленичи, прави разрез в гърлото на Льо Морван, откъдето потича слюнка, примесена с кръв, и натиква химикалката в отвора.

Ръката на капитана замръзва. Езикът на проснатия на земята мъж се е покрил с полупрозрачни пришки. От ъгълчетата на устата му се стича кръв, зъбите се впиват в прекомерно удебеления мускул, който продължава да се уголемява и вече не се побира между челюстите. От очите на агонизиращия сълзи кръв. Навис дьо Отклок запазва хладнокръвие и удря с длан химикалката, поставена в гърлото. Тя рязко се забива и се чува свистене — знак, че въздухът нахлува в пресъхналите дробове. Но разрезът не облекчава най-страшните симптоми — лицето на Льо Морван продължава да се подува до такава степен, че чертите му вече се размазват, кръв тече и от очите му, и от бузите, чиято прекалено изопната кожа се разкъсва. Мехурчетата по езика започват звучно да се пукат, пръскайки зловонна бяла течност. Навис се извъръща, за да избегне пръските — може да са заразни. Пръстите на Льо Морван са толкова отекли, че кокалчетата не се виждат, ръцете стават двойно по-дебели и тяхната кожа също започва да се цепи. Бониперти с ужас осъзнава, че този, когото трябваше да опазят, издъхва пред очите им.

За броени секунди белите пришки започват да се появяват и пукат все по-бързо. Все едно че езикът на Льо Морван се пече на скара — миризмата става ужасна и принуждава агентите, Бониперти и Лъотерие да си запушат носовете. Агонията се ускорява и скоро свистенето в химикалката замлъква. Навис дьо Отклок отчаяно пробва да направи сърдечен масаж, но единственият резултат е бликналата кръв от срязания ларинкс на трупа. Лъотерие се извъръща и повръща в

носната си кърпа. Директорът се хваща за главата. Съкрушен е от катастрофата, от мащабите на поражението си.

Когато в църквата нахлува лекарският екип, придружен от санитарии с носилка — всичките с маски и антибактериологични защитни костюми — Лъо Морван вече е издъхнал. Подпухналият му труп лежи в локва кръв, примесена с гной. Веднага откарват трупа, а Бониперти се мъчи да се овладее, докато му вземат кръв в паркираната пред църквата линейка. Все още зашеметен, той нарежда да поставят „Нотр Дам дьо ла Бон нувел“ под карантина, докато разберат от какво е умрял Лъо Морван. Каквато и хитрина да е използвал Жудекс, току-що ги победи.

[1] Внезапно настъпващ ограничен оток на кожата, лигавиците и подкожната мастна тъкан, най-често в областта на лицето, носоглътката и гениталиите. — Бел.ред. ↑

Бюрото на майор Роси е затрупано с всевъзможни документи, нахвърляни в безпорядък — снимки, книги, изрезки от вестници, доклади, служебни бележки, дивидита... За Карл Странски има предостатъчно налична информация, отнело му е три часа да я събере и прегледа набързо. Най-същественото вече го знае, защото е чел публикуваната преди две години автобиография на Странски — „Силата на закона да пребъде“. Според майора книгата е по-скоро житие, отколкото автобиография — до такава степен Странски е съумял грижливо да излъска медийния си образ, превръщайки се в икона.

Роден е през 1951 година в Дампиер, в департамента Ивлин, бащата е учител, майката — домакиня, има петима по-големи братя, един, от които загива през 1959 година в Алжир на двайсет и една годишна възраст. Карл е отличник, получава стипендия, записва се да следва и през 1974 година завършва право. Постъпва в полицията веднага след дипломирането си. Отличник в школата за полицейски офицери, завършва като първенец на випуска и избира назначение в ръководения от комисар Брусар отдел за борба с организираната престъпност, където работи по всички най-значими случаи от края на седемдесетте — в частност, по втория арест на Месрин^[1] отвличането на барон Ампен и взимането на заложници в иранското посолство. През тези години остава в сянката на легендарния си началник и най-вероятно се научава как да поддържа медийната страна на кариерата си.

През 1982 година Странски получава възможност да се прочуе покрай случая с банковия обир на булевард „Волтер“. Пристига първи на местопроизшествието и убеждава похитителите да пуснат двете касиерки от офиса и да вземат него за заложник на тяхно място. Прекарва двайсет и четири часа затворен с тримата мъже и стъпка по стъпка преговаря за условията, при които да се предадат. В резултат на тези преговори тримата обирджии се предават без нито един изстрел.

Карл Странски се превръща в герой и жива легенда. Назначен за комисар през 1984 година, участва редом с Брусар в създаването на специалния отряд за бързо реагиране и впоследствие го ръководи до 1988 година. Назначен е за началник-отдел и оглавява отдела за борба с организираната престъпност, а после — в продължение на десет години — и криминалната полиция, което е истински рекорд. По-късно го назначават за почетен областен директор на полицията, а през 2002 година става заместник-директор на Националната полиция, отговарящ за градската полиция и борбата с тероризма. Пенсионира се доброволно през 2011 година и е награден с Националния орден за заслуги. Оттогава обикаля телевизионните студиа, коментирайки текущите случаи. Превърнал се е в своеобразна икона на националната полиция, а издателят му обявява близо петдесет хиляди продадени екземпляра от първия том на мемоарите му. От 1976 година Странски е женен за дъщерята на генерал от жандармерията, имат три деца, най-малкото, от които в момента учи в „Сен Сир“.

Странски се гордее с образа си на народен човек, успял да се издигне със собствени сили. За широката публика той олицетворява твърдостта спрямо главорезите и безкомпромисната борба с организираната престъпност, доблестния човек, уважаван от всички — както от министрите, така и от подземните среди. Роси, който таи върло недоверие към подобни захаросани герои, многократно се е срещал със Странски, но така и не успя да си състави лично мнение за този човек с големи сини очи — дяволити и обезоръжаващи, който никога не излиза от ролята, която сам си е създал. Ала няколко снимки и статии във вестниците придобиват нов смисъл за майора. До 1985 година Странски е участвал в годишния бал на парижката полиция с фокуснически номер, чието изпълнение е предизвиквало бурен възторг. Роси преглежда изображенията, на които Странски, натъкмен с плащ и черна шапка, омайва непридирчивите зрители с талантите си на илюзионист любител. Връзката с Жудекс и уменията на Чанинг Полак е очевидна и разпалва любопитството, което майорът изпитва към младия пенсионер.

Вече е почти шест часът. Роси отваря барчето в кабинета си и си сипва първата чаша с уиски за деня. Малик сигурно още обикаля

хакерите, които е идентифицирал при престоя си в Амстердам. След днешния им разговор Бисание се е захванал с издирването на татуирани компаньонки, придържайки се към своеобразните си методи. Значи майорът ще трябва да се занимава със старата слава — перспективата изобщо не го радва и оправдава пийваното за ободряване. Сега се за ултиматума на Жудекс. И през ум не му минава, че Жудекс може да е осъществил замисъла си, но усеща лека боязън, когато на екрана на телефона се изписва съдбовният час. Присяда на перваза на прозореца, като посръбва лагавулина, и малко по малко забравя за ултиматума. Мислите му се отплесват към лошото предчувствие, което го е обзело от началото на разследването. Усеща, че го наблюдават и изучават, и неволно си мисли, че решението на случая ще му убегне. Чувства се като ловджийско куче на каишка — дават му да подуши следата, но не му разрешават да припари до дивеча и още по-малко — да забие зъби в него. Сепва се, когато чува сигнала на телефона за получено съобщение. Изпратено е от началник-отдел Лъотерие и потвърждава опасенията на Роси, че случаят претърпява трагичен обрат:

Л. М. поразен. Църква „Нотр Дам дьо Бон нувел“.
Елате веднага.

Когато Роси пристига на местопроизшествието, улица „Люн“ вече е отцепена с бариери. Показва картата си на постовите и паркира ланчата на тротоара зад дълга върволица служебни коли на гражданска защита, линейки и полицейски микробуси. Присвяткващите лампи озаряват цялата улица. Надничашите от прозорците обитатели на квартала се любуват на зрелището и споделят предположенията си за причината за драмата. Някои се опитват да излязат от жилищните сгради, но биват грубо отблъсквани от полицейските служители, които възпрепятстват достъпа до района. Съпътстван от техните подвижвания, майорът бързо прекосява улицата.

Входът на църквата е обгърнат с жълта палатка под форма на коридор, промушваща се между колоните, спускаща се до улицата и стигаща до камион на гражданска защита, който е заел цялото платно и чиито примигващи лампи озаряват паважа и фасадата на църквата с

призрачни трепкащи светлини. Полицаяте зорко следят някой зяпач да не се промуши покрай съоръжението. Роси се представя, но му отвръщат, че не може да влезе в зданието без съответната екипировка. Настоява да говори с Лъотерие. Постовият отива да се посъветва с мъж в жълт предпазен костюм с кислородна маска, защитни очила и найлонова шапка. Мъжът с комбинезона показва с жест на майора, че трябва да изчака, и влиза в коридора.

След няколко минути чакане, от което майорът се възползва, за да се увери, че Малик скоро ще дойде, от коридора излиза съдебен лекар и се запътва към него. Сваля маската си и Роси разпознава един от корифеите на Института по съдебна медицина, с когото понякога е имал възможност да работи. Лекарят се оглежда с гримаса, после посочва с брадичка края на улица „Нотр Дам дьо Бон нувел“.

— Да отидем натам, не искам да рискувам някой да ме чуе.

Съдебният лекар бързо сваля костюма, свива го на топка и го подава на помощника си. После излиза с майора отвъд бариерата, която прегражда ъгъла на улица „Люн“ и „Нотр Дам дьо Бон нувел“. Спускат се по стълбището, което излиза на централните булеварди, и спират пред някакво кафене на петдесет метра от струпаната зад бариерите тълпа от любопитни зяпачи. Тук шумът на уличното движение заглушава гласовете им и могат да разговарят, без да рискуват нечий недискретни уши да дочуят откъслеци от казаното.

— Лъотерие и Бониперти вече не са тук — обяснява лекарят, — закараха ги в болница „Сен Луи“ за преглед. Уверявам ви, че са добре, но предпочетохме да не рискуваме. Засега вие сте единственият, с когото ни разрешиха да говорим. Сблъсквал съм се с всякакви извращения, но това тук май е върхът!

— Лъо Морван мъртъв ли е?

— Да, и то от ужасна смърт — въздъхва лекарят с уморено лице.
— Ще получите доклада от аутопсията. Щастливец сте, никой друг няма да го прочете! — иронично допълва той.

— Какви ги приказвате?

— Двайсет години върша тази работа, но подобно нещо не съм виждал. Помолиха ме да пренеса тялото в Института по съдебна медицина, да направя аутопсия, да предам заключенията си направо в ГДВС и да не говоря с никой друг. Ще трябва да подпиша

разрешението за погребване на трупа без съдийско позволение. Все пак става дума за убийство! Това е напълно незаконно...

— Сигурно е само временно, успокойте се. Случаят е много деликатен.

— Не се и съмнявам. Знаете ли, че сред всички присъстващи на местопрестъплението никой, освен мен, не трябва да узнава самоличността на покойника? Няма нито едно ченге, освен постовите, които са завардили улицата, и за капак ми се пречкат експертите от централата на военното разузнаване.

— Какво търсят тук?

— Уверявам ви, че са по на място от мен. Льо Морван е убит с химическо оръжие, смъртта му изобщо не е естествена. Белодробен оток не може да го убие толкова бързо, дори и при алергичен шок. Мамка му, половината органи на човека буквално са се пръснали. Още не съм го отворил, но мога да ви кажа, че е станал на пихтия. Уплашихме се, че е използвано вирусно бактериологично оръжие, което може да е заразило цялото място, затова военното разузнаване проверява цялата околност, но нищо не могат да намерят. Засега не знам какво го е убило. Разбирам от съдебна медицина, не от биологична война...

— Какво мислят военните експерти?

— Чух ги да говорят за „мосулски сироп“, нямам представа какво е това. Но трябва да ми предадат заключенията си, за да ги включа в моя доклад.

— Може ли да огледам местопрестъплението?

Съдебният лекар изпълнява молбата на майора, който го следва до камиона на гражданска защита. Без да гъкне, нахлузва костюма, ръкавиците и останалата екипировка. След като се приготвя, го пускат вътре.

Халогенните прожектори, монтирани от експертите на Института по съдебна медицина, са толкова силни, че къпят мястото в ослепителнобяла светлина. Един от експертите снима всяко ъгълче в църквата, другите вземат проби около проснатото в огромна локва кръв тяло. Лицето на Льо Мъорван е толкова подпухнало, че Роси не може да го познае. Ръцете му, вкочанени и също така безформени,

допълват потресаващата гледка. Друг от експертите е облечен с военна униформа под жълтия костюм. Разпознавайки един от хората на военното разузнаване. Роси се оправя към него и пита направо:

— Майор Роси, ГДВС. Бихте ли ми казали какво е „мосулски сироп“?

Военният изглежда изненадан и не отговаря веднага. Вероятно е получил указания за ГДВС, защото накрая все пак отвърща със свиване на рамене.

— Подполковник Бертен. „Мосулският сироп“ — кръстен на град Мосул, където се прави — е бактериологична гадост, измислена от иракската армия през деветдесетте. Невротоксичен роднина на известния зарин. Използвали са го за отравяне на кюрдски кладенци и водоеми. Ужасяващо ефикасно химическо оръжие, а най-важното е, че в зависимост от концентрацията може да се изпари след няколко секунди, минути, часове или дни, в резултат на което заразената вода отново се превръща в напълно питейна, за разлика от зарина. Много практично, когато някой иска да завземе територия, без да я прави необитаема.

— И смятате, че точно това е убило човека?

— Почти съм сигурен. Не се е издул така, защото го е ужилила пчела — подигравателно отвърща военният. — Не, сериозно, първите симптоми са характерни — жертвата най-напред е била обзета от неударим смях, предизвикан от рязко покачилото се отделяне на съдоразширяващи пептиди. Известно е само едно химическо оръжие, способно да предизвика подобен ефект...

— Как е бил заразен?

— Вече ви казах, че активните съставки изчезват безследно. Засега нищо не сме открили. Добрата новина е, че скоро църквата пак ще бъде отворена за богомолци. И „мосулският сироп“ като зарина може да подейства просто при допир до кожата. Може да бъде впръскан, погълнат, дори попит от дреха или кърпичка... Малко вероятно е да открием следи от него, ако онзи, който го е използвал, го е дозирал умело.

— След колко време започва да действа?

— Всичко зависи от начина, по който е проникнал в организма. Доколкото знаем — защото не всичко за тази отрова ни е известно,

действа мигновено, ако е погълната, но ѝ трябва няколко минути, ако е вдишана или е влязла в допир с кожата.

— Колко ще рече „няколко минути“?

— Нямам представа. Не забравяйте, че не използваме подобни оръжия. Познанията ни са само теоретични и се основават на непълни сведения. Така или иначе, със стомашно разтворими хапчета може да дадете на някого светкавично действаща отрова повече от час преди да е подействала, тъй като разтварянето на хапчето в стомаха отнема време...

— Как може да си я набави човек? Има ли черен пазар за такива вещества?

— Не, не — въздиша подполковникът, — няма такъв пазар, прекалено специфично и сложно е. Иракските лаборатории, които я произвеждаха, бяха унищожени от баасисткия режим преди първата война в Залива. Преди двацет години. Оттогава не се е чуло нищо за „мосулския сироп“.

— Възможно ли е убиецът сам да го е произвел?

— Защо да си блъска главата с нещо толкова сложно? Има стотици по-прости и не по-малко ефикасни отрови... Признавам ви, че съм в пълно недоумение. Е, в крайна сметка разследването си е ваше. Ще съобщя сведенията си на съдебния лекар, ще си получите доклада, а от нас се очаква да забравим всичко видяно тази вечер — заключава военният, обгръщайки с жест целият заобикалящ ги свръхестествен декор.

Майорът не отговаря. Потънал е в мислите си с поглед, отправен към надвесената над трупа статуя на архангел Гавраил. Досеща се, че изборът на това рядко химическо оръжие с особена история е ново послание от Жудекс, но още не може да схване неговия смисъл.

[1] Жак Месрин (1936–1979) — един от най-известните престъпници в Европа, извършил множество убийства, банкови обири, влизания с взлом и отвличания, осъществени във Франция и Канада. Няколко пъти успява да избяга от затвора. Умението му да се дегизира му печели прозвището Човека с хиляда лица. Изключително харизматичен. Месрин се радва на медийна слава на съвременен Робин Худ. Убит е от полицейски куршум на 2 ноември 1979 г. — Бел.ред. ↑

Силите на реда, обезпечаваци карантината на квартала „Бон нувел“, постепенно се разпръсват. Преди малко са откарали дискретно тялото на Льо Морван в Института по съдебна медицина. Роси сваля защитния си костюм и забелязва Малик, който крачи забързано по улица „Люн“. Запъхтияният лейтенант се извинява за закъснението и обяснява, че бил във Версай при децата си. Посърналият му вид тревожи майора и той пита как върви разводът.

— Не върви. Тя прави всичко възможно да стигнем до окопна война. Сега пък настройва децата срещу мен — внушава им, че се възползвам от раздялата, за да се отърва от тях и да се отдам изцяло на работата. Умее да ги манипулира, а и с тоя случай, който ни се стовари на главите, трудно мога да намеря време, за да ги убедя в обратното.

— Сега ще бъдем ощастливени с кризисно съвещание в Льовалоа, но ако искаш, можем да направим разбор за около час и после можеш да се върнеш при децата.

— По това време няма смисъл — нали знаеш, ще са си легнали, докато стигна.

Роси свива рамене. Не знае в колко часа си лягат децата... Всъщност не знае нищо за децата и ясно съзнава, че може да окаже съвсем нищожна помощ на приятеля си. Задоволява се да го потупа по рамото с гримаса, която би трябвало да изглежда утешителна. После двамата тръгват по улицата в обратна посока — към колите си, паркирани на няколко метра една от друга. Облягат се на клиото на лейтенанта и си разменят последните постъпили сведения, след което потеглят за Льовалоа.

Голямата заседателна зала тъне в полумрак, никой не се сеца да засили осветлението. Присъстващите се поздравяват набързо, няма усмивки, няма шеги. В сравнение с предишния ден атмосферата е още по-напрегната. Същите участници заемат местата си мълчаливо:

Мартинели — началник на отдела за киберпрестъпност, Фавие — началник на антитерористичния отдел към ГДВС, Босюан — началник на кабинета на министъра на вътрешните работи, Пербен — главен директор на националната полиция, и Лувион — началник на антитерористичния отдел на криминалната полиция. Лъотерие и Бониперти пристигат последни. Идват направо от болница „Сен Луи“ — направените им там изследвания показват, че не са заразени. Роси оглежда присъстващите един по един, обмисляйки възможността някой от тях да е съучастник на Жудекс. Параноята се шири. Техният противник разполага с прекалено много информация, за да няма вътрешни съучастници, и никой не е извън подозрение, предвид мащабите на кризата, която тресе институцията. Тежкото мълчание се проточва малко повече от допустимото — доказателство, че всички около ореховата маса споделят тази тревога. При настъпилите обстоятелства Роси и Мартинели не посмяват дори да си разменят заговорнически усмивки от страх да не бъдат погрешно разтълкувани.

Бониперти изглежда съсипан. Роси няма спомен друг път да го е виждал толкова блед, с толкова дълбоки бръчки и такива големи сенки под очите. Лъотерие пък сякаш се е смалил, сгушил се е във фотьойла — сив и мършав. Жудекс подкопава дори физически членовете на институцията, която е взел на прицел. Бониперти явно осъзнава какво впечатление създава излъчването му, защото се изправя, възвръща си достолепната осанка, прочиства си гърлото и взема думата със сериозен глас.

— Всички знаете, че тази вечер, в осемнайсет часа, Лъо Морван беше убит при ужасяващи обстоятелства, въпреки че бяха предприети максимални мерки за сигурност, съгласувани от нас самите. Най-вероятно смъртта му е дело на терориста, който се нарича Жудекс — същият, заради чиито заплахи предишната сутрин пак свикахме заседание тук. Средствата и информацията, с които разполага организацията, застрашаваща нашата институция, както и някои от най-видните ни съграждани, будят истинска тревога на всички нива в държавата. Още утре сутринта трябва да докладваме подробно на министъра какви действия сме предприели и как напредва разследването. Този терорист ни разиграва и ни се подиграва. За щастие, пресата все още няма представа за неговите заплахи и за вероятната му роля в покушенията над Делоне и Лъо Морван.

Мълчанието им е най-ценното ни благо, така че трябва да направим всичко възможно случаят и за в бъдеще да остане обгърнат със същата дискретност. Директор Босюан, директор Пербен и моя милост вече взехме някои решения в този дух, с които ще ви запознае началник-отдел Лъотерие.

— Главната ни цел — оповестява Лъотерие с глас, който звучи по-твърдо от този на директора — ще бъде да попречим на разпространението на клеветническите съобщения на Жудекс. Докато той предпочита да остава в сянка и да пренебрегва информационните агенции и основните медии, и ние ще действаме по същия начин, правейки всичко възможно широката общественост да не узнае за съществуването му. Официално Лъо Морван е починал от инфаркт в парижкото си жилище. Имаме съгласието на семейството. Затварянето на църквата „Нотр Дам дьо Бон нувел“ ще бъде обяснено с изтичане на газ. Семейството на Лъо Морван, както и дирекцията на „Петрал“ са убедени, че убийството е дело на мексикански картели, които заплашват и изнудват компанията от месеци заради планове за сондажи в Мексиканския залив. Те искат да запазят дискретност, за да не подплашат борсите, и нашето предложение идеално ги устройва. Няма да разгласят реалните обстоятелства около смъртта на Лъо Морван и репутацията му няма да бъде накърнена от смехотворните обвинения, отправени в писмото на Жудекс.

Играта ще продължи. Майорът не разбира защо извършителят на престъпленията не се опитва да огласи посланията си по-директно. Декларациите му по интернет не дават плодове, няколко прескомюникета биха произвели далеч по-пряк ефект, също и потруден за овладяване от ГДВС. Дори и да бяха успели да наложат информационно затъмнение на медиите, в техните среди щяха да се разнесат слухове и затишието нямаше да трае повече от няколко дни — най-много няколко седмици. Значи излиза, че самият Жудекс има интерес от тази относителна анонимност и че всъщност с предприетите мерки те му играят по свирката. Бониперти пак взема думата. Роси се опитва да се съсредоточи върху изявленията на началника си.

— Целта на нашия противник е да привлече съмишленици от средите на ултралевите и хактивистите. Наблюдаваме изкъсо разпространението на посланията му сред посочените целеви групи. В това отношение положението става критично, защото установяваме все повече коментари по съобщенията на Жудекс и дори цитирания на неговите текстове, особено през последните двайсет и четири часа. Дори идентифицирахме сред читателите на публикуваните от Жудекс страници ай пи адресите на двама разследващи журналисти, които работят на хонорар за независима информационна агенция, специализирана в криминалната хроника. Нямаме достатъчно ефикасни средства за въздействие, за да им попречим да пръскат отрова. Затова ще ги задържим за седемдесет и два часа и ще се постареем да им мине желанието да се занимават с темата. Лувион, вие ще се заемете със задачата — когато става дума за противодействие на терористично начинание, нямате нужда от одобрението на съдебен следовател. Оставете тия двама драскачи на хладно за три дни. През това време нашето задължение е да напреднем с разследването.

„Затъваме“, мисли си Роси, който се страхува, че е познал. Точно такова поведение и подобни произволи са истинската цел на Жудекс. Затъват в лъжи, манипулации, закононарушения и създават случай в случая. За да прикрие собственото си изначално компрометиране и покритите дела, ГДВС действа обратно на принципите, от които би трябвало да се ръководи. Ако случаят се разчуе, ще бъде трудно да се оправдаят и цялата организация ще се дискредитира. Политиците няма да имат друг избор, освен да вземат мерки и да извършат гигантска чистка. Ако Жудекс цели да съсипе ГДВС, те му улесняват задачата.

Майорът едвам се сдържа. Ако изрази гласно мнението си, единственото, което ще постигне, е да бъде злепоставен, изолиран и вероятно отстранен от разследването. Стиска зъби и решава да изчака сгодния момент да изрази гледната си точка: „За да сложим край на действията на Жудекс, трябва да огласим всичко, да бъдем прозрачни и незабавно да признаем миналите си грешки“. Ала Роси знае, че никой от насядалите около масата няма да се съгласи на подобно нещо. Засега надделява надеждата, че ще се измъкнат невредими, без опозоряващи ги слухове и грозни петна върху репутацията им. Очевидно Жудекс с право залага на малодушието на своите противници. Майорът слуша с половин ухо монолога на Босюан за

терористичната заплаха и загрижеността на министерството. Само пасажът за химическото оръжие събужда отчасти интереса му.

— Трябва да изчакаме резултата от аутопсията, но според първоначалните данни Лъо Морван е станал жертва на химическо оръжие, създадено от иракската армия през деветдесетте. Фактът, че Жудекс е успял да се снабди с подобно оръжие, потвърждава подадените от ГДВС данни за установено сближаване между ултралевите среди и терористичните групировки на движението „Ал Кайда за ислямски Магреб“ или палестинските групировки. Омразата към обществения ни модел е по-здрава спойка от очевидните им идеологически различия. Многогранната заплаха трябва да бъде включена в схемите ни за борба с тероризма. Жудекс представлява първата мащабна проява, произлязла от този противоестествен съюз. Нашите врагове се съюзават, нужно е да разберем къде и как!

Роси потиска напирателната присмехулна усмихва. Чуждестранната заплаха, съюзът на враговете на републиката — типичната заключителна нотка на пира на лицемерите и лъжците. Изкупителната жертва е нарочена, празненството може да продължи. Голяма работа, че танцуват над вулкана, нали още сервират изстудени коктейли и музиката заглушава клокоченето на лавата... Жудекс е от нашите хора и ни познава достатъчно добре, за да е предвидил всичко това.

Ехото от шамара още отеква из тихото стълбище. Юго се е хванал за бузата, слисан от грубостта на първия досег с Люси. Младежът е очаквал по-сърдечен поздрав, по случай посещението е облякъл бяла риза с къси ръкави, къдравата му влажна коса е прясно измита. Ала посетителката не му дава възможност дори да отвори уста. Щом се показва на прага, тя го зашлепява с все сила. Хакерът изломотва нещо неразбираемо, за да изрази недоумението си, но младата жена го блъсва в жилището и влиза след него.

— Това е, задето ме мислиш за глупачка! „Искаме да му провалим партито...“. Хайде де! Делоне вече не е в състояние да празнува, а мен ме издирват за убийство!

— Не можем да рискуваме да се отметнеш в последния момент. Мразиш Делоне не по-малко от нас, нали няма да седнеш да ме убеждаваш, че съжеляваш за смъртта му? — оправдава се Юго, като разтрива наболяващата го челюст.

— Можехте да ме оставите сама да реша! — изсъсква Люси, впивайки продължително поглед в младежа, докато най-накрая той не се предава и свежда глава.

Жилището е истинска карикатура на тийнейджърска стая. В четирите просторни помещения няма почти никакви мебели: един дюшек на пода, няколко етажерки, отрупани с видеоигри и книги, безразборно разхвърляни мръсни дрехи, плакати на пънк групи, телевизор, пуснат на новинарски канал, и изобилие от компютърно оборудване. Непрекъснатото бръмчене на вентилаторите изпълва стаята, в която Люси стои права, обзета от ярост. Странна бърлога за престъпен заговор. Младата жена хваща Юго за гърлото и го притиска до плакат на „Ренсид“.

— Къде е твоят Жудекс? Стига си ме будалкал.

— Не знам нито кой е, нито къде е. И е по-добре да не знаем, уверявам те. Ако започнеш да му се пречкаш, ще те очисти. Престани с

твоите глупости и избери на чия страна ще застанеш! — твърдо отвръща Юго и се освобождава.

— Тоест ти си просто някакъв нищожен изпълнител на поръчки, който дори не знае защо и за кого работи? И мислиш, че ще ти повярвам?

— Много добре знам за какво работя. Имаме цел и играем по ясни правила, не съм някаква откачалка, която си мисли, че е герой от видеоигра и тръгва да стреля с пушка по коридорите на училището. Планът ни изключва всякакъв контакт помежду ни, за да не позволим на ченгетата да ни открият. Автономни сме, толкоз!

Гневът на Юго кара думите му да звучат искрено и Люси му вярва. Жудекс разпалва любопитството ѝ, но преди всичко се нуждае от помощта им, за да открие Роксана, дори и заради това да се наложи да преглътне първоначалната им измама. Няма да плаче за Делоне, този негодник си заслужава съдбата. Отдръпва се леко от младежа и заговаря малко по-меко:

— Натрупал си голям дълг към мен, Юго. Събра ли сведенията, за които те помолих?

— Мда, отиде ми половината нощ, но открих разни неща, които...

Младата жена вдига високо крак, извъртайки странично таза си, и токчето ѝ затиска устните на младежа. Често си играе така с покорните си роби, това упражнение винаги ги впечатлява. Дългогодишните занимания с таекуондо ѝ позволяват да изпълнява движението „мом дольо чаги“ без особен риск за здравето на партньорите ѝ. Изпънатият ѝ крак стърчи пред младежа, който слисано измърморва нещо. Криви очи към лъскавите високи ботуши и не смее да си поеме въздух, докато токчето на Люси стои насочено към лицето му.

— Юго, дължиш ми всичко, което ти поискам, докато аз преценя, че си се издължил. Всичките ти ноци ми принадлежат, докато не реша противното, ясно?

— Окей.

— Не „окей“. „Да, Люси“. Повтори!

— Да, Люси.

— Така бива — казва Люси, сваляйки крак, — можеш да ми покажеш какво си открил.

Младежът сяда пред един от компютърните екрани, с които е задръстен холът на апартамента. Люси застава зад него, положила ръце на раменете му. Пръстите на Юго започват да шарят по клавиатурата и след малко на екрана се появява снимка на тримата нападатели на Люси. Стоят пред входа на модерно здание, което според надписа на фотографията се намира в Манаус. Облечени са в тъмни костюми и са наобиколили стар индианец, татуиран от глава до пети, който носи традиционна носия — препаска и цветно украшение за глава. От статията, грубо преведена от португалски с „Гугъл“, Люси научава имената на тримата си посетители. „Вождът Йепипо Васу с тримата си синове — Вратинге, Алкиндар и Иперу, на излизане от съда в Манаус.“ Юго ѝ предава сбито сведенията, до които се е добрал през нощта.

— Снимката е от 2006 година. Точно тогава бразилското правосъдие признава на племето тупи-гуарани^[1] омага правото над земите, разположени недалеч от перуанската граница, по поречието на Рио Бранко. Апетитно парче гора от няколкостотин квадратни километра, забутано в един от най-недостъпните участъци на Амазония, но пък хубава символична победа за изконните обитатели на областта. Вероятно ще ти е интересно да узнаеш, че това племе е тясно свързано с Дантребер. Според официалната му биография Дантребер е живял сред тях от 1965 до 1967 година, по времето, когато се е загубил в амазонската джунгла в търсене на нови находища на ценна дървесина, за да съживи компанията си. Продължил е да поддържа връзка с тях, тъй като именно той е финансирал следването на тримата синове на вожда и плащал съдебните разходи от 1998 до 2006 година, за да може племето да запази собствеността над земите си. Днес тримата синове работят за компанията на Дантребер. Отговарят за нейния дърводобив в Бразилия. Играят главна роля и в съдебните спорове между Дантребер и собствените му деца, които обвиняват братята Васу, че влияят много зле на баща им, откакто е претърпял инсулт, и че искат да злоупотребят с лошото му здравословно състояние, за да наследят компанията, Доста мътна история, но ако търсиш трима бразилци, свързани с Дантребер, със сигурност са тези... Разпечатах ти страшно много прясна информация за компанията. Няма други снимки на тия тримата, гледат изобщо да не

привличат вниманието. Доста се потрудох, докато открия фотографията. Вероятно затова не си ги виждала досега.

Сърцето на Люси бие в гърдите ѝ. Вече няма никакво съмнение — мерцедесът, в който се е качила Роксана в покрайнините на Лизийо, принадлежи на Александър Дантребер. Решава още утре пак да замине за Нормандия и отново да тръгне по дирята оттам, където е спряла — бензиностанцията и показанията на служителя. Неволно забива нокти в раменете на Юго, който изкривява лице. Младата жена отпуска хватката си и хакерът продължава:

— Любопитното е, че племето тупи-гуарани омага е познато от векове. Открито е през 1550 година от Ханс Стаден, който разказва за него в своя пътепис „Голи, свирепи човекоядци“. Може да се каже, че Стаден им е създал много лоша слава. Е, предполагам, че оттогава са си променили хранителните навици...

— Браво, Юго, браво — поощрява го Люси, погълната от спомена за страховитите снимки, с които тримата мъже са я заплашили. — Намери ли нещо и за магазина?

— Нищо особено, докато не се разрових във файловете с нарушения, установени от нашите приятели от полицията. И там... Опа! „Стаята на чудесата“ е семейно предприятие, което съществува повече от сто и петдесет години. Управителят — Емил Монестие — мирно и тихо си продава кичозните антикварни предмети и езотерични дрънкулки без особена стойност. Мижав оборот, но той си е собственик, така че магазинът продължава да крета. Затова пък Монестие има интересна биография. Лежал е в пандиза за укриване на стока, кражба, престъпен заговор, оскверняване на гробове, международна контрабанда с култови предмети... да не навлизам в подробности. На седемдесет и пет години е, от които почти двайсет е прекарал в затвора. Мен ако питаш, по-добре стой далеч от него.

— Никаква връзка ли няма с Дантребер?

— Не, нищо не открих.

— Не е достатъчно. Трябва още да се поровиш, но за днес стига толкова. Налага се да звънна тук-там, да отменя срещите си за утре и после ще излезем да хапнем навън, щом си облякъл такава хубава риза — предлага Люси, като масажира раменете на младежа.

Юго непохватно се опитва да хване ръката на Люси и да я накара да го погали по гърдите. Тя рязко я издърпва.

— Какво ти става? За каква ме мислиш?

— Имам пари! Мога да ти стана клиент!

Вместо отговор Люси така силно го ощипва по трицепса, че младежът започва да се гърчи от болка на стола и с насълзени очи я умолява да го пусне.

— Клиентите си ги избирам аз, а ти изобщо не заслужаваш такова благоволение. Отиди да напазаруваш, защото в тая кочина няма какво да закусим, а през това време аз ще говоря по телефона. Да не си посмял да ми правиш повече подобни предложения, иначе ще ти счупя ръката, разбра ли?

— Да, Люси.

Юго излиза, въоръжен със списък за покупки. Люси се възползва от отсъствието му, за да отмени срещите си и да претършува бърлогата на младежа. Не се опитва да влезе в многобройните му компютри, знае, че хлапакът сигурно им е сложил защита, която няма да може да преодолее. За сметка на това пък преравя от горе до долу вещите му, открива пълната му самоличност и адреса на родителите му, както и касови бележки от книжарницата и магазините за видеоигри, от които най-често пазарува. Обаче не намира следа, която да я отведе до Жудекс. Юго притежава много книги, дивидита, афиши и комикси, посветени на този фикционален герой, но нищо, което да ѝ помогне да проследи дирята на онзи, който го манипулира — ако такъв човек наистина съществува.

Когато Юго се връща, Люси се е преоблякла, придавайки си още по-предизвикателен вид. Не дава мира на бъдещия си роб. Роклята с гол гръб и вдигнатата на кок коса разкриват гигантската ѝ татуировка в пълния ѝ блясък. Щом я вижда покатерена на обувки „Лубутен астероид“, покрити с остри шипове, Юго не може дъх да си поеме и реакцията му я изпълва с доволство. Дава му чантата си и го кара да ѝ държи палтото, докато го облича, после двамата отиват до улица „Мартир“ и сядат да вечерят в един тибетски ресторант. Тя благосклонно слуша перченето на младежа за радикалните му политически убеждения, за четивата и хактивизма, с които ще събори установения, прояден от корупция ред. Хлапакът се пали — толкова е уверен в себе си и в компютърните си умения, че се мисли за избраник,

за съзидател на ново бъдеще. Дави се от презрение към буржоазията и господстващите класи — истинска карикатура на буйния, самовлюбен и нагъл тийнейджър, неспособен да овладее напирещите си хормони.

От самодоволството му Люси разбира, че е изключено да е действал сам. Според нея Юго би бил неспособен да опази подобно нещо в тайна. Младежът просто изгаря от желание да излага на показ способностите и идеите си, няма да действа скришом. Ако в обкръжението му липсваше фигура, която да му въздейства и да му взема страха, Юго щеше да се хвали наляво и надясно, а самоличността и подробното изложение на мотивите му щяха да цъфнат във всички вестници.

След като се прибират в жилището, тя кара Юго да ѝ приготви зелен чай, после преценява, че не става за пиене, и с гримаса го излива в мивката. Заглеждат се в новинарския канал, който съобщава за смъртта на някакъв собственик на нефтена компания — кончината му видимо радва младежа. След като прави оглед на обзавеждането, Люси се съгласява да спят заедно на дюшека, който служи за легло, но преди това иска Юго да му смени чаршафите. Изпълненият с надежда младеж усърдно изпълнява нареждането, а през това време Люси отива в разхвърляната мръсна баня. Преди да излезе оттам, изисква всички лампи да бъдат загасени, въпреки че е облечена с дълга до коленете тениска.

Люси се мушва в леглото. Усеща нервността на Юго, когото не го свърта на едно място в очакване на евентуална прегръдка. Младата жена му прошепва „лека нощ“ и уточнява, че ако се осмели да я докосне, без колебание ще му счупи един или няколко пръста. След няколко минути, в които се преструва на заспала, тя долавя възбудата в учестеното дишане на съседа си. Плъзва ръка под възглавницата и взема ръкавицата, която е пхнала там преди лягане. Обръща се към Юго и, без да му дава шанс да продума или помръдне, слага пръст, облечен в латекс, на устните му и му заповядва да мълчи. После ръката ѝ се плъзга под чаршафа до гащетата на младежа, вече издути от силна ерекция.

Бавно, почти издевателски, ръката на Люси с нахлузената ръкавица смъква гащетата. Юго диша шумно, сякаш е спринтирал, но

не смее нито да проговори, нито да помръдне. Лежи вцепенен по гръб, със стърчащ към тавана член, неподвижен като статуя в очакване на бавещата се милувка. Люси пренебрежително прокарва върха на пръста си по разголения член, изтръгвайки дълга въздишка от неговия собственик. После хваща главичката и я масажира няколко секунди, внимателно заслушана в пъшкането на младежа. Вместо да съкрати мъките му, накрая ръката с ръкавицата улавя пениса и започва съвсем бавно да го задоволява, забавяйки мъчително дълго всяко движение, за да превърне напрежението в непоносимо разочарование. Стенанията на Юго почти преминават в хленч, толкова силно е напразното очакване на младежа да настъпи освобождаващата милувка. Ала Люси не забързва движенията си, ръката ѝ безмилостно опипва и се забавлява със силната ерекция на члена, с който си играе. Тази жестока игра продължава дълго, но накрая облекчението се надига по набъбналия пенис. Тогава Люси здраво стисва основата на члена и пресича пътя на напиралите жизнени сокове. Юго се извива като дъга и сподавя вик на болка, но еякулацията му е пресечена. Неговата мъчителка му заявява с нетрепкащ глас:

— Ще изпиташ удоволствие, когато аз кажа.

И тя отново подхваща бавната си милувка въпреки молбите на младежа. Цялата игра започва отначало — и така няколко пъти, докато робът се разплаква, изтощен от очакване и желание. Когато усеща, че Юго вече е на предела на силите си, Люси се доближава до ухото му и прошепва: „Задоволявай се!“. Без да чака повторна покана, Юго изкрещява благодарност, докато тестисите му дълго бълват съдържанието си по корема му. Люси отпуска налетия с кръв член, който все още не омеква, извързва се, властно подхвърля: „Иди да се измиеш“, сваля ръкавицата и доволно се усмихва, когато младежът се подчинява.

Сега вече Юго ѝ принадлежи телом и духом. С каквото и да му въздейства неговият наставник, хлапакът ще бъде като восък в ръцете ѝ. Договорът, който го обвързва с нея, е скрепен със собствената му сперма, а това обвързване е по-силно от всички предишни договори.

[1] Тупи-гуарани — етническа група, обитаваща териториите на Бразилия, Парагвай, Перу и Боливия. — Бел.ред. ↑

Утринната мъгла почти скрива замъка в Дампиер, разположен в дъното на дългата алея, която пресича заобикалящия го парк. Роси потръпва, щом излиза от спрялата пред желязната ограда кола. Странски е паркирал на няколкостотин метра. Пенсионираният областен директор на полицията крачи по обградената с ресторанти улица и спира да си купи дебел куп вестници. Пътъом се здрависва с много хора. Роси, който го следва от разстояние, се сеща, че е прочел някъде как Странски ще участва в следващите общински избори и установява, че кампанията е започнала. Майорът е наредил да подслушват мишената му, но му се е приискало лично да проследи за няколко часа бившия елитен полицай — да се отърка в него, да подуши дирята, да изпита собствената си неправдоподобна хипотеза, превръщаща героя на криминалната полиция в кръвожаден терорист.

Пенсионерът се отбива да изпие едно кафе в изискана странноприемница, като през цялото време чете с демонстративен интерес вестник „Фигаро“ и обсъжда прочетеното с останалите клиенти на заведението — няма как, изборната кампания е в ход. После Странски се качва на волвото комби и потегля към дискретната си вила, построена на чудесен терен сред гората, която се извисява над Дампиер, на пътя за Шевръоз. Роси спира в гората, недалеч от имението. Всъщност намира, че мишената му е прекалено спокойна, прекалено обикновена, прекалено пасваща на обичайната представа за пенсиониран областен директор. Майорът не може да каже, че интуицията му подсказва нещо, просто се ядосва, че няма какво да анализира. Пуска чистачките на ланчата, които със скърцане започват да забърсват утринната роса. Готви се да потегли, когато мобилният му телефон започва да вибрира, сигнализирайки за получен есемес.

Майор Роси, заповядайте да изпиете едно кафе, вместо да чакате пред портата. Поздрави, Карл Странски.

Изругава. С небрежното си проследяване е подценил рефлекс на бившето ченге, което сигурно го е засякло и го е разпознало за няколко минути. Областният директор е задействал контактите си, научил е телефонния номер на майора и сега му се подиграва. Ако Роси отстъпи, ще стане за смях — трябва да приеме поканата. Все пак иска да подуши мишената — предоставя му се сгоден случай, за какъвто не е и мечтал.

Странски го направлява с жестове, докато паркира ланчата зад волвото в дъното на чакълеста алея — старателно поддържана, както и всичко останало в богаташкото имение, тихо и заобиколено от дъбовата гора на Шеврьоз. Областният директор го чака пред вилата без външни стъпала, със стени от воденични камъни. Подава му ръка с усмивка, която изглежда искрена.

— Майор Роси, толкова ли няма престъпници, които ГДВС да наблюдава, че се налага да си запълвате сутрините със следене на един мирен пенсионер?

— В интерес на истината, от един час се колебая дали да дойда и да ви задам някои въпроси за текущо разследване, за което можете да ми помогнете с допълнителни сведения.

— В такъв случай изобщо не е трябвало да се колебаете. И таз добра! — заявява областният директор, повеждайки Роси към хола на вилата.

Бившето полицейско величие е запазил внушителната си осанка — висок метър и деветдесет и все така изправен въпреки годините, с изискана фигура и плавни жестове. Косата е побеляла, но привлекателната физиономия на театрален актьор е запазила очарованието си, а големите, умни, сини очи гледат все така пронизателно. Поднася кафе на майора, който е потънал дълбоко в дивана и така е поставен в неизгодното положение на неравнопоставен. Стените на хола са украсени със стари афиши от фокуснически представления. По лавиците са положени пособия, принадлежали на известни илюзионисти — произходът им е доказан и от придружаващите ги снимки. Странски добродушно уточнява:

— Тези сувенири не смущават толкова посетителите ми, колкото полицейските ми реликви.

— Донякъде дойдох тъкмо заради сувенирите.

— Не дойдохте, а ме следяхте като престъпник — поправя го бившият полицаи вече не толкова сърдечно. В гласа му дори се усеща горчив укор.

Смутеният Роси се впуска в объркани обяснения за течащото разследване, в което е замесен почитател на филмите на Франжю, и оправдава посещението си със снимка, която е открил и на която се вижда и Странски. Майорът намеква, че издирваният е достатъчно страстен почитател на Жудекс, за да извършва престъпления от негово име. Казва си, че признанието му поне ще окаже натиск над бившия полицаи, ако Странски по някакъв начин е свързан със случая. При престъпник, поставен под напрежение, вероятността от допускане на грешка е по-голяма, и понеже го наблюдава, ще може да го хване на местопрестъплението. Докато майорът се обяснява, Странски го гледа, сякаш натъжен от повода за посещението. После с присмехулна усмивка споделя мислите си:

— Ако вашият заподозрян използва псевдонима Жудекс, това съвсем не означава, че е воден от жажда за справедливост. Противно на очакванията, Жудекс — съдията — не е правдолюбец, а чисто и просто отмъстител. Подобно на Монте Кристо е подготвял с години завръщането си, старателно е премислил всяка стъпка в плана си и единственото му желание е да срази онези, които са навредили на семейството му. Жудекс не въздава правосъдие, а е дълбоко обиден, заслепен от ярост и готов на всичко, за да си отмъсти. Вашият престъпник спокойно е можел да се нарече и Монте Кристо... Но не разбирам какво повече сте се надявали да научите от мен по този въпрос. Да, безспорно на дванайсетгодишна възраст участвах като статист във филма на Франжю, но впоследствие нито филмът, нито героят са оказали някакво влияние в живота ми. Абсолютно никакво влияние, майоре.

— И все пак вашата страст към фокусите говори за обратното — възразява майорът и кимва с брадичка към украсата на салона.

— Ако искате да знаете, обичах да се занимавам с фокуси още преди да участвам във филма. Разбира се, Чанинг Полак ми даде някои съвети по време на снимките, но се запалих по илюзионното майсторство много преди филма за Жудекс. Нали не намеквате, че може аз да съм престъпникът, който ви създава грижи? Много сте

нагъл, Роси, предвид не особено положителната ви служебна характеристика — изсъсква Странски с леден тон.

— Не е особено положителна само защото се старая да си гледам работата, вместо да се занимавам с политика. За един полицаи не се съди по броя на високопоставените му приятели — отвърща майорът с крива, нарочно предизвикателна усмивка.

Странски свива рамене, почервенял от гняв:

— Останали са ми много високопоставени приятели! Запознал съм се с тях благодарение на своята почтеност и на усърдната си служба в името на справедливостта в моята родина. Достатъчно, за да има кой да ви скрива по мързеливия пиянски задник, ако посмеете пак да се навъртате и да душите около дома ми!

Пенсионираният директор на полицията се изправя и продължава:

— А сега напуснете, преди да се наложи да изхвърчите от професионалното съсловие, което петните с присъствието си!

Без ни най-малко да се впечатли от факта, че разговорът се изостря и преминава в сблъсък. Роси сам тръгва към изхода на вилата. Дори за миг не се съмнява как все някога Странски ще разбере, че го подслушват, но телефонните разговори, които ще проведе междуременно, за да издейства служебно наказание за Роси и да се опита да научи нещо за случая, ще бъдат много показателни. Ако бившият директор има някаква връзка с Жудекс, може би притеснението ще го подтикне към грешка, или поне покачването на адреналина ще даде повод за крайно интересни разговори, които Роси ще анализира. Ако няма никаква връзка с техния случай, записите, в които бившият директор настоява за санкции, така или иначе ще го защитят срещу евентуално наказание. Що се отнася до враждебността му — Роси напълно я споделя и затова почти се радва, че и Странски изпитва същите чувства към него.

В коридора вниманието му е привлечено от афиш в стъклена рамка — оригинал на известна реклама от 1892 година, нарисувана от Тулуз-Лотрек, която възхвалява достойнствата на монмартърско кабаре. На афиша е изобразен Аристид Брюан^[1] с прословутата си черна шапка и червения шал. Умът на Роси е зает с последните остри изказвания на пенсионера и не успява да се сети за какво точно му напомня този афиш. Продължава да се напруга, докато върви по

чакъла. Когато сяда в колата, удря с длан по волана, защото чак сега си спомня, че в едно интервю на Фъояд е прочел, че костюмът на Жудекс е вдъхновен точно от този афиш — от така популярната по онова време фигура на Брюан...

— Ще ми разправя, че нямам друга връзка с филма на Франжю! — изръмжава майорът.

Проклина се, че не се е сетил веднага, и търси в телефона си потвърждението за връзката между афиша и Жудекс. Не открива текста на интервюто, но попада на изявление на Брюан, направено по времето, когато певецът е избрал този сценичен костюм. Думите придават особен смисъл на избора му:

Край на палячовщините!... Роди се един нов Брюан!... И този Брюан ще каже две думи на тълпата от мамини синчета, лентяи и некадърници!... Ще им изкрещи ообразните закани на бедните и разбунтуваните... както и болката, стаена в низините...

[1] Аристид Брюан (1851–1925) — френски писател, поет и песнописец, една от легендите на френския шансон — Бел.ред. ↑

Последният идентифициран хакер живее в Маркан-Барьол — заможно предградие на Лил. Малик е решил да го посети лично. Тръгнал е на зазоряване и преди обед вече стои пред къщата на родителите на Юго Кастелен. Осемнайсетгодишният хакер вече е успял да осъществи няколко атаки срещу компютърната система в училището си, срещу няколко предприятия и интернет сайтове за видеоигри. Младокът фигурира и в досиетата на ГДВС като редовен участник в демонстрациите на „Анонимните“ срещу сциентологията, освен това е сниман и разпознат по време на няколко манифестации на европейски крайнолеви групировки. Нищо кой знае колко уличаващо, но младежът проявява всички признаци на възможно радикализиране.

Мъжът, който отваря на Малик, отговаря на въпросите му с равен глас, пресичан от уморени въздишки. Облеклото му съответства на буржоазния стандарт на града, но пуловерът „Лакост“ е провиснал, развлечен и изтърган. Очилата „Хюго Бос“ се крепят благодарение на парче тиксо, залепено на дясната дръжка. Лейтенантът не се изненадва да види куп документи, струпани в хола около семейния диван — около убежището на мъжа в семейството, който е безличен, очевидно безработен и изпаднал в депресия, ако се съди по приказките му. Бащата на Юго вяло се осведомява за причината за посещението на лейтенанта:

— Разследвате сина ми ли? Какво е направил?

— Не бих казал, че го разследваме, успокойте се. Засега не е извършил нищо нередно. Бихме искали само да му зададем няколко въпроса за пътуването му до Амстердам през пролетта.

— Ходил е в Амстердам? Нямах представа. Образцов баща съм, не ще и дума! — горчиво се смее мъжът и се отпуска на дивана. — Нищо не съм чувал за него, откакто навърши осемнайсет. Не на другия ден — не, още на самия му рожден ден! Бяхме замислили голяма семейна гощавка, за да отпразнуваме пълнолетието му, а той — хоп! — изчезна безследно. В интерес на истината, с майка му не останахме

изненадани. Отношенията ни с Юго бяха... сложни. Той наистина ни мислеше за глупаци. Впрочем, може и да е прав.

— Значи нямате никаква представа къде може да е сега? — пита лейтенантът, хвърляйки натъжен поглед към кутийките с антидепресанти, подредени на купчинки по облегалката на дивана.

— Нямам никакви новини. Но той и без това отдавна вече не разговаряше много с мен още докато живееше с нас... Та какво остава сега, след като ни напусна.

— И на майка си ли не се е обаждал? А на сестра си?

— Не, за последно разговаря с майка си в деня, преди да замине — нагруби я. А сестра му е едва осемгодишна... Предпочитаме да я държим настрана от цялата тази история. Изпреварвам въпроса ви: вече питахме неколцината тукашни приятели на Юго, които познаваме, дали знаят къде е заминал. Ровихме и в компютъра му, но беше изчистил всичко, а мога да ви гарантирам, че щом Юго чисти, не оставя никакви следи. Много го бива с компютрите. Аз съм компютърен инженер — тоест бях, докато не се намери един индиец, който да ме замени, но още на четиринайсет години Юго беше подобър от мен във всяко отношение. Явно съм голям смотаняк, щом един, нищо и никакъв индиец ми взе работата за нула време...

— Може ли да ми покажете стаята му?

— Имате ли заповед, или нещо подобно?

— Не, но ако искате да ви върнем сина, трябва и вие малко да ни помогнете.

— Да ни го върнете? За какво ни е? Добре де, елате — в нашия род всички сме съвестни граждани. Въпреки че обществото ни се изплюва в лицата, ние отвръщаме с усмивка... Посрещаме с достойнство катастрофите, така и ще си пукнем — благоприлично, без да вдигаме шум!

Без да прекъсва депресивната си тирада, безработният инженер повежда Малик към дъното на къщата. Отваря една врата, на която е сложен знак „Влизането забранено“ и го пуска в стаята на изчезналия си син. В помещението има едно легло с надстройка и стълбичка, малко бюрце, сгущено под леглото, куфар, шкаф и голяма библиотека — всички мебели са от борово дърво, обстановката е спретната и изпъстрена от няколко плаката за видеоигри, забодени с габърчета тук-таме между мебелите. На стената срещу леглото се мъдри един-

единствен огромен афиш от „В" като вендета" — култовия комикс, вдъхновил „Анонимните“, тъй като Движението е заимствало именно маската на главния герой „В“. Малик изобщо не се изненадва при вида на тази анархистко компютърна препратка и хвърля поглед в чекмеджетата под леглото, които не крият нищо интересно, освен няколко снимки на младежа. Малик ги преснима с телефона си. Лейтенантът се спира пред библиотеката — съдържанието ѝ ясно показва, че четивата на обитателя на стаята нямат нищо общо с тези на един обикновен юноша.

— Явно много се е интересувал от политика. Нищо друго ли не четеше — романи, комикси?

— Не, изобщо. Тези неща му се струваха незначителни, прекалено еснафски. Мрази всичко, което може да го отклони от борбата му. Не спортуваше, нямаше приятели, нито приятелка, не ходеше на кино, не общуваше със семейството си... Само видеоигри, компютри и подготовка за революция.

Между книгите са пхнати няколко снимки на градски бунтове — на испански представители на „Възмутените“, ако се съди по надписите на транспарантите. Бащата обяснява:

— Миналата година ходи в Мадрид — уж за да си упражнява испанския. Не посмяхме да му откажем — така де, поне веднъж и той да прояви интерес към нещо нормално. Помислихме, че така ще му дойде друг акъл. Когато разбрахме, че цялото си време е прекарвал на барикадите... Мисля, че това сложи край на нашите взаимоотношения. Толкова силно ни презира... Нищо не разбирам, какво ли не опитахме. Не знам къде се издънихме, но напълно се провалихме, това поне е сигурно.

— Чували ли сте някога за Жудекс?

— Не, нищо не ми говори. Какво представлява?

— Политическо движение — уклончиво отговаря Малик, докато взема един екземпляр на „Настъпващият бунт“^[1].

От книгата пада малко картонче. Малик го вдига — на лъскавата бяла хартия с несръчен почерк са написани няколко реда:

Скъпи господин агент от ГДВС, знам, че обожавате библиотеките, и ви оставих моята непокътната, за да

можете да я прегледате и опишете както трябва. Ако имате възможност, прочетете някои от произведенията — много добре ще ви се отразят, времената се менят, независимо дали искате, или не.

Пророчеството извиква усмивка у лейтенанта. Ясно е, че е попаднал на търсения хакер. Подава картончето на бащата, за да разпознае почерка. Той потвърждава, че бележката наистина е написана от сина му, после въздъхва и раменете му се смъкват още повече.

— Кажете ми истината — направил е някоя голяма глупост, нали? Знаете ли, подготвен съм... Честно да ви кажа, Юго ме плаши. Прекалено е умен, мрази всичко, което вършим и говорим, мрази това, което представляваме... И не само нас, възрастните! Мрази не по-малко — дори повече — собствените си връстници. Затворил се е в свой собствен свят. Знаете ли какво? Всеки път, когато чуя за поредното хлапе масов убиец в Съединените щати, си казвам, че Юго можеше да е на негово място. Ужасно, нали? Чудовище ли съм, щом си мисля подобни неща за сина си?

— Не, не, просто сте уморен. Страховете ви са съвсем преувеличени — опитва се да го успокои смаяният лейтенант.

— Хайде, моля ви се — не съм глупак, каквото и да си мисли синът ми. Щом сте тук, явно е извършил голяма глупост...

Бащата на Юго си говори сам. Малик, който едва издържа приказките му, за малко се преструва, че го слуша. Хвърлил е око на компютъра и ще се нуждае от разрешението на главата на семейството, за да го вземе със себе си.

— Разбира се, че ще искат всичко да вдигнат във въздуха — вие какво очаквате? Не виждате ли какво е състоянието на обществото ни? Мислехме си, че се нуждаят от нас, за да произведеме, да творим, мислехме си, че след като заводите се изнесоха и мините затвориха, голямото изселване ще спре. Че нашите умения ще ни позволят да продължим да връзваме двата края. Да, ама не! Знаете ли какво искаха? Искаха само да си мислим така! За да продължим да затъваме в дългове и да изкупуваме стоките им. Да задлъжняваме за поколения напред, за да продължават да печелят, а сега, когато Китай, Индия,

Бразилия също започват да консумират... хоп! Вече пет пари не даваме за страхотните френски инженери! За френската държава! Можете да изпукате с вашите дългове! Виждате ли какви перспективи предлагаме на децата си? Срам ме е, лейтенанте, иска ми се да пукна и да поискам прошка за това, което им оставяме...

— Хайде, хайде — това е просто икономическа криза, каквито е имало преди, ще има и за в бъдеще... И вашият хлапак се бунтува така, както са се бунтували и предходните поколения. Сега трябва да се уверим, че не е попаднал в лапите на злонамерени хора. Може ли да взема харддиска от компютъра му? В края на краищата, дори на Моцарт се е случвало да изсвири някоя фалшива нота.

— Да, да, ако това ще ви помогне да откриете моя Юго — хленчи бащата, свличайки се във фотьойла.

Малик разглобява компютъра, а през това време депресивният монолог продължава. Покрусата на бащата на Юго го натъжава, но единственото, което може да стори за него, е да попречи на сина му да извърши непоправимото. Лейтенантът изважда диска от кутията без особено затруднение. Така или иначе, предвид хода на събитията, има голяма вероятност предсказанието на Юго да се сбъдне и екип на ГДВС да дойде да огледа стаята и да я претърси най-основно. Бащата върти в ръцете си игрална конзола. Поглежда към лейтенанта с насълзени очи:

— Имате ли деца, лейтенанте?

— Да, три — отвърща Малик, леко изненадан от неочаквания въпрос.

— И справяте ли се? Искам да кажа — те вярват ли в света, който им завещаваме?

— Още са малки, но мисля, че докато баща им е накрак, няма да загубят надежда. Стегнете се! Каквото и да е извършил синът ви, ще има нужда от смел баща.

— Смел... когато го изправят за разстрел пред неолибералния наказателен взвод! — крещи бащата, натискайки червения бутон на конзолата. После избухва в безумен смях, който преминава в плач, а през това време почти изпадналият в паника Малик излиза от стаята, стиснал конвулсивно харддиска в ръка.

[1] *L'insurrection qui vient* (фр.) — френски политически трактат, предсказващ срива на капиталистическата система. Публикуван е през 2007 г. от Невидимия комитет — анонимен автор или колектив от автори, разпространяващи анархистки послания. — Бел.ред. ↑

Четири цилиндъра на кавазакито изръмжават от удоволствие, когато Люси дава газ до дупка. Отвързаният шосеен звяр се устремява със скок между колите и за няколкостотин метра достига двеста километра в час. След като е отминала последния радар по магистралата, Люси се отдава на прииждащата мощ, опиянена от бръмченето на мотора и от вятъра, който я притиска до резервоара. Излязла е от апартамента на Юго призори, преди младежът да се събуди. Не може да си позволи да отслаби властта си над него, като допусне да я види как изглежда на ставане от сън. Когато тръгна, той още спеше, изтощен от нощните си преживявания.

Единственият начин да приклещи Дантребер в ъгъла и да го принуди да признае за изчезването на Роксана е да открие младия бензинджия и да го помоли да идентифицира по-категорично мерцедеса, който през онази зловещна нощ е качил приятелката ѝ в покрайнините на Лизийо. Да подхване дирята там, където жандармерията я е изоставила, и да провери докъде води. Страхотно се забавлява по криволичещия път между Еврьо и Лизийо, забавя само когато преминава през малобройните селца край шосето — скоростта и хипнотично пулсиращите звуци на музиката от филма „Живот на скорост“, които се леят от слушалките, я откъсват от околния свят.

Бодва я леко съжаление, когато пристига на крайпътната бензиностанция, разположена точно в началото на града. Зад постройката се виждат стандартните предвестници на всеки среднестатистически град: търговски център, „Макдоналдс“, „Бъфало грил“, магазин за авточасти, големи салони със стоки за дома и мебели... Зад Люси се шири непокътнатият селски пейзаж на Нормандия, а бензиностанцията е като граничен пост между тези два свята.

Люси зарежда димящото си возило под възхитения поглед на управителката на бензиностанцията, която ѝ прави комплимент за

мотоциклета. Люси се възползва да я разпита за Карим — младежът, който, според собствените си показания, последен е видял Роксана.

— Карим ли? Напусна преди един месец — отвърща четиресетина годишната жена с изрусена коса и грубо лице, пристегната в прекалено тясна униформа с цветовете на компанията, чийто президент е починал вчера.

— Жалко, беше симпатичен. Защо вече не работи тук?

— Работното време, миризмата на бензин... Трудно се намират младежи, които да се задържат повече от няколко месеца. За да понасяш вонята на дизела в шест часа сутринта, се иска здрав стомах и да не си купонясвал предишната вечер. Изтече му изпитателният договор и се прибра у дома. Наистина жалко — беше много сладък — управителката подчертава думите си с похотлива усмивка. — Искате ли адреса му?

— А не, няма нужда, красавци — под път и над път — шегува се Люси, която вече разполага с адреса на младежа благодарение на протокола от показанията, които е дал в жандармерията.

Люси плаща за зареждането, връща се при мотора и проверява с джиписеса на мобилния си телефон как да стигне до дома на Карим. Бившият служител на бензиностранцията живее от другата страна на долината на река Тук, на хълмовете край Лизийо, в така наречените скромни квартали. Запалва мотора, оставя го да поръмжи няколко секунди под овациите на управителката и потегля стремително към околоръстното, което обикаля покрай базиликата и центъра на града.

Винаги, когато ѝ се налага да ходи в някой западащ провинциален градец, стомахът на Люси се свива. Израснала е в Лонльо-Соние — точно такъв градец, откъдето избяга веднага след като навърши осемнайсет години и повече не е стъпвала там. Ако ѝ се наложи пак да живее на подобно място, трудно би издържала — анонимността на големите градове ѝ позволява да разгърне истинската си същност. В подобно селище ще вехне под бремето на позора. Бягството ѝ я сближава с Юго, въпреки че еснафщината и бунтарското позорство на младежа би трябвало да я отблъснат. Тази допирна точка смекчава оценката ѝ за объркания бунтар.

Кварталът на Карим Беладж се състои от шест триетажни жилищни блока с много входи, дълги по петдесетина метра, които са разположени в шестоъгълник около парк и игрище — занемарени и опустели заради дъждовното време. Цялостната обстановка не предразполага към бунт, но вероятно се радва на процъфтяваща престъпност. Люси започва леко да се безпокои за мотора си, когато съзира останки от няколко разфасовани, полуовъглени коли. Казва си, че няма да се бави, особено след като се е наложило да обиколи три пъти всички блокове, докато открие онзи, посочен в адреса на Карим. Младата жена забелязва изпитателните погледи на неколцината тарикати, насядали на стълбите пред един от входовете, щом минава покрай тях втория и третия път, и се страхува да не дойдат да се осведомят по-подробно за причините на посещението ѝ.

След като привързва „нинджата“ си с веригата пред вход „В“ на блок 3, Люси открива на домофона звънеца на семейство Беладж. Обажда се детски глас, тя се представя за приятелка на Карим и момиченцето ѝ отваря вратата. На влизане във входа хвърля последен поглед на мотора си и тръгва по стълбите, които вонят на мокро куче. Когато стига до първия етаж, тонът на посрещачите охлаждава. Преди да успее да се представи, някакъв посивял мустакат мъж на около петдесет години излиза от апартамента и я пресреща на площадката с осезаема враждебност.

— За какво ви е Карим? Не ви познаваме, вървете си, не ни интересуват вашите истории.

— Искам само да поговоря с него. Нищо лошо няма да му направя, моля ви, успокойте се — настойчиво произнася младата жена, изпробвайки най-прелъстителната си усмивка.

— И без това Карим вече не живее тук. Замина на работа в чужбина. Хайде, изчезвайте! — нарежда мъжът, като ѝ махва пренебрежително с ръка.

— Само ми кажете къде мога се свържа с него и си тръгвам, обещавам ви — предлага Люси и пристъпва крачка напред, защото не е в състояние да се подчини покорно на каквато и да било заповед.

— *Ткаued муска харба!* — гневно ругае мъжът, щом вижда, че Люси издържа на погледа му. Изплюва се в краката ѝ и добавя на френски:

— Това е моят дом и тук аз командвам. Ако не се махнеш веднага, ще повикам приятелите си и ще съжалиш, че си дошла.

Младата жена разбира, че нищо няма да постигне с този разговор, но ѝ е наистина непосилно да си тръгне, изпроводена от обидите на този мъж. Кръвта кипи във вените ѝ, умира от желание да го изрита в лицето. Стисва зъби и му обръща гръб, мъчейки се да пропусне покрай ушите си обидите, които се сипят след нея. За да смекчи поражението си, изпраща имейл на Юго с молба да издири Карим Беладж. Фактът, че не се е примирила със ситуацията, ѝ помага да преглътне прибързаното си отстъпление.

На връщане при мотора си Люси се натъква на още една неприятна изненада. Двама младоци с вид на вманиачени рокери се забавляват, като опипват „нинджата“. Един от тях дори се кани да го възседне, когато Люси излиза от блока. Видимо са достатъчно големи, за да знаят, че така не се прави, и достатъчно яки, за да си позволят да го правят, ако им се ще. Въпреки че вътрешно все още кипи от гняв, младата жена успява да им се усмихне.

— Ей, това не е играчка! Внимателно!

Двамата жители на предградието спират и оглеждат Люси от горе до долу с неприятно подсвиркване, изразяващо възхищение.

— Очевидно, можем и по-добре да се позабавляваме — подмята младокът, който се канеше да яхне „нинджата“.

— Аха — аз лично предпочитам да възседна нея — присъединява се приятелчето му с кимване към Люси и прави крачка към нея.

— Как не, страхотно телце! Сигурно загрява повече и от мотора!

„Да им пръсна кратуните“ — само тази мисъл кънти в главата на Люси. Стисва юмруци — ще го отнесат за всички днешни унижения. Готви се да нападне, когато вижда, че от съседния блок към тях се насочват още четирима мъже с откровено съмнителен вид. Положението става деликатно — подозира, че бащата на Карим е повикал биячите, за да я разубеди да идва пак. Люси променя плана си — усмихва се на двамата хлапаца и се навежда към катинара, а те продължават да пускат гнусни шегички, оглеждайки задните ѝ части.

— Искаш ли да поостанеш малко с нас, преди да си заминеш? Ще те разведем из подземията на града.

— Истинско бонбонче си, да знаеш, че дълго ще те смучем — обещава другият, който е застанал до нея и опипва члена си през панталона.

— Оставете ме най-напред да си отключа мотора. После, ако искате, ще направим едно кръгче — предлага Люси и сваля катинара.

— Нещо не си разбрала, скъпа, не ни пука за шибания ти мотор — изсъсква по-близко стоящият младеж, докато слага ръка на главата на Люси и се мъчи да обърне лицето ѝ към чатала си.

Четиримата мъже зад гърба му вече са на не повече от петдесетина метра.

Гълъбицата гука доволно, докато лакомо кълве семената от паничката, преди малко оставена ѝ от Юго на перваза на балкона. Младежът развива краткото послание, пъхнато в пръстена, обгръщащ крачето на птицата-пощальон. Подобно средство за комуникация забавлява Юго — толкова нетрадиционно, толкова старовремско и същевременно — толкова непредвидимо и неподдаващо се на шпиониране. В романа Жудекс използва пощенски гълъби и неговите следовници с лукаво удоволствие следват примера му. Днес никоя разузнавателна служба по света не е в състояние да проследи, да спре или да прихване подобни послания, защото всички служби са заслепени от технологичната надпревара.

Както обикновено, посланието съдържа само час и място за среща. Преди да отиде на посочения адрес, младежът отново си припомня последните нареждания на Жудекс. Приключил е с програмирането на сървъра, който Жудекс е купил в Нова Зеландия. Следващите съобщения ще бъдат изпратени автоматично на определените дати. Както е предвидено, Юго ще може да се покрие, докато отмине бурята. Прогнозите им се потвърждават — малко по малко посланията на Жудекс се разпространяват в Мрежата и са все по-четени. Печелят привърженици за идеите си, без да насилват никого. Юго се кани отново да отвори дума за Дантребер пред Жудекс. Ясно му е какъв отговор ще получи: „Жудекс не осъжда без доказателства“. Но се чувства длъжен да настоява заради Люси. Не

може да мисли за нищо друго, младата жена го обсебва. Докато гледа как гълъбицата отлита над покривите на улица „Милтон“, хакерът се пита дали любовта не е точно това.

На тениската на Бисание някакъв странен субект с маска и зелен чорапогащник насочва пръстен към отблъскващо извънземно. Ако се съди по надписа, мъжът с чорапогащника се казва *Green Lantern* — Зеленият фенер. Роси пита Жереми дали това трябва да се тълкува като природозащитнически манифест. Лейтенантът свива рамене с въздишка и се отпуска във фотьойла. Извъртайки очи към тавана, майорът му подава подложка за пластмасовата чашка кафе, която Бисание се кани да постави направо върху незащитеното дървено бюро.

— Идентифицирах три момичета, които отговарят на профила, който търсите.

— Отлично. Просветли ме — как успя?

— Както ме посъветвахте — съсредоточих се върху татуировката и наличните елементи в докладите на криминалната полиция. Заряха сайтовете за компаньонки и обиколих татуировчиците. Всички свидетели, които споменават момичето, говорят за татуировка в розово, бяло и черно. Двама обаче са по-точни и описват дърво. Взех ги несериозно и като засяхох дървото с цветовете, попаднах на сакура — японска вишна, символ на възраждане. Насочих издирванията си в тази посока. После прибягнах до възрастта и социалното положение на младата жена. Знаем, че е участвала в партито на Делоне — значи има пари. От показанията също така знаем, че според свидетелите тя няма двайсет и пет години, което означава, че татуировката е правена преди по-малко от седем години, тъй като татуирането преди навършване на пълнолетие е забранено. И така, ако обобщим, можем да предположим, че преди по-малко от седем години я е татуирал именит специалист във Франция. В този сектор има петдесетина талантиви професионални татуировчици, всички разполагат с уебсайтове и каталози. Бяхте прав — когато правят татуировки от типа на сакура, покриваща гърба на изключително красиво момиче, те със сигурност правят снимки за архивите си. Затова се поразрових, проникнах в

компютрите им и старателно се заех да търся тъмнокоси мацки, мускулести и с атлетично телосложение, с татуировка на сакура по целия гръб. Наложих се да хитрувам, да лъжа, да заплашвам, да преодолявам компютърни защити...

— Ще си остане между нас, не се тревожи, Хлорофилен семафоре.

— Дирята си заслужаваше да се проследи. Подобни татуировки — „едри хапки“, както им казват, не се срещат често при момичета на тази възраст. Според художниците, с които разговарях, за да се впусне някой в толкова значителни изменения по тялото си, трябва да притежава много зрялост и непоколебимост — подобен избор се прави по-скоро, когато човек наближи трийсетте. Мацките си татуират делфини, дракони, племенни символи с големина няколко сантиметра, но няма много млади жени, които си покриват целия гръб — това предполага доста краен житейски избор. Така че докопах общо петнайсетина имена на момичета с татуировки и профили, които биха могли да съвпадат. И започнах да търся сведения за тях. След като отхвърлих всички, които вече не живеят във Франция, напълнели са с двайсет килограма, ходят с обръснати глави, целите са надупчени с пиърсинги, живеят в провинцията с трите си деца или пък са станали аптекарки и са се изрусали... Останаха пет. Проведох бързо разследване — две от тях имат желязно алиби за вечерта на убийството. Едната е била в болница, а другата — на почивка в „Клуб Мед“. Значи остават три и ако не сме тръгнали по грешен път в издирването, сред тях е и момичето, споменато в показанията на светските развратници.

Има си предимства да живееш на улица „Гренета“ срещу ателие за татуировки. Всеки ден майорът минава покрай витрината, покрита със снимки на модели. Хиляди пъти е имал възможност да забележи, че татуировчиците показват предишните си произведения на клиентите. Дарбата на Бисание е свършила останалото. Грабва изготвената от лейтенанта разпечатка с имената и адресите на трите момичета. Изпраща ги на анализаторите от ГДВС и в отговор изисква подробни сведения за всеки от обектите. Преди да е научил нещо повече, изпраща искане за започване на незабавно подслушване на

всички телефонни номера на тяхно име и локализиране на обажданията. Като последна мярка изпраща екипи на ГДВС да дебнат пред жилищата на трите момичета и да ги следят неотлъчно. Перспективата да прецака криминалната полиция с нейните допотопни методи и първи да открие младата жена изпълва майора с лека еуфория. Дори благоволява да поздрави лейтенанта и да му благодари за добре свършената работа.

След като е издал всички разпореждания, Роси пак потъва в четене на ежедневниците. Тъй като смъртта на Лъо Морван е настъпила в късен час, за нея има само къси съобщения. Утрешните броеве ще ѝ отделят повече място. Никъде в кратките редове или по новинарските канали обаче не се поставя под съмнение тезата за естествената му смърт. Лъжата на ГДВС дава резултат, но Роси се бои, че отсрочката е само временна.

Изтичащите секунди изглеждат нереални на Люси. След като е направила избор и е решила как да действа, всичко около нея се движи на забавен каданс. Гласовете на младежите се размиват в неясно жужене. Веригата на катинара издрънчава по спиците, когато освобождава колелото на мотора, тежестта в ръката ѝ я успокоява.

Люси безмълвно улавя ръката, която я държи за главата, и грубо я извива.

Едновременно с това се изправя и нанася рязък удар с коляно в чатала, който ѝ предлагат. Чува как другият младеж се приближава с кръсъци, затова изпъва ръката си, в която се мята веригата, замахва, описвайки полукръг, и стоварва тежкия катинар върху слепоочието на нападателя. Главата му се отмята назад от удара, а сцепената му вежда оцапва стълбището с кръв. Срещу Люси другото момче пъшка и се държи за гениталиите, но тя не му оставя време да се опомни и забива юмрук в слънчевия му сплит. Удря го с все сила, болка прерязва юмрука ѝ, когато се забива в целта, но Люси долавя как ребрата на противника ѝ сухо припукват и в следваща секунда той се строполява на земята.

След като поваля двамата нападатели, Люси яхва мотора. Четиримата мъже пристигат тичешком и младата жена вижда отблизо яростно присвяткващите им очи, когато цилиндрите на кавазакито ѝ забръмчават. Протегнатите им ръце я докосват, но мощта на нейната „нинджа“ изригва и тя почти се отлепя от земята, стрелвайки се по асфалта на паркинга. Докато мъжете се качат по колите си, двуколесният ѝ демон вече я е отнесъл прекалено далеч, за да могат да я последват. Избягва на косъм два автомобила, които се връщат в обратната посока, промушва се между автобус в крещящи цветове и рекламен билборд, за няколко секунди излиза на околоръстното и се отдалечава от предградието, което искаше да я хване в капан.

След като изминава два километра с бясна скорост, Люси спира край пътя, за да си сложи каската. Страхът ѝ е изчезнал, знае как да се

справя с нападенията, подготвена е от миналото си и от тренировките по таекуондо. Знае как да се отбранява и ще бие мъжете на собствената им територия отново и отново — всеки път, когато се налага. Гневът ѝ обаче не стихва. Адреналинът препуска в жилите ѝ, не ѝ дава да се примири с неуспеха. Дантребер няма да затвори всички врати пред нея. В докладите на жандармерията в Берне е посочен адресът на имението на стареца. Люси иска да види със собствените си очи мястото, където мерцедесът може би е отвел Роксана. Един бегъл поглед към джипиеса я осведомява, че имотът на Дантребер се намира на брега на река Куртонел, сгущен в долина, приютила селца с очарователни имена. Идиличен селски пейзаж, изпълнен със старовремска поезия, който ѝ напомня френския превод на названията на селцата в Графството на Толкин. При все това тя се страхува, че както в последната част от романа на английския писател, така и тук злото е проникнало в сърцето на зелените хълмове с нежни имена.

По това време на годината селският пейзаж става едва ли не заплашителен, замръзнал в очакване на оскъдното слънце, което да му върне мекотата. Кавазакито на Люси се кротва и поема плавно като котка по криволичещите междуселски пътища — подгизнали и хлъзгави. Прекосява села със стени от кафяв камък, с паянтови градеж и оголени дървени греди на фасадите, с покриви от сиви керемиди, а в полята между паланките минава покрай градини на богаташки вили и дискретни земеделски стопанства. На края на единствената улица в едно селце, забутано в горските дебри, Люси спира пред портата на имението на Дантребер.

Необятният парк, който се простира зад нея на повече от двеста хектара, обхваща долина, хълмове, гора, езеро и две реки — притоци на Куртонел. След като моторът на мотоциклета млъква, пълната тишина, царяща в местността, мигновено връхлита Люси.

Портата и стената, опасваща имението, са високи над три метра и не позволяват на любопитните погледи да стигнат до къщата и пристройките. Люси не вижда дори домофон — само една камера над десния стълб наблюдава посетителите. Няма да ѝ спуснат подвижния мост, ще ѝ трябва Троянски кон, за да проникне в тази крепост. Изважда телефона и в „Гугъл“ намира изглед от птичи поглед към

имението. Сградата разполага с три крила, конюшня и пристройки, сред които и ловна хижа насред гората. Необходими са хора, които да се грижат за такова имение, „много служители“, мисли си Люси, докато пише съобщение на Юго.

Намери всичко, което можеш, за персонала, който работи в нормандското имение на Дантребер, и най-вече разбери как и от кого се набират сезонните работници и заместниците.

Няма „здравей“, няма учтива молба, няма хумор — слугата ѝ трябва да помни с кого си има работа. Люси му изпраща искането си и забелязва, че момчето вече е отговорило на предишната ѝ молба за Карим Беладж:

Фасулска работа, Карим Беладж по цял ден пише във „Фейсбук“ колко много се кефи на новата си работа при Дантребер в Бразилия... Доста добра работа като за човек, който си е зарязал полувисшето образование, кажи на кого да си изпратя сивито. За да се свържеш с него... опитай „Фейсбук“ ☺

Цената за мълчанието на бензинджията става ясна. Люси разбира, че си губи времето с опити да измъкне по-обстоен разказ от младежа. Както личи и от огромната порта на имението, Дантребер умее да пази тайните си. Войната около наследството и освидетелстването му сигурно засилват параноята на близкото му обкръжение и май ще се окаже невъзможно да разкъса последния обръч и да го накара да проговори. Гневът на Люси не стихва, тъкмо напротив. Тя забръмчава с мотора и потегля, запращайки изорана влажна пръст и чакъл чак до стената на гробището. Остава ѝ само една диря — диря, която не са очаквали да проследи; дирята, която я отведе в странното магазинче на улица „Льопик“.

За да успокои нервите си, Люси решава да се върне по междуградските шосета вместо по магистралата. Когато ѝ се наложи да управлява мотора по мокрото платно между тежкотоварните камиони, ще бъде принудена да се съсредоточи изцяло върху карането, а не да се вбесява, докато предъвква днешните си провали. Освободена от гнева, тя пристига пред дома си на улица „Малт“ — на две крачки от Площада на Републиката — и прибира мотора в двора на жилищната сграда. Щом пак ще ходи при прекупвача, ще ѝ се наложи да прибегне до бойното си снаряжение — навитите на рула банкноти, напъхани в чифт ботуши. Качва се в жилището си, прибира парите и се възползва да вземе още няколко вещи. Люси не възнамерява да наддава срещу тристата хиляди евро, предложени от бразилците — не разполага с необходимите средства. За сметка на това може да вложи няколко хиляди евро, за да разбере какво точно в магазина интересува тримата мъже. Всички обстоятелства около разговора, който е подслушала — часът, мястото и полицейското досие на търговеца, — подсказват, че сделката е необичайна. Вероятно няма връзка с Роксана, но младата жена не вижда кой друг би могъл да ѝ помогне да се внедри в близкото обкръжение на Александър Дантребер и дори да го принуди да преговаря. Ще се възползва максимално от този последен коз.

Когато Люси бута скърцащата врата на „Стаята на чудесата“, вътре няма клиенти. Изчаква няколко минути, съзерцавайки причудливо скупчените прашни чудесии, които изпълват мястото, след което старецът най-сетне решава да дойде и да се осведоми за причината за посещението ѝ. На дневна светлина, лице в лице, пред Люси с цялата си неумолимост се разкрива старческата грохналост на търговеца с дебело досие. Влачи парализирания си крак като котва, стъкленото му око безцелно се визира напред, а от него се стичат кървави сълзи. Крехък, грохнал, станал само кожа и кости, Емил Монестие сякаш е още жив само защото Онази с косата е проявила невероятна разсеяност и при последното си посещение го е оставила да мърда по невнимание. Смутена от видението, Люси се позапъва, но все пак кара без заобикалки:

— Търся сведения за урните, с които сте се сдобили и за които онзи ден трима бразилски купувачи ви направиха изгодна оферта.

— Госпожице, изобщо не разбирам за какво говорите. В моя магазин няма да намерите модни дрънкулки или финтифлюшки за млади любителки на „готическия“ стил. Вървете да си напазарувате в квартал „Маре“ — отвърща старецът с дълбоко презрение.

— Вижте какво, знам, че са у вас. И не искам да ги купувам, а само да ми кажете каквото знаете за тях. Защо са толкова ценни за онези тримата? Мога да ви платя, кажете колко искате, ще си остане между нас, кълна се! — почти го умолява Люси.

— Има мъже, които заслужават уважение, има и курвички, които заслужават да им теглят ножа — срязва я старецът с удивително твърд глас.

— Какво казахте? — промълвява Люси, зашеметена от суровото отношение на стареца.

— Много добре ме разбра. Изчезвай!

Дядката ѝ обръща гръб и се отдалечава, без да продума повече.

Вбесена, Люси сграбчва препарираната маймунска глава, положена на една претрупана масичка. Наругава безразличния старец и запокитва черепа на примата към най-близката етажерка. Ударът предизвиква малък апокалипсис, на пода на магазина с адски трясък се посипва порой от чудати предмети. Люси знае, че старецът ще се върне с оръжие, а и без това усеща, че не е способна да прояви насилие към човек в подобно физическо състояние. Остава ѝ само поредното бягство, след като отново е ударила на камък. Затръшва вратата след себе си, без да обърне никакво внимание на форда, паркиран на няколко метра от нея, нито на двамата седящи в него мъже, които наблюдават шумната караница с голям интерес.

От зазоряване двама журналисти изпитват на собствен гръб в какви условия протича арестът на закоравели престъпници, на които криминалната полиция не прави никакви отстъпки. Роси съкрушено изчита изпратения от Лувион доклад. В тона му не се прокрадва ни най-малкото съмнение относно законността на подобна процедура, въпреки че тя е достойна за най-страшните диктатури. Дватама независими журналисти са изолирани в бяла килия, в която свети непрекъснато през цялото денонощие, никой не ги пита нищо и им дават само хлорирана вода за пиене. Майорът въздиша. Страхува се, че подобен произвол, подобна злоупотреба с антитерористичното законодателство ще им струва скъпо. Тъкмо преглежда досиетата на двамата задържани журналисти, когато превъзбуденият Малик нахълтва в кабинета му.

— Имаме прясна следа за едното татуирано момиче!

— Колко прясна?

— Люси Мерпаз, двацет и три годишна, студентка — представя я Малик и оставя подробното досие на младата жена върху бюрото на майора. — Днес на обяд е отишла в магазин, наречен „Стаята на чудесата“, и е последвала бурна разправия с управителя.

Роси се готви да отвърне, че някаква история за рекламация не е прясна следа, но името на магазина привлича вниманието му. Знае каква слава му се носи и преглъща сарказма си, докато Малик му разказва по-подробно.

— Нашият обект е разменил доста остри реплики с Емил Монестие, който си пада укривател, крадец и трафикант с три страници криминално досие. Нищо в досието на младата жена не предполага подобни връзки, а Монестие е прекарал достатъчно време в затвора, за да може да послужи за посредник във всякакви съмнителни сделки. Тефтерчето му с адреси сигурно е истински светски справочник за престъпните среди.

— Може да е помогнал на нашия Жудекс да вербува момичето — отвръща замислено Роси, хвърля поглед на досието на Люси и се удивлява:

— Страшно подробно! Анализаторите едва ли са изровили всичко това за една сутрин!

— Не — потвърждава Малик. — Явно вече е била обект на разследване. Може би заради връзките си с антиглобалистите и разни екстремистки организации.

— Да, може би. Със сигурност обаче някой от нашите се е заинтересувал от нея... Можеш ли да разбереш кой и кога?

— Вече питах. Странно, но няма и следа от заповедта за разследване — отговаря Малик със скептична гримаса.

— Разрови се, в тая служба все още е останал някой, който не си е загубил паметта!

Разкритата аномалия, както и кавгата с мошеника, събуждат интереса на майора, който изисква от Малик телефонните разпечатки на младата жена и списък с местата, откъдето се е обаждала. Инструктира екипа, натоварен с наблюдението ѝ, да проявява крайна бдителност и нарежда мошеникът също да бъде държан под око и подслушван.

Запознаването с досието на Люси Мерпаз предоставя полезна информация на майора. Ключовият момент в биографията ѝ се откроява към петнайсетата ѝ годишнина. По всичко личи, че дотогава Люси е водила нормалното съществуване на провинциална девойка, най-голямата от трите деца в семейството. Баща ѝ е главен майстор в дъскорезница в Лон-льо-Соние. Момичето се занимава с танци и езда, училищните ѝ резултати са многообещаващи, както се вижда от изпитите след седми клас, на които е изкарала отлични оценки. Но около петнайсетгодишна възраст всичко тръгва наопаки. Край с танците и ездата, оценките стремглаво се понижават, изключена е от четири училища, задържана е за дребни престъпления — кражба в магазин, притежание на наркотици. За капак е заподозряна, че проституира в тоалетните на гимназията... Примерното девойче изведнъж пропада. Но пък тренира усърдно таекуондо и доста е напреднала, ако се съди по постиженията ѝ от различни регионални състезания. На осемнайсет години внезапно напуска домашното огнище и се установява в Париж, където следва психология.

Понастоящем е записана в магистърска програма и активно участва в множество асоциации за борба с насилието спрямо жените, за подкрепа на жертвите на изнасилване и разни антиглобалистки каузи.

Не се знае с какви средства се издържа. Нищо не подсказва как успява да си плаща наема, следването, с какви пари си е купила масивния японски мотоциклет и как е платила за безумно скъпата татуировка, която си е направила едва на деветнайсет години при един от най-големите парижки майстори. Роси обаче се интересува най-силно от разрива в живота на младата жена, настъпил около петнайсетата ѝ годишнина. Досието съдържа множество допълнителни сведения за този период, от които става ясно, че баща ѝ е получил хубаво повишение — от главен майстор е бил издигнат до заводски директор, братята ѝ са били приети в най-престижното местно частно училище, семейството е поискало разрешително за значително дострояване на къщата... По времето, когато най-голямата дъщеря е кривнала от правия път, семейство Мерпаз се е облажило от светкавично замогване. Един красноречив детайл — първата значима покупка, извършена от тях през онзи период, преди ремонта, колата и частното училище за братята, е била прекрасен кон, взет за Люси точно когато тя се е отказала от ездата... Повишението на бащата насочва Роси по следата — категорично би се обзаложил, че е била изнасилена от собственика на дъскорезницата или от сина му и че мълчанието на Люси и нейното семейство е било откупено на щедра цена. Точно това е опропастило момичето. Майорът се интересува от намереното слабо място, защото то представлява крайно удобен лост за някого, който би искал да я манипулира — ето защо и досието го отразява толкова обстойно. Всеки специалист по разузнавателни методи, какъвто вероятно е и поръчалият изготвянето му, е наясно, че може да прави каквото си иска с някого, ако знае най-скритата му слабост.

На снимката косата на девойката е събрана в кок, а изражението ѝ е строго. Люси притежава фини черти, както и изключително гладка и чиста кожа. „Определено е красавица“, мисли си Роси. Устните — възголеми и прекалено плътни за нейното лице, ѝ придават чувственост, която безличното облекло и тъмният поглед не успяват да заличат.

Решен лично да изझे ролята на екипа, който наблюдава младата жена, и дори да установи връзка с нея, майорът става и грабва

сакото си. Тъкмо когато отваря вратата на кабинета си обаче, секретарката му го предупреждава:

— Директор Бониперти спешно ви вика в кабинета си.

Телефонният номер е непознат, но няма съмнение от кого е изпратен есемесът. Люси допива кафето си в малко бистро на площад „Абес“, чийто съдържател е зает да сервира менюто за деня на клиента от търговци и банкери. Младата жена препрочита съобщението на Юго.

В никакъв случай не идвай в апартамента.
Прекъсваме всяка връзка, която може да бъде засечена. Ще те потърся по ГЛМ. Jshadow

Jshadow — „Сянката на Жудекс“ — е псевдонимът на Юго. ГЛМ — „Господарка Люси Марвел“ — е името на сайта, в който тя предлага услугите си като фетишистка и садо-мазо господарка. Сайтът разполага с рубрика за контакти, която Юго е използвал първия път, за да ѝ предложи сделката с Жудекс. Със създаването на сайта Люси се е погрижила никой да не успее да се добере чрез него до истинската ѝ самоличност. Швейцарският хостинг няма да я разкрие, освен ако не го притиснат с международна заповед, а връзката между Люси Мерпаз и Люси Марвел ще бъде опазена в тайна. Съмнява се, че тази защита е достатъчна за Юго, но предполага, че от своя страна младият хакер също е взел предпазни мерки.

Пощата в сайта е препълнена — през последните дни е пренебрегнала клиентелата си от покорни роби. Отделя време да отговори на най-доходоносните си клиенти, като полага старание посланията ѝ да звучат мнително, надменно и обидно. Изтрива най-просташките молби за контакт, отправени от жалки манияци, архивира една покана за участие в следващата „Гъвкава нощ“ и накрая попада на съобщението, което би трябвало да е изпратено от Юго.

Косплейър Ю: *Господарке Люси, още ли сте на разположение за срещата в клуб „88“ в 14 ч.? Очаквам ви с нетърпение и благоговение. Косплейър Ж*

„Косплейър“ — така се наричат феновете на видеоигри и комикси, които ревностно се дегизират като любимите си герои на специално организирани сбирки — допирната точка между света на видеоигрите и света на фетишизма, между Люси и Юго. Много подходящ псевдоним, на момчето не му липсва находчивост. Няма уговорена среща, младежът се опитва всячески да прикрие следите им. Прекомерната му предпазливост леко безпокои Люси — съучастникът ѝ явно се бои. Най-сигурният начин да разбере защо, е да отиде на срещата. Люси плаща кафето и тръгва към Халите.

Хотел „Любов“ в „Клуб 88“ прилага една популярна в Япония концепция — предлага почасово стаи за дневни лудории над сексшоп с размери на гарова чакалня. Мястото се отличава с крещяща вулгарност и Люси старателно го отбягва. Предпочита срещи в частни специализирани хотели или по-дискретни клубове. Но Юго явно е избрал първото място, излязло в търсачката — най-очевидното буди най-малко подозрения.

След като паркира „нинджата“ в градинка на улица „Севастопол“, Люси излиза на улица „Сен Дени“, която гъмжи от чиновници, излезли на разходка през обедната почивка. Докато върви покрай витрините на многобройните квартални сексшопове, тя поздравява една хостеса, с която са се засичали на няколко партита, и стига до „Клуб 88“ — наименованието е уместно подбрано, тъй като сградата се намира на улица „Сен Дени“ 88. Люси непоколебимо минава през автоматичната врата, увенчана с ярък надпис, и влиза в магазина. Кима за поздрав на собственика и се насочва право към ескалатора, разположен в дъното на магазина, след безкрайна върволица от обложки на дивидита с порнофилми, пред които стоят танцьорки от пийпшоуто, опитвайки се да привлекат зрители за представленията си. Когато пристигна в Париж, Люси работеше в подобен клуб на площад „Пигал“. Изплувалият спомен я отвращава и тя ускорява крачка. След ескалатора минава покрай няколко кабинни, където разни господа усърдно мастурбират пред порноиконите, в чест,

на които пръскат семето си. Младата жена отвърща с презрителна гримаса на двусмисления поглед, който ѝ отправя един от мъжете, и тръгва нагоре по стълбище, облицовано с бели плочки като в болница. Вляво вижда черни заграждения с врати, които приличат на кубове без прозорци — ето го и хотел „Любов“.

Стаите са с размери на затворнически килии и с разнообразни интериори — венецианска гондола, африканска колиба, японско доджо, ориенталски сарай, корабна каюта и кула в средновековен замък. Люси чука на вратата на кулата. Вратата се отваря почти веднага и в процепа се показва Юго, който запелтечва, забил поглед в обувките си:

— Извинявай, Люси. Жудекс не ми остави избор. Беше бесен. Ако не му се бях подчинил, сигурно щеше да ни ликвидира и двамата.

Вместо отговор тя въздиша и рязко го избутва вътре. Стаята е толкова тясна, че замалко да се блъсне в кревата. Срещу леглото, покрито с обикновен ластичен чаршаф, е поставен широк екран, който рекламира пълния видео каталог на сексшопа. Отблъскващата обстановка се допълва от огледало, душ, малък умивалник, хавлия и чехли за баня за еднократна употреба, в случай че човек иска да отиде до общата тоалетна на етаж. Вони на почистващ препарат и на съблекалня в спортна зала. Наименованието „кула в средновековен замък“ се оправдава единствено от тапетите, имитиращи тухли, таблата на леглото, тапицирана с лъскава черна изкуствена кожа, и шперплатовия андреевски кръст, залепен на стената в дъното.

— Не можа ли да намериш някое не толкова долнопробно място?

— На силно течение сме, вероятно те следят от тази сутрин, а не трябва да засекат и мен — оправдава се Юго, присядайки на края на леглото.

— Кой ме следи? Откъде знаеш, че ме следят?

— ГДВС. Жудекс ме предупреди, не съм сигурен откъде знае какво става там, но можеш да му се довериш — ГДВС е по петите ти и...

— Не ми дръж такъв тон, Юго, недей да фамилиарничиш с мен, разбра ли? — рязко го прекъсва Люси и удря с длан по таблата на леглото.

— Да, Люси, извинявай.

— От мен да мине. Какво е това ГДВС — ченгетата ли?

— Френското ФБР — присмехулно изрича младият хакер. — Тромав и неудачен механизъм, образуван от сливането на бившата служба за вътрешна информация, която се е ползвала с лоша слава покрай разните политически далавери, в които се е забърквала, и бившето контраразузнаване, ангажирано с контрашпионаж, докато похватите му в стил „Студена война“ в един момент не се оказали остарели. Две вектории, събрани на едно място, за да изглеждат нови. Да, като цяло това са ченгета.

— Мислех, че ме търсят нравствената и криминалната полиция — заради Делоне?

— ГДВС си вре носа навсякъде, потъпква всички граждански свободи. Подслушват всичко, съставят досиета за всичко, което ги интересува, натъкмяват фактите, така че да угодят на поредните тези, които циркулират в кулоарите на министерството. Истинска политическа полиция, кучетата пазачи на капиталистическото общество — тях ги мразя най-много. Щом стане нещо гнило — аферата „Тарнак“, аферата „Мера“^[1], — значи със сигурност имат пръст. Мислим си, че живеем в демокрация, но ако решиш да отхвърлиш капиталистическата система, можеш да бъдеш сигурна, че нашенската „Щази“ от квартал „Льовалоа“ ще ти се лепне като пиявица. Ако искаме да съборим този обществен модел, корумпиран до мозъка на костите, трябва да започнем с неговите кучета пазачи. Нямах представа колко далавери са потулили през последните шейсет години! Ако ги съборим, системата няма да се съвземе. Те са нашите врагове!

Трескавата тирада на Юго не учудва Люси — тя вече знае за склонността му да се пали под влиянието на недоразбрани анархистки писания. Повече я тревожи фактът, че наставникът му разполага с поверителна информация и споделя тези анархистки тези. Няма никакво желание да се замесва в уреждане на политически сметки. И без да е чела любимите книги на Юго, храни опасения, че подобни истории завършват със спретнатото и дискретно елиминиране на свидетелите.

— Не трябва да се виждаме повече, така нареди Жудекс. Жалко — много ми хареса какво правихме снощи — осмелява се да каже Юго и слага ръка на бедрото на Люси. Жестът я изтръгва от унеса ѝ.

— За каква ме мислиш, идиотче такова! — избухва тя, отблъсквайки ръката на Юго, която се удря в таблата на леглото. — Да не си въобразяваш, че като си ме вкарал в тая гнусна бърлога и ми се извиняваш, ще си разтвориш краката като разгонена кучка? Ще трябва да положиш много повече усилия, за да направя отново същото, което направих снощи!

— Да, Люси, извинявай — мълви съкрушеният Юго. — Донесох ти нещата — добавя той, посочвайки с пръст оставената до леглото раница.

— Така може. Научи ли нещо за персонала в имението на Дантребер?

— Да, започнах да събирам сведения. Имаш голям късмет — явно след три дни в дома му ще се проведе голямо парти. По този случай набират двайсетина души чрез специализирана агенция за подобни богаташки празненства. Клауза за поверителност, добро заплащане — не разчитай особено на помощ от персонала.

— Имаш ли имената и адресите? Останалото си е моя работа.

— Не още. Сървърът на агенцията за временна заетост е добре защитен, но за час-два ще се справя.

— Хубаво. Ще ми пратиш списъка на същия адрес, на който ми прати и предишните съобщения — *maitresselucymarvel.fr*, нали така?

— Да. Освен това трябва да зарежеш и мобилния си телефон. Или поне да го изключиш и да свалиш сим картата. Опитай се да се отскубнеш от броячите и замини някъде. Няма никакви доказателства срещу теб — само неясни свидетелски показания за някаква татуировка. Ако не се намесваш в случая, нищо не рискуваш — уточнява Юго раболепно и покровителствено.

— Ще видим. И аз имам разни сметки за уреждане, които не ви засягат пряко. Ако продължиш да ми помагаш от разстояние, без да се излагаш на риск, няма да го забравя и ще те възнаградя, когато се видим при първа възможност. Съгласен ли си?

— Аз... Аз... непрекъснато мисля за теб... Да, ще ти помогна.

— Ще си получиш наградата, ако се докажеш. Обърни се.

— Какво? — промълвява младежът.

— Обърни се, ще ти направя подарък, за да ти помогна да изкараш няколко дни без мен.

Младежът се подчинява и покорно вперва поглед в андреевския кръст. Люси се уверява, че вече не я вижда, и започва да се съблича. Събува високите си рокерски ботуши. Звукът на ципа кара Юго да наостри слух. После разкопчава черния си кожен панталон и го смъква. Застаналият пред нея младеж трепери като лист — „като девственик в знаменателния ден“, мисли Люси със съчувствена усмивка, каквато може да си позволи, защото слугата ѝ не я вижда. Пристъпва леко встрани, за да измъкне стъпалата си от панталона. Знае, че така ще се появи в ъгъла на огледалото и Юго със сигурност ще я забележи. Обръща се гърбом и се навежда, за да смъкне черните си дантелени гащички. Покорният ѝ роб ще запомни за цял живот коприненото шумолене, с което дупето ѝ се разголява. После пак се отмества и отражението ѝ изчезва от огледалото. Люси се възползва от шанса, за да опипа с лека гримаса коляното си — още е зачервено от удара, който нанесе на нападателя си в Лизийо. Обува си панталона и ботушите. Изопната като струна, тя поднася гащичките си пред лицето на Юго.

— Вземи. Оказвам ти чест, с каквато рядко удостоявам покорните си роби. Надявам се, че ще се покажеш достоен за нея.

Зачервен и разтреперан, Юго хваща дантеленото парче плат и го стисва в шепите си. Не се осмелява да го подуши, и с право — Люси щеше да накаже сурово подобна проява на неуважение. Подаръкът явно му се нрави, но хлапакът е леко зашеметен от вълнение, затова Люси сама слага край на срещата.

— Ако правилно съм разбрала, не трябва да ни виждат заедно. Ще изляза първа — така моите пиявици ще ме последват и няма да те видят. Изчакай около половин час и после можеш да тръгваш. Разчитам още тази вечер да ми изпратиш имената и адресите на служителите на Дантребер. Нали така? — настоява тя, изтръгвайки покорния си роб от еротичния му унес.

— Да, Люси.

На излизане от храма на прелюбодейските срещи, с раница на гръб, Люси неволно се вглежда във всички срещнати мъже в опит да различи ченгето от обикновения перверзник. Явно двата типа много си приличат, защото не успява. Но пък си казва, че щом така и така вече я следят, няма причина да не се върне в апартамента си. Бягството ще почака до утре.

[1] На 22 март 2012 г. 24-годишният французин от алжирски произход Мохамед Мера убива седем души, сред които трима военни и четирима евреи (включително три деца), при атентат в Тулуза. Няколко дни по-късно е застрелян от полиция в апартамента си. Впоследствие става ясно, че Мера е бил под наблюдение от френското разузнаване в течение на години и че е поддържал радикална терористична мрежа. — Бел.ред. ↑

Сенатор Едгар Маркиони,
Жудекс знае.

Жудекс знае, че не само опропастявате и опозорявате, но и убивате хора. Маркиони, за да изкупите престъпленията си, Жудекс Ви заповядва да дадете половината си състояние на Агенцията за социално подпомагане. Трябва да го направите най-късно до утре, осемнайсет часа.

Години наред Жудекс е гледал жалкото зрелище на Вашето лицемерие. За да пощади живота Ви, Жудекс иска да му предложите друго зрелище — телевизионни самопризнания в централните новини утре вечер.

Жудекс знае, че сте потъпкали всички правила на демокрацията, за да организирате масови измами: насила изтръгнати пълномощни, подправени избирателни списъци, отчитани гласове на починали избиратели, измамени старци... И то във всички секции на Вашия избирателен район, за да си подсигурите нечестно преизбиране между 1986 и 2002 година.

Жудекс знае, че докато сте заемал министерски пост, сте участвал в незаконното финансиране на Вашата партия, приемайки суми в брой от всеизвестни престъпници като Пол Дзукети и Оливие Леонети в замяна на помилване и прекратяване на криминални разследвания.

Жудекс знае, че сте организирали корупционна схема за издаване на разрешителни за строеж във Вашия департамент — Вар, и че сте наредили на Енцо Франкуци от фамилията Леонети да убие Вашия бивш заместник Яник Пиера, който е заплашвал да разкрие всичко.

Жудекс знае, че сте злоупотребявали с депутатския, кметския, министерския и сенаторския си пост за лично облагодетелстване, в ущърб на обществения интерес, че сте се сприятеливали със злосторници и с присвоените суми сте участвал във финансирането на китайското казино „Боа Дай“.

Жудекс знае, че сте наредили на друг член на фамилията Леонети да убие журналиста Тибо Гарсия, който твърде настоятелно се е интересувал от тъмните петна във Вашата кариера.

Жудекс знае, защото има доказателства за всички тези престъпления. Когато удари часът, Жудекс ще ги огласи.

Жудекс знае, че сте недосегаем за правосъдието, Жудекс обаче Ви е осъдил.

Маркиони,

Вие сте срам за републиката, Вие сте червеят, който разяжда плода и го разваля.

Откажете се от неморалното си богатство, изповядайте се публично, или утре Жудекс ще Ви убие.

Вие, които познавате лицето на неправдата, присъединете се към нас.

Утре Жудекс ще бъде легион.

Изтощени от последните дни, настаналите се около масата присъстващи са в шок. Само членовете на ГДВС са успели да стигнат до заседателната зала в съседство с кабинета на Бониперти. Лъотерие и Фавие поздравяват майор Роси, който сяда, след като прочита текста на стенния екран. Маркиони — Стария лъв от Вар, основна фигура в политическия живот през последните трийсет години, редовно преизбиран в своя бастион въпреки насъбралите се дела, прекратени поради липса на доказателства, и неизменно придружаван от незатихващи слухове. Клиентелист от старата школа, който раздава

уютни постове на приближените си и приспива недоверието на масите със словоохотливостта и южняшкото си добродушие. Роси не проумява как е било възможно подобен съмнителен субект за кратко да стане министър на вътрешните работи. Само че Маркиони не е просто известен бандит, а страстен защитник на лаическа, републиканска Франция, особено в тъмния период между 1960 и 1970 година, когато политическата борба се е водела с пистолети. Подобни позиции пораждаат приятелства и солидна отплата, когато човек има добра памет и досие.

Текстът на Жудекс не намеква за годините на открита борба, а се съсредоточава върху политическия живот на Стария лъв тогава, когато се е налагало ГДВС да си затваря очите за някои негови действия — по заповед или от раболепие. Този удар по институцията май ще се окаже по-силен от предишните нападки. Ще излязат на показ много повече кирливи ризи, ще бъдат замесени множество публични фигури. Маркиони няма да се остави да го съсипят, без да реагира — често е заплашвал да огласи част от архивите си, когато се е случвало съдът прекалено настоятелно да се интересува от кариерата му. Ако е получил писмото на Жудекс, сигурно вече доста телефони звънят. Маркиони е на седемдесет и пет години, полака-лека напуска политическия живот, привършва последния си сенаторски мандат и не е изявявал желание да се бори за нов. Чрез него Жудекс се цели в институцията, в системата, която е създала подобни корумпирани плутократи и им е позволила да благоденстват.

Съвещанието затъва в напоителен порой от лъжи. Обсъжда се аутопсията на Льо Морван, ограниченото разпространение на посланията на Жудекс, проследяването на произхода на използваните оръжия... Роси внася своята лепта, докладвайки подробно за хода на издирването на Юго Кастелен и проследяването на Люси Мерпаз. Бониперти притиска подчинените си и изисква пълна и непробиваема охрана за Маркиони. След фиаското с Льо Морван, уточнява той, нито службата за охрана, нито той самият би следвало да участват в мерките за сигурност, а ГДВС ще трябва да поеме цялата отговорност. Майорът е вбесен от ставащото, което смята за опасна заслепеност, и се

възползва от малкия брой присъстващи, за да изкаже най-последната си точка.

— Ние се самоубиваме! — започва майорът, за да привлече вниманието на скромната сбирка. — Жудекс очаква да постъпим така. Играем му по свирката, точно това иска от нас. Мъчим се да опазим разни тайни, да потулим неудобните страни на делото и по този начин с всеки изминал ден затъваме все повече и повече в лъжи и беззаконие. Гледа ни какви ги вършим и просто чака плодът да узрее, за да разтърси клона и да ни обрули.

— Спестете ни овощарските си метафори, Роси — охлажда плама му директорът. — Доразвийте си мисълта. Какво предлагате?

— Трябва да огласим всичко публично, да сезираме антитерористичната прокуратура и да проведем нормално разследване. Да обединим всички полицейски сили и да разсекретим — в разумни граници — архивите, които могат да ни помогнат да идентифицираме Жудекс. Няма смисъл да се самозалъгваме, той има връзки, вътрешни съучастници. Знае неща, които не би трябвало да знае, освен ако няма уши сред нас. Не в тази зала — смекчава обвинението майорът, — но най-малкото в ГДВС. Ако искаме да се измъкнем, трябва да предвидим следващите му мишени, да разберем с какво може да ни злепостави и да го изпреварим. Така, в стремежа да си спестим и най-дребната критика, се мъчим да го догонваме в игра, чиито правила определя той... Няма да постигнем друго, освен пълна катастрофа.

— Възможността да разполага с вътрешни съучастници не ни е убягнала, майоре — отвърща директорът с по-спокоен глас, отколкото Роси е очаквал. Опасяваше се, че ще го направят на пух и прах. — Но този аспект на разследването не ви засяга. Нали разбирате, че няма как да служите на двама господари. Успокойте се, не сме пренебрегнали нито една следа. Но ако не се лъжа, не съм длъжен да ви давам отчет, нали така?

— Не, разбира се, но като ни се спуска избирателно информация, ни се връзват ръцете. Ако имахме достъп до всички документи, преди да бъдат цензурирани, може би вече щяхме да сме засекли източниците му. Убеден съм, че разполагаме с данни за деянията, в които Жудекс обвинява Маркиони. Може би не в едно-единствено досие, защото сведенията са прекалено поверителни, но някъде из „анонимките“ са

останали следи от тези твърдения. Не съм ли прав? — настоява Роси полугласно, защото знае, че този път ще го срежат здраво.

— С подобни анархистки измишльотини разследването няма да отбележи напредък, майоре! — избухва Лъотерие. — Съсредоточете се над вашата част от случая. Мисля, че ви чака още много работа за вършене. И за миг не можем да допуснем мисълта да съдействаме за публичното омаскаряване на достопочтени личности. Тези „анонимки“ са пълна измишльотина, ясен ли съм? Не сме тук, за да даваме храна на жълтите вестници. Или греша?

— Разбира се, ще се подчиня на вашето решение — капитулира Роси, убеден, че лошо му се пише, тъй като е посегнал на култа към тайната, дълбоко вкоренен в службата му.

— За да успокоим тревогите ви, майоре — добавя директор Бониперти, — ще поверим охраната на сенатор Маркиони на крайно ограничен екип. Ако сенаторът се съгласи, ще бъде изолиран на място, известно само на двама служители на ГДВС. Непосредствената му охрана ще бъде осигурена от двама командоси от парашутнодесантните части, избрани с жребий, които ще останат с него без никаква връзка с външния свят до края на изолацията му. Обкръжението му няма да бъде предупредено за нищо, никой няма да бъде предупреден. Жудекс няма да може да предприеме каквото и да било срещу сенатора, освен ако не прочете мислите на двамата доверени избраници.

— Звучи ми благоразумно. Кой са двамата определени агенти?

— Вие и Маликандър. Първата ви задача за тази вечер е лично да убедите сенатора, че мерките са основателни. Уговорили сме среща с него в парижкото му жилище за двацет часа. Ще отидете там. Бъдете дипломатичен, убедителен, но не разкривайте нищо относно смъртта на Делоне и Льо Морван. В ръцете на Маркиони тези сведения биха се превърнали в истинска бомба със закъснител.

Роси потвърждава с кимване, че е съгласен. Знае, че този „подарък“ е истински катапулт. Ако нещо пак се обърка, той и Малик ще изгърмят като бушони. Лъотерие и Бониперти се изтеглят от бойните действия и излагат двамата си верни слуги на вражеския огън. Не само мекушави, но и подли — Жудекс може да продължи унищожителното си отмъщение, а противниците му сами си надяват въжето. Поне Роси разполага с един спасителен коз: ако убеди

Маркиони да се съгласи с предложените мерки, ще се погрижи Стария лъв да стане неуязвим — скрит и затворен в такова убежище, че ще трябва ядрено оръжие, за да го убият.

Седнали в рейндж роувъра с тъмни стъкла, Вратинге, Алкиндар и Иперу Васу внимателно наблюдават движението на колите по улица „Льопик“. Френският им адвокат ги осведоми за Емил Монестие, тъй като кантората му защитавала стареца в миналото. Ето защо знаят, че не трябва да се доверяват на този хитър и алчен прекупвач на крадена стока. Пристигнали са преди час и са отделили достатъчно време, за да се уверят, че собственикът на „Стаята на чудесата“ не им готви неприятна изненада. Вниманието им е привлечено от сивия форд, който стои паркиран на входа на еднопосочната улица отпреди тяхното пристигане. Вътре седят двама мъже и палят цигара след цигара, вперили поглед в магазинчето. Полицаи, дебнещи под прикритие — толкова небрежно и непрофесионално, че веднага се набиват на очи.

Заради тях тримата мъже не могат да влязат в „Стаята на чудесата“. В разгара на съдебната битка за освидетелстването на Александър Дантребер тримата му най-близки сътрудници не бива да рискуват имената им да бъдат свързани с каквато и да било криминална хроника. Алкиндар излиза от рейндж роувъра и тръгва по улицата към номер 98, където се намира кафенето „Последната нощна птица“. За голямо учудване на келнера, явно отвикнал на подобни молби, Алкиндар иска да ползва телефона, който се намира в сутерена до тоалетната. Облъхнат от миризма на урина и заобиколен от графити в прослава на някоя си Селин, Алкиндар вдига слушалката и набира номера на „Стаята на чудесата“.

— Господин Монестие, обаждат се купувачите на урните. Днес трябваше да дойдем да ви донесем сумата, за която се бяхме разбрали...

— Но бихте предпочели да стане по-дискретно — прекъсва го старецът, чийто глас се колебае между въздишки и ниски тонове. — Знам, от сутринта са се лепнали за мен. Кълна се, че не знам какво искат. Добре познавам кварталните ченгета, както и полицаите от отдела за културни ценности, но тия тук ги виждам за първи път. Не се

безпокойте, моето магазинче разполага със скрити ресурси. Елате на улица „Льопик“ 84 и звъннете по домофона на звънеца с надпис „Риктюс“, за останалото аз ще имам грижата.

— Без неприятни изненади, господин Монестие, не си падаме по шегички — заплашва го Алкиндар.

— Не се бойте, нищо не ви заплашва.

Тримата бразилци звънят, както им е указано, после изчакват десетина минути, натискайки черния бутон през равни интервали. Вече се готвят да се върнат обратно, когато вратата на сградата най-накрая се отваря и се появява старческата физиономия на търговеца.

— Много се извинявам, проходът е тесен, стълбата — стръмна, а краката ми остаряват — оправдава се задъханият търговец.

— Но пък посетителите ви са търпеливи — отвръща Вратинге с лека усмивка.

Търговецът ги въвежда във фойето на богаташка жилищна сграда с червен килим и позлати, които изглеждат леко превзети на фона на традиционно народния квартал. Вратата под стълбището води към мазетата. Търговецът има ключ от едно килерче в дъното, откъдето през дупка в пода се минава под сградата. След като заключва вратата на килерчето, старецът се спуска по отвесната стенна стълба, като се улавя за металните пръчки с неподозирана за възрастта и куция му крак ловкост. Изчаква тримата бразилци, помолва последния да захлопне капака на дупката и заедно навлизат в тесен коридор, осветен от гола крушка, която очертава размазаните им сенки по влажните каменни стени на тунела.

— Този таен проход е от времето на Парижката комуна. Премават през късче история — пояснява старецът.

След стотина метра се изкачват по друга стълба, водеща до сравнително ново помещение с измазани и боядисани стени и по-ярко осветление. Монестие затваря капака след тях и го затъква с метален прът. После пъхва ключ с причудлива форма в ключалката на единствената налична врата. След като я отключва, тя се плъзга и разкрива удивително модерна изложбена зала с осветени витрини. В средата на помещението, върху малко бюрце с настолна бижутерска лупа, урните блестят на светлината на прожектора.

— Ваши са, ако носите това, за което се договорихме — уточнява търговецът.

В отговор Иперу оставя на бюрото една чанта. Търговецът се нахвърля върху нея стръвно като лешояд и загребва с мършавите си ръце пачките банкноти, с които е пълна. Здравото му око блести алчно и докато старецът се наслаждава на мига с цялото си същество, не забелязва, че Алкиндар е взел затъкнатия в панталона му револвер. Вдига глава едва когато тупи-гуаранът изважда пълнителя и го прибира в джоба си. Братята му са обградили стареца от двете страни на бюрото и безмълвно свалят саката си. Разбирайки какво ще се случи, Монестие запелтечва:

— Не, не, няма нужда, ще мълча като гроб! Не ме интересува какво пренасяте в тези урни, виждал съм и по-страшни неща, уверявам ви!

— Не можем да рискуваме, господин Монестие. Вече сме направили прекалено много жертви, че да допуснем да се откажем или да се провалим.

Двамата братя сгъват ризите и панталоните си. Щом ги вижда чисто голи, старецът е втрещен от изваяните им татуирани тела и отговорът му засяда в гърлото. Цялата кожа на Вратинге и Иперу — до последния милиметър — е татуирана и набраздена от срезове. Бележите и пъстроцветните рисунки създават впечатление за одрано, разложено тяло и придават на двамата братя вид на плашещи живи трупове. При всяко помръдване, по гърба, ръцете и краката им се раздвижват рисувани сухожилия, мускули и кости. По гърдите им се вият черни пипала, които излизат от сърцето, проточват се по раменете и завършват с тънки заострени краища на тила, зад ушите. На коремите им с фини и дълбоки разрези е гравирани гигантска животинска паст. Остри пожълтели зъби и подкожни импланти стърчат от заплашителните челюсти, на които мърдащите мускули придават плашещ живот. Смаяният Монестие не може да откъсне поглед от тях — две лакомо зейнали муцуни, които се приближават към него.

Иперу сграбчва главата на стареца с две ръце и я стиска. Монестие се опитва да разхлаби хватката, но Вратинге пристъпва зад гърба му и го улавя за ръцете.

— Внимавайте да не остане ДНК под ноктите! — предупреждава Алкиндар, който прибира урните в отворената чанта на масата.

Братята му кимат послушно и повдигат бездвижения старец. Подмятан като парцалена кукла, търговецът стене и умолява. Двамата тупи-гуарани го отнасят до витата стълба, която води нагоре към магазина. Спират на площадката и оставят стареца на най-горното стъпало. Облекчен от разхлабването на болезнената хватка, Монестие си поема дъх и търси подходящите думи, които биха му помогнали да се измъкне.

— Дойде една млада жена — изрича той с мъка, защото Иперу му е изместил челюстта. — Много красива брюнетка с мотор... Разпитва ме за урните.

Двамата братя ядно свиват рамене. Останалият долу Алкиндар, който отваря вратата към подземие, въздъхва и преди да излезе от изложбената зала, отсича:

— Не знам как е стигнала дотук, но после ще трябва да се заемем с нея. Ще отворя мазето и ще донеса ключовете. Побързайте, да не се помайваме, че може да дойде някой клиент.

Иперу поглежда стареца със съчувствена гримаса.

— Жалко, бяхте симпатичен стар негодник. Лек път!

Двамата тупи-гуарани блъсват едновременно стареца по витата стълба. Монестие отчаяно размахва ръце и се търкулва по стоманените стъпала, които дори не изскърцват под немощото му мършаво тяло. Двамата братя отиват да видят резултата от дивашката си жестокост. За тяхна голяма изненада, Монестие още диша въпреки строшения таз, двете открити фрактури на ръката, счупения под прав ъгъл пищял със стърчаща от месото кост и силния кръвоизлив. Здравото му око се върти в очната ябълка, дъхът му свисти, проправяйки си път през пълната с избити зъби уста. Въпреки раните му животът отказва да напусне изпосталялата грохнала черупка на търговеца. Сигурно толкова се е сприятелил със смъртта покрай дългото вземане-даване с човешки останки, че може да си позволи да отхвърли настойчивото ѝ ухажване. Вратинге поклаща глава, навежда се и вдига тялото.

Двамата братя изкачват стълбата и отново мятат стареца надолу по стъпалата. Към списъка с раните на търговеца се добавят счупен нос, изкълчена китка и дълбока зейнала рана на главата. Стъкленото му око изскача от очната ябълка и се търкулва на пода, но Монестие все още диша...

Иперу изругава през зъби. Да отнемеш нечий живот, винаги се оказва по-трудно, отколкото във филмите — човек се вкопчва в него, трябва да го изтръгваш нишка по нишка. Двамата братя пак се качват и блъсват окървавеното тяло със същата ярост. Сега вече потрошеният гръден кош и ребрата, които стърчат отвътре като кокали на оглозгано пиле, не оставят никакво съмнение — Емил Монестие е издъхнал, помлян и проснат наред кафява локва.

Алкиндар се връща с ключовете в ръка и се усмихва при вида на запъхтените си, омазани в кръв братя.

— Явно старецът не се е дал лесно! Добре че си съблякохте костюмите...

Мъжът оставя връзката ключове на масата, взема чантата, гледа как братята му се бършат, обличат се и пъхат напоените с кръв носни кърпи в джобовете си. После изтриват отпечатъците си и излизат обратно през подземния проход, след като са хвърлили последен поглед на жертвата си. Монестие се е превърнал в зловец експонат, чийто раздробен труп допълва сбирката като своеобразно езическо жертвоприношение в подножието на бюрото-олтар, където са били полагани толкова много човешки останки.

Малик и Роси търпеливо чакат в пълно мълчание, сякаш вцепенени от внушаващата страхопочитание обстановка. Кабинетът на Маркиони в стил ампир, където парламентарният му секретар ги е въвел, поставя ясно очертана граница между собственика и простосмъртните. Бюфетите от масивен орех и позлатите по вратите сякаш шептят: „Той има власт, почакайте и ще ви подхвърли подаяние!“. Огромното махагоново бюро с крака във форма на крилати лъвици очаква господаря си, стенният часовник, увенчан с бронзови статуи, позволява на посетителите да разберат колко точно ги е накарал да чакат сенаторът. Прозорците на ъгловото помещение гледат от едната страна към театър „Одеон“, а от другата — към Люксембургската градина. Републиката дарява най-старите си служители с последните остатъци от пищното си великолепие, докато отвън позлатата ѝ се напуква с всеки изминал ден.

Паркетът скърца в такт със стъпките на техния домакин. Приближаването му се чува дълго преди вратата на кабинета бавно да се отвори и сенатор Едгар Маркиони да се появи в английски костюм с безупречна кройка, риза на небесносини райета и червена вратовръзка, прикрепена с игла от чисто злато. Дребният старец, прехвърлил седемдесетте, с гарвановочерна коса и тен, който бие на оранжево заради употребата на автобронзанти, цъфва в предразполагаща усмивка, която разкрива неестествено бели зъби.

— Скъпи мои приятели — подхвърля той с фамилиарност, каквато само южняшкият му акцент може да позволи, — пристигнахте точно по време на следобедното питие. Не се учудвайте, че се наложи да почакате.

— Няма нищо, сенаторе, ние сме на вашите услуги — ласкае го майорът, докато се здрависва със стария лъв.

— Майор Роси, драго ми е да се запознаем. Добре познавах един от вашите предшественици — Филип Томасен. Случвало ли се е да работите заедно?

— Уви, не, той е легенда в контраразузнаването, но никога не сме се засичали — лъже Роси, преливайки от раболепие.

Томасен беше уволнен от ГДВС след смяна на политическия курс. Съмнителните му връзки с крайната десница и участието му в куп безцеремонни уреждания на сметки по времето на Службата за гражданско действие все още се толерираха, докато траеше Студената война, но с превръщането на службите в нещо различно от антикомунистическа политическа полиция подобни динозаври вече нямаха място в нея. Фактът, че е бил приятел на Маркиони, не изненадва Роси, който въпреки отговора си не храни особена почит към биячите, които е заместил.

— За какво съм им притрябвал на вашите шефове и от какво толкова ги е шубе, че не смеят да дойдат от Льовалоа, за да ми го кажат? Двете газели още ли ги е страх от стария лъв? — шегува се сенаторът, смеейки се на собственото си остроумие, докато се настанява в позлатеното кресло с облегалки, изваяни във формата на лъвски муцуни.

— Изпратиха ни да поговорим с вас за писмото на някой си Жудекс, което вероятно сте получили — изстрелва Роси, когато смехът най-сетне престава.

— О, майоре — избухва сенаторът с акцент, който би звучал съвсем на място в Старото пристанище на Марсилия. — Ако знаете само колко заплашителни писма съм получил през цялата си кариера! Щукне ли ми да ги събера, мога да публикувам тритомник в издателство „Плеяд“. Вярно, че повечето не са особено изискани, но какво пък — не всички откачалки по света са длъжни да притежават стил и въображение. Не бива да искаме прекалено много от тях! Поне ме разсейват, и това е нещо. И сега какво? Да, някой си господин Жудекс — негово величество съдията — си е наумил с малкото си мозъче, че може да изнудва Едгар Маркиони с куп измишльотини. Та! Вижте, майоре, на Едгар Маркиони му е през оная работа, ако разбирате какво искам да кажа... И Едгар Маркиони е на мнение, че е по-добре да търчите след дирника на тоя ненормалник, отколкото да идвате тук и да търкате деликатното кадифе на креслата ми с височайшите си полицейски задници...

— Заплахата е сериозна — отвръща Роси, който се мъчи да запази самообладание пред цветистата южняшка словесност на

сенатора. — Жудекс разполага с организация и със съучастници, които будят тревога. Естествено, мобилизирани сме за неговия арест и би трябвало скоро да успеем, но дотогава мисля, че...

— Не съм ви чакал, майоре — прекъсва го Маркиони. — Обърнах се към приятели с молба да ме пазят. За няколко дни Стария лъв ще бъде заобиколен от преторианската си гвардия, а вашият Жудекс да го духа. Това са надеждни хора, ако не греша, бивши легионери като вас.

— Не грешите, но Жудекс прилага особени методи, отлично борави с отрови и химически оръжия — обосновава се Роси, като съзнава, че от безопасността на Маркиони зависи бъдещето му в ГДВС.

— Един Борджия във френската република! По дяволите! Това са методите на рашките^[1]! Във Франция намушкваме с кинжал или обезглавяваме, но не тровим! Бъдете спокоен, ще настоявам да ми поднасят само ястия, приготвени от доверени лица... и по възможност — добри готвачи.

— Знаем от сигурен източник, че Жудекс разполага с необходимите технически средства да забави действието на биологичните си оръжия. Понеже е наясно, че исканията му са неприемливи, е възможно в този час вече да сте погълнали отровата, без да го осъзнавате. Моля ви, доверете ни се, опасността е съвсем реална.

— Исканията му са неприемливи, защото обвиненията му са измислени! — натъртва Маркиони с глас, от който южняшкият акцент е изчезнал безследно. — И така, какво сте предвидили, за да парирате конкретната заплаха?

— Най-напред — обяснява Малик, който, както е уговорено, изчаква разговорът да стигне до този въпрос, за да се намеси — ще ви отведем в болница „Вал дьо Грас“, където ви очаква екип, за да извърши пълни и задълбочени изследвания и да се уверим, че вече не сте заразен. После, ако резултатите покажат, че не сте изложен на никаква опасност, ще ви поставим в пълна изолация на тайно място, което няма да разкрием нито на вас, нито на вашите близки, нито на когото и да било.

— Ще изготвите списък с вещите, които искате да вземете със себе си за двете нощи, през които ще бъдете откъснат от света —

подхваща майорът, — а също и какво предпочитате за ядене. Докато аз съм с вас във „Вал дьо Грас“, лейтенантът ще се заеме с проверката и стягането на багажа ви, както и с необходимите покупки. После ще се присъедини към нас и ще бъдете поставен в пълна изолация под охраната на двама легионери, командирани от Наборната служба на Чуждестранния легион в Ножан, които са в пълно неведение за естеството на мисията. Секретарката ви ще отмени всичките ви утрешни срещи, под предлог, че сте получили хранително натравяне. Ако сте съгласен с тези мерки, звъннете на близките си, за да ги предупредите за отсъствието си, без да им казвате за какво става въпрос, след което оставете мобилния си телефон на бюрото и елате при нас в преддверието.

— Мерките са крайно необичайни... Службата за охрана вече не е ли в състояние да си изпълнява задълженията? Защо със задачата е натоварена ГДВС? Трябва да говоря с министъра... работата не е чиста — мръщи се Маркиони, изпълнен с недоверие.

— Министерството е в течение на нещата и одобрява операцията, можете да говорите с Жером Босюан. Случаят е деликатен заради обвиненията, отправени в писмата. Смятаме, че е за предпочитане всичко да си остане поверително... ГДВС е натоварена с мисията във ваш интерес — отвърща Роси, издържайки погледа на стария лъв, който напълно е забравил престореното си добродушно самодоволство и все повече се смаява в огромния си престол ампир.

— Предавам се, похитете ме за две нощи. Довечера трябваше да вечерям в „Гран Вефур“, няма ли начин да се отложи затварянето ми? — пита сенаторът с лакомо изражение, което напомня на прощален салют преди отричане от света.

— Уви, мерките влизат в действие незабавно, не можем да поемем никакъв риск. Особено ако трябва да се появите на публично място, където посещението ви е очаквано.

— Дайте ми пет минути, ще се обадя на съпругата си и идвам — завършва сенаторът с мрачен поглед и отваря кутията за пури.

След като се озовават в преддверието, украсено също толкова пищно, колкото и кабинета, Роси и Малик въздъхват и си разменят съзаклятнически поглед, изтощени от преговорите, но удовлетворени от развързката. И все пак напрежението още тегне над тях. Жудекс не

бива да узнава къде ще скрият стария лъв и още по-малко — да успее да се добере до него.

[1] Пренебрежително название на руснаците. — Бел.ред. ↑

При нормални обстоятелства демонстрация в подкрепа на изцяло женска руска пънк група, пратена в затвора от властите по обвинения за богохулство, едва ли би заинтригувала майора дотолкова, че лично да се включи в нея. Ала участието на феминистки сдружения, в които членува Люси Мерпаз, и заявеното в сайта *4chan* живо безпокойство и съпричастност към френските представители на „Анонимните“, позволяват да се допусне, че тук младата жена ще се срещне с хората, които вероятно са я свързали с Жудекс, в частност Юго Кастелен, когото засега ГДВС не е в състояние да открие.

Другото безспорно предимство според майора е, че демонстрацията се провежда на площад „Игор Стравински“ — на две крачки от „Бобур“ и на няколкостотин метра от собственото му жилище на улица „Грeнeтa“. Засега Роси пие еспресо, уютно сгушен в съседното кафене, и наблюдава как скулптурите на Тенгли постепенно се скриват зад пъстрата тълпа, която се събира на площада.

Роси е спал малко. Изолирането на Маркиони му отне по-голямата част от нощта. Вечерта му премина в прегледа във „Вал дьо Грас“, телефонните обаждания до министъра, които сенаторът накрая все пак изиска, очакването на резултатите, дългото разкарване из Париж с пет смени на коли, за да заблудят някой евентуален преследвач, а после и пристигането в два часа сутринта в реквизирания апартамент в жилищния комплекс на жандармерийския батальон до метростанция „Порт дьо Ванв“. Въпреки умората там му се наложи да обясни подробно задачата на двамата легионери, да успокои сенатора, който негодува срещу липсата на удобства в квартирата и не разбира защо Малик е предпочел да му купи исканите вещи, вместо да вземе неговите собствени, които са по-качествени, нито пък защо му забраняват да си донесе пури от личните си запаси. И така, преди да заключи апартамента ведно с обитателите му, са изминали още няколко часа, отвели майора у дома чак в шест сутринта.

Сега, едва четири часа по-късно, умората му прави парижките улици още по-сиви и влажни от обичайното.

Първи пристигат феминистките сдружения. Активистките раздиплят един по един плакатите, призоваващи за освобождаването на „Пуси Райът“. Някои нахлузват разноцветни скиорски маски, имитиращи сценичните костюми на групата по време на импровизирания концерт в катедралата „Христос Спасител“ в Москва, заради който бандата е арестувана. Докато тълпите се събират, майорът тръгва да търси ливански ресторантьор, който би могъл да удовлетвори последния каприз на сенатора. По време на обиколката хвърля поглед на тълпата и установява, че агентите на ГДВС, натоварени с наблюдението на манифестацията, фотографирането и регистрирането на участниците, току-що са пристигнали. Разполагането на екипи, извършващи наблюдение над протестните движения, е обичайна мярка, но сега вече то се осъществява в началото на сбирките, защото все повече и повече участници в подобни демонстрации се гримират или маскират. По-удачно е екипите да са на място, преди участниците да са се пременили в сценичните си костюми. Разположението на площада не позволява на агентите да се укрият в микробус без отличителни знаци — „подводница“, както се казва на професионален жаргон. Няма друг избор, освен да се смесят с тълпата и да направят колкото се може повече снимки в такива неблагоприятни условия.

Тези бунтари, отстояващи правото да използват общественото пространство, за да оспорват установения обществен ред, спазват критериите за анонимност и вирусно популяризиране в интернет. Тяхното поколение носи маски и изопачава кодовете на едно робуващо на зрелищата общество, използвайки ги за собствения си протест. Роси знае, че появата на протестиращи с костюма на Жудекс ще бъде първият знак за разпространението на неговите идеи. Ако това стане, противникът им ще бъде на косъм от спечелването на битката. Подобни игрови и пародийни прояви се разпространяват светкавично по всички демонстрации. ГДВС се мъчи да се нагоди към промените, но се оказва доста трудно да се извършва наблюдение, да се оказва въздействие и да се упражнява контрол върху поколение от анонимни активисти, които поставят идеите над себичността, избягват лидерите и търсят консенсус за всяко решение — за зла беда на реда, чийто

представител е майорът, свикнал да познава имената и лицата на враговете си.

Тълпата вече изпълва целия площад „Стравински“, Роси изважда от чантата си маска на „Анонимните“ и закрива лицето си с нея. Знае, че не изглежда като типичен манифестант и в този случай анонимността може да му бъде от полза. Кръстосва тълпата в търсене на един от обектите си — в случай че допусне грешката да дойде на протеста с открито лице. Сборището — спокойно и безобидно, протича без сблъсъци и без особено впечатляващи прояви. Сред закачулените феминистки орди майорът съзира няколко маски на „Анонимните“, подобни на неговата, но този знак за принадлежност е станал толкова популярен, че от него не може да се правят изводи за реално участие в движението.

Насред тълпата някои манифестанти непрекъснато повтарят: „Пресвета Богородице, изгони Путин!“. Анархисти скандират: „Ни бог, ни господар, не на моралния порядък!“. Двама стари атеисти пеят: „Ако Мария знаеше за абортите, нямаше да си имаме тези ядове...“. Момичета със скиорски маски се смеят, пушат трева, пъхайки филтъра между плетените бримки, и крещат феминистки лозунги...

Минутите текат и майорът започва да се пита дали не си губи времето, когато съзира екипа на ГДВС, натоварен с наблюдението на Люси Мерпаз. Обектът сигурно е недалеч от тях, някъде сред групичката млади жени, облечени за „поход на курвите“, към която гледат двамата агенти. Майорът оглежда десетината момичета, облечени като карикатури на проститутки — високи токчета, минижупи, огромни деколтета напук на студа, ярък и безвкусен грим.

Съзира Люси — тя пърха сред самопровъзгласилите се курви като волна пеперудка. Отива ту при едно момиче, ту при друго, поздравява, раздава целувки и шеги, оживеното ѝ суетене недвусмислено показва близостта на младата жена с този активистки кръг. Но пък облеклото ѝ не прилича на това на нейните приятелки — носи силно вталено сиво-розово костюмче, вдъхновено от модата през петдесетте, но с по-разчупена кройка, чорапи с ръб и бонбоненорозови обувки с толкова високи токчета, че с тях пристъпва като балерина в падьом. Косата ѝ е стегната на кок, достоен за Одри Хепбърн — контрастът допринася за непочтителната лековатост на тоалета ѝ. Роси е убеден, че е забелязал как младата жена мята крадешком насмешливи

погледи към надзирателите си. Побеснява при мисълта, че екипът е разкрит, неохотно се изтръгва от съзерцанието си и се отправя към тях с бойна стъпка. Без да се обръща директно към агентите, той сваля маската, за да го разпознаят, и строго им подхвърля:

— Момци, тя се подиграва с вас. Едно момиченце ви надхитри!

— Майоре, с ваше позволение, не сме новаци. Или са я информирали, че я следим, или е изпечена професионалистка. От вчера на обяд ни прави на луди с мощния си мотор. В Париж следенето е истински кошмар. Сега си отдъхнахме, защото дойде с метро. Опасна хлапачка... колкото е приятна за окото, толкова е досадна за проследяване.

— Сигурни ли сте? Без неуместно перчене, защото ще повлияе на анализа ми.

— Напълно сигурни, майоре. Или е специалистка по проследяване, или е била предупредена.

Ядосан, че вече няма никаква надежда Люси Мерпаз да се срещне с останалата част от мрежата, майорът се пита кой дърпа конците в цялото надиграване и се отдалечава по посока на бара, щом вижда, че току-що пристигналият Малик влиза вътре. Сядат да изпият по едно кафе. Лейтенантът посреща с уморена въздишка вестта за новата издънка в предприетите мерки.

— Това не е всичко — допълва той и вади някакви листове от якето си. — Тази сутрин проследих историята на досието й. Дръж се да не паднеш. Анализаторът, който се е занимавал с него, отлично помни откъде е дошло искането. И има защо — за първи път в кариерата си е получил служебна бележка от толкова високопоставен началник.

— Давай по-накратко, по дяволите, не сме в американски трилър! Кой е поискал „анонимката“?

— Бониперти.

— Мамка му.

— Вземаш ми думите от устата. На всичкото отгоре „анонимката“ е съдържала и наскоро актуализирана информация, която някой вероятно е изтрил. Агентът се съгласи да възстанови каквото си спомня от сведенията. Всичко ти донесох — заключава Малик,

побутвайки листовите към майора, който стои неподвижно с празен поглед.

— Не мога да повярвам — измърморва той.

— Какво не можеш да повярваш, Пол?

— Че Бониперти е източникът на изтичане на информация, съучастникът на Жудекс... Прекалено очевидно е — обяснява Роси. — Сигурно крие нещо от нас. Този случай не започва сега, а има предистория, за която не сме информирани.

— И аз си помислих същото, но съществува и друга възможност — подхвърля Малик, като нервно прокарва пръсти през косата си. — Противникът ни има вътрешни съучастници, които са способни да фалшифицират подписа на Бониперти. Позволих си да попитам секретарката му дали е запазила някакви следи от това искане, но нищо не намери. Може би искането не идва от директора...

— ... А от някого, който е достатъчно добре запознат с вътрешните процедури, за да ги използва за собствените си цели — съгласява се Роси.

— И който някак успява да проникне в компютърната ни система, когато му се налага. Не само с хакване — все пак ГДВС не е хан...

— Може би има приятели, които манипулира... Тоя самодоволен мръсник Странски! — изругава обвинително Роси и удря с длан по масата.

— Подслушваме го и засега няма нищо интересно — успокоява топката лейтенантът, който не споделя неприязънта на Роси към старите медийни звезди.

Майорът изръмжава в знак, че се предава. Лейтенантът с право проявява предпазливост по отношение на Странски. Ще трябва обаче възможно най-бързо да говори с директора за призрачното искане на информация. В службата ще хвърчат глави. Изпива кафето си на един дъх и се задълбочава във втората част от досието на Люси Мерпаз. Преди три години младата жена е дарила сто и петдесет хиляди евро на асоциация в подкрепа на жени, станали жертва на изнасилване. Забелязва се сериозно разминаване между жизнения стандарт на Люси и липсата на деклариран доход, като се изключат няколко нейни

участия във фетишистки представления и списания под името Люси Марвел. Но досието е посветено основно на изчезването на приятелката на Люси — някоя си Роксана Мирча, двајсет и една годишна румънка, проститутка и наркоманка, незаконно пребиваваща, арестувана многократно от отдела за наркотици и нравствената полиция, на два пъти връщана в Румъния след първите си арести в Париж — по времето, когато още е била непълнолетна. Анализаторът си спомня, че се е обадил на полица от Берне, който е разследвал след сигнала за изчезването на младата жена в покрайнините на Лизийо преди два месеца. Спомня си, че е докладвал, че е възможно колата на Александър Дантребер да е качила младата румънка на стоп въпросната вечер. Роси подсвирва през зъби.

— Тоя Дантребер е важна клечка, ако не ме лъже паметта. Можеш ли да ми намериш досието му? Мисля, че господинът е натрупал доста пасиви...

— Никога не е осъждан, майоре, няма криминално досие.

— Все ще се намерят две-три „анонимки“ за него. Попитай Льотерие, не знам дали ще ни е от голяма полза, но за всеки случай...

Не успява да довърши. Малик е забил нокти в ръката му и сочи навън с отчаяно изражение. Роси извърща глава и споделя ужаса на лейтенанта. В демонстрацията току-що са се ввели три нови групи — „Възмутените“, които развяват надписи *Occupy all streets*, пънк рок групата „Копривите“, съставена от две близначки, които са се покатерили върху бордюра на фонтан „Стравински“ и бомбардират присъстващите с провокативни нецензурни текстове, придружавани от дънещи до дупка китари, и най-важното — група от четирима мъже в черно, които се държат за ръце и танцуват в кръг под звуците на „Копривите“. Четиримата младежи са облечени с дълги черни плащове и характерни широкополи шапки. Не стига това, ами единият държи плакат, на който отпред пише: „Те имат правосъдие, ние имаме Жудекс“, а отзад — „С Жудекс срещу корупцията и правосъдието“. Майорът се втурва към събиращите сведения агенти на ГДВС. Посочва им младежите, които отблизо изглеждат като наскоро навършили пълнолетие.

— Искам да знам всичко за тия четирима хлапаца — всичко, от раждането до днес. И то още тази вечер! Залавяйте се!

— Вече знаем кои са, майоре — отвърща един от агентите. — Сега не мога да си спомня имената им, но ще ви ги изпратя — това са мамини синчета от Ньой, които се мислят за революционери. Участват в движението на „Възмутените“ най-вече за да правят напук на родителите си. Не представляват особена опасност.

— А костюмите — що за маскарад?

— А, това е Жудекс! — възкликва агентът. — Не се стряскайте, той е стар герой от нашумял френски сериал, който изнудва корумпирани банкери...

— Благодаря, знам кой е Жудекс — срязва го майорът. — Искам да знам откога се появява по протестните движения?

— Появата му е съвсем прясна, първите ги видяхме вчера в Седемдесет и седми департамент на манифестация против шистовия газ. Затова се осведомихме. Но не са опасни, вкарват в обръщение масовата култура. Това поколение вярва по-скоро в такива неща, отколкото в големите теории — марксистки или други... Времената се менят — философията обърканият агент, свивайки рамене.

Заедно с настигналия го Малик майорът наблюдава няколко минути танца на жудексите със стиснати челюсти. Тяхното поражение танцува пред очите им под звуците на слаба пънк група. Вижда, че и Люси Мерпаз ги наблюдава — полуучудена, полуразвеселена, след което напуска множеството, последвана от обезсърчения екип на ГДВС. Роси яростно процежда през зъби:

— Ас теб, хубавице, скоро пак ще се видим!

Грабва досието на Люси, за да го прочете по-подробно. В края му е приложен списък на телефонните обаждания на младата жена през последните дни и локализацията им. Някои са засечени достатъчно прецизно, за да се определи точното място, откъдето се е обаждала младата жена. „Нормандия, Лизийо... Роксана — помисля си майорът. — Улица «Малт» 84 е нейното жилище. Улица «Милтон» 13... Опа!“ Майорът дава знак на Малик да се доближи и едновременно набира няколко ключови думи в търсачката на телефона си. После възкликва:

— „Селеритас“!

— Какво е това, Пол? — безпокои се леко изненаданият Малик.

— Частната детективска агенция, която помага на Жудекс в романа! Офисът ѝ се намира на улица „Милтон“ 135. Няма такъв номер, улицата е прекалено къса. Но пък има номер 13.

— Дотук без възражения, майоре — усмихва се лейтенантът.

— Със сигурност не е просто съвпадение. Онзи ден Люси Мерпаз е телефонирала пет пъти от този адрес. Жудекс е твърде страстен почитател на персонажа и прекалено самонадеян — това ще го погуби. Май ни падна!

На улица „Милтон“ 13 се издига жилищна сграда от петдесетте години на двайсети век — лишена от украса и неособено привлекателна. Сградата се намира на ъгъла с улица „Манюел“, а прозорците на партера, където се е помещавал вече несъществуващ бар, са заковани с шперплат, покрит с най-различни обяви въпреки забраната за лепене. Входът продължава с дълъг коридор, в чийто край е разположена стълбата, водеща към четирите етажа. Преди нея има врата за мазетата, още една — за помещението с кофите за боклук, както и бронирана врата, откъдето се влиза в бившия бар. Лявата стена е заета от пощенските кутии. Роси и Малик ги преглеждат една по една, докато накрая майорът с тържествуваща усмивка потупва тази, която има трябва:

— Кокантен! Това е името на частния детектив от романа. Попаднахме на следа, Малик! Веднага се обади в службата и разбери кой е официалният собственик на апартамента. Като знаем, че нашият приятел явно е осведомен за всяко действие, което предприемаме, няма да чакаме подкрепления. Ще се отбием да го навестим.

Докато Малик говори със секретарката и я моли да се осведоми за собствениците на апартамента, който се намира на третия етаж. Роси вече е изкачил стълбите тичешком. Чака Малик на площадката с пистолет в ръка и му дава знак да застане от другата страна на вратата. После извънхва три пъти продължително, но отговор не следва. С ядосана гримаса майорът застава с лице към входа на апартамента — кани се да разбие вратата, която е с доста паянтови ключалки. Малик го възпира с ръка на рамото му.

— Дали не е по-добре да поставим апартамента под наблюдение?

— Престани. Малик! — шепне Роси напрегнато. — От самото начало ни води за носа. Ще разбере, че апартаментът се наблюдава, и повече няма да припари тук. Ще огледаме вътре и ако намерим нещо,

съгласен съм лично да остана да спя на площадката, но ще действаме солово. На никого не можем да имаме доверие.

Без да дочака отговор, Роси нанася първи удар с пета по вратата. Чак след петия, дървото около ключалката поддава. Вратата зейва. С оръжие в ръка, Роси влиза в апартамента. Останалият назад Малик забелязва една открената врата на площадката, през която надничат изпитателните очи на съседката — много стара и разтревожена от шума. За да избегне идването на колегите от кварталното управление, той изважда служебната си карта и започва да я успокоява. Междувременно майорът прониква в празен апартамент, съвършено гол — няма столове, шкафове, нито дори някаква хартийка на пода... Свърталището на Жудекс е било старателно опразнено. Нищо не е останало в четиристайния апартамент. Все пак Роси щателно оглежда всяко ъгълче и отказва да признае, че пак е победен, измамен от загадъчния им противник. Опипва коритото на душа и установява, че още е влажно. Сигурно обитателите са избягали най-много преди няколко часа. Ако са били припрени, може да са допуснали някаква грешка — апартаментът трябва да се обискира методично.

Влиза и лейтенантът с телефон до ухото. Установява, че обитателите са избягали, и отива при майора. Затваря телефона и докладва наученото.

— Съседката идентифицира на снимката Юго Кастелен и не е виждала друг да живее в апартамента, откакто предишните наематели са напуснали. Домууправителят ни съобщи координатите на собственика — две жилищни площи в сградата са купени преди три години от някакво люксембургско гражданско дружество за изграждане на недвижими имоти, именно барът и този апартамент. Оттогава и двете официално са без наематели.

— Това пък гражданско дружество какво е?

— Офшорка. Въпросното дружество има само пощенска кутия във Великото херцогство, където е декларирано като филиал на панамска компания, стопанисвана от специализирана адвокатска кантора.

— На бас, че е някоя от тия прословути компании, по които данъчните измамници много си падат.

— Ами да — изпъшква Малик. — „Мусидора“ — някаква панамска компания с анонимен собственик, който държи акциите.

Напълно незаконно навсякъде по света, освен в Панама.

— Светът е прекрасен за хора с пари, които не страдат от излишни скрупули. Поне потвърдихме връзката между Кастелен и Жудекс. А ни остава и барът...

— Вратата е бронирана, ще трябва да сменим метода.

— Добре де — отстъпва майорът. — Обади се на шлосери, които са свикнали да работят за криминалната полиция. Толкова по-зле за дискретността.

Докато Малик вика аварияен екип, за да отвори вратата на бившия бар, майорът продължава да претърсва апартамента яростно и решително, докато не го прекъсва мобилният му телефон. Прочита съобщението и избухва:

— Мамка му! Прекупвачът от улица „Льопик“ е хвърлил топа. Нашият екип току-що го е открил на кайма в подножието на стълбището. Магазинът не е далеч, ще отида да хвърля един поглед, преди кварталните ченгета да омажат всичко. Заеми се с вратата и ме повикай, ако влезете.

Майорът се затичва към ланчата си. Предпочита да огледа магазина и тялото на Емил Монестие на спокойствие, преди кварталният комисар да се намеси и да обърка цялата работа. Поема по улица „Мартир“, чиито вечни задръствания го принуждават да извади буркана и да си проправи път с воя на сирената до площад „Пигал“, през който профучава, след което се насочва нагоре към площад „Абес“ и улица „Льопик“.

Алкиндар има чувството, че е засмукан от водовъртеж и неумолимо повлечен към дъното. След нелепото коработрушение на товарния кораб, който ги караше от Бразилия заедно със злокобния им товар, са последвали низ от злополучия и пропадане, което изглежда безкрайно. При все това стотиците милиони евро, които компанията ще наследи, щом приключат съдебните дела, никога не са били толкова близо. Вече не могат да спрат. Всеки път, когато изпитва съмнение, желание да зареже задачата и да се върне в Манаус, поглежда някого от братята си и си казва, че вече не може да ги удържи. От пет години са се посветили на този план — откакто една вечер чува пиянските изповеди на Дантребер, докато беше на посещение в дърводобивното си стопанство в делтата на Амазонка. Вечерта, когато Алкиндар разбира, че техният благодетел малко по малко полудява, измъчван от спомените си и от бремето на прегрешенията си.

Младежът, завършил медицина в най-добрия университет в Сао Пауло, си мислеше, че придобитото влияние над Александър Дантребер, превърнало него и братята му в най-близките му съветници, в негова опора и дори в единствените, които биха могли да го разберат и да му помогнат, ще им позволи да се наложат в компанията и да присвоят по-голямата част от наследството в своя полза. Безразсъдният план е измислен от Алкиндар — до такава степен да се сближат с лудия Дантребер, че старецът да се отрече от собственото си семейство и да ги направи свои наследници. Тази перспектива го подтикна да убеди братята си да напуснат родината и да се установят във Франция при магната, тя ги превърна в покорни маши на нарастващата лудост на благодетеля им милионер. В началото Алкиндар умело я разпалваше, внимателно дозирайки истини и измислици за родното им племе и предполагаемите им варварски обичаи. От няколко месеца обаче маневрите му са предизвикали у стареца гнусно пристрастяване към човешка плът.

След инсулта този извратен апетит вече не може да бъде озаптен. Попаднал в клопката на собствената си машинация, Алкиндар превърна себе си и братята си в убийци, готови да извършат най-чудовищни деяния, за да задоволят апетитите на своя господар и да запазят в тайна безумията му.

Понякога го връхлитат угризения, но не си позволява да се огъне заради братята си — заради всичко, което вече ги е накарал да извършат. Ала това, което упорито го мъчи, е нездравата радост в очите на Иперу и Вратинге всеки път, когато трябва да проливат кръв. Те само изпълняват заповеди, следват план, скроен от самия него, но без никакво съмнение убийството им носи удоволствие. Откакто се е върнал в племето след дипломирането си в Сао Пауло, никога не е усещал по-отчетливо бездънната пропаст, която отсъствието му е издълбало между него и братята му. Алкиндар върши тези ужаси по необходимост, за да постигне определена цел, която ги оправдава, но сега знае, че за братята му тя е само предлог, извинение да дадат воля на кървавите животински инстинкти, присъщи на техния народ чак до поколението на баща им. Отключил е врата, зад която наново са се отворили два чифта червени очи, отказващи да се затворят.

Часове наред дебнат пред входа на сградата на улица „Малт“, където живее последният набеязан обект — любопитката, която мислеха, че са изплашили при посещението си в клуба преди два дни. Подценили са решимостта ѝ да открие изчезналата си приятелка. Бащата на бензинджията ги предупреди за посещението ѝ, а видеокамерите на имението са я заснели пред желязната ограда, докато предизвикателно ръмжи с мотора си. Дори само това би било достатъчно, за да ги принуди пак да се намесят, но посещението ѝ в магазина на укривателя на крадена стока окончателно е предопределило съдбата ѝ. Тя трябва да изчезне — последната неволна жертва на глупавото корабокрушение, последното изпитание, което братята Васу трябва да преодолеят, преди да се върнат в имението и да чакат своя час, продължавайки дългата юридическа битка с децата на Дантребер. Алкиндар не изпитва никакви душевни терзания относно тази част от плана — става въпрос единствено да си върнат онова, което експлоататорите са ограбили от природните ресурси на тяхната земя, трупайки състояние от поголовното унищожаване на родната им гора.

Неудобно притаени в задната част на микробуса — почистен отгоре-отгоре и вонящ на кръвта на оня тъпанар, който си въобразяваше, че може да им открадне урните, те търпеливо чакат на мястото за паркиране на доставчици точно пред дома на мишената. Възнамеряват да я натоварят заедно с мотора ѝ, да я изведат от Париж и да инсценират трагичен, смъртоносен инцидент. Като се има предвид как кара младата жена, такъв край би бил логичен — „просто преждевременен“ — дори се бе пошегувал Алкиндар. Трябва само да изчакат да излезе с возилото си, ако е възможно — в късните часове, когато по улицата, осеяна с малко магазини, няма да има досадни свидетели на сцената.

Младата жена се е върнала в апартамента си преди един час под зорките погледи на тримата братя — както обикновено ексцентрична, облечена в много тесен бледорозов костюм. Алкиндар стиска в юмрук синьото шишенце с етер, с което смята да упои Люси. Съжалява, че ще трябва да ликвидира такова хубаво момиче, но направиха всичко възможно, за да я сплашат и да я накарат да се откаже от нелепите си издирвания. Мръсницата не ги послуша. За свое нещастие, ще трябва да си носи последствията.

Перките на мелницата „Ла Галет“ не се въртят. Майорът не знае дали още го могат, или вече са просто декор, допълнителна украса за музея под открито небе, в какъвто се е превърнал Париж. Паркира ланчата накриво пред бялата порта на мелницата и се спуска обратно по улица „Льопик“ към магазина на Емил Монестие. Ускорява ход, защото знае, че предвид биографията на умрелия, е слабо вероятно сезираният магистрат да не разпореди незабавно производство. Ако иска на спокойствие да потърси връзка между стареца, Люси Мерпаз и Жудекс, ще трябва да побърза и да извърши търсенето, преди полицаите от районното управление да нахълтат и да започнат да му се мотаят в краката.

Екипът на ГДВС, наблюдавал Монестие, чака пред входа на магазина. Двамата агенти — стреснати новаци, започват усърдно да се суетят около майора. Знаят, че ще трябва да се обадят, без да протакат, в районното управление, за да подадат сигнал за смъртния случай. Няма много време. Повеждат Роси през прашната неразбория на изложбената зала и завиват надясно в стаичка, където отдръпнатият от стената шкаф разкрива проход, потъващ под магазина. Обясняват какво са открили:

— Видяхме двама клиенти да влизат и да излизат с учуден вид, заудряха по вратата, извадиха телефоните си и после си тръгнаха ядосани... Не разбрахме какво става, старецът беше тук, не сме го видели да излиза. Влязохме в магазина, нямаше никой, но в стаята беше отворен този проход. Повикахме, както сигурно са постъпили и клиентите, но не получихме никакъв отговор. Тогава слязохме. И там...

Майорът нетърпеливо прекъсва обърканите им обяснения и слиза пред тях по витата стълба, която се спуска в подземията на Монмартър. Стъпалата са оцапани с кръв, парчета кожа, зъби и кости. Роси внимателно ги избягва и слиза на пръсти. Едно обезобразено тяло лежи долу, на неравния под. Кръвта се стича по лекия наклон и

образува локва няколко метра по-нататък. От множество зейнали рани стърчат кости. Падането е потрошило стареца, сякаш някаква исполинска ръка го е сграбчила и блъскала в скала. Пораженията изглеждат сериозни — може би прекалено сериозни за обикновено падане, въпреки че стълбата със стоманени стъпала не е била подходяща за толкова възрастен обитател.

Останалата част от помещението също буди изненада. Огромните осветени витрини разкриват колекция, достойна за някой осквернител на гробове. Статуи от костницата в Седлек, книги от човешка кожа, урни, погребални украси, парчета кости и късове от надгробните плочи на бележити личности, погребани в „Монмартър“ и „Пер Лашез“... Скритото съкровище на Емил Монестие несъмнено струва цяло състояние и от неговия произход биха се заинтересували както криминалната полиция, така и Централното бюро за борба с контрабанда на културни ценности. Майорът хвърля око на злокобната сбирка, но няма време за подробен оглед. Отдръпва се от ексцентричната колекция на Монестие и отваря чекмеджетата на бюрцето в средата на помещението.

Хваща с носната си кърпа един молив и с негова помощ отваря чекмеджетата. Те разкриват купища бумажни и различни канцеларски материали. Няма счетоводна книга, нито бележник — само старо тефтерче от изкуствена кожа, толкова изтъркана, че съвсем е избеляла. Майорът го поема с кърпичката и предпазливо го разлиства. На последната страница с мъка разчита няколко бележки, надраскани с трепереща ръка: „Търг в «Кристис» за колекцията Гранже“. А на последния ред: „Потенциален купувач за измамата на Писаро?“.

Всичко това поражда съмнения у Роси. Майорът оставя тефтерчето, отваря последните чекмеджета, но открива само няколко щипки, лупи и препарати за поддръжката на старинните предмети във витрините. Никакви данни, каталог или списък — вероятно Монестие е знаел наизуст и наличната си стока, и клиентите си. Старият прекупвач е рожба на времената, когато информатиката е спадала към научната фантастика, а неприятностите със съда са го научили да не оставя писмени следи от дейността си.

Разочарован, майорът се изправя и се насочва към другата врата в помещението, чиято рамка и ключалка различава на стената вдясно. Тъй като в бюрото не е открил никакъв ключ, отива до трупа и бърка в

джоба на халата на Монестие. Не се изненадва, когато напипва гладката повърхност на някакъв ключ с причудлива форма. Взема го и го пъхва в ключалката. Ключът се превърта и Роси избутва тежката врата, водеща към тъмен подземен проход. Майорът опипва стената и накрая открива ключа за осветлението — гола крушка осветява прохода. Чува, че зад него агентите губят търпение, започват да нервничат, задето не са се обадили в районното управление. Разрешава им да предупредят колегите си и се спуска в прохода.

Влажният тунел го отвежда до капак на тавана — за да стигне до него, се изкачва по отвесна стенна стълба с метални пръчки. Капакът се отваря, не е залостен. Озовава се в отключено тясно мазе в благопристойна кооперация. Майорът прави гримаса — ако съди по видяното досега, старецът е предпазлив и не би оставил прохода отворен. Вратата на кабинета може да е затръшната и отвън, след като ключът е прибран в джоба на трупа. Тази подробност, към която следва да се добави и прекомерната сила на падането, карат майора да се усъмни — пита се дали наистина става дума за нещастен случай. Не вижда никого във фоайето на жилищната сграда. Надява се, че кварталните полицаи няма да претупат разпитите на съседите: презумпцията е, че преди няколко часа проходът е бил прекосен от убиец, излязъл през вратата на сградата.

Когато майорът се качва в магазина, там тъкмо пристигат двама полицаи. Яд го е, че ще трябва да си губи времето в размяна на баналности. Не им разкрива причините за наблюдението над прекупвача, но споделя впечатлението си — според него смъртта му няма нищо общо с неговото разследване. В края на краищата нищо не доказва, че смъртта не е случайна, а още по-малко пък че е свързана със случая. Моли ги напълно проформа да му изпратят копие от всички свидетелски показания и да не претупват разпитите на съседите. Тъкмо излиза от магазина и телефонът му зазвънява: съобщение от Малик.

Шлосерите пристигат двацет минути след потеглянето на майора — суровата му репутация на строг началник донякъде обяснява усърдието им въпреки липсата на прокурорско нареждане. Лейтенантът излиза да ги посрещне на улицата. Двамата техници са

цивилни, но са свикнали да ги викат за полицейски случаи. Учудват се, че заварват само един лейтенант с младежки вид. Малик трябва да се насили да се държи властно и рязко, за да ги накара да започнат работа.

Двамата шкембести четиресетина годишни мъже преглъщат въпросите си и с роптаене коленичат пред здраво бронираната врата. Борбата е трудна, тъй като Малик им е забранил да използват инструменти, които може да оставят видими следи от проникване с взлом. И така, шлосерите трябва да разбият ключалките деликатно без тесли, набивачки и киселини — нещо ново за тях. Те оставят куфарчетата си, изваждат набор от клещи, екстрактори, масльонки, връзки ключове и с въздишка се захващат за работа. За щастие, нито един обитател на сградата не минава покрай тях, което спестява на лейтенанта необходимостта да скалъпва обяснения за взлома. Поставянето на предпазни пластини по арматурата на вратата и около ключалките отнема доста време, но накрая двамата мъже се изправят. Единият изважда кърпа, оцапана със смазка, и си изтрива челото с нея, след което оповестява на Малик:

— Можете да влизате, отворено е. Обаче, лейтенанте, това, което ни плаща префектурата, е направо смешно в сравнение с труда и материалите, които изразходваме. Ще се разорим.

— Ще ви овъзмезди ГДВС. Дайте ми визитката си, ще ви изпратя формулярите, които трябва да попълните. Няма ли аларма?

— Оттук не видяхме да има, но не разполагаме с достатъчно оборудване, за да сме сигурни, а и не сме специалисти. Ако все пак алармата сигнализира в районното управление, не би трябвало да е проблем за вас, нали така?

Лейтенантът прибира визитката им в джоба си и ги успокоява с нещо от рода на: „Не, не се страхувам от идването на полицаи от районното, тъкмо напротив...“. Не може обаче да им признае, че се страхува от евентуалното пристигане на Жудекс и неговите съучастници. Колебае се дали да ги отпрати — може да му потрябват за някоя друга врата в бара — и се задоволява да ги помоли да го почака във фоайето на жилищната сграда. Останал сам, той изважда глока си и хваща бравата. Сърцето му бие лудо при мисълта, че прониква в свърталището на Жудекс. Без майора Малик още по-осезаемо усеща, че не е роден за екшън герой. Сдържайки дъха си, той

рязко отваря тежката врата, която се трясва в стената. Лейтенантът влиза с насочен пистолет и зорко оглежда най-сетне достъпното помещение.

Това, което вижда, е отчайващо нормално: обширен пустеещ бар, претрупан и пращен тезгях, купчина столове и маси за бистро. Машината за кафе и машината за наливна бира са покрити с бели чаршафи. Дневната светлина едва се процежда през дъските, заковани на прозорците, прозаичните останки на кварталното кафене тънат в жълтеникав здрач. Лейтенантът тъкмо свежда оръжието с обезсърчена въздишка, когато забелязва нещо нередно.

Вратата зад тезгяха, която вероятно води към кухнята и складовете, не пасва на обстановката на обикновено бистро. Желязна и без брова, нейният масивен силует вдъхва такова страхопочитание, че изглежда предназначена да охранява банка. Сигурно е плъзгаща се врата, но се отваря с код, който се набира на клавиатура, подобна на дигитален код, само че азбучен. Малик се кани да повика шлосерите, но интуицията му подсказва да си опита късмета. Набира на клавиатурата шестте букви *Ж У Д Е К С* и почти не се изненадва, когато механизмът на вратата се задейства. Чува се свистенето на нещо като пневматично бутало и масивната метална врата се плъзва пред него.

Зад нея се включва осветлението. Лейтенантът зяпва при вида на онова, което светлината разкрива. Окъпаното в ярка неонена светлина задно помещение на кафенето е превърнато в своеобразна лаборатория, облицована с бели плочки от пода до тавана. Влиза са през затворена шлюзова камера със стъклени стени. Малик преминава през камерата и се озовава в дълга стая, покрай чиито стени са разположени плотове, оборудвани за включване на уреди, но самото оборудване явно е изнесено. В блестящото от чистота и намирисващо на белина помещение не е останало нищо, освен плоския екран, вграден в стената в дъното, и поставеното под него черно куфарче. Малик не смее да пипне нищо, макар да е убеден, че обитателите не са оставили отпечатъци, за което подсказва и миризмата на белина. Все пак решава да повика експертите от научно-техническата полиция, за да огледат най-подробно бара и апартамента.

Куфарчето го заинтригува. Със сигурност не е забравено — Жудекс го е оставил нарочно и лейтенантът не знае дали да го вземе,

или да повика сапърорите. Тъкмо когато решава да повика сапърорите и научно-техническата полиция и да излезе, без да докосва нищо, екранът светва и на него изплува силует с широка черна мантия и широкопола шапка, която оставя лицето на човека в сянка. Това е Жудекс — такъв, какъвто обикновено го представят изображенията в масовата култура... Малик изпада в паника — влизането му е забелязано, страхуваше се от алармена инсталация и фактите доказват, че е бил прав. Тъкмо понечва да избяга, когато силуетът започва да подсвирква мелодията на песента „Времето на черешите“. Учуден, лейтенантът се спира и чува как гласът на Жудекс запява мелодията с друг текст:

*Анархия когат' настъпи,
честит ще бъде човек —
сърцето пълно, а стомахът — лек.
Дваж по-честит, щом да люби знай —
блаженство дивно;
анархия когат' настъпи,
честит ще бъде човек със сърце пълно.*

Жудекс му се подиграва с тази стара анархистка песен от Монмартър. Малик е запознат с революционната класика — задължителен елемент от общата култура на всеки член на отдела за борба с размирици. Песента е написана по времето, когато излиза първият филм за Жудекс. Впоследствие текстът е променен и смекчен, превръщайки се в настоящата версия на „Времето на черешите“, но първоначалната версия си остава част от класическия репертоар на протестните движения.

— Харесва ли ви моята песен, майоре? — запитва силуетът с глас, пречупен през компютърни филтри.

Сацисаният Малик върти глава във всички посоки в търсене на камера за видеонаблюдение. Ако Жудекс е допуснал подобна грешка, ще открият източника само след няколко часа и преследването ще продължи.

— Недейте да търсите. Няма камера. Това е запис, знаех, че ще дойдете. Отварянето на вратата задейства излъчването на това

послание, както и още няколко изненади. Много ми беше драго да ви посрещна, но сега е време да тръгвам. Опасявам се, че това място скоро ще стане негостоприемно. Знае ли човек, може да съм оставил отпечатъци, а както сигурно се досещате, не мога да поема никакъв риск. Довиждане, майоре.

Силуетът изчезва и в помещението наново зазвучава мелодията на „Времето на черешите“. Жудекс си мислеше, че говори с Роси, следователно няма видеонаблюдение или пък не ги познава достатъчно добре, за да ги различи един от друг. Малик се губи в догадки, когато внезапно от тръбите под плотовете бликва бледорозова течност. Острата миризма го удря в носа и го задавя. Подът на лабораторията е зелят с бензин, лесно може да се досети какво ще последва. Малик изпада в паника. След броени секунди лабораторията ще пламне. Светкавично грабва куфарчето и хуква. Краката му шляпат в горивото, бензинът вече залива и пода на бистрото. Почти е стигнал изхода, когато всичко лумва. Лабораторията сигурно се е превърнала в огнено кълбо. Хваща дръжката на тежката врата и я захлопва зад гърба си точно когато нажежен повеи лъхва изоставеното кафене. В страха си от взрив лейтенантът се хвърля на пода в коридора, но вратата устоява на настъпващите пламъци. Малик опипва поопърлените косми на тила си, след което се изправя, изпраща трескаво съобщение на майора и повиква пожарната.

Докато чака спасителните екипи, лейтенантът обхожда с викове коридорите на жилищната сграда, за да изкара обитателите оттам възможно най-бързо. С куфарчето в ръка се опитва да организира евакуирането на сградата и оказва помощ на неколцината старци, които живеят вътре. Да бъде полезен, да си върши работата — усилията му за миг потушават срама, който изпитва, чувството за вина и гнева. След няколко минути пожарникарите нахлуват и поемат нещата в свои ръце. Малик излиза на улицата, преминава от другата страна на загражденията и осведомява командира на пожарникарския екип за ситуацията. Огнеборците изтръгват шперплата от фасадата на бара и прекарват маркучите през счупените прозорци. Кафенето е обхванато от пламъци, но бързата намеса на спасителния екип би следвало да спре разпространението на пожара към горните етажи и да предотврати катастрофата.

Докато отговаря уклончиво на въпросите на командира за причините за инцидента, Малик вижда, че Роси пристига. Прекъсва разговора и отива при началника си.

Набързо разказва за провала си, а през това време майорът внимателно оглежда куфарчето. Претегля го на ръка, разтърсва го, опипва го. Вдига въпросително поглед само когато Малик споменава за песента. Щом Малик стига до евакуацията на жилищната сграда, майорът натиска ключалките на куфарчето. Лейтенантът го спира с жест:

— Внимавай! Може да има бомба!

— Няма бомба, куфарчето е празно, вътре няма нищо...

Ключалките щракват и куфарчето се отваря. Напрегнат като струна, Малик затваря очи. Роси не трепва и се задоволява да оповести с равен глас:

— ... Освен едно съобщение.

Със скептична гримаса майорът извързва вътрешността на куфарчето към лейтенанта. То е празно. На червеното кадифе, с което е подплатено, обаче се мъдри плочка с името на собственика. На тази медна плочка лейтенантът прочита: Хюсеин Ибрахим Салех ал-Малики.

Ако наистина става дума за някакво послание, то засега смисълът му убягва на двамата офицери. Те се отдръпват, за да направят път на пожарникарите, облечени в огнеупорни защитни костюми. Без да обръщат внимание на полицаите, огнеборците тичат към пламъците, които поглъщат фасадата на сградата.

Светилището на Люси ѝ донася душевния мир, за който жадува. Завръщайки се от демонстрацията, през която се чувстваше длъжна да наmine от уважение към съмишленичките си, тя се изкъпва във ваната и посвещава един час на грижи за тялото си. Ексфолиране, епилация, маникюр, кремове, мазила, парфюми... Отдава се на множеството процедури под звуците на арията „Каста дива“ от „Норма“ на Белини в изпълнение на Мария Калас, докато накрая нервите ѝ се отпускат и напрежението от предходните дни изчезва. Изпълва я чувство на лекота, сякаш се рее, наслаждавайки се на последните спокойни мигове в убежището си. Пуска „Тор“, за да сърфира анонимно в интернет, и преглежда съобщенията в криптираната електронна поща. Получила е списъка с временно наетия персонал за нормандското парти на Дантребер и на свечеряване ще потегли, за да подготви проникването си в имението. Знае, че я чака дълъг път, но е доволна, че не се е отказала. За пръв път от много време насам изважда снимки на Роксана и ги разглежда, без да плаче, почти горда с борбата, която води, за да открие празноглавата си кукличка, румънската си скитница.

Пощата в сайта ѝ съдържа няколко тревожни писма от един от нейните покорни роби. Люси трябваше да вечеря с него довечера, но се наложи да отмени уговорката. Мъжът — британски финансист — е разтревожен от отсъствието ѝ. Месеци наред двамата спазват следния ритуал: Люси избира луксозен ресторант, а мъжът пристига специално за срещата от Лондон, с тестиси, овързани с върви, които му причиняват болка. Люси не разговаря с него и нарежда на сервитьорите също да не го заговарят. Като безмилостна господарка, тя му дава да яде единствено остатъците от своята вечеря. От време на време го щипе или забива вилицата си в бедрото му. „Трейдърът“ никога не е ползвал сексуални услуги от нейна страна, но плаща скъпо и прескъпо за тези срещи и не би ги пропуснал за нищо на света. Люси знае, че ако отново отложи церемонията, рискува да изпусне клиента, но обстоятелствата не ѝ оставят избор. Изпраща му обидно послание, в

което му обяснява, че не е достоен да я види и че тя очаква да ѝ докаже своята преданост, преди да помисли за нова среща. Вероятно това съобщение ще успокои поне за няколко дена мъжа, който ще се увери, че неговата господарка му обръща внимание.

После разопакова един пакет, който е чакал натъпкан в пощенската ѝ кутия. Изпратен е от Лондон и в него има втален корсет „Ариес“ с шипове. Безумно скъпа дрешка по дизайн на Тамзин Лилиуайт, с която смята да се появи на предстоящите си фетишистки изпълнения. Проверява размера и се издокарва в кожената броня със стърчащи пиринчени остриета, която придава на фигурата ѝ мечтаното смъртоносно и отровно излъчване. Сваля тежката кожена дреха, оставя я на масата, взема картонената опаковка, за да я прибере вътре, но ръката ѝ застива... Няколко трошички от козуначена кифла на боровата маса привличат погледа ѝ. Не е забърсала масата с гъба след закуска, а е такава маниачка на тема чистота — мръсотията не е в неин стил. Всъщност дълбоко в себе си знае защо е забравила. Наслюнчва показалеца си с език, потупва трошичките, за да полепнат по пръста ѝ, и после лакомо ги облизва. Роксана непрекъснато правеше така и това я побъркваше — нея, вманиачената чистофайница. Русокосата ѝ приятелка прихваше и ѝ отвърщаше, че когато човек е гладувал като нея, няма да похаби и най-малката трошичка хляб. Накрая Люси също се размиваше, улавяше Роксана за задника с цели шепи и ѝ казваше, че явно вече не я мъчи глад — така започваше нежно боричкане, което завършваше с бурни страсти в спалнята.

Тези спомени настойчиво ѝ напомнят, че трябва неотложно да премине към действие. Люси се връща на компютъра и разпечатва списъка с временно наетия персонал, пуска търсения за водещите имена и веднага открива потенциална жертва. Прави по-подробни проучвания и успява да събере необходимите ѝ сведения благодарение на социалните мрежи, по които нейната мишена явно доста си пада. Докато планира проникването си, в ума ѝ напират все по-неудържимо въпроси, над които не би искала да се замисля. Ако Роксана беше отвлечена от сводника си или от някоя друга мрежа за тази зловецка търговия, тя не би видяла нищо странно в изчезването ѝ, но сега... За какво им е притрябвала на Дантребер и бразилските му съучастници нейната румънска кукличка? Тази безпомощна хлапачка, използвана като стока още от юношеството си? Дантребер има достатъчно пари, за

да си позволи всички млади проститутки, които поиска. Няма очевидна причина за отвличането и липсата на логика плаши Люси, която не очаква историята да крие приятна изненада. Опасява се, че ако въобще става дума за приказка, то тя ще се окаже някаква съмнителна версия на „Синята брада“.

Провеждащата се на Площада на Републиката профсъюзна манифестация лека-полека се разпръсква, оголвайки осеяното с боклуци улично платно и налепените по стените черно-червени плакати. Люси въздъхва при мисълта, че това е единствената осезаема следа, която ще остане от протеста — безполезна отживелица от минали времена, която изобщо няма да смути настъплението на либерализма. Не знае какви искания е издигнала въпросната демонстрация. Въпреки че живее едва на сто метра от площада, ще трябва да пусне компютъра, за да разбере. Според Люси въпросният факт достатъчно убедително доказва колко безполезна е борбата да се води по този начин. Шепа безвкусно нашарени, но все пак оригинални активисти пред „Бобур“ вдига повече медиен шум от цяла тълпа, мобилизирана от разни организации, останали от деветнайсети век. Така или иначе, платното е опразнено и Люси смята да се възползва, за да изкара мотора си и незабавно да поеме към Нормандия. Нахлузва дънки и кожено яке и отново стяга багажа в раницата, за да напусне светилището си.

С каска под мишница, тя се спуска тичешком по стълбата и отива при японския си мотор в двора на сградата. Отключва „нинджата“ и я подкарва с бутане към пътната врата. Подпира я на стената, за да отвори вратата. Изходът е запречен от очукан бял товарен микробус, но би трябвало да успее да се промуши. Мърморейки, тя хваща кормилото на кавазакито и бавно го избутва към улицата. Когато вдига глава, вратите на микробуса препречват пътя ѝ и към нея под сводестия вход се втурват три черни фигури.

Ръцете на Люси са заети с мотора, раницата и каската, реакцията ѝ закъснява. Блъсва тежкото возило в краката на нападателите си. Тримата субекти са с маски на мексикански борци — обгърнатите им от пламъци глави и разкривените от гримаси лица са толкова допотопни, че изглеждат почти комично. Въпреки това Люси без колебание разпознава тримата бразилци, които идват да изпълнят заплахата си. Моторът забавя устрема на единия, но другите двама го

заобикалят и се втурват към нея, преди да е успяла да извика. Ръката ѝ замахва с каската към маскираната глава на нападателя отдясно, но той я хваща за лакътя и парира удара. Люси се изтръгва и рязко го удря с длан по трахеята. Мъжът отстъпва с олюляване. Въпреки внушителната му мускулатура ударът е притиснал трахеята и не му достига въздух — до такава степен, че повдига края на маската, за да диша по-свободно. Нападателят отляво се възползва от ситуацията, за да сграбчи младата жена. Притиска я към себе си и ѝ слага някакъв парцал на лицето, а третият успява да я хване за краката, въпреки че жертвата му рита отчаяно.

Парцалът вони на етер. Люси успява да нанесе удар с коляно в лицето на мъжа, който я държи за краката. Той леко отпуска хватката си, но не достатъчно — по маската около носа му избива кръв. Младата жена няма време да се зарадва, очертанята на сводестия вход се размазват, завива ѝ се свят. Отчаяно отмята глава и удря с тил мъжа, който я е обгърнал изотзад и притиска до лицето ѝ парцала с приспивателното, но хватката му не отслабва. Етерът действа — Люси губи сили, краката ѝ омекват, тя се отпуска в ръцете на нападателите, стенийки заради поражението си.

Ланчата на майора се движи в оживения трафик по улица „Вилие“ в посока към предградието Льовалоа. Край мръсните странични стъкла на колата се нижат богаташки еднофамилни къщи, самодоволно пародиращи със своята елегантност. Въпреки задръстванията Роси устоява на изкушението да пусне буркана и да мине по аварийната лента, поне докато проведе няколко телефонни разговора. Възложил е на анализаторите от ГДВС да проучат името, изписано в куфарчето, което лежи до него на дясната седалка, и очаква да му позвънят за първите резултати. Бисание пък все още не му е отговорил, но Роси настоява — присъствието на младите глупаци, дегизирани като Жудекс, на манифестацията в подкрепа на „Пуси Райът“ го е заинтригувало. Майорът иска да знае мащабите на поражението, което се очертава на компютърния фронт. Това, което лейтенантът му съобщава в крайна сметка, не го успокоява.

— В момента се случва най-лошото, от което се страхувахме — въздъхва Бисание. — Всички сайтове на „Анонимните“ и на бившите членове на „Лулзсек“ разпространяват посланията на Жудекс... В началото се чудеха как да ги възприемат, но снощи хактивистите от „Телекомикс“ започнаха да ги качват, добавяйки страници, които наблягат на тъмните петна в биографиите на Делоне, Льо Морван и сенатор Маркиони. Е, естествено, не всички одобряват убийствата! Даже напротив, но покрай множеството групировки, които подхванаха темата, гравитират достатъчно екстремисти и анархисти, за да се намерят немалко индивиди, които се идентифицират с убиеца и напълно го подкрепят.

— Явно политиката на безразличие, която препоръча, се оказва неуспешна — срязва го Роси, макар и да знае, че Бисание е бил прав.

— Благодарение на нея спечелихме време, майоре — няколко дни. Никога не съм казвал, че ще издържи вечно — възразява младият мъж, на когото му е дошло до гуша непрекъснато да се оправдава.

— Слухът до екстремистките групировки ли се ограничава, или сме изправени пред вълна, която ще залее традиционните медии?

— Вълна е, майоре, няма какво да се лъжем... До няколко дни Жудекс ще се появи на първа страница на седмичните издания, а хаштагът му ще удари тавана в класациите на „Твитър“. Началството все още вярва, че ще съумее да удържи цялото вестникарско войнство и да го принуди да си мълчи, но ако историята се раздуе още повече в интернет, вестниците ще бъдат принудени да я отразят... В противен случай ще налеем вода в мелницата на любителите на конспиративни теории.

— Според теб още колко спокойни дни да очакваме?

— Уф... линковете вече циркулират из най-масовите социални мрежи. Ако началниците държат пресата толкова здраво, колкото твърдят, разполагаме може би с около седмица. Но писмото до Маркиони промени ситуацията. При предишните писма, макар и да беше посочена датата на публикуването им, все още можеше да се помисли, че става дума за мистификация или шега, но сега... Посланието е прочетено от прекалено много хора и датата на публикуването му не може да се оспори. Ако тази вечер Жудекс види сметката на Маркиони, както оповестява, ще станем свидетели не на вълна, а на цунами. Засега шефовете решиха да сплашат „Телекомикс“. Привечер Лувион ще нахълта в седалището им в Сент Уан, ще конфискува компютрите и ще задържи всички присъстващи. Ще разбутат мравуняка. Вместо да потулят случая, ще разбунят духовете и ще се вдигне още по-голям шум. Каквото и да си мислят, не във всички медии работят послушковци, така че...

— Благодаря, Батбой — иронично го прекъсва Роси, който не се нуждае от разяснения относно ситуацията във френската преса. — Само един скромен съвет: купи си голяма лопата, за да риеш лайната от бюрото си, ако тази история гръмне, преди да сме хванали Жудекс, жив или мъртъв...

— Мда, май скоро ще разполагам с достатъчно свободно време, за да съчинявам комикси.

Лувион с жълто-кафявото си яке и излъскани кубинки извършва обиск при хактивистите от „Телекомикс“. Роси ядно изпухтява —

маневрата отдалеч мирише на паникьосване. Хлапакът е прав, така само ще ускорят нещата. Майорът е принуден да установи, че Бониперти и Лъотерие губят почва под краката си, но той няма да успее да ги накара да размислят. Само при мисълта за атмосферата на подмол на междуособица, която сигурно цари в ГДВС, на Роси му се дощява да се върне обратно, да се отбие при ливанския ресторантьор и да отнесе яденето на онзи капризен старец Маркиони, а после да се прибере вкъщи и да си зарови тавата в пясъка до утре. Струва му се нецелесъобразно към и без това сложната ситуация да се добавят кризисни съвещания и войни в името на нечие его, а и той се нуждае от цялата си енергия за единствената цел, която си заслужава — да пипне Жудекс, преди случая да се разчуе. Малик вече е на път към службата, за да напише доклада за таз вечерните събития, ще успее и сам да се справи. Тъкмо когато се кани да свие към парка „Монсо“ и да промени първоначалния си маршрут, телефонът иззвънява и слага край на колебанията му, принуждавайки го да поеме към Площада на Републиката, където явно има ново развитие по случая.

На улица „Малт“ двама трескави и задъхани агенти отговарят по домофона и отварят на майора вратата на жилищната сграда. Роси изкачва тичешком стълбите и ги заварва в хола на модерен апартамент с широки прозорци, които гледат към залесен вътрешен двор. Антрето и основното помещение с кухненски бокс са почти без никакви мебели и блестят от чистота. Роси бегло поглежда книгите, старателно наредени върху ниската масичка. Подпира се на масата от борово дърво, която отделя кухнята от хола, и изслушва доклада на ефрейтора — изморен служител със сенки под очите и лъщяща мазна коса.

— Бяхме в колата без отличителни знаци пред хотел „Марьой“, на петдесет метра отгук. Докато чакахме обекта да излезе с мотора, забелязахме странните маневри на един бял микробус, който паркира на мястото за доставчици пред сградата, а пък никой не излезе от него. Проверихме регистрационния му номер — води се собственост на зидарско предприятие от Пюи дьо Дом. Не е подаден сигнал, че е откраднат. Излязохме да го поогледаме по-отблизо — вътре имаше трима души, които определено нямаха вид на строителни работници...

— Нали заснехте всичко? — прекъсва го майорът.

— Да, разбира се, ще стигнем и дотам. Чудехме се дали да им поискаме документите за проверка, когато младата жена отвори пътната врата, за да изкара мотоциклета си. Преди да успеем да помръднем, тримата мъже се нахвърлиха върху нея със странни маски и я приспаха с парцал, напоен с етер. Нямахме избор, наложи се да издадем присъствието си и тръгнахме да ги арестуваме. Майоре, уверявам ви, че не сме се туткали, но преди още да сме излезли от колата, тримата вече се бяха качили в микробуса и потеглиха с мръсна газ. Измъкнаха ни се под носа. Съобщихме регистрационния номер и описанието им на патрулките в района, но нямаше как да ги проследим с нашата кола, никога нямаше да ги настигнем, а така или иначе ги бяхме снимали от всички възможни ъгли.

— Идентифицирахте ли ги? Къде са снимките? — припира ги тревожно майорът.

— Всичко е в колата, ще ги предадем на анализаторите и ще проверим в досиетата. Ще хванем тия тъпанари.

— Веднага ми донесете всички снимки — избухва майорът, — аз поемам оттук нататък. Цялата история трябва да си остане между нас. Ясно ли е? Значи докато пресечете, те успяха да отвлекат момичето? Дявол да го вземе, влачили сте се като охлюви!

— Не! Пуснаха момичето и си заминаха с празни ръце!

— Е, къде е тя тогава?

— В стаята си, още спи. Качихме я и повикахме Бърза помощ, сигурно всеки момент ще дойдат...

— Уф... ако е вдишала етер, след половин час само ще повърне и ще я боли главата, няма нужда от лекари, отменете повикването... Хубаво, донесете ми снимките на ония тримата!

Стаята на Люси изненадва майора с класическата си подредба и с дискретната си семпла и благопристойна изисканост. Явно младата жена се нуждае от спокоен пристан сред своето фетишистко обкръжение. Тя спи по гръб на високо легло с пухкави възглавници и юргани. Огромен дрешник заема половината помещение, но без да го задръства, защото големите външни огледала придават на стаята повече обем в дълбочина, отколкото заемат масивните му размери. Роси се надвесва над младата жена. Тя диша равномерно, в спокойния

й сън не се забелязват никакви тревожни признаци. Майорът се промъква на четири крака до главата ѝ и помирихва дъха ѝ — носът му е на няколко сантиметра от пълните, широки и чувствени устни, които потрепват при всяко вдишване и издишване. Мирише на етер, като се събуди, ще ѝ се гади — известно време ще се чувства зле, но майорът разчита на нея, за да разбере самоличността на нападателите ѝ и за да се добере до Жудекс. Чуди се как да подходи при разпита на младата жена — да я притисне или да я убеди да му помогне? Потънал в мислите си, той се връща в хола и започва да рови в компютъра на Люси.

Най-напред влиза в професионалния сайт на младата жена. Лесно го открива, в чекмеджетата на бюрото се търкалят визитки с убадреса. На снимките в сайта тя позира с най-различни костюми от кожа и латекс — един от друг по-чудати. Роси бързо превърта галериите, чувства се почти неловко от предизвикателната красота на младата жена. Открива и другата страна от заниманията на Люси. Зад фасадата на фетишистките изпълнения тя упражнява изключително дискретно уменията си на строга господарка пред постоянни и специално препоръчани клиенти. Макар и да не успява да проникне в пощата и в администрацията на сайта, майорът все пак успява да добие представа за услугите, тарифите и клиентелата на младата жена. Тя старателно уточнява естеството и времетраенето на извършваните дейности: причиняване на болка с щипки и игли, унижаване — публично или насаме, еротично завързване с японски въжета шибари, подчиняване, вкарване на предмети, на китайски пръчици, приковаване на позорен стълб, затваряне в клетка, топящи се свещи... Разнообразни перверзии, които изключват каквото и да било проникване, но майорът е впечатлен от тарифите. Младата жена е възискателна и взема скъпо. Роси подсвирва възхитено.

Настроението му помръква, когато започва да преглежда компютъра — няма поща, няма последни търсения. Пуска няколко ругатни, когато открива иконите на „Тор“ и прилежащите му програми. Младата жена прикрива дейностите си в Мрежата. Това е знак — никой не прави подобно нещо, ако няма какво да крие. Машинално хвърля поглед на последните търсения в „Гугъл“. Доста са мижави, но са запазени. Люси не спазва достатъчно стриктно правилата за прикриване на следите. Майорът с интерес преглежда списъка с

търсенията, когато е прекъснат от двамата агенти. Връщат се в апартамента още по-уплашени и задъхани, отколкото ги е заварил при пристигането си. При вида на посърналите им физиономии Роси се подготвя за най-лошото и опасенията му тутакси се потвърждават.

— Служебната кола е разбита. Сигурно са се върнали и са преборили вратите, за да ни откраднат техниката. Взели са снимките, които им направихме. Вече нямаме нищо. Как да допуснем, че ще се окажат толкова нагли!

Докато слуша двамата агенти, майорът усеща замайване, кръвта бучи в слепоочията му. Удря с юмрук по масата, лаптопът подскача и високоговорителите падат на пода. В него се надига ярост, става и се обръща към мъжете, които уплашено се отдръпват.

— Разкарайте се! — изревава майорът. — Прибирайте се вкъщи! Не искам доклад за тези инциденти, нищо, нито дума на когото и да било. Вашата некадърност ще си остане между нас, но ще се наложи да поема рискове, за да поправа глупостите ви, и не искам да остават следи. Ясно ли се изразих?

— Ама — пелтечи по-възрастният ефрейтор — няма как да не подадем рапорт за откраднатата техника!

— Ще кажете, че са ви обрали на друго място — на другия край на Париж. Оправяйте се както можете, но повече да не съм чул за това! А сега изчезвайте, преди да съм размислил и да ви шибна лоши оценки в предстоящото атестиране!

Двамата агенти не чакат повторна покана и офейкват. Майорът обикаля из хола, където с отслабването на дневната светлина става все по-тъмно. Оставяйки помещението да потъне в здрач, без да запали осветлението, той се опитва да се успокои, но мисълта, че всички следи се губят или водят до задънена улица, го вбесява. Ако играят по правилата, Жудекс винаги ще има един ход преднина. Трябва да предприемат друга стратегия. Гневът така го дави и задушават, че не е в състояние да говори, затова изпраща на Малик есемес да дойде незабавно, след което се връща в стаята на Люси. Младата жена все още спи дълбоко. Той се качва на леглото, коленичи до нея и пъхва едната си ръка под гърба ѝ, а другата — под бедрата, за да я повдигне. Отнася я в хола и я полага пред един стар чугунен радиатор — анахроничен щрих, вероятно наследство от предишните наематели. Слага ѝ белезници и я закопчава за радиатора с ръце зад гърба. От

жертва на нападение тя се превръща в заподозряна, на която ѝ предстои разпит. Действията му не събуждат младата жена и тя остава просната на пода в неудобна поза, подпряла брадичка на гърдите си.

Докато я чака да се събуди, Роси не го свърта на едно място. Решава да огледа и кухнята. В хладилника не намира нищо, с което да засити глада си — натъква се само на няколко китайски бири, които занася в хола. Майорът сядя пред Люси и отваря бутилка „Цингтао“. Изгълтва на един дъх прекалено студената бира и започва да губи търпение. Тропва с крак, въздъхва и преценява, че достатъчно е чакал. Връща се в кухнята и налива чаша вода. Изправя се над Люси, накланя чашата и проследява с поглед как водната струйка потича към темето на заспалата. Водата с плясък се стича по лицето на младата жена и потъва в яката на черната ѝ риза. Не след дълго очакваното въздействие настъпва — Люси отмята глава, за да избегне водната струя, но ръката на Роси следва движението ѝ. Младата жена примигва, изпъшква, опитва се да вдигне ръце, за да се предпази и промърморва нещо озадачено. След като изпразва чашата, Роси отстъпва назад и отново сядя до масата в хола.

Докато младата жена идва на себе си, майорът изпива още една бира, гледайки я как се бори да се отърси от вцепенението. Тя се опитва да полегне на хълбок, но белезниците ѝ пречат, после свива крака, допира колене до раменете си и като че ли най-накрая осъзнава заобикалящата я действителност. С пресипнал глас, който излиза още по-трудно заради надебелелия език, сякаш изпълващ цялата ѝ уста, тя задава няколко въпроса, на които Роси не отговаря. Мълчаливо я оставя сама да се изтощи. Това коства на младата жена огромно усилие, тя е разтърсена от все по-силни пристъпи на гадене и накрая е принудена да повърне пред себе си, между свитите си крака. Роси не помръдва и си допива бирата. Когато заподозряната опира глава на радиатора и помолва за чаша вода, той става и се изправя пред нея.

— Този път извади късмет — произнася майорът с глас, в който не се долавя никакво съчувствие, — пристигнахме тъкмо навреме, за да попречим на бившите ти съучастници да те ликвидират. Още две минути и нямаше да видиш повече колекцията си от обувки.

— Кои сте вие? И защо сте ме вързали?

— Кавалерията, ченгетата, куките, фантетата... Ония, които спасяват изпадналите в беда девойки, но престъпничките завързват за радиаторите. Никой не е свършен.

— Но аз съм си у дома, нямате право да постъпвате така с мен!

Люси отчаяно се оглежда наоколо. Гледката на оскверненото от някакъв груб полицай светилище предизвиква у нея почти толкова силно отвращение и гадене, колкото и етерът. Цялото ѝ същество страда от взлома — никога повече няма да се чувства като у дома си на това място, поругано от нашественици. Многогодишното усилие, с цената, на което е превърнала апартамента си в единственото място, където намира покой, е съсипано от разпита, който е принудена да изтърпи.

Безразличен към мъките ѝ, полицаят продължава да ѝ говори, но тя вече не разбира какво ѝ казва. Пронизваща болка дълбае черепа ѝ като свредел и тя отново повръща. Оцапва косата и дрехите си и не може да удържи сълзите си. Но полицаят не спира. Улавя главата ѝ в шепите си и ѝ крещи право в лицето, явно раздразнен, че не получава отговор. Въпреки обземащото я замайване тя събира последните остатъци от гордостта и достойнството си и го отрязва:

— Пести си тестостерона, тъпанар такъв. Дори не знам какво искаш, но знам, че няма да ти кажа нищо.

— Правиш се на феминистка, а смучеш пишки, за да си купуваш обувки „Лубутен“. Обичаш парадоксите, но ако искаш да се отървеш от мен, ще трябва да запееш друга песен.

Люси е обронила клюмналата си глава в ръцете на майора. Младата жена току-що е припаднала. Роси се пита дали не е прекалил. Сега не е моментът да проявява слабост, но има чувството, че се държи като най-долен мръсник. Подпира главата на Люси на радиатора — диша и изглежда дълбоко заспала. Майорът се чуди какво да предприеме — да я остави да си почине или да продължи да я притиска? Още не е решил, когато Малик позвънява на вратата и влиза в апартамента. Лейтенантът наблюдава сцената с явно учудване, вирайки се в младата жена, която спи, завързана за радиатора и заляна с повръщано. Младежкият му вид и русата коса му придават изражение в стил „Тинтин в страната на мъченията“, което извиква усмивка у майора. Роси му махва да седне, подава му една „Цингтао“, а той самият си отваря последната бутилка.

— Ама, Пол — вразумява го лейтенантът, — тя е жертва на нападение, не можем да я оставим така!

— Ако играем по правилата, ще влезе в болница за три дни, после ще трябва да я задържим, адвокатът ѝ ще цъфне и ще пропилеем още два дни в юридически игри на котка и мишка. Нямаме време, Малик. Налага се да проявим творчество.

— Пол, съдебният следовател ще ни направи на нищо. Нямаме никакви доказателства, само смътни показания от участниците в партито на Делоне и телефонни обаждания от уличаващо място. Ако на всичкото отгоре нарушаваме правата ѝ и застрашаваме здравето ѝ...

— Ако се стигне дотам, ще отричаме всичко — отсича майорът и яростно потропва с показалец по масата. — Нашата дума срещу нейната. В толкова деликатно разследване най-важни са резултатите, това ти го гарантирам. А ако те мъчи съвестта, не забравяй, че ѝ спасихме хубавото задниче. Не знам къде са искали да я закарат ония тримата, но мисля, че с нас ѝ е по-добре. Трябва да я накараме да проговори. Аз играх лошото ченге, така че ти играй доброто, докато се върна. Но няма да я пуснем, преди да измъкнем от нея всичко, което

знае за Жудекс... Ако ония са искали да ѝ затворят устата, значи има какво да каже и искам да го чуя.

След всичките години, през които е бил помощник на майора, лейтенантът е научил, че няма как да го накара да размисли. Предава се и го осведомява за пожара. Пораженията са ограничени до партера, но умишленият палеж няма да убогне на експертите и с разследването ще се заеме полицейското управление на Осемнайсети район. Лъотерие е уверил лейтенанта, че ще изиска документите по случая. Юридическата схема няма да им позволи да стигнат до истинските собственици на бара и апартамента, тъй като нищо не задължава люксембургската адвокатска кантора, която ги стопанисва, да съобщи сведенията, с които разполага. Слабо вероятно е да отбележат напредък в тази посока, но пък името на куфарчето им разкрива нова.

Хюсеин Ибрахим Салех ал-Малики има дебело досие в архивите на ГДВС. Така де, образно казано дебело, защото е вкарано в компютър, но безспорно е доста пространно. Ал-Малики дълго време е бил основна грижа на френското контраразузнаване и писанията, посветени на деянията му, могат да запълнят няколкотома енциклопедия. Роден в Мосул през 1936 година в семейство на сунитски големци, забогатели от нефтени залежи по време на британския протекторат, Ал-Малики е сред първите членове на баасистката партия, основана от Саддам Хюсеин през 1960 година. Учен по образование и доверен съветник на Хюсеин, той е сред ръководните кадри на режима през мрачните години на войната с Иран и репресиите срещу кюрдското малцинство. Ал-Малики има основна заслуга и за изковаването на френско-иракските приятелски връзки, определящи за външната политика на Франция в Двуречието през осемдесетте години на двайсети век чак до избухването на първата война в Залива. Франкофил и голям любител на Бургундия и нейните вина, Ал-Малики е притежавал замък в областта Кот де Нюи, където редовно е прекарвал лятната си почивка — далеч от пещта в Багдад. Като приятел на Франция, се е ползвал с особени прояви на внимание и по време на престоите си е бил непрекъснато охраняван и наблюдаван от френското контраразузнаване. Участвал е в сключването на многобройни договори за продажба на оръжие с

режима на Саддам Хюсеин, в замяна, на което е финансирал френски политически партии в периода 1980–1990 година — факт, който не се споменава в досието. В хода на предприетата кампания срещу режима на Саддам Хюсеин американците го обвиняват в престъпления срещу човечеството и след началото на първата война в Залива Ал-Малики е обявен за персона нон грата на френска територия. Имуществото и авоарите му са иззети и връзките му с Франция официално са прекъснати.

След тази дата събраните за него сведения стават по-оскъдни. Роси предполага, че щом досието вече не засяга вътрешната сигурност, то е било прехвърлено на външното разузнаване. Последните отбелязани сведения обхващат изчезването на Ал-Малики. Изпарил се е през 2003 година по време на нахлуването на американците в Ирак и събарянето на баасисткия режим. Ал-Малики е сред най-издирваните представители на режима, чиито ликове фигурират в прословутите тестета карти, изготвени от американските военни^[1], но изчезва безследно и до днес никой няма и най-малката представа къде се укрива гонещият осемдесетте сунит. Освен ако смъртта окончателно не го е отървала от човешкото правосъдие...

Списъкът с военните престъпления и престъпленията срещу човечеството, заради които Ал-Малики е трябвало да бъде изправен пред Международния съд в Хага, впечатлява майора. Ал-Малики е сред главните виновници за избиването на цивилно кюрдско население и е ръководил програмата за разработване на химическо оръжие в разгара на конфликта с Иран. Роси ядно изпуктява, щом установява, че въпросните факти няма как да са убягнали на властите, посрещали го гостоприемно през осемдесетте в името на някаква мерзка „реална политика“. Майорът споделя мрачните си размисли с Малик.

— Съществува още една възможна връзка между случая „Жудекс“ и този франкофилски химик — отбелязва Роси, след като връща листовите на лейтенанта.

— Да — мосулският сироп, който уби Льо Морван, и неизвестната киселина, използвана за ликвидирането на Делоне — отвръща Малик, който вече се е досетил за същото.

— Точно така. Ще ни трябва помощта на външното разузнаване, сигурно знаят още за Ал-Малики. Лабораторията, бактериологичните

оръжия на Жудекс и това куфарче ме карат да мисля, че може би презреният старец не е изчезнал напълно безследно...

— Да помолим ли директор Бониперти да поиска сведения от разузнаването? — пита Малик с недоверчива гримаса.

— Ще се съгласи. По-добре обаче да разчитаме на неофициални източници. Ако разузнаването е съдействало за бягството на престъпник, търсен по цял свят от нашите съюзници, никога няма да го признае открито. По-скоро ще се доверя на личните си връзки, за да разбере нещо по въпроса.

— Напаснахме още едно парченце от пъзела — въздиша лейтенантът, докато Роси се отправя към вратата на апартамента.

— Ако ни свалят превръзките от очите, накрая ще успеем да го сглобим целия — предрича Роси и хваща бравата. — Ами добре, оставям те в хубава компания. Приятно прекарване и не бъди прекалено груб с нея — като се събуди, няма да се чувства добре, а и когато се върна от скривалището на сенатора, вторият рунд ще бъде кървав.

[1] След нахлуването на американските въоръжени сили в Ирак през 2003 г. армията на САЩ разработва тесте карти за игра с образите и имената на най-издирваните терористи и представители на баасисткия режим, чрез които да помогнат на войниците да ги идентифицират. — Бел.ред. ↑

Без лице, аз нося облика на всички, които искат да ме последват.

Думите на Жудекс отекуват в главата на Юго, докато младежът измъква студен мазен чийзбургер от хартиената торбичка на „Макдоналдс“. Захапва го с апетит. Покрай принудителното преместване и настаняването в новия апартамент не му остана време да се нахрани и стомахът му, свит от безпокойство като яростен юмрук, вие към притежателя си да го напълни, за да прекрати мъките му. Сега Юго обитава старо жилище на улица „Флорантен“ — на две крачки от покритата търговска улица „Мадлен“, където яде хамбургера. Новото му леговище вони на мухъл и червиво дърво. Мрачният и неудачно проектиран апартамент е необитаем от години и просмукващата се вода е съсипала таваните и тапетите. Докато инсталираше компютрите си, Юго остави прозорците отворени, но въпреки това вътре едва се диша.

Най-удивителното във вехтото обиталище обаче откри, докато привършваше включването на сървъръра — стената на хола, украсена с гипсови украшения в стил ампир, се отмести и разкри таен проход, водещ право към парижките катакомби. Докато се опитваше да различи нещо в мрака без фенерче, по тясното стълбище отекнаха стъпки. Сърцето на Юго биеше лудо. Жудекс изникна от тъмата. С лице, закрито от правата яка на черната мантия, шала и шапката със смъкната периферия, наставникът му потропа с токове, за да отърси глината и камъчетата, полепнали по дрехите му при преминаването през подземията. После безмълвно прекоси хола и седна в едно прашно кресло с висока облегалка. Смаяният от появата му Юго едва успя да поздрави госта си с няколко нечленоразделни думи и да го попита защо е дошъл. Жудекс посочи друго кресло и подкани младежа да седне с гръб към него.

— Париж предлага повече възможности, отколкото подозират шпионите, влюбени в техниката. Вманиачаването им по всичко

модерно е в наша полза, Юго. Познавам слабостите им като петте си пръста — на същите хора, които самомнително смятат, че са открили всичко за нас. Така са заслепени от файлове, подслушвания и досиета, че накрая губят представа за самата реалност.

Въодушевен от първото подобие на свободен разговор с човека, който напътства действията му, Юго му разказа за напредъка на тяхната кауза в социалните мрежи — неумолимото разпространяване на посланията им и произтичащите от действията им нови съмишленици. Жудекс кимна, без да споделя радостта на младежа. Юго го попита докога ще пази анонимност — нали все пак именно той е основоположникът на движението, което според Юго само чака водач.

— Жудекс е идея, а не човек от плът и кръв. Без лице, аз нося облика на всички, които искат да ме последват.

Юго загребва шепя меки картофки от дъното на плика и ги праща при чийзбургера, в бълбукащата зад коремната му стена киселинна баня. Не отговори на Жудекс. Решенията на наставника му го отдалечават от целите, към които хакерът се стреми — слава и власт. Но не може да се противопостави на избора на мъжа с черната шапка, защото знае, че той е способен да го унищожи с лекота, а и младежът продължава да изпитва искрено възхищение към него. Сякаш разгадал мислите му, Жудекс продължи:

— Желанието за лична изява не бива да те заслепява, Юго, иначе ще се поддадеш на техните химери. Това, за което си мечтаеш, е напълно нереално. Че искаш оная курвичка — да, мога да го разбера. Потърпи малко и ще я имаш. Днес трябва да ни послужи.

Покрай църквата „Мадлен“ минава патрулка на общинската полиция. Юго инстинктивно свежда поглед и налапва студените картофки. Помощниците му се крият зад паркираните коли. Групичката се състои от половин дузина циганчета на възраст от седем до десет години — хитри, мърляви и пъргави като невестулки.

Кой шпионира шпионите? Преговорите със закрилника на циганчетата — техен баща или чичо, мръсен и вулгарен субект, нашарен с татуировки и вонящ на евтин алкохол, бяха кратки. За няколко десетки евро изгладнелите хлапаци са готови на всичко.

Присъствието им в изискания квартал около църквата „Мадлен“ обаче поражда напрежение. Ако се наложи да дебнат дълго, преди да се впуснат след плячката, накрая търговците от безбройните луксозни бутици по площада и съседните улици ще повикат ченгетата и ще провалят преследването.

„Че искаш оная курвичка...“ — направо си е евфемизъм, само при мисълта за нея Юго се надървя до болка. След последната им среща мастурбира непрекъснато, членът вече го боли, но въпреки това възбудата му не намалява и даже му пречи да се съсредоточи. Мислите му постоянно се отплесват към сцени на чукане, една от друга побезумни, в които нагонът му най-сетне намира начин да обладае тялото на Люси. Затвори ли очи, неизменно вижда задника ѝ и желанието го задушава. Жудекс явно разбра — намекна нещо за хормоните, които мъчат младежа, но му съобщи, че ГДВС е хванала Люси. Юго стреснато се изправи в креслото, разтревожен, че тя може да издаде някаква информация за тях, но Жудекс го успокои и вяло махна над облегалката с покритата си с ръкавица ръка.

— Не е в течение на нищо, което би могло истински да ни притесни. Знам къде ще ги отведе. Люси е силна и решителна, точно тя ще положи заключителния щрих в творението ни. Може и да се изненадаш, но ще видиш, че ще се превърне в наше оръжие, без сама да разбере. Ще я имаш по-късно. Остави жизнените ти сокове да изтекат, имаме по-важна работа.

— Откъде знаете, че са я заловили? И защо не я предупредихте? — избухна влюбеният младеж.

— Кой шпионира шпионите? Кой се интересува от онези, които смятат за уместно да ни съставят досиета, да записват какво говорим и какво правим? Кой бди, за да накаже прегрешенията на мерзавците, въобразили си, че са над закона?

Тъй като отговорите се съдържаха в самите въпроси, Жудекс продължи:

— Не предупредих Люси, защото беше необходимо да я хванат. Тя не е достойна за доверие като теб, от самото начало трябваше да я манипулирам, за да ни помогне. Но сега, след като ѝ предостави сведенията за Дантребер, тя ще ги насочи в посоката, която искаме — право в целта, като стрела...

В стомаха си Юго усеща мощен пристъп на надигащи се киселини. Потушава го с остатъка от блудкавата кока-кола в пластмасовата чаша. Да събори политическата полиция — кучетата пазачи на системата, да разобличи компрометираната власт, да отмъсти за съсипания си баща и да вдигне във въздуха гнилата буржоазия, загърната в кожено палто, което е купила със заем от Пекин или Доха... Яростта му се засилва, докато се взира в богатшите от Осми район, дошли да пазаруват във „Фошон“^[1] на отсрещната страна на площада. Един рекламен билборд му напомня, че новото разширение на *World of Warcraft: Mists of Pandaria* вече е излязло, а той не си го е свалил. Зарича се да поправи пропуска още тази вечер, като се върне от нощната си мисия.

Юго хвърля поглед към смартфона си. Сигналът на ченгето е изчезнал, както Жудекс го предупреди. Куката сигурно е изключил телефона си, но те знаят къде да го причакат. И вече го чакат. *Кой шпионира шпионите?* Циганчетата се суетят, едно от тях му дава знак, че мишената току-що е излязла от метрото и се запътва към покритата търговска улица до църквата.

Няколко часа преди това Жудекс се изправи в полумрака. Черната мантия с подплънки му придаваше внушителна осанка, която може би нямаше нищо общо с истинското му телосложение. Направи знак на Юго да не става, отиде до тайния проход и посочи лежащите на креслото листове, свити на руло.

— Оставям ти списък с инструкции — послания, които да пуснеш в интернет в определени дни и часове. Тази вечер ще трябва да преминеш към действие. Всичко е подготвено, но не мога да действам лично. В записките ми е указано какво кога да свършиш. Не си задавай въпроси, прави каквото ти казвам, вече са ни в ръцете. Краят приближава.

Жудекс положи крак на първото стъпало в прохода. Извърна се към Юго, който за първи път успя да види очите на наставника си, осветени от намиращата се срещу него стенна лампа. Старчески очи — обградени от бръчки и избледнели, но горящи с някакъв безумен, трескав плам. Тогава мъжът от сенките — отново за първи път — сподели нещо лично, разкривайки частица от живота си.

— Тези думи ще ти се сторят прости. Ала аз си спомням за един прочут фотограф на сватбени снимки, когото сестра ми упрекуваше за неособено евтините му услуги — над хиляда тогавашни франка за проявена фотография. Обясняваше му, че за снимка, направена за няколко секунди, сметката е доста солена. Той ѝ отговори следното: „Мислите си, че снимката е направена за няколко секунди, но ако я бях направил вчера при същите обстоятелства, тя щеше да е различна. Петдесет и осем години ми бяха нужни, за да се сдобия с обиграното си око, да го усъвършенствам. Всяка снимка ми коства петдесет и осем години усилен всекидневен труд“. А на мен, Юго, тези думи и вълната, която те ще отприщят, ми отнеха още повече време — близо шейсет години узряване и натрупан гняв, за да успея да помета всичко с няколко реда.

Сега вали проливен дъжд, който е залял паважа и е принудил хората да разтворят чадърите си. Минувачите ускоряват крачка, струпват се под козирките на автобусните спирки или влизат в магазините. Безразлична към природните стихии и водните пръски от колите, наблюдаваната фигура се приближава. Ченгето, което Юго е причаквал, се оглежда и пресича. Едно циганче го следва от разстояние, скрито зад паркираните коли. Юго смачква хартиения плик от „Макдоналдс“ и го изхвърля в зелената боклукчийска кофа на ъгъла на улица „Мадлен“. Ще трябва да действа.

Да помета всичко с няколко реда.

Да нацели смъртоносния ход, като във видеоигра. Юго се скрива под един свод и изчаква полицаят да отmine. След него от кола на кола се промъква циганчето. Младежът чака на ъгъла, стиснал с ръка флакона, който е пъхнал в джоба на златисто-черния си суитшърт с качулка.

Без лице, аз нося облика на всички, които искат да ме последват.

[1] Известна френска компания за изискани деликатеси и гурме храни с повече от 70 магазина по цял свят. — Бел.ред. ↑

Дълго шествие от тъмни коли се точи пред автоматичната бариера на входа на паркинга. Седналите в тях пътници — двойки, облечени за вечеря или театър, вземат талона за паркиране, после мокрият им автомобил бавно потъва в утробата на Париж. Роси внимателно ги оглежда, когато минават край него. Паркирал е своята ланча вътре, до самия вход, и оглежда всички в пристигащите след него коли. Не е забелязал някой да го следи от улица „Малт“ до булевард „Севастопол“. Всяка вечер оставя колата си в същия паркинг, евентуалните му преследвачи вероятно предполагат, че се прибира вкъщи. Пропуска една последна двойка и с лека горчивина осъзнава, че от години не му се е случвало да прекара вечер насаме с жена. Липсва му това разбирателство, тази нежност в живота.

Всичките му опити да завърже дълготрайна връзка са се проваляли заради нервното напрежение и яростта, които влага в професионалните си задължения. Никоя жена не е успяла да издържи трескавия кипеж, който не го напуска нито нощем, нито през редките му почивни дни или отпуски. Последната му приятелка бе обобщила сухо чувствата си със следните думи: „Имам чувството, че живея с ротвайлер, който следва дирята на дивеч“. Беше права, въпреки че ротвайлерите не стават за ловджийски кучета. Ако случаят „Жудекс“ завърши с мащабна чистка, която ще го запрати на друго назначение, може би ще му се удаде възможност да оправи нещата. „Последен шанс“, въздиша той и се отправя към изхода за пешеходци.

Двойките, които излизат от паркинга, го поглеждат с безпокойство или ускоряват крачка, свеждайки очи. Роси изчаква още няколко минути, облегат на стената до изхода. Надзирава всяко движение, всеки пътник, всяка кола. След като вече е почти сигурен, че е невъзможно някой да го е проследил, изключва мобилния си телефон и се отправя към друго стълбище, което води до срещуположна на собствения му адрес улица. Излиза на спокойната „Син“, на две крачки от площада на халите. Минава покрай църквата „Сен льо сен Жил“,

пресича улица „Гранд Трюандри“ и отива в една пивница на булевард „Севастопол“ — там е постоянен клиент, а и е запознат с конкретна особеност на заведението, която ще му помогне да се отърве от последните преследвачи, в случай че ловкостта им някак е изиграла неговата недоверчивост.

Келнерът го поздравява сърдечно, както се полага на редовен клиент, и му поднася двоен „Джак Даниелс“, без да се налага майорът да поръчва. Дори му дава купчина хартиени салфетки, за да избърше стичащата се по челото му вода. Вали като из ведро, но Роси не обръща внимание, погълнат от желанието си да засече преследващите го помощници на Жудекс. Изгълтва уискито, подсушава челото си и установява, че никой не е влязъл след него в пивницата, където са заети двайсетина маси. Ако все още го следят, сигурно го причакват на булеварда. Роси оставя банкнота от десет евро на поцинкования тезгях и дава знак на келнера.

— Ще изляза през задния вход, би ли ми дал кода?

Приятелят му се подчинява с вдигнати вежди, изразяващи ням въпрос, който Роси пренебрегва. Задоволява се да добави:

— Няма да го даваш на никой друг през следващите няколко минути, окей?

След като е получил съгласието на келнера, майорът прекосява пивницата и влиза в кухнята в дъното на заведението. Кима за поздрав на смаяния готвач, после безмълвно отваря вратата на аварийния изход, който води към вътрешен двор, препълнен с боклукчийските контейнери на околните ресторанти. Двама служители пушат на завет в преградения с желязна решетка сводест вход, който излиза на улица „Сен Дени“. Роси промушва ръка през решетката и набира кода, с който вратата автоматично го пропуска. Затваря след себе си и бързо се спуска към площада на халите.

Без да забави крачка, потъва в ескалатора, спускащ се под площада, прекосява почти тичешком централното фоайе на метростанцията и, задъхан, излиза на перона на линия четиринайсет. Автоматизираното влакче скоро пристига и майорът се качва. На следващата станция — „Пирамид“ — слиза, тръгва покрай влакчето, качва се на друг вагон и преценяващо оглежда дали действията му са предизвикали някакво раздвижване. Не забелязва никой да се е спрял, след като е сменил посоката. Звънецът сигнализира, че вратите се

затварят. Качва се във вагона и точно преди да се захлопнат, се врътва и излиза, усещайки полъх по тила си. Тръгва по перона, като внимателно наблюдава прииждащите на групички хора. Ничие поведение не изглежда съмнително, но Роси пропуска две влачета, качва се чак на третото, убеден, че няма как да е бил проследен, и слиза на станция „Мадлен“.

Ливанският магазин за хранителни стоки, който е избрал, за да задоволи прищявката на сенатор Маркиони, се намира наред малката уличка „Мадлен“. Облицованата с дърво фасада не цели да привлича тълпите, обсебени от показния разкош, който цари в квартала. Търговецът има солидна репутация и постоянна клиентела, което го предпазва от подобни меркантилни изхвърляния. Роси влиза в магазинчето и дава специалната поръчка на сенатора: ливанско табуле, хумус с пиле и орехи, лабан с краставици и муджадара за предястие, кебе на фурна в тава и за десерт, като завършек на угощението, сладки „мамул“ и „мафруке“ асортти. Собственикът на магазина — ливанец с кръгло жизнерадостно лице и с коремна обиколка, която свидетелства за любовта му към собствената му стока, му предлага да изпие един ментов чай, докато чака. Роси предпочита бутилка бяло „Масая“ и сядва с лице към витрината и чаша с вино в ръка.

Началник-отдел Лъотерие му каза да се обади точно в двайсет и един часа, за да докладва как върви операцията. За да не се налага да включва собствения си телефон и да рискува да бъде засечен, ако се окаже, че Жудекс е проследил сигнала — нещо, което е слабо вероятно — майорът заема телефона на магазина срещу щедър бакшиш. Връща се на масата и набира прекия номер в кабинета на началника си. Вдига самият той, секретарката му сигурно си е тръгнала още преди няколко часа.

— Непознат номер, но предполагам, че сте вие със скрито обаждане. Как е сенатор Маркиони?

— Доколкото знам, добре. Тъкмо отивам при него да се уверя — отвръща Роси толкова твърдо, колкото му позволява умората.

— Естествено, не искам да ми казвате къде се намира, но гарантирате ли, че никой, освен вас не може да е узнал местонахождението му?

— Само аз, Маликандър и двамата легионери, които са с него, но те не се интересуват от политика и не знаят истинската му

самоличност.

— Нали ги избрахте наслуки?

— Потвърждавам, че привиках най-добрите подофицери от избран на случаен принцип полк.

Началник-отделът засипва Роси с въпроси, които при други обстоятелства майорът би намерил за непоносими. Тази вечер обаче всичко може да се обърне с главата надолу. Роси е наясно с напрежението, което тегне на плещите на началниците му, и отговаря търпеливо. След като е дал всички възможни гаранции, на свой ред набляга на случая „Ал-Малики“. Лъотерие изглежда убеден, че Жудекс се опитва да го насочи по лъжлива следа и че щом им е предоставил въпросното име, само ще им загуби времето и в никакъв случай няма да ги отведе до него. Въпреки това Роси иска да получи сведения от външното разузнаване. Може да става дума и за послание, отправено от техния противник, така че трябва да се опитат да го разгадаят.

Майорът намира началник-отдела за плах, обезсърчен, почти пораженчески настроен. Явно умората, която от няколко седмици оставя видими следи по лицето на Лъотерие, е отслабила волята му до такава степен, че Роси открито изразява безпокойството си.

— Четохте ли вечерните вестници, майоре? — пита с въздишка началникът.

— Уви, не, цял ден съм в движение — отвърща Роси, който се надига и взема случаен брой на „Монд“, захвърлен на съседната маса.

Няколко циганчета се суетят пред магазинчето и досаждат на излизащите клиенти. Налага се собственикът да излезе и да ги нахока. Дава им пликче с ориенталски сладкиши и ги отпъжда. Рошавите малчугани се разбягват като глутница диви зверове, оспорващи плячката. Добродушният търговец влиза обратно, свива рамене и търси разбиране от младеж в черен суитшърт с качулка, който чака поръчката си:

— Горките дечица, умират от глад...

Младежът на свой ред свива рамене, но не отговаря. Роси намира страницата във вестника, където пространно е изложена причината за унието на началник-отдела. Интервю с министъра на вътрешните работи, който твърдо заявява, че „сигурността на френските граждани винаги е била основна грижа на правителството“ и че „се налага сериозно да се помисли как да се преустроят полицейските служби,

така че да се адаптират към новите заплахи, да се подобри тяхната ефикасност и защитата на гражданите“. Анализаторите със сигурност ще напишат, че става дума за нова димна завеса, прикриваща нарастващите затруднения на правителството да се справи с икономическата криза, която предизвиква разпад на икономиката и на социалната система на страната. Но, за разлика от тях, Роси и Лъотерие знаят какво вещаят тези думи. Лъотерие потвърждава, че и двамата тълкуват еднакво изказването на министъра.

— Палачът точи секирата. Ще хвърчат глави, под предлог, че се прави реорганизация. Случаят „Жудекс“ му идва съвсем навреме. Ще има възможност да се отърве от всички, назначени от предишното управляващо мнозинство. Няма да изкараме зимата, майоре...

— Дори ако опазим Маркиони и заловим Жудекс?

— Вече има двама убити. Маркиони не е от неговата партия, министърът го ненавижда, смъртта му няма да наруши съня му... Но пък ако приключим с блестящ успех и публичен, зрелищен арест на Жудекс, това очевидно ще го затрудни.

Лъотерие, министърът, Бониперти — като че ли всички са убедени, че случаят „Жудекс“ ще гръмне и че жалките опити да го опазят в тайна ще се окажат напразни. Трудно може да ги обори. При това положение залавянето на Жудекс е единственият начин да излязат с достойнство от ситуацията. Най-голямата им надежда за успех спи в жилището си на улица „Малт“, където я държат в плен. Майорът предпочита да не обсъжда този аспект на разследването с началник-отдела. От опит знае, че незаконните действия трябва да си останат негова тайна. Лъотерие и Бониперти са напълно наясно, че методите на Роси престъпват границите на закона и щом му поверяват даден случай, означава, че ги приемат. Основното правило на играта е да не ги осведомява за всичките си своеволия. Ако стане издънка, те винаги ще могат да твърдят — и то съвсем искрено — че никога не са били информирани за злополучните лични инициативи на майора. В случай на провал Роси ще се окаже единственият виновник — идеалният бушон, доброволен и ням. В ГДВС споделят само успехите.

Поръчката е готова, Роси допива чашата си, оставя почти пълната бутилка на тезгяха, плаща и тръгва с термоторбичка под мишница. Връща се на станция „Мадлен“, слиза на перона и хваща осма линия до Дома на инвалидите. Повтаря същите маневри, слиза и

се качва няколко пъти на всяка станция, сменя вагона, остава на перона и пропуска един влак. На Инвалидите се прехвърля и пътува по тринайсета линия чак до „Порт дьо Ванв“. За да го проследи, Жудекс трябва да е мобилизирал отряд от десетки тренирани и екипирани помощници, а дори и да е така, майорът е сигурен, че все щеше да ги забележи. Успокоен, Роси излиза от метрото на „Порт дьо Ванв“ и извървява пеша петстотинте метра, делеящи го от блока на националната жандармерия, където са изолирали сенатора.

Жандармеристът на пост пред входа поглежда картата на майора и без коментар му отваря желязната решетка на жилищния комплекс. Той се състои от три осеметажни блока, в които са поместени близо двеста служебни апартамента на служителите от жандармерията, работещи в Парижкия район. Малик разполага с дубликат от ключовете, предоставен му от неговия брат — полковник, който не ползва жилището си, — за да може да се отбива там при спешни случаи. Никой не знае за съществуването му, апартаментът не се споменава в нито един имейл, в нито един телефонен разговор. Когато Роси го попита дали се сеца за някое неизвестно място, където да затворят Маркиони в пълна дискретност, Малик просто извади връзката ключове от джоба си. Роси влиза в асансьора на сграда Б и се качва на шестия етаж. Бронираната врата на трийсет и четвърти апартамент се отваря и на прага се показва легионер, прегърнал автомата си. Старши сержантът застава мирно и оповестява пристигането на майора на своя събрат по оръжие, който стои на пост в хола. Макар перспективата за челна атака в жилищен комплекс, обитаван от около двеста жандармеристи, да е почти невъзможна, Роси толкова е натяквал на двамата военни, важността на задачата им и спазването на указанията за сигурност, че те изглеждат напрегнати. Роси се уверява, че нямат телефони и че апаратът в жилището не работи. Изпълнили са нареждането да заковат прозорците с шперплат, за да попречат на евентуална стрелба със снайпер. Роси тъкмо оставя термоторбичката на масата в хола, когато в жилището отеква гласът на сенатор Маркиони.

— Господ да ме убие! Наистина си помислих, че сте решили да ме уморите от глад, майоре! С този Жудекс си имам достатъчно врагове, няма нужда и полицията да се опитва да ме мъчи от глад...

Сенаторът шумно нахълтва в хола, облечен в копринен виненочервен халат със златисти пайети, небесносиня пижама и яркочервени кожени чехли. Стария лъв се разполага на дивана и лакомо започва да тършува с две ръце в торбичката.

— А, обожавам този търговец, отличен избор, майоре. Като ви изхвърлят, винаги можете да се преквалифицирате в доставчик на храна по домовете — продължава гръмогласно сенаторът със саркастичен тон.

— Защо го казвате? — отвръща Роси, леко изненадан.

— Във вашата тъмница нямам други развлечения, освен да чета мемоарите на Талейран и да гледам новинарските канали. Според вас откъде съм почерпил въпросната информация?

— Давали са министъра по новините?

— А така! Когато се напънете, не сте по-глупав от другите. Приказките му за реорганизация силно намирисват на лов на вещици. Карнавалът приближава, но не ви съветвам да се маскирате като вещица. Не забравяйте, преди няколко години бях на неговото място, тия игрички са ми съвсем ясни — коментира Маркиони, докато разопакова яденето на масата в хола. После махва на единия легионер.

— Донесете ми бутилката „Кондрийо“, която ви помолих да изстудите, сержант. Наемателят ще ме извини, че му я заемам. Както виждате, майоре, все още съм жив. Какво още мога да направя, за да ви доставя удоволствие?

Миналото на Маркиони навежда Роси на мисълта, че Стария лъв може да се окаже ценен източник на информация за Ал-Малики. Поема си дълбоко въздух и си опитва късмета.

— Какво можете да ми кажете за Хюсеин Ибрахим Салех ал-Малики?

За няколко секунди изглежда, че Маркиони не е чул въпроса, после оставя купичката с хумус и се извърща към Роси. Мята му гневен поглед и изсъсква с глас, в който няма и помен от южняшкото произношение.

— Ако бяхте журналист, щях да ви кажа, че не познавам този човек. Ако бяхте съдия, щях да ви кажа, че това е държавна тайна. Ако ми бяхте съпруга, щях да ви кажа, че е във ваш интерес да не знаете. Но вие сте дребно ченге, затова ви казвам, че разговорът е приключен. Този отговор удовлетворява ли ви?

— Питам ви заради вашата собствена безопасност. Изглежда, че има връзка между този човек и Жудекс — настоява Роси, който се чувства неловко.

— Ал-Малики умря преди много години, вече няма връзки с никого. Цялата история с нищо не се отличава от гадостите в писмото на Жудекс. Задоволете се с осигуряването на моята безопасност и не си губете времето с подобни глупости — отсича Маркиони и дава знак на легионера да отвори бутилката.

— Никак не ни помагате да осуетим заплахата, която тегне над плещите ви — осмелява се да вметне майорът, докато легионерът, временно изпълняващ ролята на сомелиер, сипва вино на сенатора.

— Не се тревожете за плещите ми, свикнали са на товар. А сега ме оставете да вечерям на спокойствие. Стар съм вече да хапвам накрак, докато приказвам — отпраща го сенаторът с пренебрежително махване с ръка.

— Да ѝ беше направил и един масаж, като си почнал...

Майорът хвърля неодобрителен поглед на помощника си и му подава дюнера с пържени картофи, който му купи по пътя към паркинга. Люси спи, все още е завързана за радиатора, но под нея са подложени възглавници. Повръщаното е почистено, а на масата в хола Роси различава празни опаковки от „Долипран“ и хапчета „Мотилиум“. Измъчван от гузната си съвест, лейтенантът е направил каквото е могъл, за да облекчи пленничеството на младата жена. Малик свива рамене, без да откъсва очи от майора:

— Каза ми да се правя на доброто ченге. Отпратихме Бърза помощ, но не можех да я оставя да страда без причина — оправдава се лейтенантът. — Обадох се на Бисание с молба да дойде да вземе лаптопа, за да потърси някакви следи от комуникация с Жудекс. Не съм му обяснявал подробно за какво става дума. Запознат е със случая, помислих, че ще бъде по-ефикасен от специалистите в ГДВС. Отби се преди десет минути, за малко го изпусна. Не му позволих да влезе, за да не го превръщам в съучастник на неправомерните ни действия. Дадох му и куфарчето с името на Ал-Малики, да го остави в ГДВС. Шефовете го очакваха с голямо нетърпение.

— Добре си направил — одобрява майорът.

После се извъръща към спящата млада жена и процежда през зъби:

— Сега ще стане лошо за нея.

Докато Малик яде, Роси започва да я буди. Запалва лампата, телевизора, усилва звука, придърпва стол до главата на заспалата Люси и я побутва с крак. Тя издава нечленоразделен звук, обръща се, рита, за да се отърве от дразнителя, но настойчивостта на майора накрая я разсънва. Примигва, за да свикнат очите ѝ със светлината, и изругава, щом разпознава Роси.

— О, не, не може да бъде, пак ли тоя...

— Какво да се прави, изгонят ли ме от вратата, цъфвам на прозореца. Трябвало е да стана търговски пътник.

— Майната ви — изсъсква Люси и пак ляга.

— Грешен отговор!

Роси става, измъква възглавниците изпод младата жена и добавя:

— Сега ще се наложи да разговаряш с мен, госпожице Мерпаз.

Въпросите на майора увисват без отговор. Люси се затваря в себе си, подпряла брадичка на коленете си в демонстративно бунтарска поза. Роси търси как да подхване сърдитката, за да я накара да реагира. Пробва да я удари по болното място, посочено в досието ѝ. Не изпитва угризения да прибегне до толкова груб насилствен метод, защото само той е подходящ във възникналата спешна ситуация.

— Мислиш, че като са те изнасилили на петнайсетгодишна възраст, това ти дава право да си го връщаш на всички мъже? Ако имаш сметки за уреждане, престъпленията са с десетгодишна давност. Все още не е късно да подадеш жалба, стига да се решиш. Нищо обаче не те оправдава да си го изкарваш на мъже, които изобщо не са свързани с твоето изнасилване. Нищо, чуваш ли? Ако някой те е накарал да повярваш в противното, сторил го е, за да те манипулира. И този някой не те уважава — престъплението, което те е накарал да извършиш, не е по-различно от изнасилване. Разбира се, Делоне беше мръсник, но онези, които са те прилъгали да го убиеш, са същата стока. Толкова ли си наивна, че да искаш да ги предпазиш и сега ти да опереш пешкира? Имаш ли желание да плащаш заради тях?

Люси въздъхва пренебрежително, но не отговаря. Замислено се вира в тънките прави пръсти на стъпалата си и ги раздвижва вълнообразно — от ляво надясно и от дясно наляво. Краката ѝ са мускулести, показалецът е по-дълъг от палеца. За да се отърси от смущението, което изпитва, докато ги гледа, Роси става и започва да се разхожда из хола. Грабва една снимка, открита в чекмеджетата на Люси, на която мъже със свински маски разпъват жена на кръст. Кимва с брадичка към фотографията и запитва нямата:

— Така ли възприемаш мъжете? Не си добре, Люси, трябва да се лекуваш.

— Аз съм правила снимките, но идеята беше на Роксана. Беше само на игра, нищо повече. Продадох цял куп и доста от тях — на мъже. Не ги мислим за свине, престанете с евтината си психоанализа.

Не знаете нищо за миналото ми, така че спестете ми оценките и съветите си...

— Роксана — момичето, което сега търсиш навсякъде — подхваща майорът, който ликува, че е успял да напипа правилния подход, за да завърже разговор. — Така ли те изнудва Жудекс? Знае къде е тя? Негова пленница ли е? Обещал е да ти помогне да я намериш? Какво сте се разбрали с него?

— Не познавам никакъв Жудекс. Мъжът, който държи Роксана в плен, се казва Дантребер и ако разчитам на ченгетата да я отърват, тя никога няма да излезе от лапите му.

— Дантребер е фрашкан с мангизи и е стар, сигурно й е добре при него. Кой ти казва, че иска да се върне при теб? Комфортът си има и добри страни — иронизира майорът.

— Любовта ми казва. Но вероятно такова понятие не фигурира във вашите наръчници — гневно отвърща младата жена, жегната от сарказмите на майора.

— Ако искаш да й се притечеш на помощ, ще трябва да ми съдействаш, Люси. Иначе ще те арестуваме и твоята румънка ще прекара целия си живот с вдетинения дърт милиардер.

Лицето на младата жена помръква. Този аргумент се оказва по-ефективен, отколкото Роси се е надявал. Майорът бърза да затвърди преимуществото си с помирителен, състрадателен тон.

— Хайде, отговори на въпросите ни и ще видим какво можем да направим за теб. Защо ходи при Монестие?

— Ония тримата, които се опитаха да ме отвлекат вечерта, вече бяха идвали при мен, за да ме убедят да престана да издирвам Роксана. Проследих ги до магазина му, искаха да купят от него някакви урни — явно бяха много важни за тях. Опитах се да разбера това-онова, за да видя дали няма начин да притисна с нещо Дантребер. Но ударих на камък.

— Знаеш ли, че са убили стареца? Днес следобед в магазина му — грозна гледка.

Лицето на младата жена се сгърчва. За миг по него пробягва страх, после Люси се съвзема.

— Не, нямах представа, а и вие най-добре знаете, че нямам нищо общо с това, понеже ме следяхте...

— Кой те предупреди, че те следим? Жудекс ли? — прекъсва я Роси.

— Не знам кой е тоя Жудекс! Не, обаче вашите хора не са особено дискретни...

— Лъжеш. Не си достатъчно предпазлива и често сърфираш без предпазни мерки. „Тор“ върши работа само на стриктни потребители, а ти не си от тях. Прекалено си самоуверена и небрежна, оставяш следи и не чистиш предишните търсения. Резултат — търсачката ти прелива от името на Жудекс, и то много преди да се появи по форумите на хактивистите. Няма да ти помогнем, ако лъжеш. Толкова по-зле за теб.

— Кинолюбителка съм, да не е забранено? И мислите ли, че съм толкова загубена, че да повярвам в искреното ви желание да ми помогнете да притисна Дантребер? Все едно не знам, че сте просто частна милиция, обслужваща родните големци!

Тя добавя с пренебрежителна гримаса:

— Не се правете на правдолюбци, не сте нищо друго, освен добермани, вързани пред вилата на банда мафиоти.

— Жудекс ли те научи на тази тирада? Сигурно се гордее с теб.

Роси престорено ръкопляска, за миг му се дощява да отвърне с язвителна реплика, но знае, че не трябва да изтървава нишката на разговора, като се хваща на подобни провокации. Поема си дълбоко въздух и се овладява:

— Можеш ли да разпознаеш тримата маскирани, които те нападнаха тази вечер?

— Знам кои са — въздъхва Люси, чиято злост внезапно е стихнала. — Бразилци, които работят за Дантребер. Но не мога да го докажа.

— Доказателствата са наша работа, но действаме на принципа услуга за услуга. Каква работа имаше вчера на улица „Милтон“ 13?

— Бях при клиент, нали се сещате — „смуча пишки, за да си купувам обувки «Лубутен»“, както изискано описахте ситуацията — присмехулно отвръща младата жена с предизвикателен вид.

— Престани вече с тия лъжи! Като се имат предвид тарифите ти, нито един наемател в онази сграда не може да си позволи твоите номерца. А и навсякъде в сайта си посочваш, че не правиш посещения по домовете, за което съм съгласен, че е по-благоразумно.

— За платежоспособни клиенти понякога мога да направя изключение.

— Как се казва този твой платежоспособен клиент?

— Нали се сещате, че не мога да ви разкрия...

— Знаеш ли какво, Люси? — въздъхва майорът. — Майната ти. Склонен съм да се опитам да ти помогна, но ако си прекалено глупава, за да проумееш, че ще ти лепнат петнайсет години за убийството на Делоне и че никога повече няма да видиш приятелката си... Толкова по-зле за теб. Оставям те да си помислиш по въпроса, тъпанарка такава.

Роси става и отива в спалнята. Капнал е, Малик — също, а и се надява до сутринта младата жена да размисли. Дава последни указания на Малик, който привършва скромната си вечеря.

— Ще оставиш лампата да свети, ще надуеш звука на телевизора до дупка и най-вече — никакви възглавници! Ще се редуваме, но няма да я оставя да мигне през нощта. Иска да се прави на голяма тарикатка, ще видим колко време ще издържи.

В спалнята майорът устоява на изкушението веднага да се просне на леглото, за да пропъди изтощението, натрупано от безкрайното препускане през деня. Още не е обискирал стаята и макар да се съмнява, че младата жена е запазила нещо, което да я уличи за убийството на Делоне, трябва да се увери. Затваря вратата, отвън вече не достига никакъв звук. Люси сигурно е сложила звукоизолация с цел помещението да стане тихо като гробница, което затвърждава убеждението му, че наистина се намира в нейното светилище. Утре, ако продължава да мълчи все така упорито, ще разруши убежището ѝ методично, пред очите ѝ, ще оскверни всяко кътче в него. Може би гледката ще доведе до признания, особено ако не оставят глупачката да мигне цяла нощ, както възнамеряват.

Чекмеджетата на тоалетката не го изненадват, в тях открива изобилие от гримове и козметика за коса. За да му е чиста съвестта, отваря пудриерите, разтърсва флаконите, помирисва пудрите, оглежда дръжките на четчиците, претегля на ръка четките за коса и сешоара, опипва мазилата и тубите с крем. Не забелязва нищо необичайно. Затова пък дрешникът го кара да възкликне. Двете му врати са

разтварят като криле на пеперуда и разкриват неподозирана дълбочина. Вграденият шкаф е вдаден на повече от метър в стената. Педантичната подредба дели съдържанието му на два отделни свята. Отляво стоят всекидневните дрехи — доста изискани, има множество ретро костюми, дошли отново на мода покрай сериала „Момчетата от Медисън авеню“, няколко черни добок за таекуондо, италиански и английски подсилени униформи за мотор. Отдясно — пълен набор садо-мазо екипировка: разгул от кожа и латекс, комбинезони, поли, корсети, високи ботуши, ръкавици, бичове, тупалки, камшици, изкуствени членове, плащове и маски във всякакви размери, за всякаква употреба. Бърлогата на супергерой от комикс. Роси потъва телом и духом в тършуване по джобовете и хастарите на всички тези костюми, силната миризма на кожа го задушава. Освен мотоциклетните гащеризони и фетишистките костюми, в дъното на дрешника е скътана впечатляваща колекция от всевъзможни обувки, ботинки, високи токчета и ботуши с най-различни разцветки, сред които и високи ботуши с подметки, подковани с истинска конска подкова. Огледът на смущаващата колекция не допринася с нищо ново. Роси замаяно затваря напомнящите криле на пеперуда врати. Последният шкаф му разкрива много по-скромен гардероб. Майорът решава, че навярно това са дрехите на Роксана. Те са старателно подредени. Младата румънка е взела повечето си облекла, но Люси благоговейно е запазила останалото. Празните закачалки висят по местата си в очакване изчезналата да се завърне.

След като е приключил безполезния си обиск, майорът се изтяга на леглото на Люси. Вдишва парфюма ѝ с пълни гърди, изтощен, но убеден, че ще успее да я накара да проговори след изкараната безсънна нощ. Младата жена ще го навести в сънищата му както заради красотата си, така и заради предизвикателното си поведение. Принуден е да признае пред себе си, че силата на Люси му се нрави, а тази мисъл го смущава. Надява се сънят донякъде да избистри ума му, но успява да поспи едва час, преди да се разрази катастрофата, която мигновено избива фантазиите от главата му.

Зад плътната завеса на дъжда по моста до жилищния комплекс на жандармерията неспирно се нижат крайградските влакове. Трясъкът им изпълва въздуха и кара директор Бониперти да се пита как обитателите успяват да заспят под съпровода на металния грохот. Вероятно по силата на навика. Наближават утрото и часът за тръгване към офиса и първите жандармеристи, запътили се към работните си места, излизат от фоайетата на жилищните блокове. Всички поспират за малко, мъчейки се да разберат причината за струпаните полицейски сили пред сграда Б. Край входа са паркирани близо десет полицейски коли, а пред вратата спира току-що пристигналата линейка на Института по съдебна медицина. Гледката на толкова много полицаи в имота на жандармерията буди изненада — човек веднага се досеща, че е извършено някакво престъпление.

Бониперти се измъква от тълпата униформени зяпачи, смачква цигарата си с ток, въздъхва и се отправя към майор Лувион, който изслушва първите доклади на екипите си. Имали са късмет, че драмата е открита от сержант, който се е сетил да се свърже, с когото трябва, но въпреки това най-много до половин час пресата ще надуши случая и микробусите на новинарските канали ще започнат да се трупат край входните бариери на жилищния комплекс. Дискретността е пропаднала с гръм и трясък. Жудекс и всичките му разкрития ще станат обществено достояние, директорът може да се надява единствено да спечели няколко часа — най-много ден — преди да му се наложи да дава публични обяснения по случая. Дотогава трябва да е постигнал някакъв напредък, за да успокои вътрешното министерство, да е попаднал на надеждна следа, да е в състояние да даде уверение, че Жудекс скоро ще бъде арестуван. В противен случай бурята ще го отнесе. Лувион се приближава и го поздравява почтително. Началникът на антитерористичния отдел е без чадър, подгизнал е от дъжда, капките плющят по голата му глава, а лъщящото яке отразява светлините на преминаващите над тях крайградски влакове. Лицето му

е безизразно, а погледът — измъчен. Прилича на претърпял поражение военачалник.

— Сега вече ще ни натресат съдебен следовател, господин началник. Няма да можем да прикрием причините за смъртта.

— Знам, Лувион, ще трябва да свикваме да стоим на светло. Бихте ли ми показали местопрестъплението?

В хола на трийсет и четвърти апартамент един потресен легионер пие кафе, заобиколен от двама лейтенанти от криминалната полиция и един лекар, който му взема кръв. Директорът им кима за поздрав, слага си ръкавиците, маската и защитната шапка, които му подава един експерт от научно-техническия отдел на полицията, и влиза в спалнята. Вече не чува нищо. Устните мърдат, но Бониперти не долавя никакъв звук — целият декор е окъпан в призрачна бледост, придаваща му вид на кошмар. Лувион също си слага предпазните средства и тръгва след него. Бониперти се пита защо си налага да вижда подобна гледка, няма квалификация на следовател и нездравото му любопитство не е нищо друго, освен израз на неосъзнатото желание да види мястото, където сгромолясването на собствената му кариера рискува да съвпадне с кончината на сенатор Маркиони.

Бониперти стисва зъби, щом открива мащабите на касапницата, и се радва, че не е закусил. Предпазливостта му спестява унижението да повърне пред следователите насред местопрестъплението.

Обстановката в стаята контрастира със светлия хол. Стените, боядисани в шоколадовокафяво, плътните двойни завеси в същия цвят, дъбовите мебели и виненочервената кувертюра на леглото образуват сумрачна, топла цветна мозайка, която изглежда неестествено на фона на разигралия се тук кървав ужас. Двама експерти се отдръпват встрани при влизането на Бониперти и Лувион. Дългата алена ивица по облегалката на стола срещу леглото напомня, че там е открит вторият легионер. Бониперти се вглежда продължително в тъмното петно, не е в състояние да отправи поглед към останалата част от местопрестъплението. После бавно извъръща глава надясно. Вниманието му е привлечено от друга кървава дияра, която тръгва от подножието на леглото, продължава нагоре по кувертюрата и свършва при кървава купчина вътрешности. Затваря очи за миг, после ги отваря и поглежда към лицето на Маркиони, подпрян на таблата на леглото с отметната назад глава и уста, зейнала в безкраен вик на няма болка.

Разтворената пижама на сенатора разкрива бял, тлъст корем, разтеглен от раздутия стомах. Ръцете на мъртвеца са сгърчени в долната му част — върху дългия разрез, от който все още сълзи съсирваща се кръв. Едната ръка държи кухненски нож, забучен в червата. Въпреки че не е пригодно за такава цел, острието е разкъсало вътрешностите на сенатора от край до край. Другата ръка на старика все още бърка в раната, откъдето е сграбчила и измъкнала собствените му черва. Въпреки маската Бониперти с мъка издържа миризмата на изпражнения, която изпълва местопрестъплението.

Преди да загуби съзнание, Маркиони с успял да извади няколко метра от дебелилото си черво, които стоят намотани и струпани в отвратителна купчина по средата на леглото. Старецът, явно безчувствен към болката, в крайна сметка е умрял от кръвоизлива, предизвикан от това странно харакири — чаршафите около него са напоени с кръв. Ужасът на сцената и самоличността на жертвата няма как да бъдат опазени в тайна. Стария лъв от Вар ще си остане една от най-емблематичните фигури на Петата република, а смъртта му, настъпила при толкова необичайни обстоятелства, ще се превърне в загадка, в която ще има да се ровят журналисти и историци. Бониперти знае, че всичките му усилия само ще забавят неизбежното разпространение на слуха. Хиените ще дойдат да се угощават с вътрешностите на изкормения хищник, така повелява законът на джунглата. Миризмата става непоносима и Бониперти се оттегля в коридора, обляга се на стената, сваля маската и дълбоко си поема дъх. Лувион отива при него с мрачен вид.

— Добре ли сте, господин директоре?

— Да, добре съм, миризмата е малко неприятна.

— Вътрешностите — сбърчва лице Лувион. — Като започне храносмилането...

— Какво ли е станало, та Маркиони да стигне дотам да си причини подобно нещо?

— Още не знам. Токсикологичната експертиза на Института по съдебна медицина би трябвало да ни помогне да разберем нещо повече. Но легионерът е бил още жив, когато са пристигнали екипите. Взел е куфарче с инструменти и е започнал да си забива тапицерски пирони в главата. Вкарал е пет, преди единият да засегне нервен

център и да му попречи да продължи. Като че ли е бил под въздействието на някакъв силен халюциноген.

— Ще се оправи ли?

Лувион свива рамене и с брадичка посочва хола. Лекарят още е там, а подобни въпроси са по неговата част. Двата мъже се присъединяват към него. Лекарят преслушва оцелелия легионер и му задава въпроси, за да провери дали е адекватен. Сержантът отговаря — разтърсен е, зашеметен е, но е адекватен. Бониперти заговаря лекаря:

— Имате ли представа какво е станало?

— Анализите ще ни дадат по-точен отговор, но ако трябва да рискувам с диагноза, на пръв поглед бих казал, че са жертви на много силен халюциноген. Не някой обикновен наркотик или дори дериват, а нещо като хинуклидил-3-бензилат — бойно биологично оръжие, чието въздействие включва халюцинации, параноя, изблици на насилие и маниакално бълнуване.

— Заразеният легионер има ли шанс да оцелее?

— Още не мога да кажа. Претърпял е множество черепни фрактури и със сигурност — сериозни мозъчни увреждания. Закараха го в болница „Вал дьо Грас“. Ще трябва да изчакаме резултатите от изследванията, но най-малкото ще има сериозни трайни увреждания. За щастие, тук присъстващият сержант не се е заразил — добавя лекарят и отправя усмивка към легионера, който се взира в него с тревога.

Един от полицейските лейтенанти, който събира остатъците от яденето и ги пъха в найлонови пликчета, се възползва от случая:

— Наркотикът може да е погълнат с храната, тъй като само сержантът не е ял от нея. Диетата може да ви спаси живота...

Директорът благодари с кимване, угрижен от факта, че тази информация предполага пряка грешка в мерките им за сигурност. Полага ръка на рамото на легионера, който току-що си е допил кафето.

— Добре ли се чувствате?

— Да, благодаря, само че бях в шок. Спях, беше ред на Тиери да дежури, събудих се от виковете му, така крещеше...

— Искаше ли да ви каже нещо?

— Ръцете му бяха отпуснати, но тялото му се тресеше от конвулсии. Обърсах лицето му, беше обляно с кръв. Мамка му, имаше гвоздеи по главата, на челото... Крещеше за хлебарки в главата си и че

трябва да ги махне оттам. Сенаторът вече беше мъртъв, с извадени черва... По дяволите, Тиери си блъскаше главата назад като луд и псуваше хлебарките. Вонеше на кръв и лайна...

Бониперти го потупва утешително по рамото. Телефонът му извънпява — Роси се опитва да се свърже с него заради съобщението, което му е оставил преди няколко минути. Колебае се дали да вдигне. Лувион вижда името, изписано на екрана на блекберито и прави следния коментар:

— Не бива да идва тук. Замесен е в убийството, никой друг не знаеше къде е Маркиони, и той му е донесъл яденето. Не можем да го допуснем на местопрестъплението.

— И за миг не мога да повярвам, че Роси е съучастник в тази касапница. Разбира се, има си недостатъци, но е лишен от необходимата за подобна измяна порочност, амбициозност и жестокост.

— Не твърдя обратното, но ще трябва да посочите виновници, и то бързо. Всичко го уличава... Глутницата ще иска кръв.

Телефонът престава да звъни. Бониперти уморено се усмихва. Знае, че Лувион е прав, знаел го е и преди арогантният майор от криминалната полиция да го изрече гласно. Защишава екипа си само да оправдае имиджа си на неподкупен и справедлив предводител. На този етап Роси служеше за гръмоотвод, затова му беше възложил задачата. Мълнията удари, изводите се налагат от само себе си.

— На първо време — дава указания Бониперти — не разкривайте никакви подробности от разследването. Понеже привидно става дума за самоубийство, ще подхвърлим тази история на пресата. Легионерът е жив, да се надяваме, че ще се оправи, ще кажем, че е изпаднал в шок. Маркиони е публична фигура, пресата ще се намеси, следствието ще иска да се представи в благоприятна светлина, а неговите лични и политически приятели ще настояват за истината, за да изчистят името му. Няма да скрием задълго реалните причини за смъртта, но ще спечелим малко време. Когато се наложи да разкрием картите си, ще имаме жертвени агнеци на разположение...

Намираме се до метростанция „Порт дьо Ванв“, на изхода на жилищния комплекс на жандармерията, където по непотвърдени сведения тази нощ е открито безжизненото тяло на сенатор Маркиони. Както можете да установите, тук цари известно оживление, а полицейските коли започват да се изтеглят. Според източници, близки до силите на реда, става дума за самоубийство, но точните обстоятелства на драмата не ни бяха съобщени. По-късно тази сутрин е насрочен брифинг, да се надяваме, че там ще научим повече подробности за смъртта на сенатора — видна фигура, присъствала в политическия живот във Франция през последните четиресет години...

Бе Еф Ем, Ел Се И, „Ителе“, „Франс 24“, всички новинарски канали излъчват едни и същи кадри — специални пратеници, призовани на място, на няколкостотин метра от централите на своите редакции, смело се подлагат на вятъра и дъжда пред бариерата на жилищния комплекс и обсъждат мъчителната липса на точна информация по случая, който въпреки всичко коментират надълго и нашироко. Роси изкривява лице, докато превключва каналите, от няколко часа чака Бониперти да му се обади — няма никакви новини, откакто е получил лаконичен есемес, който му заповядва да не отива на място, преди да е получил съответното нареждане. Направо е смешно да зависи от журналистите, за да разбере нещо за този толкова поверителен случай. Нещо не е наред. Освен че мисията им се провали, мълчанието на началниците не вещае нищо добро. Откакто се е нагърбил с охраната на Маркиони, Роси знае, че рискува да се превърне в изкупителна жертва при провал, но му се струва, че всичко става прекалено бързо. Разследването за Жудекс напредва, могат да

постигнат резултати. Ако сега ги отстранят, рискуват да загубят ценно време.

Машината за кафе най-накрая изплюва напитката. Малик от доста време се мъчи да я пусне. И неговите жестове са неспокойни, ситуацията го притеснява още повече поради факта че драмата се е разиграла в апартамента на брат му и сега ще трябва да си носи последствията пред собствените си роднини. Люси стои сгушена на пода, безмълвна. Не отговори, когато лейтенантът я попита как работи машината за кафе, а Роси чувства, че е неспособен да поднови разпита. И така, младата жена чака развързката, неподвижна, прегърнала коленете си с ръце. Не продумва и не помръдва, когато Малик оставя пред нея димяща чаша. Роси се отпуска на дивана с кафето си. Откакто Бониперти го е събудил, за да му съобщи за смъртта на Маркиони, майорът непрекъснато прехвърля в ума си събитията от предишния ден, за да разбере къде е могъл да допусне грешка.

Апартаментът бе избран без съдействие от службата, без писмено или телефонно общуване с когото и да било. Малик зае апартамента на брат си, само се увери, че той самият няма да бъде там. Маркиони бе подложен на внушителен брой медицински изследвания, преди да бъде изолиран. Жандармеристите разбраха за какво са ги повикали едва след като Роси ги посрещна в апартамента. Нямаха никакво средство за комуникация. Никой не е могъл да ги проследи, взеха всички възможни предпазни мерки, за да са сигурни в това. Роси избра магазина за хранителни стоки напосоки, без да спомене на никого, и занесе храната лично, след като бе наблюдавал как я приготвят пред очите му. От самото начало на случая се досещат, че Жудекс има вътрешни съучастници в ГДВС. Майорът организира цялата операция с тази мисъл наум, но никой не може да е знаел къде се намира сенаторът. Струва му се, че полудява. Единствено позвъняването на началник-отдела Лъотерие успява да го извади от унеса му.

— Нуждаете ли се от почивка, майоре? Страхувам се, че ще се наложи да се оттеглите от случая, докато нещата се успокоят. Последните събития ще ни принудят да сформираме нови екипи. Лувион ще бъде официално натоварен от прокуратурата с разследването за смъртта на Делоне. Льо Морван и Маркиони...

— Не разбирам. Факт е, че не успях да го опазя, но напредвам бързо с разследването, сигурен съм, че съвсем скоро ще постигна резултати — заявява Роси, гледайки към Люси. — Струва ми се нормално съдебният следовател да повери случая на криминалната полиция, но нищо не ми забранява да продължа по моите си следи...

— Роси! — пресича го Лъотерие. — Сега не е моментът да се оправдавате или да настоявате. Отделът за вътрешни разследвания вече е сезиран. Ще отидете при тях и ще поискате да говорите с майор Фишер. Той е натоварен с вашия случай. Ако отидете при него, преди да ви е привикал официално, може би ще ви помогне да се изчистите от подозренията по-бързо и да се върнете на работа. Така или иначе, за вас случаят „Жудекс“ вече окончателно приключи. Ще изчакате Лувион да се свърже с вас, ако сметне за необходимо, и ще му съобщите всичките си заключения. Знам, че сигурно ви се струва несправедливо и неприемливо, но ви уверявам, че предвид обстоятелствата нямаме избор.

Обстоятелствата... Роси става и започва да обикаля нагоре-надолу из жилището, като старателно избягва да срещне подигравателния поглед на Люси. Младата жена го предизвиква, а той не иска да загуби нишката на мисълта си. Лувион няма да го потърси, за този твърдоглавец ще бъде въпрос на чест да оплюе работата му, а изборът му ще навреди на разследването. Роси не може да го преглътне. Трябва да продължат по откритите от него следи — Люси, Юго Кастелен, Ал-Малики, Странски... Жудекс се крие зад тях — ей там, в сянката. Роси не може да спре. Един друг въпрос обаче не му дава мира: обстоятелствата... Защо го изпращат в отдела за вътрешни разследвания, при положение че са се провалили взетите от него предохранителни мерки? Провалът не е престъпление. Да му отнемат случая, да го порицаят, да пострада кариерата му — това може да го разбере. Ала отделът за вътрешни разследвания? Роси знае каква слава се носи на Фишер — лакей на властта, раболепно вършещ мръсната работа на вътрешното министерство и на Дирекцията на националната полиция. Поне майорът знае кой решава съдбата му. Независимо дали ще го отстранят, или не — ще бъде все по политически причини. Ще го хвърлят на лъвовете, ако това е в интерес на министерството, ако така ще могат да оправдаят голямата чистка, но им трябва мотив, основание, някакво привидно правосъдие... Единственото, което му

идва наум, е един факт, който би могъл пряко да го уличи за смъртта на Маркиони. Сега се само за храната.

Последните ливански деликатеси са коствали живота на Маркиони. И така, всичко се подрежда. Майорът, който собственооръчно му ги е занесъл, се превръща в заподозрян, в единствения възможен съучастник на Жудекс. Лъотерие не пожела да му го каже, за да не се меси в бъдещото разследване на отдела за вътрешни разследвания, но Роси не вижда с какво друго „обстоятелство“ би могло да се обясни безцеремонното му отстраняване и незабавно започналото административно разследване, което ще се захване да го върти на шиш. Роси въздъхва, изважда мобилния си телефон, маха сим картата, взема телефона на Малик и вади и неговата карта. Направил е своя избор — ще излязат в нелегалност. Лейтенантът смаяно го зяпа. Понеже не иска да говори пред Люси, Роси замъква Малик в спалнята.

— Ще търсят изкупителни жертви. Единственият ни шанс е сами да открием Жудекс, преди да са ни накарали да оперем пешкира.

— Знаеш, че няма да те изоставя — усмихва се Малик. — Мислиш, че ни следят чрез телефоните ли?

— Възможно е. Но преди всичко мисля, че Жудекс ни следи от самото начало.

— Изключихме ги, докато придружавахме Маркиони!

— Да, но злото се корени по-надълбоко. Маркиони го уби храната, която му занесох. Издирих търговеца с мобилния си телефон. Не съм го споменавал пред никого и не бях проследен.

— Невъзможно е, Пол — запелтечва Малик. — Разполагаме с по няколко телефона, свръхзащитени са и ги проверяваме всеки месец. Никой не може да е вкарал в тях шпионски софтуер.

— Няма друго обяснение. Жудекс знае всичко, което вършим с телефоните си, следи ни и сигурно дори е в състояние да подслушва разговорите, които водим помежду си, докато апаратите ни са включени. Забравяш, че е успял да се представи за Бониперти и да получи секретни досиета на ГДВС. Той е от нашите хора или контролира някого от нас. Отвори си очите, Малик, вече не можем да се доверим на никого.

Роси е прав и истината съкрушава лейтенанта. Твърде дълго е намирал опора в уважението към висшестоящите и доверието в

републиканските институции, така че тази Коперникова революция няма как да се извърши безболезнено за него. С реец се поглед той сяда на леглото на Люси и с мъка промълвя:

— Няма да се измъкнем сами... Какво смяташ да правиш?

— Най-напред ще купя телефони и предплатени карти — отсича майорът с решителност, за която се надява да е заразителна. — После ще отида в отдела за вътрешни разследвания, за да спечеля малко време. Няма да посмеят да ме отстранят толкова бързо, засега никой не оспорва тезата за самоубийството, ще се наложи да изчакат тя да се пропука и едва тогава ще ми се нахвърлят. Ще се възползвам от тази отсрочка, за да се свържа с моите източници във външното разузнаване и да науча нещо повече за Хюсеин Ибрахим Салех ал-Малики. След това ще мина в нелегалност. Ти официално ще излезеш в отпуск и ще разиграем последния си коз. Ще принудим вълка да излезе от гората.

„С възрастта човек помъдрява. Преди няколко години щях да му забия юмрук в лицето“, с удовлетворение мисли Роси, докато пресича улица „Антоан-Жюлиен Енар“. Разговорът с майор Фишер в седалището на отдела за вътрешни разследвания се е превърнал в химн на лицемерието и светското притворство. Фишер — висок, сух технократ с издадени напред вежди, го е уверил, че това е просто банална предварителна процедура за сведение на министерството. В замяна Роси го е уверил, че точно така приема нещата, че ще отговори на всички въпроси и ще му предостави всички необходими данни за съставянето на неговия доклад.

Никой от двамата не успя и за миг да заблуди другия, но привидната сърдечност и професионализъм са спазени. Всъщност Роси игра по правилата, описва всички предпазни мерки, предприети за охраната на Маркиони, и напълно сподели недоумението на Фишер относно причините за драмата. Засекретяването на истинските механизми на настъпилата смърт му е спестило записването на разговора и присъствието на свидетели. Разпитът е продължил половин час насаме, но майорът се чувства омърсен, отвратен от косите погледи и самодоволството на Фишер, който явно само чака позволенията на Дирекцията на националната полиция, за да го линчува.

Майорът се възползва от факта, че се намира близо до улица „Монгале“ с нейните безбройни китайски магазинчета за компютри, за да си набави нужната техника. Прекосява улица „Рюи“ и влиза в тясно магазинче, затрупано до тавана с компютърни кутии, екрани, периферни устройства и цял куп чаркове с описания на китайски, чието потенциално приложение майорът се затруднява да определи. Прегрятото помещение вони на пот, но за няма и пет минути Роси наgrabва поръчката си, плаща и се връща при ланчата. С мъка я запалва и си дава сметка, че за осъществяването на плана му ще му трябва по-нова, по-модерна, по-надеждна, по-мощна и по-дискретна

кола. Спира пред една агенция за коли под наем на Лионската гара и наема черно „Ауди А3 S3“. Сравнително тихият, но бърз автомобил, криещ под капака си двеста и петдесет конски сили, удовлетворява майора и той оставя старата си ланча в денонощния паркинг под гарата. После отива с новата си кола до Площада на Републиката и оставя техниката на Малик, засипвайки го с куп указания за изпълнението на замисъла им. Няма време да му помогне в подготовката, трябва да тръгва незабавно.

По пътя не научава нищо ново за случая от радиото. Нито една станция не споменава името Жудекс, но смъртта на Маркиони е настъпила едва преди десетина часа. Засега ефирното време е запълнено с емоции и политическото канонизиране на сенатора. Плахо се прокрадват въпроси за причините за самоубийството — възрастта, болести, депресия, но все още липсват смелчаци, които да разстроят общия хор, дори политическите му противници възпяват големия радетел на републиката. Роси намира разразилия се цирк за отблъскващ. Маркиони със сигурност не заслужава такава ужасна смърт, но чак да го превъзнасят като благородния рицар, отдаден на благото на обществото... Ако шегите не изглеждаха неуместни при трагичните обстоятелства, всичко това щеше да звучи смехотворно. Засега цинизмът убедително води, останалото ще дойде по-късно, когато вечерните вестници и седмичните издания тръгнат на лов за сензации. Роси спира радиото и влиза в паркинга на Лувъра. Часът на срещата приближава.

Площад „Карусел“ е огласян от врявата на обичайните пълчища туристи, настървени за безумно скъпи сувенири или бързо хранене. Майорът с решителна крачка си проправя път през тълпата, без да погледне пъстрите магазинчета. Купува си входен билет от едно гише под пирамидата и влиза в музея през крило „Ришельо“. Картата показва, че срещата му ще се състои на партера на крилото, където се помещават френски скулптури до седемнайсети век. Контактът му от разузнаването е определил мястото. Подобна склонност към театралничене често се среща при възпитаниците на Националната школа по администрация, преминали в сферата на разузнаването — чувстват се длъжни да се държат като герои от романите на Джон льо Каре^[1].

Филип дьо Марусем — помощник-директор на политическото разузнаване в Главна дирекция „Външна сигурност“, закръглен, плешив мъж на петдесет и няколко години с вид на провинциален счетоводител, само че издокаран с префинена елегантност, вече го чака на една пейка в слабо посещаваната зала, посветена на произведенията на Симон Юртрел. Майорът сяда и му кима за поздрав. Марусем му подава отворено пликче с меки карамелени бонбони:

— Вътре има ли нещо за мен? — пита майорът с надеждата, че ще получи някакви документи.

— Да, чудесни карамелени бонбони — хихика шпионинът. — Рекох си, че в момента сигурно се нуждаеш от благост.

— Стига си се майтапил — изръмжава Роси и отблъсква пликчето, — не стига, че си избрал това смехотворно място за среща...

— Не е чак толкова смехотворно. Трябваше ми обществена сграда, пълна с хора, и помещение, чиито посетители мога да наблюдавам — обяснява Марусем и посочва празната заличка, която ги заобикаля. Ако щеш вярвай, но точно днес нямам никакво желание да ме видят в твоята компания, така че нямаше как да отидем в обичайните ресторанти...

— Очевидно френската скулптура не привлича големи тълпи — съгласява се Роси, който все пак бърка в пликчето с бонбони.

— Както обикновено, тълпите грешат. Не мога да откъсна очи от тази скулптура — подхваща Марусем, отправил настойчив поглед към една творба, поставена на видно място в центъра на залата.

Срещу тях е изложен „Сатурн, поглъщащ едно от децата си“ — снежнобяла мраморна статуетка от седемнайсети век с височина шейсет сантиметра. Сатурн, или Кронос, крачи мъжествено към тях, в лявата си ръка държи коса, а в дясната е сграбчил кърмаче. Детето се съпротивлява, отмята глава назад и надава пронизителен писък, но баща му — старец с мускулесто тяло на воин, от което се разперват величествени криле, здраво го държи и вече е налапал едната му ръка.

— За някои този Кронос може би не изглежда толкова страховит, колкото покъртителният безумец на Гоя или обладаният от бесове Кронос на Рубенс — реди Марусем с подигравателен тон, — но за мен е далеч по-плашещ. Върви си и яде собствения си син, без дори да поспре — напълно безчувствен, като някаква неумолима машина. Много по-страшен е. Жертва челядта си без никакво угризение заради

собствената си участ и лакомията си за власт. Цялостният механизъм е по-важен от отделните индивиди.

— Явно си подразбрал за случая „Жудекс“ и за дребните ми неприятности — усмихва се майорът, лапвайки карамеления бонбон, след като му е свалил хартиятката.

— Уви, не знам достатъчно и затова съм тук. Макар че сме вперили поглед навън, бурята, която се мъти във Франция, може да наводни и нашата къща. Затова сме длъжни да се заинтересуваме от нея, преди да са ни подгизнали краката.

— Стига си го усуквал, Филип — ядосва се Роси. — Искаш да узнаеш всичко за случая „Жудекс“ в замяна на сведенията за Ал-Малики, защото ви е шубе, че министърът ще се възползва от скандала, за да принуди колегата си от министерството на отбраната да пристъпи към лов на вещици в разузнаването. Разбирам те, но защо съм ви аз в такъв случай? Не съм най-добрият кон в надбягването.

— Защото не си в положение да се пазариш, защото си добро ченге — най-доброто, което познавам, и се дразня, че те оставят да опереш пешкира, и защото няма много други достойни за доверие хора в контраразузнаването.

Агентът на външна сигурност е прав. Роси не е в положение да се пазари. И така, майорът се впуска в дълги обяснения по случая „Жудекс“ — от убийството на Делоне до днес. Споменава съвсем бегло следите, на които е попаднал, и най-вече премълчава пълната си увереност, че Жудекс най-малкото има достъп до върховете на ГДВС. Докато тече разказът, Марусем започва да хвърля нервни погледи насам-натам, щом някой посетител влезе в залата. Роси си казва, че началниците му сигурно не знаят за тази сделка, след като толкова се страхува някой да не разбере за срещата. Вероятно неговият човек играе самостоятелно, подготвя се за превратностите на преустройството. Марусем обича дискретността, заговорите, интригите, английските костюми, спокойното хапване на обед, както и по-млади мъже. Роси завършва с обстоятелствата около откриването на куфарчето с името на Ал-Малики и с две думи споменава за смъртта на Маркиони и възможното си изпадане в немилост, слуховете, за което вече са стигнали до разузнаването. Марусем с недоумение сбърчва лице, когато майорът привършва историята си.

— Ама какво си е наумил този Жудекс? Искане само неизпълними неща, от които не би спечелил нищо... Да не е някой анархист, който цели просто да създаде хаос? — пита петдесетгодишният мъж с въпросително извити вежди.

— Вероятно донякъде е така. Но се стреми не толкова към публичност, колкото към максимално компрометиране на контраразузнаването. Дори започвам да мисля, че разчиства лични сметки със системата — въздъхва Роси и свива рамене.

Един испански турист усилено щрака с фотоапарата си „Канон“ статуите пред тях. Разузнавачът инстинктивно навежда глава и закрива лицето си с ръце, за да не го разпознаят случайно на някоя снимка. След като неканеният гост си тръгва, той изправя глава и на свой ред разказва надълго и нашироко за случая „Ал-Малики“.

— Няма да ти предавам биографията му, сигурно вече си я прочел в архивите на бившите служби. Знаеш, че Хюсеин ал-Малики беше голям приятел на Франция и ѝ е правил многобройни услуги.

— Както и че е бил военнопредатчик, отговорен за геноциди — смекчава патоса му Роси.

— Да, просто правеше като другите. Не беше по-лош от останалите, но поне ни беше полезен и предан. Затова, когато се заговори за американска намеса, а Ширак и Вилпен работеха против Буш, той ни беше от голяма полза. Президентът искаше на всяка цена да натрие носа на янките, които не се съобразяваха достатъчно с нас по този въпрос, а Ал-Малики беше най-надеждната ни връзка в Багдад. Загубихме битката в ООН и Ал-Малики ни помоли да му помогнем да избяга от Ирак. Дълго се колебахме, американците нямаше да ни простят, трябваше да действваме много предпазливо. Но когато техните войски навлязоха в Ирак, помогнахме на Ал-Малики да избяга.

— В замяна на какво? — пита Роси, който трудно може да повярва в лоялността към бивш „почтен партньор“.

— Десет милиона евро, които трябваше да си поделят разните политически формации в тогавашното управляващо мнозинство, а също и пълни сведения, придружени с образци, за химическите оръжия, които е разработвал за Саддам. Колкото да убедим началниците и да подготвим защитни мерки и евентуални противоотрови срещу оръжията на баасисткия режим. Ако американците се окажеха подложени на подобна атака, щяхме да

изиграем ролята на благородни рицари и да си възвърнем помръкналия блясък — нещо, от което отчаяно се нуждаехме.

— И къде е отседнал нашият голям приятел за тази цена? — иронично пита майорът, след като си взема още един карамелен бонбон.

— Никъде, и точно това е проблемът. Прехвърлихме нелегално Ал-Малики във Венеция със сирийски кораб. При пристигането си той се свърза с нас и двама агенти тръгнаха от Париж да го поемат. Беше предвидено да му осигурим фалшиви документи, достоверна история и да го настаним в Бургундия, където да доизживее мирно дните си. Но така и не го открихме. Хотелската му стая в „Бауер“ беше празна. Нямаше и помен от парите, документите, оръжията, от самия Ал-Малики. Нашите служби се оказаха с празни ръце и претърпяха смешен провал. Спестявам ти подробностите, водихме дълго разследване, за да го пипнем — напразно. Затова делото е секретно по ред причини. Не държим американците да разберат, че сме възнамерявали да го измъкнем под носа им, подобна сделка със субект, издирван за престъпления срещу човечеството, ще накърни имиджа на Франция, ефикасността на разузнаването пак ще бъде подложена на остри критики, а това в дългосрочен план ще навреди на бюджета му. Да не говорим, че както сигурно се досещаш, политиците не държат финансовите им машинационки да бъдат разкрити...

— Здравата сте се накиснали — подсвирква Роси, който не е очаквал да се натъкне на подобна заплетена история. — И нямате никаква представа какво е станало с него?

— Никаква, оттогава никой не го е виждал. Знаем, че американците бяха попаднали на някакви следи, които ги отведоха до задънена улица, но при нас — нищичко. Докато не се появи това куфарче. Знаем, че вашите служби го изследват. Ако наистина принадлежи на Ал-Малики, новината ще хвърли истинска бомба... Трябва да откриете кой го е оставил там.

— Химическите оръжия, използвани от Жудекс, много приличат на тези, които Ал-Малики би трябвало да е донесъл, следователно има голяма вероятност куфарчето да е автентично. Редно е шефовете ви да съобщят сведенията на моите. Останах с впечатлението, че не придават достатъчно значение на тази страна от разследването.

— Това е само впечатление, Пол. Въпросният случай ги засяга много дълбоко и те са отлично запознати с него. Искаш ли да ти кажа имената на служителите, ръководили операция „Ал-Малики“?

— Как смяташ? Все едно да попиташ слепец дали иска да прогледне.

Вместо отговор Марусем отново подава на майора пликчето с бонбони. Поразтърсва го и му се усмихва иронично.

— Вземи си още едно карамелче и този път бръкни по-дълбоко, на дъното.

Роси завира ръката си в плика. Започва да рови и между бонбоните на самото дъно напипва свита на руло хартийка. Улавя я с два пръста и я изважда. Нервно я разгръща и прочита имената на отговорниците за бягството на иракчанина. Десет имена, сред които най-вече три привличат вниманието му:

Анж Бониперти
Пиер Лъотерие
Карл Странски

Смаяният Роси примигва няколко пъти, мъчейки се да проумее смисъла и последствията, произтичащи от информацията, разкрила се пред очите му. Разузнаването е оставило случая на контраразузнаването. Логично е, защото Ал-Малики е щял да бъде приет на територията на страната. Тези мъже са били — а някои от тях и все още са — цветът на службите. Никак не е чудно, че са свързани с конкретната мисия. Майорът не схваща добре смисъла на посланието, отправено от Жудекс. Слабо вероятно е да иска да ги опетни с надеждата, че случаят ще добие гласност и че ще трябва да поемат отговорност за провала. Вместо да проясни ума му, този разговор още повече обърква мислите на майора. Но пък ясно разбира, че Марусем го е изиграл. Щом началниците на Роси знаят всичко за Ал-Малики, издаването на подробностите около случая „Жудекс“ е било неоправдано. Нямало е достоверни мотиви Бониперти и Лъотерие да споделят информация с разузнаването. Помощник-директорът на политическото разузнаване блъфтира, като залага на липсата на вътрешна комуникация в ГДВС, и спечели. Седящият до Роси Марусем

се изправя и мълчаливо приглажда панталона си. Разузнавачът му махва за сбогом и му пожелава късмет с крива усмивка. Майорът не му се сърди — Марусем се възползва от слабостта им и си изигра картите както трябва. Отвърща на усмивката му и Марусем тръгва към изхода.

Роси го изпраща с поглед и умислено потърква бузите си. Още не може да разбере дали новата информация засилва подозренията му по отношение на Странски. Фактът, че за втори път в хода на разследването се натъква на името му, не може да бъде просто съвпадение, но какъв интерес има старата слава сама да се уличи с това куфарче? Майорът въздъхва. Пред него Кронос върви и разкъсва детето си.

[1] Джон лъо Каре (р. 1931 г.) — английски писател, автор на шпионски романи. Най-известната му книга е „Дама, поп, асо, шпионин“ (1974), екранизирана през 2011 г. с участието на знаменити актьори като Гари Олдман, Колми Фърт, Бенедикт Къмбърбач, Том Харди, Джон Хърт. Филмът получава три номинации за „Оскар“. — Бел.ред. ↑

Бясна.

Откакто дойде в съзнание, вързана за радиатора в хола, Люси премина през множество състояния. Страх, умора, отвращение, срам, вина, тъга, съжаление, но това, което преобладава в момента, когато ченгетата за малко са я оставили сама, прилича на яростен гняв — мрачна решимост за разплата с мръсниците, които се държат с нея по този начин и поругават личното ѝ пространство. Превърнала е живота си в манифест против мъжкото потисничество, няма да се примири някакъв надут и тъп мъжкар да я оскърбява, унижава и третира като малко дете. Няма да му каже нищичко за Жудекс както от преданост към своите решения и партньори, така и в проява на бунт срещу методите му, в знак на непокорство. Сега ѝ остава да намери някакъв изход.

Вече се чувства по-добре, въпреки че прекара безсънна нощ и изтърпя стържещите звуци на някакъв телевизионен канал за клубна музика, който непрекъснато я заливаше с отвратителни евроденс парчета. Вече не ѝ се гади, главата не я боли. Гладна е, жадна е, краката и ръцете ѝ са изтръпнали, но поне не усеща въздействието на етера. Тегли белезниците с все сила, отсъствието на тъмничарите ѝ вдъхва надежда за освобождение и бързо бягство, но тежкия чугунен радиатор устоява на усилията ѝ, без дори да потрепери. Само я заболяват ръцете и си ожулва китките. Сменя тактиката и решава да протегне крака, за да събори холната масичка, на която ченгетата са си оставили телефоните, след като са извадили сим картите. Ако успее да я бутне, с малко късмет ще придърпа един телефон и една карта, за да се обади за помощ.

Сигурно разполага с броени минути, младото ченге, което напомня на рус Хари Потър, може да се върне всеки момент. Колегата му — онзи с грубиянските обноски — му се обади по домофона преди пет минути. Люси не знае какво са намислили, но трябва на всяка цена да се възползва от първото отслабване на надзора им. Протяга ръце зад

гърба си и ги вдига колкото се може по-високо, до лопатките. Изопнатите сухожилия и мускули я болят, тя изкривява лице, но издържа. Плъзга се по дупе, усеща как капсите на дънките ѝ стържат по паркета, докато се приплъзва напред. Тежестта на тялото ѝ, заело поза, която напомня на разтеглена буква М, се прехвърля все повече върху опънатите ѝ назад ръце, болката става непоносима, но Люси се протяга още няколко сантиметра и ходилата ѝ почти докосват краката на масата. Трябва да се изопне още малко. Поема си дъх, режещата болка ѝ подсказва, че ако упорства, рискува да си изкълчи рамото. Няма избор. Многогодишните тренировки по таекуондо са я научили да издържа на физическо напрежение и са я направили по-гъвкава. С един последен напън дясното ѝ стъпало се промушва зад крака на масата. Боли я. Мускулите на ръцете ѝ, вдигнати зад гърба ѝ под неестествен ъгъл, всеки момент ще се разкъсат, раменете ѝ горят. Както се е изпънала до краен предел, няма сила да мръдне стъпалото си. Усеща се раздърпана като счупена кукла. С мъка удържа позата си, цялото ѝ тяло умолява да вземе нормална стойка. Очите ѝ се насълзават. Толкова я боли, че стенанията ѝ заглушават шума на отварящата се врата и тя извиква от изненада, когато нечий глас я заговаря:

— Явно си по-добре. Разбирам, че ти се иска да се пораздвижиш, но така нищо няма да постигнеш — присмива ѝ се младото ченге.

— Я се еби, тъп Хари Потър такъв! — изсъсква тя, неспособна да удържи гнева си.

— Гъвкава, красива, но неучтива... Никой не е съвършен.

Ченгето ѝ помага да застане нормално, мъмрейки я с бащински тон, който щеше да звучи непоносимо, ако доброжелателното му поведение не беше напълно искрено. Люси не се противи, обляга се на радиатора и се възползва от близостта му, за да се опита да го вразуми.

— Това, което вършите, си е чисто отвличане. Знаеш ли, че ще си имаш неприятности? Дори ченгетата нямат право да вършат подобни неща.

— Не се тревожи, какво ли не ни е минало през главите... Ще ти донеса вода, мирувай.

Една разхлаждаща чаша би се отразила чудесно на пресъхналото гърло на Люси, но той се бави. Младият полицаи има нов телефон, който зазвънява, докато притежателят му върви към кухнята. Младата

жена наостря слух и не пропуска нито дума от разговора, който лейтенантът води, макар и да не чува отговорите на неговия събеседник.

— Благодаря, че ми се обади, Жереми. Искях да разбера дали си имал време да погледнеш лаптопа, който ти оставихме.

...

— Знам, по принцип вече не водим ние разследването, но не ми казвай, че и теб не те гложди любопитството...

...

— Ясно, нищо особено интересно. Продължавай с търсенето.

Лесно е да възстанови останалото. Люси ликува, че се вслуша в съветите на Юго и винаги използваше „Тор“ и криптираната поща, за да прикрие комуникацията им относно партито на Делоне. Ченгетата да си търсят колкото искат, на този компютър няма да намерят за Жудекс нищо, освен старите търсения в „Гугъл“, за които се проклина, че е забравила. Младото ченге, което все още говори по телефона, се доближава до нея с чаша вода в ръка.

— Успя ли да влезеш в пощата на сайта ѝ? А, така бива! Сред перверзните ѝ клиенти има ли нещо подозрително?

Люси прехапва устни. Сега си спомня последното съобщение на Юго, което е забравила да изтрие незабавно. Онзи грубиян беше прав, наистина не спазва стриктно правилата за прикриване на следите в интернет.

— Как го каза? *Jshadow* ли? А, да, наистина може да се окаже интересна следа — сянката на *J*, тоест — на Жудекс... Изпрати му съобщение, като се представиш за Люси, виж как пише и се опитай да го изимитираш. Помоли го за среща. Ако приеме... мисля, че знам кой е... Юго Кастелен, нали така? — подхвърля той, втренчен в Люси, която неволно се сепва, щом чува името на своя съучастник.

Реагира неволно и се страхува, че се е издала. Проклина се за несъобразителността си. На ченгетата не им липсва нюх. Утешава се с мисълта, че Юго няма да клъвне на въдицата. Разбрали са се да не се виждат повече, докато нещата не се успокоят, и той няма да се подлъже от тази молба. Ченгето се сбoguва с колегата си, затваря и се навежда към нея. Поднася чашата към устните ѝ и ѝ дава да пие.

— Бъди разумна, Люси. Ще открием приятелите ти до няколко часа. Ще пипнем Кастелен, скоро ще хванем и Жудекс. Всички се мислят за много хитри, но накрая винаги ги залавяме. Уверявам те. Имаш само няколко часа на разположение, за да избереш на чия страна си. Ако ни помогнеш, ще се споразумеем. Никой, освен нас не знае за участието ти в убийството на Делоне. Но трябва да вземеш решение сега, ако не — ще провалиш живота си. Разбираш ли?

— Не, не разбирам за какво говориш — изсъсква пренебрежително Люси.

— Имаш ли малко ум в главата, Люси? — въздъхва Малик. — Не си екстремистка, не ти пука за политиката. Тук не открихме и помен от анархистка литература. Известно ни е само, че се бориш за каузата на жените. Тези типове не са твои съратници, използвали са слабостите ти, за да те манипулират и да те подтикнат да извършиш огромна глупост. Нищо не им дължиш! Напротив, би трябвало да им се сърдиш, защото въпреки тяхната помощ не си успяла да откриеш приятелката си. Вземи се в ръце, Люси, още не е късно, само че си на път да изтървеш последната си възможност.

Не последва отговор. Люси се затваря в мълчание. Младото ченге не може да я разбере, разговорът няма да доведе до нищо. Вече не може да се довери на ченгетата, на системата, на онези, които ги контролират. Дълго и мъчително са злоупотребявали с нея. Животът ѝ се гради на отхвърлянето на тези институции и на техните ръководители — изборът ѝ не е политически, а житейски, личен и съкровен. Няма как да я разбере някакъв си скаут, закърмен с републиканско мляко. Двамата обитават различни светове. На младото ченге му омръзва да чака отговор. Изправя се и изважда връзка ключове от джоба си.

— Ще те отвържа, за да си вземеш един душ и да се измиеш, после ще хапнеш. Вониш на повръщано и сигурно умираш от глад. Махнах всички остри предмети от банята. Не си губи времето да търсиш. Знаем, че владееш таекуондо, затова ще взема електрошоковия тейзър. Не си и помисляй да предприемеш нещо или пак ще изпаднеш за дълго в несвяст. Ясно ли е?

Люси кима. Младото ченге хваща тейзъра с дясната ръка и го допира до брадичката ѝ. Със свободната си ръка сваля белезниците. Люси се изправя, поразкършва се, за да си раздвижи ръцете, но е

принудена да се облегне за малко на стената, защото ѝ се вие свят. Опасенията на ченгето не се оправдават, не е в състояние да извършва резки движения. Преди да е стигнала с неуверена крачка до банята, нейният тъмничар ѝ дава последни разпореждания:

— Ще чакам пред вратата. Свалих ключа, но няма да те притеснявам. Имаш десет минути да се измиеш. Не се опитвай да хитруваш, и без това си натрупала достатъчно провинения.

В розовия пашкул на банята Люси търси средство, което да ѝ помогне да избяга. Пуска водата, за да заглуши шума, после започва да тършува из помещението за някакъв предмет, който би могъл да ѝ бъде от полза. Търсенето се оказва напразно, мястото е било огледано и всички възможни лакове за коса, ножици, флакони или отровни субстанции са премахнати. Тя изсумтява ядно и се съблича. Ризата и дънките ѝ вонят на повръщано и на етер, наложително е да се измие. Пъхва се под душа, без да си дава зор да навакса времето, което е загубила в тършуване из банята. Масажира болящите я рамене под горещата струя по-дълго, отколкото ченгето ѝ е разрешило, но тялото ѝ има потребност от тази пауза, а и миризмата на етер изчезва от косата ѝ едва след третото сапунисване. Чува чукане по вратата, когато започва да се бърше. Въпреки това не бърза. Нека се ядоса, все ѝ е едно; те имат нужда от нея, а не обратното.

Ризата ѝ още мирише на етер, не ѝ се иска пак да я облича. Оглежда се в огледалото и намира, че изглежда добре въпреки безсънната нощ. В този момент ченгето започва да барабани по вратата. Съчетанието от тези три събития я подсеца за нещо. Макар и ченге, Хари Потър си остава мъж. Знае как да се възползва от тестостерона им, а и обстоятелствата са подходящи. Застанала пред огледалото, тя се разресва с крайчетата на пръстите, за да бухне малко мократа ѝ грива. Намазва лекичко устните си с блясък, за да залъцят, и си капва малко „Опиум“ между гърдите. Ченгето зад вратата започва да нервничи. Люси се усмихва на отражението си. Изпъчва гърди — спукана му е работата.

Тъкмо когато лейтенантът заплашва, че ще отвори вратата, Люси рязко я бутва и застава гола пред полица, който зейва от изумление и застива с вдигната ръка наред прекъснатия жест. Люси прокарва ръка

по тила си и промълвява с престорена наивност, изпъчила гърди с нарочна чупка на разголението си кръст.

— Нямам чисти дрехи, тези вонят на етер.

— Така ли? Ъъъ, чакай малко, аз ще...

Смутен от гледката на безсрамно разголението тяло, лейтенантът се врътва кръгом и тръгва към стаята, ръката, в която държи тейзъра, виси отпусната до бедрото му. Допуснал е грешката, на която е разчитала Люси — помислил е, че понеже е гола, е станала безопасна. Не му оставя време да я поправи, светкавично протяга ръце и преди да е успял да реагира, сграбчва тейзъра. Не се опитва да го изтръгне от ръцете му, а го притиска до корема му и натиска бутона. Ченгето смаяно я поглежда за миг, после се чува прашенето на уреда и Хари Потър се строполява в коридора, разтърсван от конвулсии. „Чао, ченге“, прошепва Люси, която взема тейзъра, претърсва джобовете на лейтенанта и прибира ключовете си от мотора и апартамента — включително и този от банята, където завлича изпадналия в несвяст лейтенант. Той се държа добре с нея. Признателна е, затова му пъха една възглавничка под главата и лекичко го целува по устните.

— Сладък си, но си малко наивен, миличък Хари Потър.

Люси го заключва, облича се, намира раницата, с която се канеше да избяга, грабва една ябълка и едно десертно блокче с мюсли, след което напуска оскверненото си светилище. На двора я чака нейното кавазаки, върнато на мястото му от ченгетата, готово да я понесе, за да продължи прекъснатото от нападението издирване. Роксана може да разчита само на нея. Люси няма да я разочарова.

Въпреки че в централата на ГДВС кипи трескава дейност, майорът старателно отбягва да среща чуждите погледи, да разменя поздравии. Сигурно вече се е разчуло за провала и за изпадането му в немилост, поне сред ръководните кадри. Такива слухове винаги се разнасят, защото неговите побратими изпитват неутолим глад за подобни сплетни. Не иска да вижда в очите на колегите си състраданието или надменността, които доказват, че са в течение на нещата. Няколко унижителни момента и ще се вбеси, ще загуби самообладание, а обстоятелствата изискват пълен самоконтрол. Паркирал е новата си спортна кола на няколко преки от централата, на една търговска улица в Льовалоа, за да не я засекат камерите на ГДВС. Няма намерение да им улеснява задачата, ако през идните дни се наложи да се превърне в беглец, за да не спира разследването си, особено пък по искане на някакъв технократ от отдела за вътрешни разследвания.

Що се отнася до единствения човек, когото би искал да срещне по коридорите, то и без това няма да го види. Става дума за Бониперти. Преди малко е разбрал от секретарката му, че директорът е на съвещание с Отряда за координиране на борбата с тероризма (ОКБТ), тъй като в дневния ред ще се обсъжда и случаят „Жудекс“. Майорът би искал да поговори с него за Ал-Малики и да научи някои подробности за случая, които биха обяснили как куфарчето се е озовало в ръцете на Жудекс. Ядосан, той се кани да влезе в кабинета си, когато го пресреща Льотерие и го моли да го последва. Роси сяда и установява, че началникът на отдела изглежда все по-зле. Кожата му е станала сивкава и толкова е изтъняла, че през нея прозират вените на челото му. Косата му е побеляла и твърде оредяла, за да прикрива покрития с петна череп. Текущият случай изтощава началник-отдела, последните месеци преди пенсия му изпитват силите и майорът се опасява, че няма да може да се възползва от нея задълго. В течение на годините между тях двамата винаги е имало дразги, но през последните месеци в

отношенията им е настъпило затишие. Ето защо Роси искрено съжaliaва, че Лъотерие гасне пред очите му. Тънките и бледи като на смъртник устни на началник-отдела потръпват в мимолетна обезсърчена усмивка, когато заговаря:

— Исках да ви кажа, Роси, че доверието ми към вас си остава ненакърнено. Искрено съжaliaвам, че се оказахте в това плачевно положение. Всички знаем, че не сте виновен.

— Но ще трябва да подхвърлите изкупителна жертва на министъра и на пресата. Знам — отвръща майорът, свивайки примирено рамене.

— Ако ви кажа, че бих предпочел аз да опера пешкира, ще ми повярвате ли? Но никой няма да се съгласи, прекалено висок пост заемам. Ако излезем виновни аз или Бониперти, това означава да се компрометира цялата система, а точно сега, когато министерството крои планове за реорганизация, не можем да си позволим подобно нещо.

— Не ме е страх от ченгетата от отдела за вътрешни разследвания. Не искам обаче да зарежа случая.

— С него ще се земе Лувион. Той е амбициозен, но ефикасен — успокоява го Лъотерие.

— Дори не ме потърси! — избухва Роси, макар и да знае, че крайно неохотно би склонил да сподели сведенията, с които разполага.

— Получи докладите. Не забравяйте, че и той се занимава със случая от самото начало и най-вече, че официално такъв случай все още не съществува. До днес няма никаква юридическа връзка между кончините на Делоне, Лъо Морван и Маркиони. В близките часове и това ще стане, но засега прокуратурата още не се е задействала. Разбира се, Лувион ще поеме разследването, вече е решено, но още не е станало. Всички предприети мерки — подслушването, телефонните разпечатки... Много добре знаете, че мерките бяха незаконни и не може да фигурират в документацията, следователно няма как да ги съобщите на криминалната полиция.

— Да, бесен съм просто защото съм сигурен, че съм близо до целта... Знаехте ли за изчезването на Ал-Малики във Венеция? — опитва си късмета майорът, тъй като няма възможност да говори направо с Бониперти.

— Да, добре съм запознат със случая. За доброто на всички ни няма пак да го изваждаме на бял свят, дори и това да е целта на Жудекс... Особено ако това е целта на Жудекс! Как узнахте?

— Имам приятели в разузнаването, които ме осведомиха, не мога да ви кажа нищо повече, дал съм дума. А Жудекс откъде е в течение? Нали случаят е държавна тайна? Аз не бях и чувал за него.

— Светът не се върти около вас, Роси. Много хора са запознати с тази стара история, но всички те са дискретни и знаят, че не трябва да се шуми около нея.

Льотерие леко повишава тон, почти неволно. Прави обезсърчена гримаса и продължава по-меко:

— Бях включен в екипа, изпратен във Венеция, за да се опита да го докара тук. Отлично съм запознат с провала, Бониперти — също. Нищо полезно няма да измъкнете от него, вярвайте ми. Жудекс се забавлява да разравя стари работи, за да сее раздори. Очевидно е, че разполага с източници, но в никакъв случай не трябва да му играем по свирката. Ще изясним всичко, когато го заловим. Надявам се да е скоро.

— Биологичните оръжия, които използва, лабораторията, която открихме... това не са стари работи. Рискът е съвсем реален.

— Днес ОКБТ се събира, за да се занимае с проблема. Естествено, че заплахата е реална! — троснато отвърща дивизионният началник, като извърта очи към тавана. — Макар че досега имаме само убийства, а не атентати. Вече е задействана готовност за терористична заплаха и няма да бъде отменена, докато не сложим край на действията на този луд. Обаче няма да обявяваме най-висока степен на готовност, докато под заплаха не бъде поставено населението. Няма да се поддаваме на паника заради действията на един убиец.

Обявяването на най-висока степен на готовност би вдигнало под тревога медиите и би разбунило общественото мнение. Майорът не настоява, осмисля информацията, а през това време секретарката на Льотерие внася табла с димящи чаши с еспресо. Льотерие е бил включен в оперативната група под командването на Странски и Бониперти... Началник-отделът е прав, много агенти знаят старата история, а подбудите на Жудекс ще се изяснят, когато го разкрият. Роси отпива глътка кафе и подхваща последната тема, която го интересува.

— Какво знаете за Александър Дантребер?

— Колкото образцов, толкова и безпардонен гражданин — иронично отвръща Лъотерие. — За какво ви е Дантребер? Не мислите ли, че вече си има достатъчно грижи с потъналите си кораби?

— Да речем, че така ми подсказва моята интуиция, но смятам, че накрая името му ще изскочи и в нашия случай.

— Да речем, че така ми подсказва моето благоприличие, но няма да разпространявам слухове за един от най-видните ни индустриалци и за едно семейство, което играе достойна роля в обществения живот на страната — отвръща Лъотерие с крива усмивка, докато отваря чекмеджето на бюрото си.

Началникът навежда мумифицираната си глава, тършува няколко секунди и изважда една папка. Остава я на бюрото и я побутва към майора с крайчеца на пръстите си.

— С това нашият разговор приключва. Останете да си допиеете кафето, аз отивам до тоалетната.

Папката съдържа няколко „анонимки“ относно Александър Дантребер. След като Лъотерие излиза от кабинета и го оставя насаме с документите. Роси ги разлиства с отвращение, поразен, че началник-отделът му е дал да ги прочете. Времената много са се променили и ако продължава така, накрая Лъотерие ще му липсва. Майорът преглежда страниците за нормандския милиардер, потресен от наученото. Слуховете за изцепките на стареца са само няколко бегло загатнати щрихи в сравнение с пълната картина на действителните му безчинства. Групата „Дантребер“ има стратегически активи в пресата и медиите, а и заради голямото ѝ икономическо влияние властта не може да я остави на самотек. Под незаконно подслушване са поставени адвокатите на Дантребер, семейството му и самият милиардер, изровени са стари случаи, свързани с кратката му политическа кариера, отново са снети показания от свидетели. Всичко е неофициално, нищо не може да се огласява и да послужи при съдебен процес, но сведенията обрисуват такъв портрет на Александър Дантребер, че кръвта на майора се смразява.

Лъотерие се връща с още по-изнурен вид и без да обелят дума за папката, те се сбoguват сухо, но с повече взаимно уважение от обичайното. Майорът вече няма време да се отбие в собствения си

кабинет, Малик го чака на улица „Малт“. Бързо се отправя към колата си, за да отиде при него. В посока към центъра на Париж движението не е особено натоварено, като се има предвид, че е късен следобед. Новинарските радиоемисии продължават да леят неспирни хвалебствия за Маркиони — продажните политици винаги са се радвали на симпатиите на широката публика. Все така си остава в сила старата американска приказка: „По-добре познат дявол, отколкото непознат“. Всеизвестният далавераджия вече няма какво да крие. „Де да беше вярно“ — изръмжава Роси, прехвърляйки на музикална станция.

Апартаментът на Люси Мерпаз е празен. Роси побутва отворената врата и напразно вика лейтенанта. Младата жена я няма в хола, белезниците лежат на земята под радиатора. Майорът прекосява антрето и тръгва по коридора към двете спални и банята. В стаите няма никой. Роси пак повиква помощника си, но не получава никакъв отговор. Сяда на леглото и замислено се поглажда по темето. Изважда новия си телефон и проверява пропуснатите обаждания, ала лейтенантът не го е търсил. Излиза от стаята и за да му е чиста съвестта, отваря вратата на банята, чиято ключалка е разбита. На розовото килимче са нахвърляни женско бельо, риза и дънки. Покритите с пара огледала свидетелстват, че душът наскоро е бил пускан. Пиленцата обаче са отлетели. Майорът е обзет от тревога, слага ръка на глока си и се връща в хола. Тъкмо когато открива, че сакът на Люси липсва, вратата на жилището се отваря и неговият помощник се появява със сандвич в ръка и пълна уста.

— Мамка му, Малик! Изкара ми акъла.

— Извинявай, Пол, умирах от глад, а в хладилника нищо не е останало. Люси тръгна преди десет минути. С такава скорост се движи, че е по-добре да не се помайваме...

— Нямах такова намерение. Вече щяхме да сме на път, ако не беше отишъл да плюскаш.

Двамата агенти се спускат тичешком по стълбите и се качват в колата. Малик поставя джипиес навигатора на таблото, докато Роси

стремително потегля. Активираният уред им позволява да следят предавателя, поставен под решетката на „нинджата“ на Люси. Младата жена лети с бясна скорост по околоръстното и почти е стигнала до разклонението за магистрала А13. Роси сочи екрана с брадичка:

— Май отива в Нормандия. Последователна е. Добре ли мина „бягството“ й?

— Доста добре. Обаче от тейзъра страшно боли, дори и на минимална мощност — изкривява лице Малик.

— Или това, или щеше да забие коляно в чатала ти... Припадна ли, малкият?

— Е, не стигнах дотам, за което бях и донякъде възнаграден — въздъхва лейтенантът със замечтана усмивка.

Майорът не отговаря, шофирането поглъща цялото му внимание, носи се към околоръстното със същата шеметна скорост като Люси и не може да допусне да се разсейва, докато кара на зигзаг по булевардите. Ще изиграят последния си коз — залагат на опит за установяване на връзка между младата жена и нейните съучастници и ще се опитат да ги хванат на местопрестъплението. Официалното разследване ще им се изплъзне от ръцете, но им остава този донякъде отчаян опит.

Принудени са да се съобразяват с обстоятелствата. Преследват младата жена по магистралата, когато стигат до пункта за плащане на пътната такса, моторът вече прекосява Еврьо. Не са наваксали и един сантиметър от дялящото ги разстояние въпреки средната скорост от двеста километра в час, с която се движат по магистралата.

— Наистина кара като луда — изругава майорът, подавайки ръка от колата, за да плати.

— Да, опасна е... Намираш ли, че приличам на Хари Потър? — пита лейтенантът след кратко колебание.

Майорът извъръща глава, вглежда се в него изненадано, а после избухва в смях.

— Ох, мамка му, Малик, ти си безнадежден случай! Нямам представа как изглежда Хари Потър, но ми приличаш най-вече на младок, на когото хормоните не му дават мира — смъмря го Роси с укорителен, почти недружелюбен тон.

— Извинявай — пелтечи лейтенантът, — знам, че съм глупак и че сега не е моментът. Но откакто се разделих с жена ми преди една

година... Така де, явно съм станал лесна плячка за жените.

— Винаги си бил лесна плячка, Амори. В противен случай нямаше да се ожениш за оная люспеста змеица, на която направи три деца. Но за едно нещо си прав — сега не е моментът, а и да беше, тази тигрица жив ще те схруска. Ако ти се е приискало пак да се пробваш, избери си нещо по-просто.

Леко засрамен, лейтенантът пак се заглежда мълчаливо в шибаните от дъжда поля край шосето, по което току-що са свили. Роси смътно долавя, че го е засегнал, но не знае как да се извини за подигравките си. Откакто помощникът му се раздели с жена си, майорът не му е оказал и най-малката подкрепа. Не умее да протяга ръка за помощ, да изслушва — има чувството, че тези дребни човешки жестове го бавят или го отклоняват от целите му. Знае, че не е прав, че така се оказва недостоен за доверието и приятелството на Малик, но непрекъснато отлага момента, в който да прояви съчувствие и братска съпричастност. А все пак донякъде и той е виновен за проваления семеен живот на лейтенанта. Начинът му на работа, енергията, която влага в упражняването на професията си, увличат и помощника му, откъсвайки го от легитимни лични и семейни съображения. Подобно себераздаване измества всичко останало, дори го унищожават. За да оправи нещата в извън професионалния си живот, Малик можеше да поиска да го назначат другаде или просто да го преместят в различен отдел, но не го направи от преданост, приятелски чувства и дълг. Подобна жертвоготовност заслужава по-добро отношение. Роси се убеждава в това, докато съставя старателно изречение в този дух. Най-сетне подбира подходящите думи, прокашля се и се обръща надясно. Думите засядат в гърлото му — облегнат на стъклото, Малик спи, изтощен от безсънната нощ.

Воят на *Métal Urbain* отслабва, когато Люси сваля слушалките от ушите си. *Snuff Movie* е една от любимите ѝ песни на пионерите на френския пънк, но днес не успява да оцени язвителната ѝ ирония. Четирите цилиндъра на нейната „нинджа“ кротко пушат под тополите край кея в подножието на крепостните стени. Зад растителната преграда река Тук тече през Лизийо сред тишина, която се струва потискаща на парижанката Люси. Пред нея има няколко бара, пълни с порядъчно наквасени тийнейджъри, както подобава за навечерието на почивните дни. По-нататък на кея се намира дискотека, която е още затворена. Люси ще трябва да почака няколко часа, за да установи първоначален контакт с мишената си. Не ѝ се иска да влиза в някой бар — млада жена като нея без придружител рискува да хване окото на свалячи и пияници, но пък ако продължава да си стои сама, седнала на мотора, ще привлече вниманието — нещо, което определено не желае.

Една проядена от ръжда ямаха минава покрай кея, изпускаяки черен облак дим, който вонява на дизел. Миризмата тласка Люси към бар „1900-ият“ под изпитателните погледи на групичка тийнейджъри, които пушат пред входа. Тя сяда на масичка в дъното на бара, оставя каската, сваля якето и си поръчва кафе. Край нея младежта на Лизийо шумно купонясва. Внимава да не срещне нечий поглед — да не би да подтикне някой клиент да я заговори, и се заглежда в някаква идиотска телевизионна игра на екрана на стенния телевизор, закачен на няколко метра от нея. След няколко минути установява, че никой друг не гледа предлаганата програма. Става и превключва на новинарски канал. Едно пубертетче, което си е изцедило цялата туба с гел на косата, се изтъпанчва пред нея и ѝ предлага нещо за пийване. Зад него приятелчетата му се кикотят и им хвърлят коси погледи. Люси въздъхва и му отговаря: „Само през трупа ми“. Хлапакът се мъчи да измъдри някакъв отговор, но тя не му дава тази възможност и грубо го отмества с ръка. Репортажът по новините току-що я е заинтригувал с

минаващата по средата на екрана черна лента с надпис: „Маркиони — жертва на терористичен акт“?

Люси се доближава до телевизора, за да чуе коментарите на журналиста.

От вчера социалните мрежи са разбунени от слухове, че неизвестна досега активистка групировка е поела отговорността за смъртта на сенатор Маркиони. Този акт не спада към обичайните измислици, упорито разпространявани в Мрежата покрай сензационни събития като смъртта на сенатора, тъй като въпросният текст вероятно е бил качен няколко дни преди предполагаемото самоубийство на Жан-Шарл Маркиони. От уважение към близките на покойника решихме да не излъчваме постинга на групата, защото е оскърбителен за паметта му. Все пак изникват въпроси и официалната версия за самоубийството вече е поставена под съмнение от източници, запознати с разследването...

Без да обръща внимание на младежа, който непохватно настоява да ѝ прави компания, Люси отива на бара. Проправя си път и сядва до стар пияница с щръкнали уши и нос, по-грапав и неравен от повърхността на обратната страна на Луната. Поръчва си двойна водка, сервират ѝ чаша, пълна с нещо топло и блудкаво, което тя изпива на един дъх. Пияницата, облечен с кадифено сако, възхитено измърморва коментар за здравата глътка на „малката“. Люси му се усмихва, мислите ѝ летят далеч от този долнопробен бар, към Париж и водовъртежа, който може да я засмуче по-бързо, отколкото се е опасявала. Мъжът с пиянската лунна физиономия слага ръка на рамото ѝ и ѝ предлага да си разделят голямата му тумбеста чаша с червено вино. Люси умира от желание да му я плисне в лицето, но се сдържа, защото човекът, когото търси, току-що е влязъл в бара и поздравява на висок глас всички присъстващи. Младата жена с усилие овладява лошото си настроение и отвръща на поздрава с най-сърдечната усмивка, която може да извика.

Роси и Малик седят в аудито, паркирано на сто метра от мотора. Не смеят да отидат до бара и да надзърнат вътре. Изчакват да ги подмине младежка компания от окъснели купонджии и тръгват след нея по кейовете, за да не ги засече Люси. Групата, която наблюдават, се застоява на една пейка, прислонена под тополите, и вдига гълчава. Двамата полицаи забелязват странните действия на неколцина тийнейджъри, които сякаш си слагат капки в очите, шумно насърчавани от дружките си.

— Какви ги вършат? — пита Малик.

— Напиват се — въздъхва Роси.

— Не виждам пукната кутия бира!

— Капят си алкохол в очите — страшно пари, но прониква право в кръвта и те хваща почти веднага. Не ти струва нищо, не пълнееш и си мъртвопиян на празен стомах... Не е зле, стига да не изпаднеш в алкохолна кома и да не си съсипеш роговицата.

— Ама че гадост!

— Има и по-лошо. Другият моден способ, който поне не уврежда роговицата, е да си пъхнеш напоен с алкохол дамски тампон в ануса. Безотказен, но малко груб — спешните отделения са пълни с изпаднали в алкохолна кома пациенти с „тампакси“ в задниците.

— Накъде отива този свят — въздъхва лейтенантът. — И откъде знаеш всичко това?

— Бил съм млад и легионер, Малик.

Лейтенантът не смее да пита за повече подробности, страх го е какво повече може да научи за разпътната младост на майора. Групичката се раздвижва и накрая, с олюляване и смехове, все пак поема по улицата. Двамата агенти се възползват от сгодния случай и тръгват след тях. Когато трите момчета и двете момичета минават покрай „1900-ият“, кряскащи като сдърпали се за плячката хиени, Роси и Малик се промъкват след тях и поглеждат в бара. Люси седи на тезгяха с гръб към входа и разговаря с млада брюнетка с дълга невчесана коса, черен чорапогащник, минижуп на черни и бели квадратчета и рокерско яке с ресни. Малик снима непознатата и изпраща снимката на Бисание — да я идентифицира, ако може. Безразлични към наливащата се с алкохол младежка орда, двете жени дружно се смеят и явно се забавляват. Точно преди компанията да ги

повлече нататък и да ги изпуснат от поглед, двамата виждат как Люси улавя ръката на приятелката си и двете си разменят съзаклятнически поглед. Двете ченгета се отделят от тийнейджърите и свиват надясно в тясна уличка със старинни къщи. Заобикалят бара, за да стигнат до колата.

Връщат се в аудито и докато Роси слуша по радиото последните разкрития по случая, Малик включва с дистанционното гласовата поща на мобилния си телефон, който е останал в Париж. Затваря и мята апарата към таблото в яден изблик, предизвикан от чутото:

— Утре сутринта ме викат в отдела за вътрешни разследвания. По дяволите, точно сега ли трябваше!

— Случаят гръмва, Малик — вразумява го Роси и сочи с пръст радиото. — Нямахте да ти се размине. Трябваше да отидеш, не си вкарвай автогол.

— А ако ме задържат?

— Ще бъде само за двацет и четири часа и ще ти оставям съобщения на гласовата поща, за да те държа в течение. Не ти си занесъл отровното ядене на Маркиони. Ще отричаш всичко, нищо не знаеш, нямат никакви конкретни улики срещу теб. Вършил си си работата и си изпълнявал моите заповеди. Ще излезеш сух.

След кратко колебание лейтенантът се съгласява с Роси и извиква такси. Налага се да обещае петстотин евро, за да склони шофьора да го закара толкова далеч и толкова късно вечерта, но по това време вече няма влакове за Париж. Под рукналия проливен дъжд, който залива кейовете, двамата чакат таксито и следващите ходове на Люси в тревожно мълчание. Нормандският им поход все повече заприличва на последен отчаян бой на живот и смърт.

Белият космат задник се стяга и започва да подскача във все по-бърз ритъм. Роси въздъхва, мъчението явно най-после свършва. Пияната двойка, която, без да се плаши от студа, е дошла да се чифтосва под тополите на два метра от тъмното странично стъкло на колата, достига до апотеоза на претрупаното си съвкупление. Майорът се поколебава дали да отвори прозореца, когато мъжът се обляга на вратата на аудито и си разтваря дюкяна, за да може дребната, закръглена и наплескана с грим блондинка да му направи свирка. В крайна сметка пияните любовчии с олюляване стигат до пейката, където младата жена застава на колене с лице към облегалката, а партньорът ѝ запретва полата и разголя месестия ѝ задник. „По дяволите тая лунна светлина“, изсъсква Роси, мъчейки се да не обръща внимание на сцената. На няколко метра от този непристоен фарс, от дискотека „Дуплекс“ излизат още нощни птици, криво-ляво спазващи призивите за спокойствие и тишина, отправени от портиера на заведението.

След по-малко от два часа ще съмне. Майорът не е мигнал цяла нощ, вгълбен в мислите си в очакване на Люси. Не е научил нищо ново от кратките новинарски обзори, които се задоволяват да повтарят информацията от предния ден. Малик замина по-рано вечерта. Малко след това приятелката на Люси излезе от бара и се вмъкна в съседния клуб, който още не бе отворил, и поздрави персонала, все едно работи там. Роси изпрати есемес на Бисание с молба да проучи служителите на заведението. След като бистрото затвори, Люси изпуши една цигара пред входа на клуба и си бърбеше с охранителя, докато не стана време да отворят. На няколко пъти погледите им се срещнаха през тъмното предно стъкло и Роси неволно се уплаши, че ще го забележи. Накрая младата жена влезе в клуба, откъдето още не е излязла, а през това време Роси е принуден да търпи екзибиционистите в съседство.

Наближава определеният от закона час за затваряне на нощните заведения — последните клиенти излизат от клуба. Сред тях е и Люси,

която се закача с група рокери. Вдясно от майора двойката е приключила със скришните лудории и безмълвно си оправя дрехите. На улицата Люси поздравява мимолетните си познайници и се отправя към мотора си. Потегля, Роси припалва, тя тръгва бавно и спира пред входа на дискотеката. Изминават две минути, младата брюнетка от бистрото излиза на свой ред и се разцелува с охранителя. Носи каска под ръка и си я слага, преди да се качи зад Люси на мотора. Кавазакито потегля като стрела с яростно ръмжене, без да го е грижа за спящите обитатели на околността. За нула време моторът достига края на кейовете и изчезва на голямо кръгово кръстовище. Майорът включва джипиеса и устремно потегля след него под стреснатите погледи на двамата що-годе облекли се любовници, които осъзнават, че не са били сами.

На екрана на джипиеса моторът се движи по нанагорницето покрай Сен Дезир в посока към Каен. Излиза от предградията на Лизийо и прекосява равнината. Роси кара на предпазлива дистанция от един километър зад мотора. След като подминават няколко селца с китни къщурки и навлизат в обширни ниви, засадени с цвекло, майорът съзира задните светлини на мотора. След няколко километра мощната машина завива по междуселски път, който навлиза в кални поля. Роси трябва да изчака няколко минути, не може да рискува неговите мишени да забележат фаровете му. Криволичещият път, осеян с огромни дупки, забавя хода на кавазакито, то се скрива между дъбовите дъбрави и се спуска в гориста долчинка. На дъното ѝ моторът излиза от шосето и тръгва по изровен неасфалтиран път, който се провира между полянки с ябълкови дървета, заспали зимен сън. Светлинният сигнал застива неподвижно след поредния завой. Вероятно младите жени са стигнали мястото, към което са се запътили. Намират се на петстотин метра. Роси, който има нужда да се поразтъпче, скрива аудито в една млада горичка и се отправя към тях пеш.

Студеният вятър го прерязва. Майорът не е подходящо облечен за утринна разходка из полето. Официалните му обувки затъват в калта и той вдига яката на самото си, докато потръпва от студ. След завоя забелязва някаква постройка — осветена ферма. Чува и многогласен

яростен кучешки лай, който идва от двора пред постройката. Наоколо няма никакви други сгради и когато се приближава, Роси без изненада различава паркираното пред входната порта кавазаци. Имотът е ограден от стар каменен зид, доста порутен. Фермата се състои от двуетажна къща от червени тухли, селскостопанска постройка с дължина десет метра и бели кирпичени стени, кошара със срутен покрив, обрасла с храсталаци, и занемарена плевня, в която ръждясват най-различни земеделски сечива, както и две почти разфасовани стари американски коли. Дървеното заграждение с желязна мрежа в калния двор служи за кучкарник на превъзбудените ловджийски хрътки, които непрекъснато лаят.

Няма име на пощенската кутия, няма номер или име на улица — фермата вероятно е затънтена в някаква глуха местност, позната само на пощальона и на местните жители. Мястото е толкова злоещо, че всеки разумен човек би побягнал оттам, но Люси е влязла вътре и Роси няма друг избор, освен да последва младата жена. Нахлува в двора, като прескача порутения нисък зид и се долепва до тухлената стена на жилищната постройка. Прислонен на завет от вятъра и дъжда, на сушина, той оставя кучетата да лаят напосоки и се придвижва покрай стената до единствения осветен прозорец. През откренатите капаци различава долната част на легло. Прикляква и хвърля недискретен поглед през светещата пролука, за да види останалата част от стаята.

Небето над парижките покриви започва да изсветлява. Малик наблюдава настъпващото утро през прозорците в кабинета на майор Фишер. Безкрайно антипатичният следовател от отдела за вътрешни разследвания мимоходом се е извинил за часа на разпита, позовавайки се на изискването да информира Дирекцията на националната полиция преди първите утринни заседания относно случая в министерството. Фишер е обгърнал димяща чаша кафе с дългите си бледи пръсти. Нито той, нито навъсената му помощничка с издадена напред челюст са сметнали за необходимо да предложат кафе на Малик. Леденото посрещане само по себе си е показателно за насоката на разследването им. „Обстановката видимо се влошава“, мисли лейтенантът, докато го засипват с порой от въпроси — резки и груби. Малик отговаря, без да забравя истинската си цел: да се върне при Роси, преди да е влязъл в схватка и всичко окончателно да пропадне. Знае, че началникът му е способен да извърши някоя глупост, когато упорито не желае да се признае за победен, заслепен от гордостта и яростта да докаже за сетен път, че няма равен на себе си следовател, който да се мери с него по нюх и постоянство. Ако това състезание спре, майорът потъва в бездната на самоунищожението.

Под кръстосания огън на разпита, воден от Фишер и от неговата помощничка, чието име Малик не знае, лейтенантът преразказва обективно историята от самото ѝ начало. Не пропуска нито един факт чак до смъртта на Маркиони. Премълчава единствено техните подозрения, че Жудекс има съучастници в самото ръководство на ГДВС. Безсмислено е — ще го помислят за параноик, а и бездруго ако отделът за вътрешни разследвания си свърши добре работата, сам ще стигне до същите изводи. Както е и очаквал, разпитват го особено настойчиво за последната вечеря на Маркиони. Лейтенантът може съвсем искрено да ги увери, че няма никаква представа къде Роси е поръчал вечерята и че изобщо не е влизал в досег с ястията. Този интерес потвърждава догадките на Роси — Маркиони е бил отровен с

храната. Въпреки че въпросите ваят непрекъснато и след известен интервал от време постоянно се връщат на един или друг момент от разказа му, Малик не губи нишката, не си противоречи и не им дава нищо, за което да се хванат. С голямо задоволство установява, че палецът на помощничката все по-нервно щрака бутончето на химикалката, а Фишер непрестанно духа вече изстиналото кафе. Губят търпение. Фишер се изправя и застава до прозореца с гръб към лейтенанта, който отгатва, че майорът от отдела за вътрешни разследвания се мъчи да скрие раздразнението си.

— Разведохте се преди една година, нали така, Маликандър? — осведомява се майорът с престорено спокоен глас.

— Точно така, майор Фишер.

— Смятате ли, че вашата отдаденост на работата може да е причина за тази раздяла?

— Не, причините са по-дълбоки. Бракът не беше стъпил на здрава основа. Но това не е ваша работа — ядосва се лейтенантът, комуто никак не се нрави предприетият обрат на разпита.

— Всичко, което засяга издирването на предател в редиците на ГДВС, е наша работа. Не ни лъжете, разполагаме с копие от свидетелските показания на вашата съпруга и родителите ѝ от бракоразводното дело.

Когато Фишер произнася тези думи, помощничката му изважда от чекмеджето една дебела папка и я оставя на масата. Разтваря я и пред погледа на Малик се изнизва всяка минута от неговия бурен, противоречив, горчив и ожесточен развод.

— Обичате да ровите в мръсотията — гневно изсъсква той.

— Смятате, че вашият живот е бунище? — присмехулно отвръща помощничката с подигравателна усмивка, която замалко да накара лейтенантът да избухне.

— Хайде стига, Маликандър, ясно е, че работата ви е виновна за развода. Вероятно вече не сте обичали жена си, но във вашия род няма други раздели. Всички са ви обърнали гръб, сигурно сте страдали заради тяхното неодобрение?

Фишер се обръща и поглежда лейтенанта, като си придава състрадателно изражение. Въпреки цялата си решимост, мъката се надига в Малик като гадене. Вече се вижда с децата си съвсем набързо, братята му го презират, майка му се е отчаяла, кариерата му буксува

въпреки всички жертви, които прави заради нея. Иде му да завие от ярост. Но няма да достави това удоволствие на Фишер и се задоволява да свие рамене, преструвайки се на безразличен.

— Имал съм и по-приятни моменти, но поемам отговорността за решенията си.

— Хайде де, Маликандър, всеки на ваше място би изпитал гняв срещу онези, които са ви подтикнали към тези жертви. Сигурно мразите професията си, ГДВС, политиците, които трябва да браните... Били сте верен войник на поста си и сте загубили всичко. Несправедливостта може да подлуди и най-свестните.

— Накъде биете? Да не би намеквате, че може да съм съучастник на Жудекс? — избухва Малик.

— Просто се мъча да разбера какво би подтикнало двама офицери от ГДВС да станат изменници. Или сте съучастник на Роси, или той ви води за носа от години, но смятам, че сте прекалено умен, за да се оставите да ви баламосва толкова дълго.

— Стига, майоре, нямате никакви доказателства. Роси е отлично ченге, ще ви трябва много по-силен аргумент, за да го изкарате престъпник.

— Разполагам с мотив — допълва Фишер с меден глас и посочва разпилените по бюрото документи — и най-вече с очевиден факт. Никой друг, освен Роси не е могъл да отрови Маркиони. Никой, разбирате ли? Имам предостатъчно основания да ви изправя пред съдебен следовател още днес! — произнася отсечено майорът от отдела за вътрешни разследвания, докато мушка с показалец Малик по рамото в такт с думите си.

— Глупости на търкалета. Питайте Роси. Аз лично нямам представа какво е станало с яденето на Маркиони и няма как да ме свържете с него.

— Не съм казал, че яденето е отровено — ликува майорът от отдела за вътрешни разследвания.

— О, престанете да се правите на много хитър, съвсем очевидно е, че така е отровен! Десет пъти ме питахте за храната, не съм глупак.

Фишер млъква, отново сяда и разглежда листата пред себе си. Отделя една снимка на децата на лейтенанта и я побутва към него.

— Умен сте, Малик. Никой не го оспорва. Затова вземете правилното решение. Ако подкрепите Роси, с кариерата ви е свършено.

И да избегнете затвора, няма да се спасите от безработицата и падението. Което ще рече, че скоро няма да видите децата си. Другия месец предстои да се разгледа молбата ви за съвместно попечителство, помислете за това, преди да ми дадете отговор. Участието ви в тази история ще направи лошо впечатление на съдията по делото за родителски права. Няма как майор Роси да е невинен: той е отровил Маркиони, фактите го уличават категорично. Трябва ни само някой достатъчно смел, за да го заяви под клетва. Кажете ни къде е Роси и признайте, че сте го подозирали. Добре помислете на чия страна ще застанете. Можем да ви предложим реабилитиране пред семейството ви и добро повишение. Роси може само да ви повлече със себе си.

— Не знам къде е Роси — бърза да отговори Малик, който не желае да дава вид, че размишлява над предложението, скрито в думите на Фишер.

Събеседникът му не настоява. Фишер не приключва пазарлъка и се преструва, че не е чул забързания отговор на лейтенанта. Със самоуверен вид се обляга назад в креслото и безмълвно се заглежда в Малик. Лейтенантът е наясно, че е разумно да приеме, да им каже каквото искат, да натопи Роси. Случаят се нуждае от изкупителна жертва, изисква я медийният натиск и следователно — министерството. Роси може да изпълни тази роля, тя му пасва. Сега вече истината става второстепенна, важни са само интересите. Изниква възможност за пазарлък, Малик може да вдигне мизата, да поиска най-висока цена за предателството си, но не се решава. Като отправя своето предложение, Фишер подценява приятелските му чувства към Роси. Дългогодишното им съмишленичество не може да приключи ей така — с жалко бюрократично предателство.

— Не знам къде е Роси — повтаря Малик, като произнася бавно и членоразделно всяка сричка.

— Добре — въздъхва Фишер. — Ако си спомните, може би все още няма да бъде късно да ви спасим. Давам ви срок до довечера. След това ви хвърляме на лъвовете — заплашва той.

— Както разбирам, с това разговорът ни приключва — заключава лейтенантът и става от креслото.

— Така е, наистина приключва, но ще останете в този кабинет до довечера. И дума не може да става да ви позволим да се свържете с

Роси. Така ще имате достатъчно време да размислите над щедрото ни предложение.

— Нямаме право да ме държите тук!

— Не, но имам съгласието на прокуратурата да ви арестувам. Не искам да се стига дотам. Но ако предпочитате, веднага ще го направим... В противен случай ще стоите при нас до довечера и ще обмислите възможните решения.

Фишер и помощничката му стават едновременно, вземат телефона на Малик и излизат. На бюрото са оставили само снимката на децата, които гледат усмихнато към лейтенанта. „Ще излезеш сух от водата“, обеща му майорът. Малик стисва юмруци толкова силно, че кокалчетата му изпукват. Надява се, че Роси е бил прав.

Стволът на японската вишна се катери по гръбнака на Люси, корените ѝ опират в дупето ѝ, а цъфналите клони се разпростират по раменете ѝ. *Сакурата*, изпъстрена с розови, бели и черни цветове, изглежда почти като истинска, а мърдащите мускули на младата жена, която прибира косата си в небрежен кок, сякаш раздвижват снагата ѝ. Майорът е хипнотизиран от татуировката. Напразно се съсредоточава в опит да разчете надписа на ствола, който се гъне едновременно с вълнообразно извиващия се атлетичен гръб. Люси е изопната, възседнала е слабините на брюнетката от бара, а единственото ѝ облекло са памучните бикини, които се врязват в задника ѝ. Нейната партньорка, от която Роси вижда само краката, е легнала по гръб между бедрата на Люси и яростно се мята. Приклепналият до перваза на прозореца майор се чувства неловко в ролята на воайор, но не може да откъсне поглед от гърба на Люси.

Брюнетката под интересуващия майора обект се мята все по-силно. Рита с крака и се извива наляво-надясно с риск да събори партньорката си. Роси няма представа какво ѝ прави Люси, но очевидно има ефект. Конвулсиите на брюнетката се засилват — на Люси, която замалко не пада, тази съпротива явно не ѝ допада и дори сякаш я нервира. Тя замахва и зашлевява два шамара на брюнетката. Роси учудено разтваря очи — явно не става дума за сексуални игри, или ако са такива, то той не разбира в какво се изразяват. Вътре в стаята Люси се изправя и Роси вижда, че брюнетката е завързана за железната табла на леглото. Гола е, с разперени встрани ръце, а китките ѝ са ожулени от белезниците. Вика нещо, но дебелилото двойно стъкло пречи на майора да долови думите ѝ — още повече че хрътките на двора не спират да лаят. Люси свива рамене с презрителна гримаса, нахлузва една бяла тениска и излиза от стаята. Майорът се привежда, когато тя минава покрай него. Пита се дали няма да е по-добре да се намеси, преди младата жена да извърши нещо непоправимо пред очите му.

Дилемата става още по-тежка, когато Люси се връща с кухненски нож в ръка. С крайно ядосан вид тя скача на леглото и започва да крещи на brunetката, размахвайки острието под носа ѝ. Явно отговорите не я удовлетворяват, защото вбесената Люси започва яростно да забива ножа в дюшека около пленницата, която надава кански писъци. В стаята се разхвърчават късчета дунапрен, хасе и виолетова перушина. Сякаш обладана от бесове, Люси продължава да кълца постелката. Роси изругава през зъби, не бива да допуска ситуацията да се влоши допълнително. Улавя ръкохватката на глока си и се отправя към входа на фермата.

При отварянето вратата се остъргва в изкорубените плочки на пода. Неприятна миризма удря майора в носа — някаква смесица от нечистотия, стар тютюн и гнилоч, и за капак — остър дъх на химикали, от които очите му засмъдяват. Влиза в просторна кухня, в центъра, на която се мъдри правоъгълна маса с найлонова мушама на кръпки. Пътеката е задръстена с големи метални паници, пълни с накиснати във вода хлебни хрупки. Майорът ги заобикаля и се насочва към коридора към спалните. В дъното му има боядисана в жълто-кафяво метална врата, заключена с дебела верига с катинар, която привлича вниманието на Роси, но преди да разузнае, трябва да разбере причината за огласящите фермата женски писъци.

Виковете на brunetката, прекъсвани от хълцане и плач, секват в мига, когато Роси влиза в стаята с насочен пистолет. Люси, която отново е яхнала жертвата си, ѝ удря плесници с все сила. Спира да я бие и с обезсърчена гримаса поглежда нахлулия майор. С въздишка вдига ръце, разтворила длани и разперила пръсти на височината на раменете си — пародиен жест, че се предава. Жертвата на Люси зяпа Роси измежду бедрата ѝ, едновременна смаяна и облекчена. Гримът се е размазал по зачервените ѝ от плесниците бузи. Ножът е положен на нощната масичка, из цялата стая с изтърбушена постелка все още се носи перушина. Роси взема ножа, а Люси го заговаря:

— По дяволите! Ето ги и похитителите, действащи в рамките на закона! Ако полагахте толкова усилия да издирвате изчезнали хора, колкото да ме торможите, тази история отдавна щеше да е приключила.

— По-добре смени тона, Люси. Незаконно задържане, телесни повреди — удължаваш списъка с провиненията — отвърща майорът и ѝ дава знак да стане.

— Най-напред трябва да се установи дали изобщо има престъпление. Просто се забавлявахме, когато някакво ченге — воайор и грубиян — си позволи да нахълта без покана в частна собственост. Нали, скъпа? — пита Люси, докато милва по бузата брюнетката, която замалко не се задавя.

— Какво! Мамка му, страшно си нагла, мръсница такава! — вбесява се непознатата и пак започва да буйства.

— Ако предпочиташ, мога да разкажа на ченгетата, че ми предложи доза метамфетамин на кристали?

Люси сочи нощната масичка с брадичка. При споменаването на метамфетамина майорът се сепва. Разбира на какво му напомня неприятната химическа миризма, която е усетил на влизане във фермата. Интуицията му трескаво заработва, като ослепително избухващ заключителен фойерверк — толкова силна миризма не може да идва само от една обикновена доза, би заложил цяло състояние, че някъде зад жълто-кафявата врата се помещава нелегална лаборатория. Майорът отваря чекмеджето на нощната масичка. Открива лубрикант, презервативи, метална луличка и прозрачно бурканче, на чието дъно е останал слой кристалчета, подобни на натрошено стъкло. Лулата не е била използвана наскоро, миризмата идва от другаде, просмукала се е в стените и мебелите на фермата. Обитателите ѝ не съзнават, че се тровят — изпаренията от нелегалните лаборатории, в които се произвежда метамфетамин, са изключително токсични и взривоопасни.

На ярката светлина в стаята външността на приклещената между бедрата на Люси млада жена потвърждава подозренията на майора. Ребрата ѝ се броят, гърдите ѝ са съсухрени, бедрата — прекалено тънки, съсипана кожа, акне, пожълтели зъби... Отдалеч външният ѝ вид заблуждава — човек би ѝ дал трийсетина години, а плътният грим прикрива опустошенията, причинени от наркотика. Но отблизо, сега, когато фондътенът се е разтекъл. Роси си дава сметка, че младата жена още няма двацет години и че метамфетаминът я убива. Ръцете, вратът и раменете ѝ са обезобразени от множество засъхнали корички от рани — белези на обичайните халюцинации, предизвикани от дрогата, които карат потребителите да мислят, че са ги полазили пълчища мравки, и да стигат дотам, че си раздират кожата с нокти. Мазнините и мускулите на момичето са се стопили, изсмукани от

отровните вещества, които поглъща. Роси ѝ дава две години, преди да се превърне в жалка развалина или в идеална статистка за някой епизод на „Живите мъртви“. Засега изпосталялата наркоманка яростно буйства под Люси, която не помръдва.

— Люси, слез оттам, ще я задушиш — нарежда майорът. — А ти, наркоманката, кажи ми къде са ключовете от катинара за жълто-кафявата врата в дъното на коридора. По-бързо, защото и двете ми лазите по нервите!

— Ключовете не са у мен, родителите ми заключват вратата, когато излизат, а сега са в Лондон за цялата седмица. Ама какво искате от мен, мамка му?

„Родителите ми“ — тази дума отеква в ума на майора. Собствените родители на момичето му доставят метамфетамин и постепенно го убиват. Явно фермерите, които живеят тук, са образцово семейство. От тази мисъл думите засядат в гърлото му, вече не знае какво да отговори, задоволява се да хвърли на Люси панталона и якето ѝ и да ѝ даде знак да излезе с него от стаята. Във фермата сигурно се намират достатъчно инструменти, за да разбие вратата или да пререже катинара, а и държи Люси да му обясни какво търси в тая дупка. Докато младата жена се облича, той завива с чаршафа голото мършава тяло на брюнетката, пропускайки край ушите си нейните прекъсвани от викове и плач молби и заплахи, които варират от „Нямате право!“ до „Братята ми ще ви убият!“.

Във вонящата кухня, чиято мивка е пълна с мръсни чинии, а подът — осеян с отпадъци, няма нищо, с което да разбият катинара. На горния етаж намират само спални с мръсни чаршафи и мебели с кърпена тапицерия. За да открият клещи или железен лост. Роси подкарва Люси към изхода и двамата прекосяват двора под съпровода на кучешкия вой. На изгрев-слънце фермата се разкрива пред Роси в истинската си светлина: осеяна е с потрошени, ръждясали земеделски сечива, тук-там гният изсъхнали трупове на кокошки. Всичко се разпада, покривът на кошарата, в която влизат, се е срутил върху трактор със спукани гуми. На един пращен дърводелски тезгях Роси открива каквото търси — разядени от ръжда, но все още използвани клещи, и масльонка, която при втория опит пуска няколко капки

смазочно масло върху заяждащото рамо на клещите. Въръжен с инструментите, той дава знак на Люси, че се връщат във фермата. Остава клещите на масата, отваря шкафовете, намира работеща кафеварка и приготвя кафе за тях двамата.

Остава една димяща чаша пред Люси, която не си прави труда да благодари, и продължава да го гледа предизвикателно. Той въздъхва:

— Мисля, че е време да престанеш да ме мислиш за глупак.

— Откъде да знам, не ми даде възможност да си сложа часовника.

— Ако продължаваш в този дух, доникъде няма да стигнеш. Не знам за какво си дошла тук, но ако не ми кажеш, за теб всичко приключва — вразумява я Роси, който духа кафето си и се мъчи да запази спокойствие.

— Дойдох, защото търся Роксана. Съжалявам, но това няма нищо общо с Жудекс. Загуби си времето — подиграва го Люси.

— Какво общо има семейство ненормалници с изчезването на приятелката ти?

Младата жена дълго се колебае. Върти чашата с кафе между пръстите си с блуждаещ поглед. Майорът мълчи — съзнава, че сигурно се колебае дали да продължи с провокациите, или да разкрие частица от истината на човек, когото смята за свой враг. Остава я да направи избора си, без да създава впечатление, че я притиска. Започва да проумява реакциите на тази непокорна бунтарка, алергична към всякакъв вид контрол. Само яростните викове на наркоманката продължават да отекват във фермата, докато Роси съзерцава волевия профил на Люси, очертаващ се в полумрака. Младата жена леко му се усмихва и благоволява да отговори — първи признак на спад в напрежението, царящо между тях.

— Пряко — няма нищо общо. Ала Манон — момичето, което е завързано за леглото, работи като сервитьорка на „Карнавала на плътта“ — партито, което Дантребер организира всяка година. Еднакви сме на ръст, косите ни са с един и същ цвят. Ако се облека и гримирам като Манон, мога да се представя за нея. Трябва само да ми каже къде държи пропуска и договора и как протича партито.

— Възнамеряваш да тършуваш в дома на Дантребер?

— Позна, Коломбо, много си умен, не мога да разбера как още не си хванал Жудекс! — присмива се Люси.

— Да не мислиш, че ще те пуснат? — отвърща майорът и описва заобикалящата ги ферма с показалец.

— Оказа се по-сложно, отколкото си мислех. Свалях Манон в един бар до заведението, в което работи, за да изкопча сведения и евентуално да я убедя да ми помогне. Хрумна ми, когато ми каза, че тази седмица е сама вкъщи и че може да остана да прекарам нощта при нея. Щях да дойда да я освободя сутринта след партито...

— Страшно те бива да се забъркваш в невероятни каши — въздъхва Роси и се изправя. — Е, добре, да огледаме къде сме попаднали.

Майорът хваща клещите и казва на Люси да го последва до дъното на коридора. Пъхва пистолета в колана си и започва да реже не здравия катинар, а желязната халка, която свързва веригата с вратата. В стаята Манон крещи до прегракване: „Ако отворите, ще ви убият“. Тънката ръждясала халка скоро поддава и майорът бързо успява да се пребори с жълто-кафявата врата. Смъква веригата, захвърля клещите в коридора, хваща глока и махва с него на Люси да слезе първа по няколкото стъпала, които се спускат към тъмно помещение, откъдето се носи силна миризма на разтворител. Люси слиза, като опипва стената в тъмното. Ръката ѝ докосва електрически ключ, натиска го и младата жена възкликва:

— Ама че шантава работа!

Докато чака, коварните семена, посети от Фишер, покълват. Малик се усъмнява в правотата на техния метод — Роси вече е извън закона и за онези, които търсят виновник, ще бъде много изгодно да се възползват от неговото бягство, за да го превърнат в плячката, която да хвърлят на медийната тълпа, жадуваща полицията да разреши случая. Пита се дали правилно са преценили приоритетите си. Може да се окаже, че преследването на Люси, с цел да ги отведе до Жудекс е било по-маловажно от изясняването на случващото се с отдела за вътрешни разследвания. И двамата може да се хванат в мрежата, освен ако през деня Роси не донесе конкретни и решаващи резултати от нормандското си пътешествие. Тревогата, която в крайна сметка обзема лейтенанта, се разсейва едва когато отново се сеца за Люси и за сладостното смущение, което изпита, щом за миг се озова в непосредствена близост до нея. Това отдавна неизпитвано чувство го обгръща. Макар желанието да заглушава тревогата, Малик се пита къде могат да го отведат подобни мисли.

Изморен от собствените си лутания, лейтенантът се протяга на неудобния стол и разтърква лицето си, за да се отърси от вцепенението. Отмества снимката на децата си, с която отделът за вътрешни разследвания се опитва да му вмени чувство на вина, и се пита как да обърне ситуацията в своя полза, без да извърши предателство спрямо майора. Влизането на Фишер слага край на тези въпроси. Той хвърля куп вестници към Малик и сяда пред него. Без да продума, включва компютъра и започва да трака по клавиатурата, докато лейтенантът пробягва с поглед по едрите заглавия, заемащи първите страници на пръснатите по бюрото издания.

„Фигаро“: *Тезата за самоубийството опровергана.*

„Либерасион“: *Странната смърт на сенатора.*

„Льо Паризиен“: *Маркиони — жертва на терористичен акт?*

Майорът забелязва накъде гледа Малик, протяга ръка и отваря вестниците на страниците със статиите по случая.

— Не се задоволявайте само с първа страница! Статиите са изключително интересни! Все още се сдържат поради липса на доказателства или на достоверен източник, но ако четете между редовете, ще разберете, че вече намекват за изчезването на майора от ГДВС, охранявал Маркиони. Близо е до ума, че щом го е охранявал, значи е имало заплаха, което ще рече, че скоро ще заприказват и за Жудекс... И да бяха само те!

Майорът от отдела за вътрешни разследвания завърта екрана на компютъра към Малик. Отваря се началната страница на „Гугъл“, Фишер изписва ЖУДЕКС и отговорите излизат. Списъкът включва над петстотин хиляди намерени резултата. Малик си спомня, че преди няколко дни е извършил същото търсене и е преброил едва сто и петнайсет хиляди. Фишер отваря напосоки страница от дискуссионен форум, сроден с „Телекомикс“, и превърта съобщенията, коментирайки търсенията си на глас.

— В интернет не се церемонят толкова. Хактивистите охотно качват информация, нищо не са пропуснали: посланията на Жудекс, подробности за обстоятелствата около смъртта на Делоне и Льо Морван... И коментират. Безкрайни дебати по въпроса кой е Жудекс, защо върши това, как се е сдобил с информация, доколко са основателни обвиненията му, каква е ролята на ГДВС във всички тези случаи... Кутията на Пандора вече е отворена, лейтенанте. Наше задължение е да я затворим, и то бързо, преди дебатите да се прехвърлят във вечерните новини по телевизията! Давате ли си сметка за последствията от мълчанието ви?

— Роси отлично знае какво прави. Може да намери Жудекс. Ако го спрете, вие ставате съучастник на този терорист.

— Роси не е единственият кадърен полицай във Франция — избухва Фишер. — Макар и да е убеден в противното, и други са способни да вършат тази работа, и ако той не побърза да дойде и да даде обяснения, ще се озове от другата страна на решетките!

Как да обясни на Фишер, че Роси не може да спре? Че майорът от години препуска без прекъсване от случай на случай, боейки се от празнотата, която ще зейне, ако направи пауза? Как сигурно ще се вцепени от страх само при мисълта, че може да се наложи да се откаже? Ала Малик се бои, че поведението им е напълно самоубийствено. Трябва да се опитат да намерят компромис, да спазят

формалностите и правилата, иначе наистина ще се окажат жертви на отчаяна, безизходна битка. Дори нещо по-лошо — може да навредят на разследването, ако не споделят всичките си сведения. И все пак лейтенантът не може да се реши да предаде Роси. Фишер губи търпение, диша толкова тежко, че до лейтенанта достига неприятният му дъх, сочещ, че майорът сигурно има язва или поне страда от хроничен гастрален рефлукс. Следователят удря с длан по масата, обръща екрана към себе си и смърря Малик.

— Лейтенанте... откъде ви хрумна да скриете Маркиони в апартамента на брат си? Забъркахте го в случая. Точно сега го разпитва майор Лувион. Един образец полковник от жандармерията. Ще оставите ли Роси да повлече и собствения ви брат в провала ви?

Въпреки че уловката е груба, тя действа. Малик изпитва вина, разкъсан е между предаността си към двама души. Използва служебния апартамент на брат си без негово съгласие и там се разигра драма — такава драма, че последствията ѝ може да подкопаят кариерата на брат му. За да му спести отрицателните последици, трябва да склучи споразумение. Ограничената възможност за маневриране, с която разполага, зависи от това доколко майорът ще склони да забави устрема си. Поне трябва да опита.

— Добре, майор Фишер, не мога да ви кажа къде е Роси, защото нямам никаква представа. Но пък ако ми върнете мобилния телефон, мога да се свържа с него и да се опитам да го убедя да отговори на въпросите ви.

Вместо живия интерес, който се е надявал да предизвика, Малик установява, че предложението му среща ледено мълчание. Майор Фишер изумено се е втренчил в екрана, лицето му е смъртнобледо. На невидимата шахматна дъска, върху която се разиграва партията между Жудекс и ГДВС, техният противник току-що е изиграл неочакван ход, от който следователят от отдела за вътрешни разследвания е загубил ума и дума.

Отворената врата разкрива обор с пръстен под и голи тухлени стени. Люси стои в подножието на стъпалата с отпуснати ръце. Съкрушено поклаща глава. Както подсказва миризмата, влезли са в нелегална лаборатория, оборудвана без оглед на елементарни правила за безопасност. Върху дълга, поставена на стойки дъска, те откриват разнообразие от безразборно струпани бензинови лампи, разноцветни тръби с различни размери, легенчета, епруветки, мензури, пипетки, везни, центрофуги. Някои от инструментите изглеждат нови и скъпи, други са износени боклуци. На пода в края на масата са поставени метални легенчета, в които се събират токсичните химически отпадъци от производството на метамфетамин.

Именно въпросните отпадъци увоняват цялата ферма. Инцидентите, взривовете и пожарите, които те предизвикват в Съединените щати, редовно вземат жертви, но въпреки това обитателите на фермата не смятат за необходимо да спазват мерки за безопасност, освен няколкото гумени ръкавици и мръсни хирургически маски, които събират прах сред инструментите. Суровината е безредно складирана покрай стената в съмнителна купчина от чували с тор и боя, празни кутии от лекарства, кашони с лак за нокти и лак за коса, бели бидони без етикети, които Роси оглежда набързо, докато отмества кашоните с крак. Майорът знае, че сред всички тези отпадъци един химик може да открие веществата, необходими за добиването на метамфетамин на кристали. Количеството на боклуците говори за мащабно производство.

Пророкуваното от години навлизане на синтетични наркотици — метамфетамини и техните деривати — не се е осъществило. Франция и континентална Европа остават незасегнати от това явление, което върлува в Съединените щати и Латинска Америка. Доколкото знае майорът, днес единствено в Англия се усеща вълнението, предхождащо задаващото се цунами. В лабораторията не откриват наркотик, само няколко кристала се въргалят в някакво легенче на края

на масата. Става ясно защо фермерите са заминали за Великобритания — в момента пласират там плодовете на лабораторията. Има логика: произвеждат във Франция, където полицията не издирва нелегални лаборатории, тъй като нападта не засяга френските власти, после продават от другата страна на Ла Манша, където потреблението нараства. Обитателите на фермата може да не осъзнават риска, може да са такива безскрупулни мръсници и чудовища, че да оставят дъщеря си да се самоубива пред очите им, но не им липсват търговски нюх и предприемчивост.

Роси отваря единствената друга врата на обора и открива килер, натъпкан с най-различни предмети, сред които измъква един смазан, почистен и напълно годен за употреба „Люгер П08“. Установява, че пълнителят на стария пистолет е зареден с деветмилиметрови куршуми за парабел. Майорът го затыква в колана си и се извързва към Люси, която уплашено разглежда лабораторията. Роси не успява да си придаде подигравателен вид, тъй като и той е разтревожен от находката — отправя към младата жена укорителен поглед и я запитва:

— В устата на вълка... Наистина ли мислеше, че ще се справиш сама с това семейство откачалки?

— Нямах представа, че ще попадна на подобно нещо.

— Това го разбрах, но ако искаш да ти помогна, ще трябва да ми върнеш услугата. Схващаш ли?

За първи път Люси не отхвърля хипотезата му с махване на ръка или язвителна насмешка. Мълчаливо се обръща и излиза от лабораторията. Роси я следва — от натрапчивата миризма в обора му щипе в носа, очите и гърлото и той също изпитва потребност да подиша малко чист въздух. Присъединява се към младата жена, прекосява кухнята до вратата на фермата, и двамата излизат за малко навън да подишат незамърсен от преработката на метамфетамин кислород. Подпират се на стената, на завет от дъжда, който плющи из все по-разкаляния двор. Кучетата продължават да лаят като бесни в кучкарника от другата страна на заграждението. Роси въздъхва.

— Ще трябва да ги нахраним, сигурен съм, че затова са толкова нервни. Кофите с хляб навярно са приготвени за тях.

Потънала в мислите си, Люси не отговаря, задоволява се да кимне с глава. Майорът предполага, че мисли за Роксана — за своята приятелка, която се надява да спаси, и за препятствията, които

непрекъснато изникват пред нея. Изведнъж Люси е придобила беззащитен и отчаян вид. За миг се превръща в млада жена, безпомощна пред лицето на множеството противоречиви обстоятелства, с които трябва да се пребори. Волята и смелостта ѝ са се стопили след безсънната нощ и последните зловещи находки. Роси непохватно слага ръка на рамото ѝ и прави съчувствена гримаса. Макар и изненадана, Люси кротко извързва глава към него и едва чуто предлага:

— Ако ви кажа каквото знам за Жудекс, ще ми помогнете ли да измъкна Роксана от дома на Дантребер?

— Започваш да се вразумяваш, можем да го обсъдим — казва той и отваря вратата. — Влез и направи кафе, през това време ще скрия мотора ти в кошарата и ще нахраня кучетата. Не издържам повече тоя вой.

След като е оставил кавазакито до ръждясалия трактор, Роси нагазва в калта, за да даде на изгладнелите животни паниците, пълни с хрупки. Започва да тършува в кухнята и накрая намира няколко петкилограмови кутии с кучешка храна, отваря ги и ги изсипва в последните кофи. Посрещането, което му устройват договете, затвърждава решението му — петте кучета скачат, скимтят и се боричкат покрай оградата на кучкарника, когато долавят миризмата на храната. Огромните песове с червеникава козина и четвъртити глави гладуват от няколко дни. Трафикантите са сбъркали, като са разчитали, че дъщеря им — наркоманката, ще храни животните в тяхно отсъствие. Най-трудното за Роси е да се промъкне в зарешетения кучкарник и да им остави храната, без изгладнелите песове да го съборят и повалят в калта. Майорът криво-ляво успява да се справи, петте животни с пяна по муцуните се навират в кофите и започват да гълтат съдържанието с доволно скимтене. От поройния дъжд костюмът на Роси се оказва опръскан с ледена кал.

Въпреки остатъчната миризма на химикали Роси потръпва от удоволствие, щом се озовава в топлата кухня. Люси е сложила кафеарката на масата и се суети пред хладилника. Не са яли цял ден и майорът изръмжава, че „накрая ще отиде и той при договете да се наяде от техните паници, ако в хладилника няма нещо питателно“.

Люси тържествуващо изважда крема сирене, масло, конфитюр, мляко, зърнена закуска и бишкоти.

— Ще спестиш на горките кучета неприятната си компания — усмихва се тя, когато сядат.

Вместо отговор майорът се прозява, прикривайки уста с длан. След малко и Люси следва примера му. Двамата се усмихват и се заемат с импровизираната закуска с апетит, който не отстъпва на този на кучетата. Безмълвно си подават храната. Роси изчаква Люси да му съобщи сведенията, на които разчита — знае, че ако я пришпори, младата жена може да се отметне. Накрая Люси нарушава мълчанието. Гласът ѝ трепери от усилието, което ѝ коства:

— Не съм престъпница — заявява тя. — Въпреки че Делоне беше негодник, не съм искала да го убивам. Не знаех как ще му повлияе това, което му дадох да изпие.

— Не ме вземай за глупак, със сигурност си се досещала, че не е витамин С — изръмжава Роси и оставя чашата с кафе.

— Не мислех, че е отрова... Честно, предполагам, че е диуретик или някаква друга глупост от този род, за да му провалят вечерта. Юго ми изглеждаше повече като шегобиец, отколкото като убиец. Изрично ги попитах какво точно му дават, но така и не получих отговор, а толкова се нуждаех от помощ за Роксана, че бих се съгласила на всичко.

— Излъгали са те и са те направили съучастница в убийство — заявява Роси. — Защо да продължаваш да им бъдеш предана?

Отговорът се бави. Роси се проклина, че е отхвърлил първите твърдения на Люси. „Майевтиката изисква повече деликатност“ — повтаря си той, докато души картонената кутия с прясно мляко, която мирише на киснатото. Поглежда срока на годност, усмихва се горчиво на Люси и се отказва да опита със свиване на рамене. Младата жена подхваща обясненията си с разкривена от омраза усмивка.

— Делоне си заслужаваше участта. Вие го пазехте. Не се срамувам, че му въздадох правосъдие вместо вас. След смъртта на този мръсник им бях в ръцете... Нямах да се предам на полицията, я. А и Юго ми помогна, без него нямаше да съм тук сега. На ченгетата започват да им тракат зъбите, щом чуят за Дантребер.

Лицето на Люси отново се сгърчва, когато произнася името на богаташа. Докато Роси слуша подробния ѝ разказ за това как Юго се е

свързал с нея и как са си общували, в паметта му изникват сведенията, които е научил от досието на нормандския милиардер в ГДВС. Помълчава няколко секунди, през които информацията засилва решимостта му да прекрачи границата. Омразата на Люси леко го тревожи, но не се отказва от решението си. Поглежда младата жена в очите и потвърждава мълчаливото им споразумение.

— Добре, Люси, ще ти помогна да влезеш в дома на Дантребер, да се справиш с това семейство откачалки и да се измъкнеш от цялата каша, без да пострадаш. Но трябва да ми дадеш следа, за да се добера до Жудекс, и то бързо — нямаме никакво време.

— Бързо... От вас зависи. Дълго размишлявах, след като ме пипнахте. Никога не съм виждала Жудекс и дори не знам дали наистина съществува. Юго го познавам, но въпреки че имам известно влияние над него, той е изключително предпазлив и няма да се съгласи на нова среща. Поне не и през идните дни.

— Ще ми трябва по-конкретна връзка — настоява Роси, докато предпазливо маже бишкотата си с конфитюр от сливи.

— Забелязах нещо, когато навестих Юго. Може и да се получи. В противен случай ще трябва да изчакаме нещата да се уталожат и тогава ще успея да го примамя.

— Нямаме време. Какво имаш пред... По дяволите! — извиква той, защото бишкотата се е строшила и е паднала на мръсния кухненски под.

— Юго е маниак на тема видеоигри — отвръща Люси с развеселена усмивка. — Колекционира статуетки, фигурки, джаджи и си купува нова всяка седмица. Дори и под заплаха няма да издържи дълго, без да си набави игри.

— Прекрасно! В Париж и предградията сигурно има около пет хиляди магазина. Как си представяш това да ни е от полза? — ядосва се майорът и сритва парчетата от бишкотата под масата.

— Живея точно в квартал с много магазини за видеоигри, добре са ми известни и разпознавам торбичките им. Юго винаги ходи в един и същи магазин. Няма начин да е отгатнал, че съм познала торбичките в скривалището му. Ако се е укрил в Париж, наблюдавайте този магазин, ще го хванете най-много след няколко дни. Убедена съм!

— Може да опитаме — съгласява се Роси със скептична гримаса.

Раздразнен от нетактичността си, майорът взема кутията с крема сирене, подушва я, въздъхва облекчено и загребва с лъжицата. Люси му казва името на магазина, докато нагъва от сухата зърнена закуска с шоколад. Роси изпраща есемес с тези сведения на Малик. Младата жена отчасти е изпълнила задълженията си. Ако информацията се окаже недостатъчна, за да заловят Юго, ще накара младата жена да го примамва в клопка, след като се върнат в Париж. Що се отнася до неговите задължения по споразумението, Роси се бои, че омразата на Люси към Делоне и Дантребер я заслепява. За да избегне някоя катастрофа, трябва да я опознае по-добре, преди да се впусне редом с нея в толкова рисковано начинание. И дума не може да става да ѝ позволи да убие Дантребер в пристъп на необузdana ярост. Роси още подбира думите си, когато Люси усмихнато му подава една бишката, намазана с масло и конфитюр:

— Сега сме партньори, длъжна съм да ти помагам!

— Благодаря — смотолевя той, леко изненадан. — Люси? Аз... Трябва да знам. Делоне? Какво ти е сторил? Какво са ти направили, че си изпълнена с такава омраза?

Младата жена вече не се усмихва. Роси се ядосва на себе си, че е помрачил настроението ѝ, но тя му дължи това обяснение и явно го разбира. Майорът я слуша, без да изпуска нито дума, сред тишина, едва нарушавана от отслабващите гневни викове на тяхната пленница, която умората омаломощава все повече и повече.

Не по-малко от четири коли без обозначителни знаци са паркирани на булевард „Волтер“. Средствата, мобилизирани от майор Лувион, може и да изглеждат прекомерни за арестуването на един-единствен тийнейджър, но той трябва да има предвид всички възможни сценарии, дори и най-неочакваните. Сгушен на предната седалка на сивото рено „Меган“, Малик вяло дъвче сандвич с масло и шунка, купен от бистро в съседство с магазина за видеоигри. Последният удар на Жудекс се е оказал в негова полза. Тъй като ситуацията става все по-напечена, антитерористичното подразделение е удовлетворило молбата му да участва в засадата. Лейтенантът познава Юго по-добре от хората на Лувион, разпитвал е баща му и е проучил всички следи, които тийнейджърът е оставил след себе си. Фактът, че е наясно със ситуацията, може да бъде от полза. И все пак, ако не беше последната проява на Жудекс, отделът за вътрешни разследвания и Лувион никога нямаше да се съгласят да го включат в преследването. Страхът от провала ги е подтикнал да споделят отговорностите и те неохотно са възстановили оперативния статут на Малик. Само дето Лувион пренебрежително му отказа да го вземе в челната кола и го набута в автомобила на двама ефрейтори новаци.

Звездата на лейтенанта свети по-ярко, отколкото допреди няколко часа, но, уви, не достатъчно, за да се съобразят с мнението му за провеждането на операцията. Малик би предпочел малобройно и дискретно присъствие. Като се имат предвид източниците на Жудекс, няма никаква вероятност той да не е запознат с методите за следене. Лейтенантът не е включил отново служебното си „Блекбери“ както за да избегне недискретни уши, така и за да се спаси от тормоза на бившата си жена, но се страхува, че Жудекс отлично знае какво се готви и ще предупреди съучастника си, преди онзи да си е показал носа. Категорично е убеден в това — шансовете им да заловят Юго биха били много по-големи, ако се бяха придържали към пълна дискретност и малобройно присъствие.

Тази сутрин невидимият им враг е излязъл на арената на медийния цирк. Не пряко, а посредством перото на Луи Видал — един от най-страховитите журналисти във френската електронна преса и вероятно един от най-независимите. В днешната си уводна статия главният редактор на „Медияпарт“ съобщава, че е получил писмо от Жудекс, в което той поема отговорността за убийствата на Маркиони, Делоне и Льо Морван. Видал твърди, че не може да пренебрегне слуховете, които циркулират в Мрежата след смъртта на Маркиони. Според него полученото писмо съдържа конкретни, фактологични доказателства, достатъчно смущаващи, за да оборят официалната теза за смъртта на тези трима души. Фитилът е запален — колкото и да са мразени от повечето си събратя, Видал и екипът му са разгласили един от най-големите скандали за последните десет години. В гласа на този журналист се вслушват, повтарят казаното от него и той дава тон на останалата преса, която е принудена да потвърждава, коментира или оспорва разкритията и позициите на „Медияпарт“. Засега издателят проявява предпазливост, не иска да става рупор на някакъв терорист, затова не изнася с подробности обвиненията на Жудекс, докато неговите сътрудници съпоставят сведенията и извършат съответните проучвания. Видал обаче се възползва от трибуната си, за да изисква истината относно разследването на властите с твърдението, че официалната версия е напълно дискредитирана и дава храна на всевъзможни слухове и признания на самозвани извършители. Ако ситуацията не се промени, Видал си запазва възможността да публикува доказателствата в подкрепа на компроматите, които Жудекс твърди, че притежава и които скоро ще огласи в публични писма.

Ще се наложи министърът на вътрешните работи да реагира публично на тази статия — натискът над разследването достига връхната си точка. Благодарение на изпратения от Роси есемес, Малик е успял да предизвика обрат в ситуацията. Предвид обстоятелствата, Лувион не може да си позволи да отхвърли дадена следа или да се изложи на риска да я компрометира, дори и да я дължи на своя конкурент за званието „най-добра полицейска хрътка на Франция“. В отговор на есемеса лейтенантът се е обадил на Роси, за да го попита докъде е стигнал с проследяването на Люси, но явно майорът е

изключил мобилния си телефон веднага след като е изпратил есемеса, за да не го проследят.

Двамата ефрейтори го наблюдават скришом като някакво странно животно и отклоняват очи, щом погледите им се срещнат. Слуховете за смъртта на Маркиони са стигнали до тях и неприязънта между лейтенанта и Лувион не може да им е убягнала. Вследствие на това в реното цари атмосфера с топлотата на надгробна плоча. Малик няма нищо против и си седи, вгълбен в мислите си или заслушан в кратките новини по радиото. Няма никакво желание да води разговор с двамата новобранци, чиито мозъци са промити от прибързаните оценки на оня грубиян Лувион. Радиото пращи на равни промеждутъци. Всички тийнейджъри си приличат като две капки вода и многобройните лъжливи тревоги следват ритъма на влизащите и излизащите посетители на големия магазин, чиято витрина е отрупана с гигантски плюшени играчки, изобразяващи известни герои от видеоигри.

В един гардероб, от който лъха неприятна миризма на застояло, Роси намира плътен платнен панталон, сив пуловер с кожени кръпки на лактите и необличана зелена ловджийска куртка с кафява кожена яка. Сменя опръскания си с кал костюм „Пол Смит“ с тези дрехи, които са по-подходящи за сегашното му положение. Люси е полегнала на партера в спалня до стаята на тяхната заложица, за да може най-накрая да поспи няколко часа. Младата жена успя да довърши изтощителната си изповед с цената на усилия, чиито следи заличава с дълбок сън. Майорът тършува из ниските шкафчета в антрето на фермата. Открива каквото търси — чифт гумени ботуши. Кални са, но са му по мярка. Нахлузва ги и въздъхва облекчено, че си е набавил облекло, което го предпазва от неблагоприятните метеорологични условия на нормандското им приключение.

Съдържанието на отворените буркани с конфитюр е покрито със слой мухъл — става за ядене, но не е особено апетитно. Гранясалите бишкоти, вкиснатото мляко, изсъхналата зърнена закуска и празната кутия от крема сирене убеждават майора, че ще трябва да купи нещо за ядене от Лизийо, за да се нахранят преди утрешната вечер и партито у Дантребер. Онова, което е научил от Люси относно причините за нейната омраза, не го успокоява напълно, но тя му се довери и завърши признанието си с насълзени очи и пресеклив глас. Роси не ѝ каза нищо — разбра, че младата жена не търси съжаление или съчувствие. Не понечи да я утешава. Оказа се прав — Люси му се усмихна благодарно, преди да си легне. Майорът доразтребва остатъците от скромната им закуска. Младата жена му изглежда достойна за доверие, но за всеки случай прибира ключовете на кавазакито в джоба си, преди да излезе от фермата. Навън Роси почти съжалява за жеста си. Принуден е да се бори с чувството на срам, усеща се недостоен за подкрепата ѝ — подобни сантименталности изобщо не са в негов стил. Свива рамене — накрая цялата история съвсем ще го побърка.

Прекосява калния двор и се отправя към колата си, която е оставил малко по-нататък край пътя, зад една рядка горичка.

Майорът не се е лъгал в предположението си, че някаква драма в юношеството е предизвикала резкия обрат в живота на младата жена. Макар и да е грешал за естеството на душевното сътресение, Люси Мерпаз наистина е станала Люси Марвел на петнайсетгодишна възраст — точно както си е мислел. Гневът ѝ, яростната ѝ воля за независимост и отхвърлянето на мъжката власт във всичките ѝ форми се коренят в този поврат и в причините, които са го предизвикали. Роси захвърля мръсния си костюм в багажника и сядва зад волана. Бързо и с неудоволствие установява, че кормуването с гумени ботуши е трудна работа. Отново прекосява равнината в посока Лизийо, а умът му е зает с отвратителната история, довела до преобразяването на младата жена.

Първата любов често определя по-нататъшния емоционален живот на една млада жена. В това отношение Люси не е имала късмет. С красотата и ранно съзрялата си женственост тя е привличала по-възрастни мъже, но не е знаела как да се брани от неуместната им настойчивост. На петнайсетгодишна възраст Люси се запознала в клуба по езда с един младеж от заможно семейство. Неговият баща — нотариус по професия, бил много близък приятел с тогавашния кмет на Лон льо Соние. Този младеж я прельстил и тя била напълно запленена от него — с цялата пламенност и всеотдайност, на които е способна юношеската любов. Но дваисетгодишният хубавелко се оказал скрит сексуален хищник, склонен към извращения, чиито следи баща му усърдно замитал вече години наред. Младият изрод използвал пълното си влияние над Люси и я превърнал в играчка на гнусните си прищевки. Предлагал я на отделни приятели, на групи приятели, снимал я с камера, научил младата жена, която не била в състояние да му откаже каквото и да било, да върши ужасяващи за нея неща. И за капак, след като баща му спрял да го издържа, я направил проститутка, предоставял я на всякакви перверзници, привлечени от свежестта и младостта ѝ. Сред мръсниците, които се възползвали от Люси по цял следобед в студентската квартира на нейния господар, имало и много местни велможи и големци или техните синове. Мнозина били заснемани по време на тези сеанси, а филмите — продавани, като лицата на участниците били размазани. Люси вярвала в любовта на

своя мъчител, той умее да я ласкае, твърдял, че се възхищава на отдадеността ѝ. Младата жена си мислела, че изживява бурна любов, неподвластна на правила, красива и истинска.

Но, както често се случва, лъжата рухнала, щом Люси дочула един разговор на начинаещия сводник, който не подозирал за присъствието ѝ. Люси чула любовта на живота ѝ да ѝ се подиграва пред друга, по-възрастна жена, на която на всичкото отгоре се обяснил в безгранична обич. Младата жена останала белязана до живот от приказките на младежа по свой адрес — той я нарекъл „пачавра, от която просто припечелва“, и обявил, че ще я разкара „веднага щом задникът ѝ омръзне на клиентите“. Хубавелкото подценил характера на Люси — младата жена била еднакво крайна и в любовта, и в омразата. В пристъп на ярост и отчаяние Люси отишла в апартамента, където проституирала, потрошила всичко и взела записите с извършваните над нея извращения, на които обаче лицата се виждали. Върнала се при родителите си и заслепена от гняв заради излъганите си чувства, се обадила на любовника си и му заявила, че възнамерява всичко да разгласи, да отиде в полицията с доказателствата и да накара да ги арестуват — него и цялата му шайка извратени приятелчета.

Люси така или иначе щяла да остане белязана от няколкомесечните издевателства, но с времето, ако семейството ѝ бе проявило разбиране и ако виновниците бяха арестувани и осъдени, вероятно е можела да се върне почти напълно към нормалния си живот. Само че не е имала този късмет. Бащата на любовника ѝ, информиран от паникьосания си син, реагира със завидна бързина. Свързал се с всички клиенти, които евентуалните разкрития на Люси биха засегнали, и те задействали връзките си. Още на другата сутрин непознат мъж прекрачил прага на дома ѝ. Носел плик с крупна сума. Люси никога не го била виждала. Спомня си за медения му глас през онзи ден, за престореното съчувствие и обидната снизходителност към едно сломено момиче. Никога повече не би могла да понесе подобно поведение, подобно лицемерие. От сега нататък за младата жена мъжете са просто цинични изроди, които разбират само от сила и чиято нежност е лъжа.

Посредникът — мастит парижки адвокат, специалист по подобни споразумения, успял да убеди родителите на Люси, че половин милион евро, служебно повишение за бащата и мълчание по въпроса са за

предпочитане пред публичен скандал и дело с несигурен край, което ще доведе до тяхното опозоряване и до неизбежно уволнение. Въпреки виковете и отчаянието на дъщеря си бащата приел предложението и насила взел филмите от Люси. Майка ѝ пък си замълчала — не одобрявала грубостта на баща ѝ, но и не посмяла да му се противопостави. Братята ѝ не знаели подробностите и просто се зарадвали на ненадейното замогване на семейството.

За Люси това споразумение било поредното предателство, което преляло чашата. Търпеливо изчакала да навърши осемнайсет години, като междувременно заблуждавала семейството си, че се е примирила с положението, и поискала полагащата ѝ се сума, след което избягала от къщи, таяща неукротима ярост и решена никога повече да не попада под нечия власт.

Майорът напълно ѝ влиза в положението. Младата жена е съсредоточила омразата си върху циничния посредник — за да я потуши, ще трябва да се лекува години наред. Люси изгаря от гняв и е обладана от неукротима воля да се разплати с всички бели мъже, прехвърлили шейсетте, които си играят с живота на жените, защото разполагат с власт и пари. Делоне го е изпитал на собствената си глава, но Роси се бои, че този плам ще тласне Люси към още крайности. Като се има предвид, че се кани да я последва в рисковано начинание, историята му дава храна за размисъл.

Центърът на Лизийо е задръстен от голям пазар и от парижани, дошли да прекарат почивните дни на вилите си. Роси с мъка намира място за аудито на паркинга на една наскоро открита медиатека, после се налага дълго да чака на опашката в супермаркета, където е влязъл да напазарува. Изтощен от безсънната нощ, необръснат, неумит и крайно нетърпелив, той привлича стреснатите погледи на клиентите и на касиерката, на която неохотно процежда през зъби едно мрачно „добър ден“. Най-накрая мъчението свършва, Роси се качва в аудито с торбите и се връща обратно по стръмния път покрай Сен Дезир. Щом стига до фермата, се поколебава дали пак да не остави колата зад горичката — страхува се, че може да я забележат и дори да я оберат през нощта. Накрая я вкарва в двора, но я скрива в плевнята. Влиза в кухнята, натоварен с торби, и започва да нарежда покупките в хладилника

въпреки жълтеникавите ивици, с които е изцапан и които никак не предразполагат към съхраняване на хранителни продукти. Двете млади жени спят дълбоко, във фермата цари пълна тишина.

Тъкмо когато майорът привършва подреждането, го сепва шум от захлопващи се врати на кола. Едва успява да притича до входа на фермата и да залости дебелия дървена порта, преди по нея да закънтят удари. Мъжки гласове викат Манон. Роси се втурва към стаята, където младата жена спи, за да се увери, че няма да се развика и да вдигне тревога. Грубо я събужда и напъхва чорапогащник в устата, за да ѝ попречи да вика. Манон започва да се гърчи като змия на гореща ламарина, но белезниците са здрави и усилията ѝ са напразни. Роси се радва, че е затворил капачите и е скрил автомобила си в плевнята. Мобилният телефон на Манон, пъхнат в джоба на захвърленото ѝ на пода яке, започва да вибрира. Майорът го взема и вижда на екрана надпис „Брюно“ със снимка, на която младата жена прегръща великан с бръсната глава.

Роси пъхва телефона в джоба си и отива да провери дали са затворени капачите в стаята, където спи Люси.

Умората е повалила Люси, преди младата жена да затвори двата дървени капача с ръждясали кукички. За щастие, тя спи със спуснати непрозрачни завеси, които скриват вътрешността на стаята. Роси ги открехва и хвърля поглед на посетителите. Голям жълто-кафяв джип очаква пътниците си на двора. В него седи само шофьорът с долепен до ухото телефон. Брюно — гаджето на Манон, още се опитва да се свърже с нея. Пред вратата на фермата Роси вижда други два субекта с бръснати глави, които блъскат по вратата и викат. Облечени са с черни якета и тъмни дънки, а високите до коленете кубинки им придават вид на фашистки щурмоваци. Липсват им само бухалките и ножовете, но Роси е готов да се обзаложи, че в джипа имат богато снаряжение. Дватаматрапници са здравеняци с впечатляващо телосложение, Роси машинално опипва джобовете на ловната си куртка: отляво компактният „Глок 19“ — истинска прелест, а отдясно люгерът — зловеща, но работеща антика. С двете си приятелчета майорът е подготвен да покаже на фашистите собствената си версия на десанта в Нормандия, но би предпочел да не се стига дотам.

Гаджето на Манон излиза от джипа, отива при аверите си и тримата започват да се съвещават полугласно пред вратата на фермата.

Вероятно имат среща с Манон, отсъствието и мълчанието ѝ ги тревожат. Майорът си казва, че след малко ще изпрати един есемес от телефона на пленницата, за да ги успокои. Засега тримата тръгват покрай фермата и викат Манон. Роси трябва да отдръпне още малко завесите, за да ги проследи с поглед, когато приближават плевнята. Ако открият кавазакито или аудито, ще стане лошо.

Тримата неканени гости не влизат в плевнята, задоволяват се напразно да зоват приятелката си. Тя продължава да се мята в съседната стая, но единственият резултат са разнасящите се пъшкания и скърцането на пружината на леглото. Неандерталците тръгват обратно към вратата на фермата. Роси се отдръпва прекалено рязко и пуска завесите, които се полюшват. Майорът изругава през зъби, помръдването на плата е привлякло погледите на посетителите. Те се доближават. Роси отстъпва от завесите и застава до главата на Люси. Три черни фигури се очертават в рамката на прозореца, едната започва да удря по стъклото, крещейки името на Манон. Гласът е дрезгав, силен, тревожен. Майорът се страхува да не би тези викове да събудят Люси и тя също да издаде присъствието си. Младата жена спи по гръб, с подпъхната под тила ръка. Гърдите ѝ опъват и издуват бялата памучна тениска. Майорът внимателно запушва устата ѝ с ръка, за да ѝ попречи да издаде звук, ако се събуди.

Виковете отекват още няколко секунди, Роси усеща топлия дъх на Люси в шепата си. Той самият се задушава от тревога. Чува, че тримата мъже говорят за „нахранени кучета“ и „покупки в града“. Брюно свива рамене и трите фигури тръгват към джиपा. Майорът въздъхва облекчено. Въпреки приятелчетата в джобовете си предпочита да избегне пряк сблъсък с тримата неандерталци.

Шумът от мотора на колата им се разнася из двора, после затихва по пътя към равнината. В мига, когато непосредствената опасност се е разминала, Роси усеща, че Люси лекичко хапе ръката му. Извъръща се изненадано към нея. Младата жена не се мъчи да се освободи от вече безполезната хватка, широко отворените ѝ очи дяволито приканват към друг вид прегръдка. Втрещен от ненадейното изкушение. Роси не отдръпва веднага ръката си и усеща как езикът на Люси облизва дланта му. Във внезапен изблик на желание устата му се притиска до устните на младата жена вместо ръката му. Люси отвърща на

целувката, отмята чаршафа и безмълвно го привлича към себе си в леглото.

Шофьорът спира тъмния седан на улица „Монмартър“ 144. Директор Бониперти слиза и му нарежда да чака един час в квартала. Потръпва, щом осъзнава, че се намира само на стотина метра от вече злокобната църква „Бон нувел“, където се е разиграла ужасната смърт на Лео Морван. Пропъжда тази мисъл и позвънява на вратата на клуба. Портиерът проверява дали фигурира в списъка на тазвечерните гости и го пуска да слезе по бъдещата опасения тъмна стълба, която го отвежда шест метра под земята, в един от най-престижните парижки нощни клубове. „Силенсио“ — шикозно, затворено и леко претенциозно частно заведение, замислено и създадено от режисьора Дейвид Линч, всяка вечер посреща финансисти и млади таланти от света на изкуството, литературата, телевизията и киното. Бониперти идва за първи път. Сферата на контраразузнаването рядко се засича с творческата сфера — поне не с тази ѝ празнична и показна страна.

Дълъг коридор със златиста облицовка отвежда директора на ГДВС до залата, където се помещава барът. В този час клиентелата на клуба още не се е разположила там — на тезгяха, пред чаша уиски, чака само един човек. Босюан — началник-кабинетът на министъра на вътрешните работи — е избрал необичайно място за среща. Сега, когато светът на тайните служби е разбунен от клюки и предположения и е подложен на разнопосочни влияния, това място извън обичайния периметър на средите им поне ще ги предпази от недискретни уши и от слуховете, разпространяващи поредната версия за бъдещи промени в службата. Тук никой не ги познава, а са просто двама мъже, прехвърлили петдесетте, невзрачни и незапомнящи се. Няма да привличат погледите. Бониперти поздравява Босюан и си поръчва двамайсет и пет годишно „Ямазаки“ — изключително японско уиски, поднесено от ледена русокоса барманка с прибрана в строг кок коса.

Барът на „Силенсио“ образува обширен свод от втъкнати едни в друг дървени кубове със златна обшивка. Тезгяхът и масите от лъщящо

дърво предразполагат към поверителни разговори в спокойната и пропита с тайнственост обстановка, която създателят на интериора умее да вмъква във филмите си. В декора липсва само красива млада жена с маска, която да ги прикани с присвист показалец да я последват, прошепвайки *Силенсио*. Босюан разваля магията, като подканва Бониперти да стане и да го последва в библиотеката на клуба. Минават покрай един киносалон и сядат един срещу друг на две червени седалки в обкръжение от стари книги. Босюан оставя чашата си на ниската масичка и слага край на размяната на банални любезности:

— Всяка минута е ценна, Бониперти. Утре сутринта министърът ще свика пресата и ще направи публично изявление по случая.

— Не е ли малко преждевременно? Официално все още няма случай — бави топката директорът, леко смутен от тази прибрзаност.

— За медиите случаят е налице — рязко го пресича Босюан — и отлично знаете, че днес само това е от значение. Министърът не бива да създава впечатление, че бездейства, а да се престори, че държи юздите. Така че ни трябва нещо солидно, за да има с какво да подплати речта си, и то бързо...

Бониперти върти чашата с уиски в дланта си. Прикрива раздразнението си от факта, че нарушават графика му заради поредната нападка на „Медияпарт“. Сякаш отгатнал мислите, Босюан подхваща конкретната тема:

— Задействахте ли „Насрещен полъх“?

„Насрещен полъх“ — внедреният в редакцията на „Медияпарт“ агент, оръжието, до което трябва да прибегват само в краен случай, при сериозна криза. Всички опити за поставяне на микрофони и на шпионски софтуери, за прихващане на пощата или за подслушване на телефоните на журналистите от редакцията са се оказали безуспешни. Вестник „Медияпарт“ е съумял да се адаптира и да противодейства на шпионските акции с помощта на хактивисти и на бивши контраразузнавачи открили идеализма в завършека на кариерата си. Единственото оръжие, което им остава, е да използват методите от времето на Студената война и да „обърнат“ някого от журналистите. След проведената деликатна операция ГДВС от няколко месеца разполага със замразен агент в редакцията на вестника. Неговото съществуване е една от най-строго пазените тайни във Франция. В противен случай всеки обвинен от вестника министър щеше да иска да

използва агента, за да се измъкне от неприятната ситуация. Тъй като Бониперти мълчи, Босюан настоява:

— Нали разбирате, че не можем да рискуваме някое ново разкритие на кликата на Видал още утре да опровергае думите на министъра!

— „Насрещен полъх“ беше задействан преди два дни. Още преди първите разкрития на „Медияпарт“. Сложи подслушвателно устройство в кабинета на Видал и ни разкри всички мобилни телефонни линии, използвани в момента от този нахалник, който си вре носа навсякъде. Но не разполагаме с нищо. Наблюдението не даде никакъв резултат, само бяхме предупредени за съдържанието на уводната статия на Видал няколко часа преди да излезе. Не знаем как Жудекс се свързва с него, „Насрещен полъх“ не разполага със сведения по въпроса, а все пак е близък сътрудник на Видал и се ползва с пълното му доверие...

— Не ми пука за уводната статия — пресича го Босюан и пренебрежително махва с ръка. — Единственото, което не искам, е оповестените доказателства да бъдат публикувани. Засилете наблюдението, прикрепете колкото се може повече ваши хора към Видал, но той не трябва да получи нищо. Разбирате ли ме, Бониперти?

— Естествено. Следим Видал денонощно. Но той не е глупак, свикнал е и е обграден с верни служители...

— На карта е заложено бъдещето на френските служби. Отлично знаете, че от началото на случая привържениците на дълбокото преустройство отбелязват точки в своя полза. Още един провал и министърът ще се остави да го убедят. Затънах до ушите, за да защитя сегашната структура. Заложили сме главите си в тая история!

Бониперти поема удара, без да трепне. И той е посветил кариерата си на защитата на настоящата система. В министерството се сблъскват две лобита — полиция срещу контраразузнаване, и от кулоарните им борби се възползват интереси, които, вместо да бъдат периферни, стават централни. Често пъти арогантността и натискът, оказван от политическото началство, поражда далеч по-сериозни дразги. Всичките години на ожесточено междуведомствено съперничество са разпалили яростна омраза. Делото на Бониперти и Босюан, наложили сливането на информационните служби с контраразузнаването и създаването на ГДВС, прилича на смесване на

вода с огън. Многобройни съветници вещаят провала на подобна структура. Коридорите на министерството гъмжат от подобни пророци, които всеки месец снасят нов доклад — всеки според собствения си интерес. Факт е, че антитероризмът се е превърнал в залог за бързо овластяване, който захранва куп хора: несменяемите членове на комисиите за всички „бели книги“, истеричните реформатори, морализаторите. На министъра не му липсват съветници, готови да му подскажат радикална реформа на френското контраразузнаване. Сега техните изводи заплашват да поставят под съмнение многогодишното усилено изграждане на настоящата структура. Бюрото на министъра е затрупано с доклади, изобличаващи нарастващата некомпетентност, лошата координация, слабата подготовка, недоверието към работните екипи, и изкушението за основна чистка става все по-силно. Босюан допива чашата си с премляскване. Началник-кабинетът си възвръща спокойствието и разпитва Бониперти:

— Има ли нещо ново по разследването?

— Подозираме, че Карл Странски е замесен, множество улики сочат към него. Ще го разпитаме тази вечер. Ако той е Жудекс... Никой няма да разбере за разпита. Катастрофира ли, няма да може да се установи никаква връзка с нас.

— Странски — повтаря замислено Босюан, очевидно преструващ се, че не е схванал намека за убийство в думите на Бониперти. — С такава професионална кариера... Сигурен ли сте?

— Майор Роси забеляза някои смущаващи съвпадения, а да не забравяме и химическите оръжия на Ал-Малики. Именно Странски отговаряше за измъкването на иракчанина зад граница и най-малкото ни дължи някои обяснения по въпроса. Наблюдението не даде резултати, трябва да го притиснем. Ако е невинен, ще ни разбере, играл е играта достатъчно дълго.

Бониперти премълчава, че самият той е участвал в операцията, а това засилва неприязънта му към Странски. Очевидно е, че не всички са в неведение за по-нататъшната съдба на иракчанина, на неговите оръжия и милиони, а и някои неясноти в действията на суперченгето будят у директора опасение, че навремето е станал жертва на измама, организирана от Странски. „Господ забавя, но не забравя“ — въздъхва той и отпива глътка от ямазакито. Силният аромат на най-хубавото

уиски на света действа като балсам за раните на директора и той подхваща:

— Освен това всеки момент ща задържим младия хакер, който помага на Жудекс за вирусните атаки срещу нашите системи и разпространява посланията му в интернет. С този двоен напредък мисля, че повече няма да чуем за Жудекс.

— Значи предлагате утре министърът напълно да отрече съществуването на терориста?

— Да. По-нататъшното развитие на нещата ще покаже, че сме прави. „Медияпарт“ до голяма степен ще се дискредитира, а това е добре за нас. Ще направим така, че Жудекс да не се появи повече и техните доказателства да си останат голословни измишльотини. Ще има да си скубят косите, че прибързано са огласили случая — ядно заключава директорът.

Босюан мълчаливо одобрява. Погледът му сякаш изразява съжаление, че чашата му е празна, но тъй като му предстои да прекара вечерта в писане на изявлението на министъра, не бива да си поръчва второ уиски. С раздразнена гримаса началник-кабинетът обобщава предстоящия план за действие:

— Жудекс ще се окаже шега, измислена от компютърно генийче, което се е забавлявало, търсейки връзка между смъртта на Делоне, Лео Морван и Маркиони, без в това да има капка истина. Приказка за вманиачени геймърчета. А „Медияпарт“ ще стане за смях — ликува висшият държавен служител.

— В последна сметка ще победим ние — одобрява Бониперти, — но ще трябва да дадем обяснение за Маркиони — защо сме го охранявали. Майор Роси ще опере пешкира, тъй като се е хванал на шегата и по собствена инициатива е поставил сенатора под денонощна охрана. Обиден и унижен от обвиненията на Жудекс, Стария лъв е предпочел да се самоубие, вместо да живее омърсен от неоснователни подозрения.

— Роси ще се съгласи ли с ролята си? — тревожи се Босюан. — Да не вземе да си излее душата пред пресата?

— Ще му предложим достоен изход, много изгоден във финансово отношение. За да опази институцията, Роси ще приеме да се жертва. А и без това е полицаи от старата школа, анахронизъм. Ще направим услуга на ГДВС, като се отървем от него.

Бониперти допива чашата си и дава знак на облечената в черно барманка да му донесе още една. Вечерта му се очертава напрегната и малко алкохол само ще му помогне да проведе благополучно разпита на своя „стар приятел“ Карл Странски. Босюан става, сбогува се с директора, преди да тръгне към министерството. Няколко клиенти влизат в клуба, за да изгледат прожекцията на „Ирма Веп“ на режисьора Оливие Асаяс. Шегите и смеховете им нарушават хубавата тишина. Срещата трябва да приключи, но Босюан пак напомня:

— Всичко това ще даде резултат само ако повече не чуем за Жудекс. Не се проваляйте, Бониперти.

Директорът кимва в отговор. Няма никакво намерение сам да се закопае. Тази нощ Жудекс трябва завинаги да се върне в мрака, откъдето е изпълзъл.

Когато Роси се отдръпва и устните им се разделят, ръцете на Люси се вкопчват в него, за да го задържат. Той сваля ловната куртка, оръжията в джобовете глухо издрънчават, падайки на покрития с плочки под. Люси с рязък замах отмята завивките и съблича тениската си през главата. Няма сутиен, облите ѝ гърди омагьосват Роси, който усеща, че членът му се втвърдява. Непохватно изхлузва ботушите си, без да откъсва поглед от Люси, която го гледа без усмивка, с едва ли не мрачно, напрегнато изражение. Черните ѝ коси падат по раменете. Когато се доближава до младата жена, тя нетърпеливо го хваща за колана и прошепва:

— Страхът ме възбужда.

Люси сваля панталона и боксерките му с един замах и той скача върху нея, коремът му се притиска до нейния. Младата жена не събува пращите си, а само ги отмества с трескава ръка и Роси прониква в нея бясно, без презерватив, без дори да помисли за презерватив, гледайки Люси право в очите. Тя ръмжи от удоволствие, стиска проникналия в нея член във влагалището си, положила ръка на тила на Роси. После бедрата на младата жена бавно започват да се събират и разтварят в ритъма, който иска да придаде на сношението им. Когато Роси се опитва да се наложи, за да проникне дълбоко в нея според собственото си желание, тя го стиска за врата, наказва го с нокти и се отдръпва. Не му остава друго, освен да ѝ се подчини, иде му да закрепци от властната потребност да усети как топлината на вулвата ѝ се разлива по пубиса му. Опитва се да я целуне, но Люси отвръща уста и го пронизва с гневен, предизвикателен поглед. Одрасква го по кръста и надменно му прошепва:

— Искат ли се да ми го начукаш, а?

Роси само кимва, изгаря да отприщи желанието си да я обладае на воля. Тя се усмихва, щастлива е, че го вижда толкова покорен и измъчван от желание. Отдръпва се назад и изкарва члена му от утробата си. Роси разочаровано изпъшква. Усеща ръката на Люси,

която го бутва по левия хълбок и го събаря в леглото до нея. Младата жена сваля прашката си и го възсяда през слабините. Без да го погледне, прибира косата си в небрежен кок. После протяга ръка зад гърба си и улавя втвърдения член, който преди малко е отхвърлила. Леко се надига, потърква с върха му срамните си устни и предупреждава:

— Аз определям ритъма и аз решавам кога ще изпиташ наслада. Без спорове.

В ума на Роси се мярва мимолетно желание да я зашлеви, да я обърне и да я обладае като кучка, което още повече засилва и без това почти болезнената му ерекция. Но той се въздържа и оставя амазонката да го язди, заплепен от мускулестия ѝ корем и тежките стегнати гърди, които се полюшват в такт с въртеливите движения на таза и бедрата на неговата господарка. Тя парира плахите му опити и му забранява да докосва гърдите ѝ. Ръцете му трябва да стоят отпуснати край тялото, без да я пипат. Люси дълго си играе с него, докарва го до еякулация, но щом усеща, че замира в прииждащия прилив на удоволствие, забавя движенията си и стисва с твърда ръка основата на члена, пресичайки прилива на сперма. Лицето на Роси се облива в пот, но той само иска мъчението да продължи, докато има сили да го понесе. Да гледа Люси, която гъвкаво се извива и стене над него, да усеща влагата ѝ, която се плъзга по корема му — нищо не може да го изтръгне от тази игра. Това явно не стига на неговата господарка. Тя поставя ръцете си на гърдите на Роси и ги плъзга до шията му, после му прошепва новото си желание:

— Не е зле, но можеш още. Остави на мен. Ще те отведе там, където никога не си и помислял, че можеш да отидеш.

Ръцете на Люси се сключват около врата на Роси, точно над адамовата ябълка, хватката им постепенно се затяга. Младата жена гледа право в очите партньора си, който не се противи на странната прегръдка. Хипнотизиран е от бавно движещия се таз на своята господарка. Завладян от желанието си и от надигащото се удоволствие, той приема душенето, очаква го, иска го. Постепенно тежестта на Люси се прехвърля напред и натискът върху гърлото му малко по малко се засилва. Затрудненото дишане се превръща в пълен задух. Роси не се опитва да се бори, не се противи на липсата на кислород, а междуременно Люси ускорява движението на задника си. Роси може

да различи бясната възбуда в погледа ѝ, в усмивката ѝ, в щръкналите ѝ гърди и в разтърсващите я тръпки. Играта изпълва Люси с опияняваща наслада, той усеща, че се вцепенява още повече — като обесен, като преследвано животно. Страхът предизвиква прилив на адреналин, тялото му отвърща с още по-силна ерекция. Страхът и сексуалната наслада са дълбоко преплетени в първичните инстинкти и звярът в него е превъзбуден.

Люси надава вик — от удоволствие, от изненада, от бясна страст. Роси усеща, че дланите му изтръпват, вече не чувства стъпалата си, дробовете му изгарят. Цялата стая се озарява в златиста светлина, той се рее във въздуха. Усещанията му се сливат, вече не знае кое е неговото тяло и кое — това на господарката. Губи представа за времето, откога не диша. Придобитият опит като водолаз му подсказва смътно, че сигурно изпитва нещо подобно на дълбочинно замайване, тялото му изпада в кислороден глад. Знае, че след броени секунди ще загуби съзнание и ще бъде на косъм от смъртта, но точно в този миг усеща само заливащото го на талази удоволствие в нереална обстановка.

Хватката около врата му се отпуска, но Роси не диша, зрението му се размътва, златистата стая става черна, очите му се затварят, усеща, че постепенно се отнася далеч от леглото, далеч от играта. Сигурно е припаднал за няколко секунди, но го свестяват два шамара. Свежият спасителен въздух нахлува в него, никога не е вкусвал нещо по-хубаво, по-сладко, по-благодарно. Докато въздухът изпълва дробовете му, изпитва върховна наслада — дълъг оргазъм с непознатата сила. Спазмите продължават повече от минута.

След завършека на конвулсиите, които го разтърсват, Люси се отпуска на корема му, долепена до покритите му с пот гърди. Успокоена, тя нежно го целува по бузата и се изправя, правейки още едно признание:

— Виждаш ли, че можеш да ми се довериш. Умея да се владея.

Когато телата им се разделят, той простенва и се опитва да я задържи, но още няма сила, не може да попречи на господарката да стане. Тя остава няколко секунди до главата му, сякаш контролира дишането му. Когато се уверява, че всичко е наред, Люси го завива и изгася лампата, за да го остави да се съвземе. Роси веднага потъва в дълбок сън.

На излизане от стаята, след като е вдигнала от пода прашките и тениската си, Люси изведнъж усеща, че я обзема ненадейна меланхолия. Изпитала е потребност да овладее положението, да заличи униженията от изминалите часове. Сега, когато е удовлетворила тази потребност, и то с непресторено удоволствие, би трябвало да се почувства облекчена и разведрена. За свое голямо съжаление, изпитва само тъга и срам. Състоянието на банята с нищо не спомага да подобри настроението ѝ. С мъка успява да изцеди тънка струйка хладка вода от полуразядения от ръжда душ. Толкова я е гнус от коритото му, покрито с черни ивици, че стои на пръсти и не си измива косата, защото не е намерила чиста кърпа. След като се е позабърсала, отива в кухнята. Провизиите, донесени от ченгето, най-последно ще заглушат острия глад, който стърже стомаха ѝ. Слага на една табла колбаси, хляб, плодове и ванилов крем.

Жестовете ѝ са трескави, плаче ѝ се, нещо ѝ тежи и тя успява да назове болката си: Роксана. Люси се чувства омърсена, недостойна, не се упреква за това, че се е любила — никога не се е клеела във вярност нито на Роксана, нито на когото и да било, — но насладата, която изживя, и привличането, което изпитва към това навъсено, непохватно и свръхчувствително ченге, я карат да изпитва вина. Дълбоко в себе си се упреква, че причинява смъртта на Роксана. Нейната любов е опазвала живота на младата румънка, а предателството ѝ може и да я е убило. Люси стои, опряла чело на вратата на хладилника, и се отърсва от вцепенението си едва когато затворничката им отново разтърсва леглото в опит да се освободи от белезниците. Манон е вързана в това положение часове наред. Люси си казва, че трябва поне да ѝ занесе нещо за ядене и пиене.

Видът на пленницата буди съжаление — гримът се е разтекъл по изпитото ѝ лице, а ожулената ѝ кожа прилича на змийски люспи. Люси изважда чорапогащника, който Роси е напъхал в устата ѝ, като не пропуска да я предупреди:

— Ако извикаш или ме напсуваш, пак ще ти го натикам в устата и ще си изляза, без да ти дам да ядеш. Ясно?

Пленницата кима и стои мирно, след като устата ѝ е отпушена. Люси ѝ дава да изпие чаша вода, безразлична към заплахите на Манон,

която повтаря, че братята ѝ ще се върнат и ще ги смачкат, ако ги заварят тук. След като Манон изпива водата, Люси ѝ дава да хапне няколко залъка хляб и няколко парченца плодове — пъха ѝ ги в устата с ръка, без да я развързва. Манон яде малко, твърди, че не е гладна. Люси забелязва избилата по челото ѝ пот и скърцането със зъби. Манон проявява всички признаци, вещаещи абстинентна криза. Най-силно е пристрастяването именно при метамфетаминовите наркомани, няколко часа без обичайната доза бързо се превръщат в ужасно мъчение, а няколко дни — в истински ад. Люси не намира в себе си достатъчно твърдост, за да изтъргува доза кристали срещу сведения. Наистина ѝ е мъчно за Манон, но пленницата я изпреварва:

— Не издържам вече... Остави ме да си взема дозата и ще ти кажа всичко за партито на Дантребер. Умолявам те, двацет и четири часа не съм взимала нищо, страшно ми е зле — пъшка пленницата, гърчейки се в леглото.

Люси забелязва разкъравените ѝ китки. Младата наркоманка се е разранила, докато се е мъчела да се освободи от белезниците, но явно не усеща нищо, продължава да се дърпа от таблата на леглото и да си иска дозата отрова. Люси отлично познава тези кризи, покрай Роксана цялата гама на пристъпите ѝ е до болка позната. И през ум не ѝ минава да отстъпи пред молбата — това би означавало да помогне на нещастното момиче да се самоубие. Тя става и вади едно пакетче от джоба на рокерското си яке. Размахва го и обяснява предложението си:

— И дума не може да става да ти дам твоята гадост. Но пък имам трева — доста силен канабис. Ако ми кажеш нещо полезно за партито, ще ти свия няколко джойнта, така ще изкараш по-лесно най-тежките часове от абстиненцията.

Пленницата отказва, ругае, умолява, заплашва, гърчи се, плаче, но Люси не отговаря. Сяда на пода и започва да свива джойнта. И тя се нуждае от него. Все едно какво ще избере Манон, ако трябва, ще си го изпуши самичка, за да пропъди срама и угризенията, които я терзаят. След като приготвя първата цигара, Люси я запалва и жадно всмуква. Протяга се и въздъхва доволно. Силната, ароматна трева почти мигновено я отпуска. Младата жена сяда до Манон и доближава джойнта до устните ѝ.

— Хайде, умираш от желание. Дай ми информацията. Така или иначе ще отида на партито вместо теб. Не се измъчвай за нищо.

Затворничката всмуква с пълни гърди, което извиква развеселена усмивка у Люси. Манон задържа дима няколко секунди и бавно го изпуска през носа. Тялото ѝ се отпуска и устните ѝ се разтеглят в разкривена, почти приятелска усмивка. Двете млади жени допушват джойнта, после Люси свива втори — всмуква едва-едва, за да не ѝ се размъти главата. Трябва да наглежда фермата и да събуди Роси в случай на ненадейно посещение, не може да си позволи да се надрусва. Ето защо оставя по-голямата част от джойнта на Манон. Тревата оказва въздействие и най-после идва ред на признанията. Докато я слуша, Люси взема мобилния телефон на пленницата и изпраща есемес на гаджето ѝ — да не се тревожи, заминала е за уикенда с приятелка в Каен. Семейната кавга, която ще последва, не засяга Люси и тя изключва мобилния.

Между два ароматни облака дим Манон потвърждава, че е работила за Дантребер и на миналогодишното парти. Дава ѝ името на прекия си началник и го описва. Преливаща от добра воля, разкрива на Люси къде да намери трудовия ѝ договор и ѝ съобщава мястото и часа на явяване. Работно облекло ще ѝ дадат на място, а в самата задача няма нищо сложно. Празненството събира стотина заможни гости, дошли от цял свят, за да присъстват на зрелищата и представленията, организирани лично от стария Дантребер. Манон не може да каже кой знае колко за самото парти. Тъй като през цялото време стои на бара, има само косвена представа — чрез звуците и доловените оттук-оттам откъслечни разговори. Нищо не е научила от колегите си за вечерта, тъй като договорът включва изрична и заплашителна клауза за поверителност, целяща да разубеди служителите да разказват какво са видели през нощта. Предлаганото възнаграждение е три пъти по-високо от обичайното заплащане на нощен сервитьор през уикенда — над седемстотин евро за една нощ и за пълна дискретност.

Малкото, което научава от Манон за „Карнавала на плътта“, напомня на Люси за едно изключително престижно парти, организирано ежегодно в Австрия, на което присъства елитът на световната фетишистка общност. След като тревата приспива Манон, Люси започва да търси информация на мобилния си телефон и открива разкази за партитата, от които явно се вдъхновява и организираният от

Дантребер „Карнавал на плътта“. Всяка година австрийският художник Херман Ницш организира за гостите си в замъка „Принцендорф“ празненство под формата на кърваво жертвоприношение, наречено *Orgien Mysterien Theater* — „Театър на оргиите и мистериите“. Празненството протича в огромно имение сред лозя. Поканени са жителите на съседните села, музиканти и десетки участници от цял свят, дошли да се посветят на смъртта... и прераждането, сред разгул от ужасяващи зрелища и церемонии, посветени на темата за месото и кланиците, които са предназначени за посветени зрители. Ницш обожава полемиката и описва целта, която си поставя със своите партита, обединяващи всевъзможни кървави пародии на католическата литургия — постигането на тотално произведение на изкуството, което да позволи на зрителите истински да осмислят собственото си съществуване.

Люси никога не е участвала в подобни чествания, въпреки че те се нравят на любителите на Дьо Сад и Батай. Не е знаела, че Дантребер организира нещо подобно във Франция, но разбира защо публична личност като милиардера иска да запази в тайна събитие от такова естество.

Всяка година канят Люси на фетишистки партита в Париж и Лондон, но нито „Нощите Демония“, нито „Гъвкавите вечери“, нито „Торчър Гардънс“ напомнят по нещо за кървавия разгул на описаните мероприятия. Люси изтръпва при споменаването на животински приношения и потоци кръв. Ако имаше избор, за нищо на света не би отишла на това парти...

Вечерта лейтенантът успява да се обади на синовете си. Опасенията му се оправдават — държат се ледено с него. Възрастта им не признава оправдания за неспазено обещание, особено пък когато и майка им не спира да налива масло в огъня. Уверена, че в момента е по-силна, при няколкото разменени думи бившата му жена дори отправя завоалирани закани за уикендите, които децата трябва да прекарат с него. Всепоглъщащата работа на Малик малко по малко го откъсва от децата му и колкото и усилия да полага, процесът е необратим. Телефонният разговор, който провежда след това с брат си, за да му се извини, с нищо не спомага да му повдигне духа. Полковникът от жандармерията здраво го нахоква и не проявява никакво разбиране към особените обстоятелства, принудили лейтенанта да използва апартамента му по този начин. Разривът със семейството му става все по-необратим.

Сломеният от обстоятелствата Малик намира убежище при компютъра и се свързва с Бисание по видеочата. След няколко минути приема поканата на гийка^[1], който не остава равнодушен към унието на лейтенанта и настоява да пийнат по бира в ирландския пъб на улица „Сен Дени“.

Докато се наслаждават на белгийските абатски бири, Малик засипва Бисание с въпроси за развоя на разследването. Лейтенантът трябва да се яви при Бониперти на следващия ден, но докато разговорът не се състои, той все още е в немилост и няма достъп до последните сведения, касаещи случая. Колегата му го осведомява, че последният важен развой се състои в умножаването на фалшивите писма от Жудекс. Службата за охрана работи на пълни обороти, засеки са над трийсет заплашителни писма — достатъчно точно формулирани, за да предизвикат безпокойство у онези, до които са адресирани.

Всички тези послания са препратени до Бисание, който е открил повечето от тях на същите сайтове, които използва и истинският

Жудекс. Някои са се оказали груби фалшификати, неколцина от авторите им са идентифицирани и тяхното задържане е предстоящо. Но с най-достоверните писма, които разкриват поверителни сведения и чийто автор не може да бъде идентифициран, единственото решение си остава поставянето на получателя под строга охрана. Въпреки че Бисание и ГДВС могат да потвърдят, че в действителност нито едно от тези писма не е писано от Жудекс, парижката олигархия е обзета от паника. Всички жертви на шантажа са част от тесния кръг на управниците и плутократите и не може да не се откликне на безпокойството им.

Случаят непрекъснато ще се разраства, защото съживява стари френски демони. По този начин естествената омраза към властимащите и богатите намира нов отдушник. Фалшивите писма на Жудекс обслужват яростната борба за равенство, загнездила се открай време във френското общество. Освен вродената омраза на французите към върхушката и невъздържаната им склонност към анонимни доноси, полицията не може да изключи възможността създамата се атмосфера и предишните убийства, приписани от слуховете на Жудекс, да отприщят и други враждебни чувства, които да оплетат следите. Някой убиец, който се е колебаел да осъществи замисъла си, вече спокойно би могъл да припише престъплението си на Жудекс.

От друга страна, по-скоро в политически план, Бисание потвърждава пред Малик, че знамето на Жудекс обединява все повече бунтари и анархисти, които не отхвърлят насието на вменяваните му деяния. Бисание е убеден, че жудексите, забелязани на последните антиглобалистки манифестации, ще стават все по-обичайно явление. Те се множат и в интернет — героят на Фъояд е напет да се превърне в икона на контракултурата. Двата мъже се разделят и се прибират по домовете си да почиват с лека носталгия по многообещаващите погледи на група испански туристки, които седяха недалеч от тях.

На другата сутрин, по времето, когато отварят магазините за видеоигри около Площада на Републиката, Малик още мисли за разговорите от предишната вечер, докато разлиства ежедневниците на задната седалка на сивия форд „Мондео“ за наблюдение. Лейтенантът

не е свикнал да пие толкова много бира, Бисание го е насиллил да се налива без мярка. Още от събуждането му страшно го цепи главата, а стомахът му се бунтува — страдания, които закуската не е успокоила. Зачита се в една статия, описваща „странния слух Жудекс“, в която журналистът злоупотребява с условните наклонения, както повтаря от свое име повечето циркулиращи в интернет сведения. Лейтенантът с учудване установява, че Мрежата приписва нови подвизи на Жудекс, вменяват му се множество други деяния — от изтичане на информация по случая „Мера“ до разкрития за укрити данъци на министри... Слуховете му придават вездесъщост, въображението съзира неговия пръст във всяка мътна история. Малик не може да не признае възхищението си от майсторлъка на техния противник: „Ако не можеш да овладееш хаоса, престори се, че ти си го създал“. Интернет се разпалва и съчинява собствената си легенда за него, а тя трудно ще бъде заличена. Бисание го съзнава. Предишната вечер му е повторил, че този кръг може да се разчупи само с позорен публичен арест, който трябва да бъде прозрачен и бърз. Макар и идеализмът да го кара да се надява на това, Роси толкова пъти му е повтарял обратното, че Малик е разбрал колко малко вероятно е желанието на Бисание да се сбъдне. Ако Жудекс бъде заловен, няма да стигне до съд и няма да има никаква прозрачност по случая. За огромно съжаление на приятеля му компютърен специалист, митът за техния противник ще процъфтява.

Тази констатация тревожи лейтенанта, но това, което най-силно го тревожи от предишната вечер, е в шепата му. Телефонът, който трябва да го свърже с майора, немее въпреки обажданията и изпратените есемеси. Откакто е изпратил съобщение с името на магазина, пред който чакат, от Роси няма ни вест, ни кост. Мълчанието му продължава прекалено дълго, за да не изглежда нередно. Положението, в което се намира началникът му, не крие непосредствена заплаха, но секретността не оправдава подобно информационно затъмнение. Трябваше да се обади, дори и само колкото да успокои Малик. Лейтенантът се терзае и си представя какво ли се е случило с майора, че да го тласне към подобно мълчание.

Съобщение по радиоскенера на форда пропъжда тревогите на Малик. По булевард „Волтер“ се задава младеж с качулка и агентите в

двете коли се вълнуват. Лувион не участва в тазсутрешното дебнене, снощи ги е оставил с безизразно лице, още по-нелюбезен от обикновено. Капитанът, командващ в негово отсъствие, стяга войските си и им нарежда да идентифицират хлапака, който вече стига до магазина. Сърцето на Малик забива учестено, съзрял е лицето на младежа и без всякакво съмнение е Юго Кастелен. Информацията на Роси си заслужаваше рисковете, методите им се оправдават. След всичко, през което е преминал напоследък, гърдите на лейтенанта се изпълват с гордост, когато потвърждава на останалите четирима полицаи, осъществяващи следенето, че обектът току-що е влязъл в магазина. Затваря вестника и се мъчи да не изпусне от очи фигурата на Юго, въпреки че един гигантски Пикачу и афишът на *Arkham Asylum* отчасти закриват гледката към вътрешността на магазина.

Двама полицаи светкавично застават от двете страни на вратата, като се преструват, че задълбочено разглеждат витрините на магазина за велосипеди и на сладкарницата. Трети сяда отпред на пейката и долепя до ухото си мобилен телефон, без нито за миг да изпуска от погледа си вътрешността на магазина. Когато Юго излезе, няма да успее и две крачки да направи по булеварда, преди да го заловят. Малик отваря вратата на форда и измерва с поглед младата русокоса жена, която припалва пърпорещия двигател на мотопеда си пред входа на дома си, на десет метра от тях. Никой не минава или не излиза в близост до магазина, освен непознатата, която си слага каската. Ако Юго излезе сега, има слаба вероятност при ареста да се намесят външни фактори.

И все пак този арест мъчи лейтенанта. Малик съжалева, че не са се вслушали в мнението му — той мисли, че би било много по-разумно да проследят обекта до неговото скривалище и да се опитат да стигнат до този, който ги манипулира в сянка. Не разбира защо е цялото бързане да се арестува един хлапак, който може би дори не е в състояние да им помогне за идентифицирането на истинския виновник. В това решение няма логика, лейтенантът направо се пита дали началниците наистина искат да хванат Жудекс. Може би вече знаят кой е той и само търсят някоя дребна риба, която да изтъпанят пред камерите, докато си разчистват сметките? Параноята на майора накрая заразява и Малик, който се напряга в седалката веднага щом Юго излиза от магазина.

Когато обектът прекрачва прага, всичко се разиграва много бързо. Двамата полицаи, които досега са зяпали витрините, го обграждат, а третият става от пейката и му препречва пътя, навирайки му в лицето служебната си карта, обрамчена с цветовете на френското знаме. Двамата полицаи отстрани улавят Юго за раменете и протягат свободните си ръце, за да го сграбчат за китките и да му сложат белезници. Всеки един от тримата вероятно тежи двойно повече от Юго, хлапакът не може да се бори, но реакцията му е изненадваща. Вместо да се съпротивлява или да се опита да се отскубне, както полицаите очакват, той се свлича на земята. Вдига ръцете си и ги изхлузва от ръкавите на суитшърта, който остава в ръцете на двамата полицаи. Смаяни, тримата мъже се навеждат, за да уловят човека-змиорка, но той им готви още една изненада. Юго държи флакон със сълзотворен спрей — вероятно го е стискал в юмрука си още на излизане от магазина — и обилно напръсква лицата им, след което се промушва между краката им. Докато тримата полицаи надават вой и закриват очите си с ръце, Юго вече се е изправил и е хукнал по булеварда, оставяйки раницата и суитшърта си на полицаите, които си изповръщат червата на бетона.

Капитанът изхвърчава от челната кола и се впуска след Юго. Малик също се втурва, но неговият автомобил е паркиран малко подалеч и двамата мъже имат преднина. Врълетелият капитан блъсва младата жена с мотопеда, тя губи равновесие и возилото ѝ се преобръща. Малик се изравнява с нея и ѝ помага да стане, но вместо да я качи на мотопеда, лейтенантът се извинява и яхва малката „Веспа“, без да обръща внимание на негодуващите викове на младата жена. Сто метра по-напред Юго току-що е завил наляво в покрита уличка, която излиза на улица „Малт“. Като си възвърнат зрението, тримата полицаи няма да могат да го последват с колата. Малик се устремява след него по широкия тротоар на булевард „Волтер“ и непрекъснато натиска клаксона на мотопеда, за да разгони от пътя си редките минувачи.

Малката „Веспа“ се друсва по паветата на покритата уличка. Седналият неудобно Малик едва успява да избегне един клошар, разположил постелката си напред платното. След като излиза на улица „Малт“, той се оглежда в двете посоки — тъкмо навреме, за да съгледа капитана, който минава покрай витрината на винарски магазин и свива

по улица „Жан-Пиер Тембо“. Лейтенантът засилва скоростта, изплъзва се на косъм от посягащия към него клошар, който никак не е доволен, че моторът е минал през постелката му. Профучава по улицата в насрещното платно. Лейтенантът проклина колегите си, които са подценили Юго — ако им се изплъзне, глутницата, нетърпеливо пристъпваща в очакване на някакъв напредък по случая, няма да преглътне подобен провал. Малик стига ъгъла на улицата, когато зелено пежо тръгва да излиза от гаража пред него. Той е само на три метра от бронята. Шофьорът — плешив мъж на шейсетина години — набива спирачките и го поглежда изплашено. Лейтенантът рязко свива вляво, забърсва едно странично огледало, което се счузва, и надава уплашен вик, когато се озовава пред зелената кола. Устоява на изкушението да затвори очи и вижда, че автомобилът е на една ръка разстояние. Минава на няколко сантиметра от него, одрасквайки вратите му, между които се провира. Тежко му е на стомаха, сподавя надигащата се парлива струя, която изгаря гърлото му, намира смелост да ускори и да завие наляво по улицата, по която преди малко е поел капитанът.

Малик установява, че въпреки тренинга си петдесетгодишният офицер от криминалната полиция изостава от Юго. Младежът е побърз и вече пресича булевард „Ришар Льоноар“ двеста метра по-нататък, а преследвачът с мъка успява да поддържа темпото. Улица „Жан-Пиер Тимбо“ също е еднопосочна, налага се Малик да профучи по тесния тротоар, минавачите се отдръпват с ругатни, някои дори замахват с чанти към него, но той успява да ги избегне на косъм. Скоро изпреварва капитана и малко остава да настигне Юго. Беглецът прекосява една детска площадка в пешеходната зона край булеварда. Току-що е светнало зелено и колите са тръгнали по централното платно между него и Малик. Ако лейтенантът изчака движението да намалее, Юго ще се скрие в лабиринта от улички, които се изкачват към Белвил. Не иска да му даде тази възможност, няма да стои и да гледа как се изпарява резултатът от целия поет риск. Решава да поеме още рискове, ускорява и се устремява през булеварда.

Малик пресича булевард „Ришар Льоноар“ сред хор от клаксони и скърцащи спирачки. Убеден е, че е съзрял предницата на камионетка на по-малко от метър от неговата „Веспа“, но е пресякъл без други щети, освен обилната пот, която се лее по челото му. Качва се на

тротоара и навлиза в градинката. Кара на зигзаг между катерушките и се впуска към дъното на парка, където беглецът тъкмо прескача оградата. Малик разбира, че ако и той иска да я прескочи, трябва да зареже возилото си и така ще даде преднина на хлапака. Кастелен тича бързо, прекалено бързо, не бива да му предоставя нова възможност да избяга. Хрумва му леко налудничавата идея, но вече е поел толкова рискове, че се доверява на инстинкта си.

Вместо да забави ход с приближаването на оградата, лейтенантът дава мръсна газ и се насочва право към Юго, който вече я е прехвърлил и отново е поел бегом от другата страна. Малик отправя молитва за божията помощ и се връзва в оградата. От удара веспата рязко спира сред трясък на ламарина. Задното колело се повдига и запраща Малик напред. Вместо да се задържи, лейтенантът се оттласква, за да се засили още повече, инерцията го изхвърля от седалката и той прелита над оградата. Вижда как гърбът на Юго се приближава. След като е прелетял най-малко три метра, Малик протяга ръце и сграбчва раменете на беглеца. Тежко се стоварва върху юношата. Силата на сблъсъка ги поваля и двамата се търкулват на пясъка по детската площадка. Късметът се усмихва на лейтенанта, който се оказва върху хлапака след направеното кълбо. Юго — запъхтян и приклещен между бедрата му, няма сила да го отблъсне. Малик усеща как бирите се надигат в хранопровода му, но въпреки гаденето успява да извади белезниците и да хване китката на беглеца. Огорчението от последните часове избива и той надава яростен вик, отправен колкото към Лувион и Фишер, толкова и към хлапака, когото арестува. Да вървят по дяволите и криминалната, и отделът за вътрешни разследвания — ченгето е той и никой друг!

[1] Стереотипно наименование на човек с интелигентност над средното ниво и със силно изразени интереси към науката и новите технологии. — Бел.ред. ↑

Зацапаното от утринните мъгли слънце се изтръгва от оголените поля и докосва с лъчите си прозорците на фермата. Бледата виделина осветява неуютното помещение и разкрива мръсотията, която мракът свенливо е прикривал. Роси изгася полилея. Превърнал е масата в трапезарията във военна щабквартира, разпечатал е изгледите към имението от „Гугъл карти“, пътищата на областта, всички статии за двореца на нормандския милиардер и старателно е анализирал документи на утринната светлина. През нощта с Люси само бегло се засякоха. Когато той се събуди, тя зае мястото му в леглото. Под предлог, че трябва да се редуват на пост, за да надзирават пленницата и фермата, двамата избегнаха да отворят дума за извършеното от тях. Въпреки ранния час майорът остави кафето и рискува с бутилка калвадос, която намери в дъното на кухненския долап. Домашно приготвеното питие без етикет, произведено от местен пивовар, се оказва отлично. Вкусът на великолепно преработена ябълка, който се разлива по небцето му, е единствената хубава новина през прекараната от майора нощ.

Останалото — замъкът в Куртон и заобикалящото го имение, притеснява Роси. Паркът обхваща няколко хектара, въздушните снимки показват, че е прекосяван от частни пътища и една река, в него има езеро, ловни и рибарски хижи, конюшня, гараж, сграда за прислугата и пазачите, къща за гости, два тенис корта, закрит басейн, тропическа оранжерия... Всичко това е пръснато в парка около главното здание от деветнайсети век във формата на подкова, изцяло ремонтирано и увенчано със свръхмодерен стъклен покрив, дело на корейски архитект. Затруднен от лошото качество на разпечатките — компютърното оборудване на обитателите на фермата е в унисон с останалите им вещи, — майорът е прекарал цял час в идентифициране на постройките. Имението на Дантребер е опасно от дебела стена от дялани камъни с височина три метра. Затова пък Роси не смята, че достъпът до него е защитен с алармена система. Гората гъмжи от диви

животни и глиганите, язовците, мишеловите, елените, та и обикновените безстопанствени котки биха я задействали непрекъснато. Също така, ако има кучета пазачи, то вечерта на приема сетивата им ще бъдат объркани от множеството разхождащи се из имението гости. И така, майорът смята, че е възможно да проникне вътре, без да вдигне накрак обитателите, но самият достъп си остава проблем. Ще трябва да провери на място, но се опасява, че стената е увенчана с шипове, което би направило изкатерването ѝ невъзможно. Освен парадния вход, през който трябва да мине Люси — там се намира и сградата на пазачите, — има още един симетричен вход в другия край на парка. Ще отиде да го поогледа, както и двата служебни, разположени от двете страни на имението. Ще подбере каквото му се стори подходящо от инструментите в складовете на фермата и се надява, че когато се озове на място, решението само ще дойде. Ако ли не — остава му само да се надява, че Люси ще се справи без негова помощ.

Мобилният му телефон си стои изключен, оставил го е върху една карта. Не иска нито да го включва, нито да се свързва с Малик. Незаконните действия, които се кани да предприеме, предполагат пълна изолация, не иска да намесва лейтенанта. И без това вече прекалено го е отклонил от утъпканите пътища, ако го информира за лудостта, която се готви да извърши, ще го превърне в свой съучастник — най-малкото мълчалив съучастник. При това положение пълното прекратяване на комуникацията до края на експедицията му се струва най-доброто решение. Не се съмнява, че в Париж ваят въпроси за местоположението му, но понеже е неделя, ще поеме риска поне веднъж да напусне бойния си пост. Имиджът му ще пострада, но лесно ще преглътнат един ден почивка в разгара на разследването, отколкото съучастничество в незаконното проникване на Люси у Дантребер.

В ума му отново изниква „анонимката“, която Лъотерие му е дал да прочете в кабинета си. Роси си сипва още една чаша калвадос, за да разсее тревогата, породена от наученото. Масажира си врата — малко го наболява, няколко кафяви хематома свидетелстват за грубостта на снощната им игра. Буйността не му вдъхва доверие в младата жена, но го привлича. Опасността и рискът винаги са били част от живота му,

той обича прилива на адреналин и се стреми към него от най-ранна възраст. Винаги е изпитвал потребност от изгарящ страх или гняв, за да се чувства жив. За него Люси възпламенява именно това усещане, съчетано с непреодолимо сексуално желание.

Според „анонимката“ на ГДВС общата им мишена е с такъв профил, че Роси не може да изключи хипотезата на Люси. Възможно е приятелката ѝ наистина да е държана против волята си някъде в имението на стария олигарх. Тази констатация му помага да преодолее колебанията дали да помогне на съучастницата си за осъществяването на плана ѝ.

Александър Дантребер дълго време се е появявал само на страниците на икономическите издания. До мимолетната му политическа кариера в средата на деветдесетте години на двайсети век единственият епизод, разбунил медиите, е смъртта на съпругата му — богата наследница, донесла на предприемача значително състояние. През една декемврийска вечер на 1988 г. Елиз Дантребер става жертва на трагична автомобилна катастрофа. Инцидентът поражда слухове за предстоящ развод, който рискувал да нанесе тежък удар на богатството на Александър Дантребер. След смъртта на жена си милиардерът влага голяма част от богатството си в изкупуване на вестници, радиостанции и един телевизионен канал. Станал е влиятелна и уважавана в политическите среди личност и накрая е избран за сенатор през 1992 г. Блестяща кариера за човек, започнал професионалния си живот през шейсетте като златотърсач по притоците на Амазонка и впоследствие учредил фирма — най-напред за внос на ценна дървесина, а по-късно и за производство на хартия, — която процъфтява благодарение на семейното богатство на жена му, от която е наследил и крупна строителна компания. След приключването на единствения му сенаторски мандат звездата му лека-полека помръква.

Медийният му залез започва покрай слуховете за корупция в обществени поръчки — статии в пресата го свързват с даване на подкупи, както и заради икономическите му връзки с най-дискредитираните диктатури и няколко съдебни дела. Собствените му медии минават в контраатака, но нещата се влошават все повече и повече. Заради арогантността и надменността му всяка негова

публична изява заплашва да прерасне в скандал. Заради расистките и хомофобските си изказвания в крайна сметка дори е изключен от редиците на собствената си партия. От три години не се е появявал на публично място. Знае се, че преди две години е преживял инсулт и че оттогава наследниците му са започнали процедура за освидетелстването му. Делото се е превърнало в окопна война, изглежда, че се е издокарал безвъзвратно с децата си. В едно интервю за списание „Поан“ синът му заявява, че има подозрения относно смъртта на майка си. Всичко това е само официалната фасада на персонажа. Понеже е чел „анонимката“, Роси знае какво се крие зад тушираната биография.

Откакто наследниците са завели дело, властите, обезпокоени от влиянието на процеса над една от най-големите френски компании, са разпоредили Александър Дантребер, съветниците и наследниците му непрекъснато да бъдат подслушвани. От това, което разкрива въпросното незаконно — и следователно неизползваемо при евентуално следствие — подслушване, човек го побиват тръпки при мисълта за психическото състояние на стареца. Записите потвърждават, че Дантребер наистина е убил съпругата си, за да избегне нейни разкрития относно безчинствата му, сексуалните му мании и склонността му към насилие. Подобни разкрития биха представлявали страховити доводи при развода им и Дантребер е щял да загуби състоянието си. Предпочел е да спретне пътнотранспортно произшествие на съпругата си. Грубите инстинкти на милиардера продължават да се проявяват — нанасял е побои на всичките любовници, които е имал впоследствие. Две от тях са си замълчали за престоя си в болница в замяна на щедри обезщетения. Записите доказват и редовните му контакти с безскрупулни нигерийски сводници, доставящи му проститутки, с които необезпокоявано да утолява нагона си. Очевидно Дантребер оглавява списъка на заподозрените за изчезването на Роксана. Разбира се, той не убива, но в последно време обажданията му към сводниците са секнали. Или перверзиите му са затихнали, или е намерил нов начин да ги утолява...

Тръпки побиват Роси от тази констатация и той си сипва още една чаша с калвадос. Спира, преди да я изпие. Ръката му застива наред жеста, с който поднася чашата до устата си, усеща промяна във въздуха на помещението, някакво внезапно съгъстяване, някакво

напрежение. Обръща се и без изненада открива Люси, забита като обсидианов нож в пода на фермата. Младата жена е гола и го гледа с присмехулна усмивка, склонила глава към рамото си. Желанието го прерязва през корема и го оставя без дъх. Промълвява смутено:

— Бих ти предложил чаша с калвадос, но сигурно предпочиташ кафе?

— Благодаря, не искам. Ябълките предпочитам да ги хрупам — казва тя глезено.

— Изпускаш, тия по-добре да продължат да правят калвадос вместо метамфетамин. Хубава им е пиячката — шегува се той, гаврътвайки чашата.

Люси се навежда и взема портокалов сок от хладилника. Роси въздъхва при гледката на задника ѝ.

— Иди се облечи, ако обичаш, просто не мога да те гледам спокойно в този вид.

— Много ти е слаб ангелът! Опитай се да издържиш десет минути, току-що си направих утринната гимнастика и трябва да мине изпотяването, преди да припаря до душа в тая кочина — казва тя и забърсва с ръка тънкия слой пот, който покрива корема ѝ.

Видението се отправя към масата, върти дупето си и изпива направо от бутилката портокаловия сок, който леко прелива и потича по бузите му. Промъква се зад гърба на Роси и полага длан на тила на майора, след което сядва срещу него. Той се вира в сексапилния ѝ задник, достоен за рисунка на Манара^[1], както и извисяващата се над него татуировка, и пита както от любопитство, така и за да се опита да разсее желанието си:

— Татуировката ти е прекрасна. Знаеш ли, че те открихме благодарение на нея? Какво означава надписът на ствола на вишната?

— Направи ми кафе и ще ти разкажа. После ще ми разясниш бойния си план, генерал Патън.

След като си получава кафето, Люси става доста словоохотлива. Татуировката е знак за нейното прераждане, след като се е измъкнала от отровната семейна атмосфера, дошла е в Париж с парите си и е взела решение да не поглежда повече назад, да не съжالياва за нищо и никога повече да не допуска да бъде жертва на когото и да било. Избрала е тази рисунка и си я е татуирала, за да отбележи новото начало в живота си. В Япония *сакурата* е символ на пролетта и

възраждането. На ствола е накарала да гравират със стилизирани букви — почти нечетливи, ако човек не знае какво пише — една кратка максима: „Ще те убия, преди да стана твоя жертва“.

Войнственият девиз въобще не успокоява Роси, но точно това, което го плаши у Люси, още по-силно го и привлича. Не успява да се измъкне от този омагьосан кръг — това момиче изпуска отрова, чието въздействие парализира разума.

[1] Маурилио Манара (р. 1945 г.) — познат в професионалните среди като Мило Манара, е италиански художник и автор на еротични комикси, възхваляващи женската красота. Работил е съвместно с величия като режисьора Федерико Фелини, писателя Нийл Геймън и сценариста Крил Клермон. — Бел.ред. ↑

Самотна пейка до стена, облицована с бели плочки. Звукоизолирана стая — гладка, бяла, обляна в режеща светлина. Тишина и ослепителна белота — от това ще бъде обкръжен през следващите два дни Юго Кастелен. Малка видеокамера снима цялата сцена с всички подробности. Залата за разпити, заимствана от американските специалисти в Гуантанамо, се използва за задържане на лица, замесени в терористични актове. Този метод е по-ефективен от физическите мъчения и заплахите. Белотата и тишината бързо стават непоносими. След няколко часа задържаните започват да нервничат, стават раздразнителни и неспокойни. След един ден, ако не са оковите, ще започнат да се блъскат в стените, за да сложат край на изтезанието. Няма нищо по-лошо от пълна тишина и режеща, неотслабваща светлина. Преди края на втория ден биенето на собственото му сърце ще се стори на младежа толкова силно, че ще го оглуши. Докаран до лудост, Юго ще бъде готов да подпише всичко. Преди адвокатът му да е получил разрешение да говори с него, хлапакът вече ще е направил пълни, изчерпателни признания, и то без никакво физическо насилие или заплаха. Психическото страдание, което причинява бялата стая, е неопикуемо. Съдебните заседатели няма да схванат, че преживяното от Юго в антитерористичния отдел е истинско изтезание. Признанията ще се допуснат в съда.

Малик разбира, че обстоятелствата налагат да се прибегне до такива мерки — Юго трябва да издаде Жудекс, и то възможно най-бързо. Няма време да сключват споразумение, одобрено от адвокатата му, трябва да изтръгнат информацията. Обаче лейтенантът се опасява, че подобни признания са без всякаква стойност. Под подобен натиск младежът ще разкаже какво ли не, ще се самообвини във всичко и има риск сведенията да не са достатъчно достоверни, за да позволят арестуването на наставника му. Със залавянето на Юго нищо не е приключило, целта си остава Жудекс и те са длъжни да се

съсредоточат върху тази цел, дори да трябва да олекотят обвиненията, които тегнат над младежа.

Лейтенантът знае, че в подземията на Регионалната дирекция на полицията се намират на терена на Лувион и че мнението му няма особена тежест, но все пак именно той е спасил положението и това му дава увереност да поиска среща с майора и да му изложи гледната си точка. С леко съжаление към озовалия се в центъра на случая млад идеалист, който рискува дълги години затвор за това, че е повярвал на бръщолевенията на един луд, Малик излиза от залата за наблюдение. Един полицай го повежда през подземията на криминалната полиция, представляващи лабиринт от тунели, и го отвежда до служебните помещения на отдела за борба с тероризма, на четвъртия етаж на прословутата сграда.

Лувион седи на бюрото си с изнурено лице и не показва никакво задоволство от напредъка на разследването. Благоволява да изръмжи някакви благодарности и поздравления за решаващата роля на Малик при ареста, който ги е спасил от крушение. После поглажда с едрата си ръка, украсена с масивен пръстен, бръснатата си глава с набола коса, и пресича любезностите:

— Признателни сме ви за помощта, лейтенанте, но сега трябва да се връщате в ГДВС. Предстоящата процедура не ви засяга.

— Знам, оставям ви да действате на спокойствие. Исках само да споделя мнението си, преди да тръгна — настоява лейтенантът.

— Не си падам по проучване на общественото мнение — срязва го майорът.

— Не мисля, че ще постигнете добри резултати, като изтезавате този хлапак — упорства лейтенантът. — Юго е просто вундеркинд, затворен във виртуалния си свят и откъснат от реалността, който се е оставил да го омотае някакъв манипулатор. Ако продължите в същия дух, ще ви подхвърли каквото и да е, само и само да го оставите на мира. Съмнявам се, че знае много за Жудекс, в противен случай Жудекс нямаше да ни остави да го хванем. Трябва да го убедим да ни сътрудничи, за да се опитаме да сгацим наставника му. Може да е допуснал някоя грешчица, някаква дребна подробност, която да ни

помогне да го проследим. За да го открием, се нуждаем от Юго с бистър ум и воля за сътрудничество.

Лувион дори не се преструва, че слуша тирадата на Малик. Тършува из бюрото си, изважда папка с няколко листа и започва да я преглежда. Засегнат, лейтенантът млъква и се втренчва в събеседника си, който най-накрая реагира и хвърля на бюрото папката, в която се е зачел.

— Не ми пука какво има да ни каже хлапето. Нямаме представа колко не ми пука. Признанията са тук, при мен, трябва само да ги подпише, така че пет пари не давам какво мислите за начина, по който провеждам разпита.

Бланката наистина показва, че става дума за протокола от разпита на Юго Кастелен. Малик не разбира, явно разследването вече е достигнало своя завършек — предварително написан от тези, които би трябвало да търсят истината. Кръвта се отдръпва от лицето на лейтенанта, усеща, че му се повдига, когато проумява, че разследването ще приключи с политическа манипулация.

— Точно така, малки мой Рултабий^[1]. Тук играят големите батковци. Скаутите нямат работа при нас. Така че изчезвай и върви намери оня пияндурник, началника ти. Поразрови се из боклукчийските кофи около кварталните заведения, не знам дали ще го откриеш, но би трябвало, там му е мястото.

От яд Малик не може да отговори. Със свито гърло става и излиза от кабинета. Не отговаря на провокацията на Лувион. Майорът изглежда изтощен, грубите приказки не пасват на обичайната му мълчаливост. Сигурно и на него случаят му тежи. Малик поздравява екипа на отдела за борба с тероризма, който бди на поста си в неделя вечер. Наближава часът на срещата му с Бониперти и лейтенантът се надява да получи от него някои разяснения за предрешените заключения от разследването.

[1] Герой от криминалния роман на Гастон Льору „Тайната на Жълтата стая“ (1907). — Бел.прев. ↑

В залата за пресконференции на министерството на вътрешните работи цари необичайна бъркотия. Журналистите се блъскат, проправят си път с лакти, размахват камери. Министерските пресаташета се разкъсват на две, за да запълнят пробойните, но без резултат. Дори и на излъчваните по новинарския канал кадри ясно се вижда колко набързо е организирана пресконференцията на министъра на вътрешните работи. Откакто Роси е чул по радиото съобщението за провеждането ѝ и си блъска ума да отгатне какво ще заяви министърът. Да излезе на арената по темата „Жудекс“, при положение че случаят тъпче на едно място, би било рисковано решение, каквото хитрият тактик от сградата на площад „Бово“ няма навика да взема. Мислите на майора замират — министърът току-що е влязъл в залата.

Жужащата като кошер тълпа замлъква. През няколкото секунди, докато шумът заглъхва, министърът недвусмислено показва нетърпението си, изправен зад катедрата и пронизващ присъстващите със стоманеносиния си поглед. Последните притихнали и кротнали се журналисти усещат как ги облъхва леденото му неодобрение и се вцепеняват, сякаш вкаменени от очите на Медуза. След като е въдворил спокойствие, министърът започва изявлението си без усмивка и без поздрав:

— На мен се пада деликатната задача да застава в залата за пресконференции пред журналисти, които представляват елита на своето съсловие, за да подложат на критика техните грешки. От няколко дни се шири слух, който приписва няколко смъртни случая, настъпили в последно време, на измислена терористична организация. Тази недостойна измислица можеше да остане незабелязана, ако някои от вас, забързани да разкрият някакви въображаеми скандали, не се бяха принизили дотам, че да дадат отзвук на празни клевети.

Министърът прави подчертана пауза, докато стихне ропотът, който се разнася в залата. После продължава:

— Тази трагично погрешна преценка взе една жертва, понеже се оказа, че след петдесетгодишна вярна служба на Франция честта му е потъпкана, а името му — окаляно, един от най-заслужилите дейци на Републиката взе тъжното решение да сложи край на живота си. Драмата, напомняща за смъртта на Пиер Береговоа^[1], който днес заема особено място в мислите ми, трябва да подтикне френската преса към повече сдържаност, етичност и предпазливост. Не се поддавайте на съблазните на сензацията, престанете да лаετε като някаква глутница и възстановете спокойствието, подобаващо на една велика умиротворена демокрация. В памет на сенатор Маркиони държа да кажа, че авторът на злокобната шега бе задържан днес и че в неговото писмо няма нищо, което би устояло на здравомислещ анализ. Фактът, че едно издание е решило да застане зад твърденията на някакъв объркан младеж и е предизвикало такива щети, трябва да подтикне всички ни към дълбок размисъл относно петимната за скандали преса, чийто икономически модел очевидно предполага всяка седмица да се омаскарява нов политик. Няма разследване, защото подобен терорист не съществува. Над нашата страна тегнат предостатъчно заплахи, че да си измисляме в добавка и вътрешни врагове. На тази зловеща шега трябва да се сложи край. Разчитам на вас да си извадите поука от трагедията.

Глас, разтреперан от вълнение при споменаването на покойниците, достолепна осанка, ясна дикция... Роси почти се изкушава да изръкопляска на актьора, който напуска сцената, без да отговори на нито един въпрос, без дори да погледне представителите на професията, която току-що е охулил. Майорът се пита дали царящата в залата анархия не е била изкусно режисирана и подготвена, за да послужи като фон на министерската реч. Разпиляната преса безредно се суети, а срещу нея се възправя спокойният и отговорен държавник.

От думите на министъра Роси веднага разбира, че вероятно благодарение на неговите сведения са арестували Юго Кастелен и че министерството предпочита упорито да отрича съществуването на Жудекс. Последните разкрития на престъпника съдържат сведения, които са прекалено злепоставящи, че да им признаят и най-малката достоверност. И все пак твърдата позиция на министъра го смущава. Ако не беше уверен, че Жудекс е обезвреден, предизвикателното му и

назидателно отношение към пресата би се равнявало на истинско политическо самоубийство. Ако отново се заговори за Жудекс, този случай, дори и да не сложи край, най-малкото ще нанесе сериозен удар на блестящата до момента кариера на министъра. Роси стига до следното убеждение — политикът вероятно е уверен, че няма риск Жудекс да му противоречи. Ето защо е слабо вероятно единствената гаранция да е арестът на Юго. Явно е станало нещо важно.

Роси е обзет от усещането, че пропуска развръзката на разследването. Става и започва да крачи напред-назад из трапезарията. Измъчва го желанието да позвъни на началник-отдела Лъотерие или да скочи в колата и да подкара към Париж. Люси, която е изгледала излъчването на изявлението на излизане от банята, загърната в плажна хавлия, явно усеща вътрешното му кипене и разбира причините за него. Младата жена се изпречва пред майора, принуждава го да застане на едно място и да я погледне в очите.

— Утре — казва му тя. — Утре ще бъдеш в Париж. Дължиш ми тази нощ. Платила съм ти за нея.

— Трябва да знам кой е Жудекс. Разбираш ли, трябва.

Вместо отговор Люси слага ръка на бузата му, сякаш за да измери изгарящата го треска. Той я гледа няколко секунди и я притиска към себе си. Знае, че го манипулира, но някои желания са по-силни от разума. Тя се сгущва в обятията му, той погалва влажната ѝ коса и я целува. Младата жена не откликва, едва разтваря устни и дори леко го отблъсква, когато ръцете му се опитват да смъкнат хавлията. Люси се отдръпва и прошепва, забила поглед в босите си ходила:

— Не сега... Роксана... Нали разбираш? Не мога... Ще видим по-нататък. Съгласен ли си?

— Да — неохотно отстъпва той, принуден да преглътне разочарованието си. — Хубаво... Иди да се приготвиш за партито. Опитай се да докараш външната прилика с наркоманката. Аз ще ѝ занеса нещо за ядене и ще ѝ обясня какво ще стане.

След като Люси се връща в банята, за да се приготви, Роси въздъхва и си налива в чашата остатъка от бутилката с калвадос. После слага ядене на една табла за Манон и за последен път влиза при нея. Пленницата им вече не се жалва — откакто се е събудила, почти не е помръднала. Люси ѝ е дала да изпуши всичките си запаси от трева и тя лежи отпусната и унесена в леглото с притворени очи. Тази сутрин

само веднъж се опита да ги убеди да ѝ приготвят лула с метамфетамин. Канабисът не е заместител на наркотика, трябва ѝ нещо по-силно, но, общо взето, абстиненцията ѝ понася добре. Роси я развързва, дезинфектира китките ѝ и я оставя да се нахрани, докато ѝ обяснява как ще протече пленничеството ѝ по-нататък:

— Ще станат четиресет и осем часа, откакто не си пушила тая гадост. Ако бях на твое място, щях да продължа в същия дух. Най-тежкото вече мина.

— Ти какво си? — отвръща тя сухо. — Ченге, което се прави на похитител, или ненормалник, който се мисли за моя ангел хранител? Нямам нужда от теб, за да знам какво ми трябва, тъпанар такъв!

— Добре — капитулира той, — прави каквото искаш. Всеки следва своя си път за гробищата, само че твоят може да се окаже малко по-къс от обичайното. Но нищо, права си, това не е моя работа. Ние тръгваме. Ще те оставим завързана и ще сложим ключа на масата в трапезарията. Утре сутринта ще пратя есемес на гаджето ти и ще му кажа, че си тук и че се нуждаеш от него. Няма да затваряме вратата на фермата. Никога повече няма да чуеш за нас. Люси ти е оставила седемстотин евро в якето ти. Не си изпуснала парите, които щеше да спечелиш на партито. Не ми пука какви ги вършите в тая ферма. Не работя в отдела за борба с наркотици и макар и да не одобрявам, имам си други, по-важни грижи. Забрави за нас и всичко ще си остане скрито-покрито. Ако обаче се оплачеш, че сме те похитили, ще разкрием всичко. Ясно ли е?

— Не съм сигурна, че семейството ми ще се съгласи. Но и аз си имам други грижи.

Завоалираната заплаха в репликата на младата жена е само на думи. Майорът не вижда какъв интерес биха имали извратеняците от нейното семейство да привличат вниманието към себе си и дейностите си. Той отново завързва Манон за таблата на леглото и отива в трапезарията. Събира картите, после занася в колата няколкото инструмента, които е „заел“ от изоставената работилница на фермерите. Натоварва в багажника на спортния автомобил кирка с разядено от ръжда острие, разпадаща се лопата, прогнило дървено чукче, въжета, два месарски ченгела, които могат да послужат вместо алпинистки куки, един кози крак и все още използвана кутия за инструменти. Когато прекосява двора, кучетата пак се разлайват в

кучкарника. Обзет от внезапно състрадание, Роси се връща и взема няколко кутии, чието съдържание смесва с остатъците от хранителните продукти. Договете го познават и дори му дават да ги погали по едрите четвъртити глави, преди да заровят муцуни в кофите.

На влизане във фермата майорът се сепва, когато съзира преобразената Люси. В разрошената ѝ, тупирана коса се мяркат няколко боядисани в лилаво кичури. Лицето ѝ е покрито с дебел грим, който му придава равномерния бял цвят, с който Манон прикрива пораженията от пристрастяването си. Изрисуваните ѝ с черно очи и напоените в тъмно червило устни са в унисон с облеклото ѝ на готическа лолитка, състоящо се от кожа и тъмни дантели. Невъзможно е някой да разпознае Люси, щом е маскирана така. Но пък приликата, която гримът ѝ придава със снимката на Манон в личната ѝ карта, би трябвало да е достатъчна, за да заблуди вечерните ѝ работодатели. Майорът поклаща одобрително глава:

— Много добре, неузнаваема си.

— Просто съм се наплескала с грим, няма какво толкова да се прехласваш — иронично подмята младата жена.

— За последен път ти напомням как ще действаме — продължава майорът. — В уречения час, когато трябва да се явиш за работата, ще влезеш през главния вход. Ще поогледаш и ако откриеш и най-малката следа от пребиваването на Роксана, ще ми се обадиш. Най-късно в два часа ще се чуем по телефона, за да разберем докъде сме стигнали. Дори и да ти вземат телефона на влизане, все ще успееш да намериш някакъв апарат в имението или да заемеш от някой гост. В противен случай ще кажеш, че ти е лошо, напускаш поста си и излизаш. Ако в два часа не ми се обадиш, влизам в имението да те търся. Два часа през нощта, разбра ли?

— Все ми се струва, че времето е прекалено малко — гримасничи Люси.

— Докато имението е пълно с народ, опасността е по-малка. Ще останеш повече само ако ситуацията е благоприятна. Ще видим как е в два часа.

— А после ще превърнеш мотора ми в тиква, така ли?

Роси свива рамене. Разбрал е, че Люси не може да приеме каквото и да било нареждане, без да даде вид, че му се присмива, както и че е напълно безсмислено да настоява за по-категорично съгласие. Време е да тръгват за имението. Двамата напускат фермата и всеки се качва на собственото си возило.

„Карнавалът на плътта“ на Александър Дантребер започва след два часа, временният персонал трябва да се яви на работа в близките минути. Роси и Люси потеглят от занемарения двор сред фонтан от кал и яростния лай на глутницата догове.

Кавазакито върши чудеса по тесните междуселски пътища. Люси не се връща през Лизийо и за да не я изпусне, майорът е принуден да кара с превишена скорост по маршрут, който заобикаля агломерацията. Профучават през селцето Маликандър — Роси се усмихва на съпадението в имената — и прекосяват обширни писти ниви, засадени с цвекло, чак до Сен Мартен дьо ла Лийо. Майорът не може да не се възхити на зрителната памет на младата жена, която преди тръгване е хвърлила само един поглед на картите и въпреки това изглежда съвсем уверена по рядко използваните пътища. След село Сен Мартен пътят започва да криволичи. В поредицата завои „нинджата“ принуждава Роси да изcede от колата си предела на възможностите ѝ. Едвам я удържа в пътя, на повечето завои задницата поднася, а четиритактовият двигател на аудито ръмжи оглушително. Знае, че трябва да не изостава и да стигне с Люси до имението. Младата жена го подлага на изпитание и майорът се чувства длъжен да заслужи уважението ѝ, да издържи на нейното темпо.

Двайсетте километра до имението в Куртон заприличват на рали. Люси почти не намалява скоростта, докато прекосяват поредното село. Майорът усеща известна боязън — впуснал се е в крайно рисковано приключение с млада жена, която сякаш се радва на възможността да се изложи на опасност. И той обича адреналина, но внимателно премисля действията си и умее да запазва хладнокръвие. Започва да се опасява, че нейният случай не е такъв, когато пред очите му Люси принуждава един автомобилист рязко да свие към банкета, за да я избегне. Накрая стигат до общинската гора, заобикаляща парка на имението. Роси спира на широка алея, оградена с тополи, която опасва

оградата на парка. Люси забавя ход, колкото да му махне с ръка, после продължава към имението. Майорът шумно си поема дъх, вентилаторът на аудито работи на пълни обороти. Целият е плувнал в пот, но е издържал на скоростта. След няколко секунди телефонът му започва да вибрира. Люси му е изпратила есемес:

Добре въртиш волана, като за старец! Почини си хубаво, хвърлям се в устата на вълка.

[1] Министър-председател на Франция от 1992 до 1993 г., самоубил се на 1 май 1993 г. — Бел.прев. ↑

След като е прекосил празните и безлюдни в края на уикенда работни помещения, Малик се качва на последния етаж на сградата на ГДВС. Във вдъхваща религиозно страхопочитание обстановка, в дъното на тъмния коридор, от кабинета на Бониперти долита музика. Из целия етаж кънти баритонов глас:

*A year and a day hence,
We will settle our account.
And then, I promise you, you shall pay
me
No more and no less than what you
yourself
acknowledge to be just.^[1]*

Лейтенантът почуква на дървената врата — секретарката на директора не работи в неделя вечер. Гърмящата музика заглушава звука и Малик открехва вратата в мига, в който тенорът отвърща на баритона:

A fair offer. Tis agreed.^[2]

Забелязал, че някой влиза, директорът завърта черния кожен стол и се обръща с лице към него. В стаята, осветена единствено от проникващите през прозореца светлини на квартал Льовалоа, се стеле дим от огромната пура *Cohiba*, която Бониперти размахва като диригентска палка. Запалена е само настолната лампа, която огражда със златист ореол поставеното на подложката на бюрото либрето. Бониперти се усмихва на лейтенанта и му махва да влезе, без да спира

да припява едва чуто и да дирижира въображаемия оркестър. Малик не си спомня да е виждал друг път директорът на ГДВС да се държи толкова свободно. Обикновено суровият Бониперти излъчва неумолима строгост, военна дисциплина и сдържаност във взаимоотношенията. Понякога дори злоупотребява с това поведение и преиграва с хладния си гняв, за да компенсира клиширания образ, който му налагат южняшките корени и корсиканската фамилия. След като Малик сяда, директорът намалява звука на оперната музика и заговаря госта си.

— Умеете да улучвате подходящия момент, Маликандър. Идвате точно в мига, когато горкият Том Рейкуел е измамен от Ник Шадоу и сключва договор с дявола, мислейки, че е намерил приятел и верен слуга. Никога не трябва да се доверяваме на онези, които твърдят, че могат лесно да решат проблемите ни...

Разговорът тръгва в неочаквана за Малик посока. Лицето на директора е изпито от умора, очите му са зачервени. Ако не изглеждаше невероятно, Малик би помислил, че директорът е плакал. Пита се дали престореното му оживление не прикрива дълбок вътрешен смут. Обърканият лейтенант изпелтечва някакъв несвързан отговор и зачаква Бониперти да насочи разговора към интересувашата го тема. Сега обаче и директорът го сварва неподготвен.

— Трябва да се възползвате от живота, лейтенанте, човек не си дава сметка колко бързо му се изплъзва между пръстите.

Бониперти онагледява думите си с жест, като издухва дима от пурата, която държи между показалеца и средния си пръст, а после продължава:

— Обадете се на децата си, вземете си няколко дни отпуск, заведете ги в „Дисниленд“ или на някое друго място, където ще им хареса... Дадохте най-доброто от себе си, но, за съжаление, имам за вас само лоши новини.

Директорът млъква за миг, смръщва се и изтупва някакво досадно перце от гълъб, забучено в рамото на сивия му вълнен костюм. Сетне се втренчва в лейтенанта и му съобщава с тъжно изражение:

— Новината ще бъде оповестена официално утре, вие сте един от първите, които я научават, след мен и най-близките му роднини.

Днес следобед началник-отдел Лъотерие се самоуби в парижкото си жилище.

— Началник-отдел Лъотерие? Не може да бъде!

— За съжаление е точно така. Вие не знаехте — впрочем, никой от нас не знаеше, но началник-отделът вече две години се бори с рак на черния дроб, който е щял да го отнесе в близките седмици. Дните му са били преброени, предпочел е да си отиде по своя воля, с бистър ум и ненакърнено достойнство. Издържа до приключването на случая „Жудекс“ и реши да се оттегли. Ще липсва на нашата институция, беше един от нейните стожери.

— Вярно, че в последно време изглеждаше уморен... но как да предположи човек...

— Болестта е изпивала силите му, но той не го показваше, не беше такъв характер. Смелостта му може да послужи за истински урок, лейтенанте.

Директорът се впуска в подробна тирада за бъдещата организация на службата, докато бъде назначен заместник на Лъотерие. Някои намеци навеждат лейтенанта на мисълта, че става дума за Лувион. Зад потенциалната кандидатура лейтенантът съзира подмолни маневри, компромиси. Дълбоко покрусен е от тази перспектива и от смъртта на Лъотерие. От една седмица — от началото на случая — светът му се руши неумолимо. Майорът не дава признаци на живот, семейството му се сърди, а Лувион му оповестява заключенията от разпит, който още не е провел, и го изгонва, все едно е някакъв прислужник. Лейтенантът много отдавна е сложил кръст на идеализма, който го е изпълвал при постъпването му. Знае как работи ГДВС — политическите поръчки, „анонимките“, постоянните незаконни подслушвания, но вече му е трудно да проумее какъв е смисълът от всичко това.

След като Бониперти приключва с обясненията за реда на докладване в отсъствието на директор на отдела за борба с безредици, Малик си позволява да го върне към темата, която е мислел, че ще бъде в центъра на разговора им:

— Извинете ме, господин директор, но какво става със случая „Жудекс“?

— Случаят „Жудекс“ ли? — пита Бониперти и разтваря прекалено широко очи от учудване. — Хайде стига, Маликандър! Не

чухте ли министъра?

— Преди малко го чух по радиото, след като си тръгнах от дирекцията на полицията. Но ние още не сме открили кой се крие зад Жудекс...

— Защото такъв не съществува — пуф! — подсвирва иронично Бониперти, давайки вид, че забърсва с ръка подложката на бюрото. — Всичко е било дебелашка шега, скалъпена от един свръхдаровит, но неуравновесен младеж. Много жалко, че майор Роси и сенатор Маркиони са се хванали. Наистина много тъжен фарс!

— Да, но — пелтечи лейтенантът, който не вярва на ушите си. — Делоне, Льо Морван, Маркиони... бяха убити, добре знаете! А и сведенията, с които разполага Жудекс, неговите контакти в ГДВС, Ал-Малики, Странски... Не можем да оставим нещата така!

Директорът помръква и в продължение на няколко секунди гледа Малик право в очите. После всмуква дълбоко от пурата и обяснява със спокоен, но леко пресипнал глас:

— Лейтенанте, официално Льо Морван е починал от инфаркт, а Маркиони се е самоубил. Остава само случаят „Делоне“, по който криминалната полиция напредва бързо. И те като вас са идентифицирали заподозряната — някаква жена с антисоциално поведение на име Люси Мерпаз. Ще я задържат в близките дни. Става дума за психически неуравновесена личност, която е действала, подтиквана от омразата си към мъжете — крайно тъжна история. И така, за прокуратурата случаят „Жудекс“ се свежда до арестуването на млад хакер, автор на зловеща шегичка. Хлапакът ще отърве кожата — ще му лепнат само глоба за клевета и условна присъда за подстрекателство към насилие. Признайте, че ще постъпи глупаво, ако не приеме. Що се отнася до Ал-Малики, Странски ще трябва да дава обяснения на разузнаването, те ще имат грижата, това вече не е наша работа.

Директорът се изправя и насочва показалец към Малик. Тонът му става властен, рязък:

— Затова пък от вчера не знам какви ги върши Роси и това ме тревожи. Намерете го и го доведете!

Малик разбира, че присъства на елегантното погребение на един случай, който вероятно би разкрил дълбоки недостатъци в работата на ГДВС и би извадил на бял свят скандалните безчинства — знайни и

прикривани — на лица, близки до властта. Осъзнава, че институцията трябва да се опази — ГДВС представлява преграда за терористични действия, мрежите и процедурите ѝ са част от безопасността на страната и чрез опазването ѝ се избягва пробив в защитата на сигурността в тези размирни времена. И все пак му е трудно да приеме, че един престъпник рецидивист ще се измъкне безнаказано за сметка на манипулираната от него млада жена. Престъпник, който ще остане на свобода, готов да нанесе нов удар, когато му се прииска...

— Всичко това е пълна лъжа и не можем да оставим нещата така!

Лейтенантът тутакси съжaliaва за острия си изблик. При нормални обстоятелства Бониперти щеше да го изгони с гръм и трясък за подобна невъздържаност. В тази неделна вечер обаче реакциите на директора не съвпадат с очакванията на Малик. Висшият държавен служител безмълвно се изправя и се приближава до прозорците на кабинета, гледащи към сивите небостъргачи в комплекс „Дефанс“. Бониперти опира длан на стъклото и въздъхва:

— Истината, истината... Кой може да си позволи този лукс, лейтенанте?

— Извинете... Изморен съм, не трябваше...

— Не, не, лейтенанте! Имате право, вашата почтеност ви прави чест! Но трябва да избираме.

Директорът се обръща и се обляга на прозореца. Зад гърба му два гълъба кацат на перваза, опасващ цялата сграда. Бониперти обикаля напред-назад из кабинета и изглежда така, сякаш говори колкото на лейтенанта, толкова и на себе си:

— Да разгласим истината, да въздадем докрай справедливост... Да съдим всички грешки без изключение... Ех, лейтенанте, много добре знаете, че никое човешко общество не е съвършено! Няма върхушка, която да не е престъпна. Всички те са водени от алчността и жаждата за власт, няма друга движеща сила... И какво да направим? Да изправим на съд всички, които престъпят границата? Така ли? Тогава ще останем без държава, ще се върнем във времената на Робеспьер и на якобинската диктатура... Една умиротворена република умее да пази реда и да не поражда хаос в името на моралната чистота. Онова, което хората искат, е децата им да ходят на училище, а възрастните им родители — на пазар, без да се стряскат

уплашено на всеки ъгъл. Фактът, че има неколцина корумпирани индивиди, е без значение, ако в обществото цари мир. Вашият Жудекс е Ник Шадоу. Предлага ви път, който изглежда прав, лесен и верен... Осъдете всички виновници! Да прочистим обществото от престъпленията! А след година ще поиска да му се отплатите... И отплатата ще бъдат окървавените улици на Париж — така оплискани с кръв, че дори няма да виждате паветата! Реки от кръв по улиците! Винаги ще има виновни за наказване, винаги! До безкрай. Това, което трябва да опазим, е републиката, гражданският мир и работата на институциите. Който твърди обратното, е лъжец, някаква Електра, която иска да ни унищожи от гордост, защото не търпи компромиси. Не слушайте такъв човек, лейтенанте!

Малик за миг се изкушава да отвърне: „Да се прилага законът еднакво за слабите и силните, като се зачитат правата на обвинените, и нищо друго“, но разбира, че тирадата не е предназначена за него и че би било безполезно да възразява с доводи. Бониперти се бори със собствените си демони. Накрая директорът долепя чело до стъклото. Пред очите му гълъбите пърхат, размахвайки криле. Той завършва оправдателната си реч с угаснал глас:

— Опазвам реда... защитавам институциите от...

Директорът замлъква насред изречението и няколко секунди гледа вцепенен двете пристъпващи пред прозореца му пернати. Когато се извързва, лицето му е бледо като восък. Кръвта се е отдръпнала от бузите и скулите му и лейтенантът може да се закълне, че по челото му лъщи пот. Сякаш в плен на силно съмнение, директорът продължава да си говори под носа, но от устните му не излиза нито звук. После сяда на бюрото, цветовете му се възвръщат. Отново забелязал присъствието на лейтенанта, той изгася настолната лампа, осветяваща подложката на бюрото му и си възвръща военната стойка.

— Какво чакате, Маликандър? Нали ви казах да ми доведете Роси? Хайде, какво стоите като пън? Ще се правите на благороден рицар някой друг път!

Малик незабавно напуска ГДВС. Исква да се върне в Нормандия още същата вечер, за да издири майора — още малко и ще задръсти гласовата му поща със съобщения. Докато се качва в клиото,

паркирано в подземния гараж, той отново прехвърля в ума си разговора с директора. Би платил прескъпо да разбере каква ли мисъл му е хрумнала в края на разговора. Бониперти осъзна нещо, което явно го ужаси.

[1] „След една година и един ден ще си уредим сметките. И тогава, кълна се, ще ми платите толкова, колкото смятате за справедливо — ни повече, ни по-малко“. — Бел.прев. ↑

[2] „Почтено предложение. Приемам“. Цитат от „Похожденията на безпътника“ — опера от Игор Стравински, първо действие, сцена първа, либрето Уистън Хю Одън, 1951 г. — Бел.авт. ↑

Сангрията оставя на езика ѝ тънък привкус на канела. Отначало Люси се учуди, че я карат да поднася толкова проста и популярна напитка в крайно изисканата обстановка на приема, но ѝ е достатъчно да топне устни в една от високите кристални чаши, които приготвя, за да разбере грешката си. Като всичко наоколо, и в тази сангрия няма нищо обикновено. Люси е заела поста си на бара в имението. Обслужва гостите на Дантребер зад тезгях от масивен дъб, украсен с барелефи на ловни сцени, изработени на ръка от творец, който изкусно е предал паниката на загиващия дивеч. Пред нея се простира дълга банкетна зала, където петдесетина гости във вечерно облекло отпиват от чашите си в очакване на появата на домакина, облени в примигващата светлина на огромни средновековни свещници от ковано желязо.

Наемането ѝ мина съвсем гладко. Началничката на обслужващия персонал не познава Манон и дори не погледна документите ѝ. На вратата я посрещна блондинка със строг кок, която ѝ даде униформата, напомняйки изискването за поверителност, записано в договора. Виненочервеното сако със златисти еполети, черният корсет с връзки, найлоновите чорапи и минижупът са съобразени с предварително подадените от Манон мерки, така че ѝ стават идеално, когато ги пробва. Обувките с високи токчета обаче са поне с един номер по-малки и ѝ убиват на пръстите. Свикнала е с неудобни токчета и неестествено извити обувки, затова успява да потисне болката и да запази нормална стойка, но веднага щом ѝ се удава възможност, се събува зад тезгяха, за да си починат краката ѝ. Засега е видяла само банкетната зала, входа на имението, кухнята и един склад, където са ѝ казали да се преоблече. Люси остави личните си вещи и телефона си в една касетка на нейно име, която ще ѝ върнат, като приключи работа. Оттогава младата жена чака подходящия момент. Засега гостите се трупат пред бара, но тя смята, че щом започне „Карнавалът на плътта“,

ще се прехвърлят в огромния вътрешен двор на имението и ще ѝ дадат възможност да се измъкне, за да огледа личните покои на милиардера.

Чакането ѝ скоро бива възнаградено. Когато съвсем се мръква, двете черни врати на банкетната зала се отварят към вътрешния двор, където светват прожектори. Всички гости се отправят към ширналото се пространство, простиращо се между двете крила на имението. Люси остава сама с двамата сервитьори, които разтребват помещението. Блондинката с кока я няма и следователно нищо не ѝ пречи да напусне бара. Със знаци показва на двамата сервитьори, че отива да изпуши една цигара, и се присъединява към започналото празненство.

Над павирания вътрешен двор се извисява стъклена пирамида, издигната върху покрива на трите крила на замъка. Творението напомня пирамидата в Лувъра. Едната стена — тази, която се намира срещу главното крило — се спуска чак до земята и така затваря двора със стъклена преграда. Дървена естрада по протежението на цялата стъклена стена отделя гостите от парка. Прозорците на триетажните странични крила на имението са осветени, но засега вратите им са затворени. Всички гости стоят прави пред естрадата и чакат. Прожекторите осветяват единствено празното пространство и въпросителен шепот пробягва през внимателно наблюдаващото множество.

На естрадата се качват четирима мъже с кожени нагръдници и качулки, които им придават вид на средновековни палачи. Те хващат оставените там въжетата и ги задърпват — показва се разпятие, което плавно се надига от дъното на естрадата, докато накрая се изправя в отвесно положение. В зловещата пародия мястото на Христос е заето от прикован труп на бик. За да стои в тази поза, тялото на животното е било обезобразено. Изхвъркналият гръден кош сякаш всеки момент ще се пръсне. Раменните сухожилия са прерязани, а лопатките — строшени, докато са ги огъвали, за да го сложат на кръста. Краката са забити в дървото с едри черни пирони, надупчени са от копитата до коленете. Вратът на животното е прекършен, за да застане муцуната му перпендикулярно на издутата гръд. Излъсканата черна козина на някогашния плодовит осеменител блести на светлината на прожекторите. Най-шокиращото се намира между бутите му. Членът

на бика стърчи като огромна шпора — посмъртна ерекция, вероятно измайсторена от авторите на тази „творба“.

Смаяната тълпа немее пред това кошунствено бикоубийство. Само един от присъстващите реагира — великолепна блондинка, около четиресетгодишна, по-висока от повечето мъже, с късо подстригана по момчешки коса и с плътно прилепнала бяла вечерна рокля, която обгръща стройната ѝ фигура и подчертава извивката на задника. Жената пристъпва с полюшваща се походка към естрадата. Докато пристъпва напред, погледите се отправят към нея, гърбовете се завъртат. Хората, които стоят на пътя ѝ, почтително се отместват, сякаш с боязън. След като застава в подножието на кръста, жената пъхва ръце под презрамките на роклята си, смъква ги от раменете си и единствената ѝ дреха се свлича около глезените ѝ. Под тънката бяла рокля няма нищо — жената стои гола, с гръб към тълпата, красена единствено от наниз перли около дългата ѝ изящна шия. Дългите ѝ крака, качени на високи токове, изкачват няколкото стъпала до бика. Когато стига до разпънатото на кръст животно, четиримата палачи напускат сцената.

Стройното тяло на блондинката се притисва до победения Минотавър. Тя допира буза до гърдния му кош и погалва козината. Ръката ѝ се плъзва надолу и накрая улавя гнусната шпора, стърчаща към тълпата. Лицето на жената е изкривено от порочна усмивка, изпълнена с жестокост и извратена радост. Люси въздъхва, полунатъжена-полуотвратена, но тълпата явно се наслаждава мълчаливо на нелепото зрелище. Дори забелязва оператор, който снима сцената от прозореца на една от стаите. Продължава да оглежда горната част на сградата както от любопитство, така и за да отклони поглед от случващото се на естрадата. Замръзва, присвива я стомахът и ледена тръпка пробягва по гръба ѝ. Току-що е забелязала тримата бразилци. Помощниците на Дантребер внимателно оглеждат тълпата, подпрени на парапета на един от големите прозорци в дясното крило на замъка.

В присъствието им няма нищо учудващо — Люси е очаквала да се натъкне на тях и е подготвена за срещата. Гримът, прическата и облеклото я правят неузнаваема — могат да я разпознаят само ако специално се вгледат в нея. Знае, че трябва да избягва да остава насаме с някого от тях и че в настоящата ситуация — наред тълпата от гости

и служители — няма опасност да я познаят. Но нещо в поведението на тримата мъже я смущава. Те не гледат чудовищния спектакъл, а внимателно се взират в тълпата присъстващи, сякаш търсят някого. Люси изтръпва при тази мисъл и се отдръпва към портите на банкетната зала. Разнеслият се сред гостите шепот обаче я кара отново да обърне глава към естрадата.

Временната жирица на Митра е престанала да милва трупа. Вече стои с лице към животното, плътно долепена до тялото му. Вдигнала е ръце над главата си и ги пъха в един отвор — зейнала рана във врата на бика. Без да спира да кърши задника си, тя разтваря краищата на раната. Предварително разрязаната плът на бика се отделя и разкъсва с лекота. Когато отворът става широк колкото илюминатор на самолет, тя престава да бърка в раната и се смъква на колене, лицето ѝ се изравнява с фалшивия член на принесения в жертва Минотавър.

Отворът в гърдите на бика продължава да мърда от само себе си. От раната бликва кръв, нещо буйно шава отвътре. Лека-полека от зейналата рана наднича светъл силует. Въпреки разстоянието Люси различава човешка глава, която изскача от разкъсаните и смазани вътрешности на животното. Мъжът вдига глава и показва на тълпата лицето си, покрито с кръв и остатъци от животинска плът. Люси извърща поглед за малко — тримата бразилци вече не са на прозореца и много би искала да разбере къде са отишли. Решава да огледа по-внимателно етажите в това крило, ако ѝ се удаде възможност. Докато гледа нагоре, една ръка се плъзва под сакото ѝ, опира се до корема ѝ и я дърпа назад, притискайки я до непознато тяло.

С ококорени от изненада и страх очи, Люси не реагира. Непознатият не продумва, тя усеща дъха му в тила си, но той не помръдва. Пред тях зрелището, бележещо откриването на „Карнавала на плътта“, достига своята кулминация.

Нелепото раждане привършва. Дребната глава на мършав, плешив старец с щръкнали уши, дяволито оглежда множеството. Александър Дантребер изплюва струйка кръв, мята крайници, за да изтръска парченцата вътрешности, и поглежда жената, коленичила пред бичия му член. Засмян като доволен от шегата си хлапак, Дантребер възкликва:

— Надървил съм се като бик!

После старецът подава кльоцавите си ръце през отвора и се измъква от тялото на животното. Обърсва си лицето, за да го почисти от останалата по него кръв, и бавно и натъртено обявява началото на празненството:

— Ненаситни приятели, нощта се спуска. Предвкусявам дълъг кървав пир!

След изричането на това заклинание вратите към крилата на замъка се разтварят, откривайки осветени зали, и отеква музика, която изпълва вътрешния двор. Люси разпознава пролога към „Залезът на боговете“ — операта на Вагнер. Гостите се извърщат към залите, палачите се качват на естрадата и помагат на Дантребер изцяло да се измъкне от трупа. Карнавалът на плътта започва.

Непознатият, който притиска Люси към себе си, се раздвижва и ѝ прошепва на ухо:

— Хареса ли ти?

Оказва се, че е жена. Люси се вцепенява, познала е гласа на началничката на персонала. Много ѝ се иска да се обърне и да я зашлеви, но съзнава, че вероятно се нуждае от благоразположението на тази мръсница. Ето защо се отпуска, успокоява се и се извърща с усмивка:

— Да, удивително зрелище.

— Още нищо не си видяла — шегува се блондинката и добавя с намигване, — ако искаш, след малко ще те разведа да погледаш празненствата. Сега обаче трябва да се върнеш на бара и да си заслужиш заплатата...

Преди да се върне на мястото си зад тезгяха, Люси приема предложението ѝ. Една петдесетина годишна двойка в смокинг и вечерна рокля нетърпеливо очаква чаша със сангрия. Люси се извинява и им поднася кървавочервеното питие.

Банкетната зала има три изхода — един към вътрешния двор и друг — към преддверието, откъдето е влязла Люси. То води и към лявото крило на замъка, откъдето се минава и за кухнята. Люси може да стои там, без да привлича вниманието, но пък ще ѝ бъде трудно да тръгне по стълбите към горните етажи пред останалите сервитьори — още повече че вратите горе може да се окажат заключени. Третият

изход вероятно води към дясното крило на замъка — това, което Люси най-много държи да огледа. Вратата, водеща към него, се намира точно до бара, но стои непрекъснато затворена. Само веднъж е видяла началничката на персонала да минава през нея и после да я заключва. Люси решава да ѝ свие ключовете по време на визитата, която жената ѝ е обещала.

При всяко отваряне на големите врати между залата и двора до нея долитат далечни откъслечни възгласи от партито. Вижда как малко по малко облеклото на гостите губи безупречния си вид — кървави петна по смокингите, скъсани рокли, оцапани лица и разрошени прически. Карнавалът е в разгара си, но Люси не е в състояние да прецени мащабите му, прикована към бара, където разлива сангрия и розово шампанско по чашите с такова темпо, че ще получи мускулна треска. Малко след полунощ блондинката със строгия кок идва да я вземе от бара с усмивка, която би трябвало да минава за съзаклятническа, но у Люси предизвиква тръпка на отвращение. Началничката на персонала предлага на Люси да я разведе из празненството, Люси приема охотно, а един от сервитьорите в залата заема нейното място на бара.

Блондинката я хваща подръка и я прекарва през вратата към вътрешния двор. Дворът е заприличал на кървава лудница или на дясната част от триптиха на Йеронимус Бош. В двора е поставен римски фонтан, в чиито чаши се стича бликащата от върха кръв, която пръска паветата и танцуващите в кръг около фонтана гости. Някои от понеслите се в този безумен танц са наметнали отгоре си трупове на изкормени животни, кървави дивечови кожи... Други се въргалат голи в басейна на фонтана и пият прясна кръв, която прелива от устите им, цапа гърдите, бедрата и стъпалата им, а върху им непрекъснато се лее алената, лепкава и топла течност.

Из двора някои са опиянени от кръвта. Те мачкат с ръце карантите и червата, изтръгнати от коремната кухня на изкормени и разчекнати прасета, и завират лицата си в тях. В краката на танцьорите са разхвърляни вътрешности. Те ги тъпчат и постепенно ги превръщат в размазана по паветата кафеникава каша. Дворът заприличва на кланица. По всички прозорци на имението се виждат хора — голи или с окървавени дрехи, които ядат, пият и се сношават, чествайки дивашките ритуали на „Карнавала на плътта“.

Острата, металическа миризма на кръв удря Люси в носа. Тя въздъхва при вида на злокобното творение, изложено на естрада. Животински трупове — разчленени, накълцани и снабдени от безумното въображение на „скулптора“. Еленска глава, присадена на кучешко тяло, бича глава на свинско тяло, от което стърчат осем конски крака, образуващи гигантски паяк, одрана котка, чиято крепяща се на гръбначния стълб кожа е изопната във формата на криле на пеперуда... Десетина подобни чудовища гледат към двора с изкуствените си черни очи. На Люси ѝ става зле, гади ѝ се, затова не се противи, когато нейната водачка я улавя за ръката и я повлича към залата на партера в лявото крило. Докато вървят, блондинката се доближава до нея, устните ѝ я докосват и тя ѝ прошепва на ухото:

— Ще можем да се поотпуснем малко в залата на Сатурналиите.

Двете жени се приближават към помещение, откъдето се разнася жалостива мелодия на струнни инструменти. На входа две музикантки с превързани очи свирят дует от Паганини. Стиснали здраво инструментите си — цигулка и виолончело, — те са изцяло съсредоточени в изпълнението на сонатата и не обръщат внимание на разиграващата се пред тях сцена.

В центъра на залата, на сред огромно кръгло легло, покрито с червено кадифе, една жена и двамата ѝ партньори се отдават на любовни игри. Червенокосата с щедри форми и млечнобяла кожа е възседнала единия мъж, легнал на пряко на леглото, докато другият — негър с изваяно тяло и гола глава, порязва ръцете си, изправен над тях. Реже се с бръснарско ножче и оставя кръвта да капе в отворените усти на двамата любовници, докато те сладно и шумно се съвкупяват. Двамата жадно протягат уста към кръвта, а жената налапва и члена му, когато той на игра покапва отгоре му малко кръв. Люси се усмихва и се извъръща към началничката на персонала, за да я попита дали наистина иска да участва в тази игра. Но блондинката вече я няма до нея.

Водачката ѝ е отстъпила няколко крачки назад и я гледа разочаровано. Между тях е застанал един от тримата бразилци с безукорен черен костюм без нито едно петънце. Люси изкривява лице и преглъща с мъка. Ала мъжът няма заплашителен вид, даже се усмихва и ѝ подава ръка. Слисана, тя се здрависва с него. Нищо в погледа му не показва, че я е познал. Обръща се към нея приятелски:

— Добър вечер, госпожице. Трябва ни помощ за обслужването на един частен салон горе. Бихте ли ме последвали, моля?

С малко въображение майорът може да разбере как се чувства бащата, докато чака на паркинга дъщеря му да се върне от първото си посещение на нощно заведение. Не може да се притече на помощ на младата жена зад стените на имението на Дантребер, а само да се страхува от най-лошото и да се надява, че няма да му се наложи да съжалява, че ѝ се е доверил. Свикнал е той да бъде свободният електрон, размирникът, и сега, когато веднъж в живота си трябва да играе ролята на гласа на разума, никак не му се дава.

За да има връзка с Люси, Роси е включил мобилния си телефон. Вижда, че Малик непрекъснато се опитва да се свърже с него, но продължава да го игнорира. Още не е дошло време да говори с лейтенанта — каквото и да се случи тази нощ, помощникът му не бива да бъде замесен. Знае за деликатните семейни взаимоотношения на Малик, и без това нещата вече отидоха прекалено далеч под негово влияние. Иска да го предпази и да спаси собствената си съвест, като сам се нагърби с последствията от рискованото си начинание.

Нощта се спуска над обширната, леко стръмна алея, оградена с тополи, където от два часа чака в колата. По горския път не е минавал друг автомобил. Вероятно всички гости пристигат и си тръгват направо от шосето, което минава покрай входа на имението. Страничните пътища, пресичащи гората, си остават пуссти, което е в полза на майора. Заобикалящият го мрак омагьосва мястото — тополите се превръщат в призрачни фигури, а звуците, издавани от нощните животни, изпълват гората с неясна заплаха, когато Роси решава да излезе от колата. Достатъчно тъмно е, няма опасност да го видят.

Взема фенерчето от багажника. Пъха го в джоба на ловджийската куртка и тръгва да търси начин да проникне в имението. Празненството вероятно вече се вихри с пълна сила, но никакъв шум

не смуцава спокойствието на гората, освен някоя припукваща съчка или звуците, издавани от нощните хищници. Майорът върви покрай стената, опасваща имението, гази из калния горски път и търси някой от страничните входове за парка. Никога не е бил в състояние да издържи повече от няколко часа далеч от успокоителната градска гълчава. Спокойствието го отегчава, пръстта го цапа, бързо изпада в униние в изостаналите зони без кабелна телевизия. През деня равнодушната хубост на пейзажите може и да го залиса за кратко и да го накара да забрави омразата си към зеленината и чистия въздух — толкова чист, че не става за дишане. През нощта обаче изпитва с пълна сила враждебността на природата. Природата не обича човека, или поне не обича лично него, така че Роси никога няма да разбере природозащитниците, които впрягат сили за нейното опазване вместо за разумната ѝ експлоатация за благо на човечеството.

Потънал в мислите си, майорът едва не пропуска това, което търси — врата на няколкостотин метра от аудито. Роси обаче изръмжава сърдито — няма да е лесно да мине през нея. Тя се отваря само отвътре и е толкова масивна, че майорът се опасява как няма да може да я разбие без подходящи инструменти. Отхвърля тази възможност и продължава към второто набеязано място: Куртонел — реката, която прекосява имението. Дочува ромона на водата зад възвишението. Ориентира се по звука и излиза на поречието ѝ. Широка едва два метра, рекичката се провира през овален отвор, издълбан в стената на имението. Уви, няма начин да се гмурне в ледените ѝ води и да стигне до замъка, тъй като, за да продължи пътя си, реката минава през внушителна желязна решетка — твърде гъста, за да успее да се промуши между пръчките. На майора му остава една последна възможност — по въздуха. Връща се обратно и изкачва естествения насип от другата страна на пътя, за да огледа стената отгоре.

Студът започва да прониква под дебелата ловджийска дреха. Роси потръпва и се ядосва, че не различава върха на стената на светлината на фенерчето си. Ще трябва да се покатери на някоя топола, за да се повдигне с още метър. Улавя се за най-ниските клони и се набира на мускули. Обхваща ствола с крака и се подпира с една ръка на клона. Това, което най-после съзира в тази поза, го успокоява. По горния ръб на стената няма нито железни шипове, нито остри издатини, нито стърчащи стъкла от бутилки — горе стената е плоска,

гладка и видимо не представлява трудност. С въжетата и куките, които е взел от фермата, майорът за няколко минути ще успее да се прехвърли през триметровия дувар. Накрая обаче привидната лекота започва да го тревожи. Въпреки повеите на ледения, влажен вятър, който брули лицето му, Роси старателно оглежда всичко, което светлината на фенерчето му позволява да различи пейзажа от другата страна на стената.

Накрая щателният му оглед бива възнаграден. Лъчът на фенерчето се отразява в нещо метално между клоните на едно дърво. Насочва светлинния сноп натам и различава онова, от което се е опасявал. Тъй като е било невъзможно да инсталират аларми, параноичните обитатели на замъка са монтирали видеокамери по някои тополи. Обективът на камерата, която е открил, е насочен към подножието на стената. От височината, на която се е покатерил Роси вижда само една камера, но сигурно са разположени стотици, покриващи цялата обширна площ. Устройството изглежда голямо колкото пакет цигари. Майорът не смята, че при такива дребни размери камерата е в състояние да засича движения и промени в температурата. Следователно нощем, ако не си свети, има големи шансове да се промъкне незабелязано. Роси изгася фенерчето. Огледът е траял едва няколко секунди и краткотрайно проблесналата светлинка по време на празничната вечер едва ли ще вдигне под тревога пазачите на замъка. Той се смъква от тополата и поглежда часовника си.

След три часа Люси трябва да му се обади. Ако ли не, тръгва да я търси.

Витата служебна стълба, която води към горните етажи, е прекалено тясна, за да се качват по нея един до друг. Люси се възползва от това прекъсване на разговора, за да си възвърне самообладанието, далеч от погледа на бразилеца. Бавно се качва към частните салони, следваща конската опашка на нападателя си. Той не се обръща и изглежда все така непринуден и добронамерен. Люси се убеждава, че всичко е наред и че обитателите на замъка нямат представа за истинската ѝ самоличност.

Алкиндар Васу учтиво ѝ държи вратата на салона, където я приканва да влезе. До Люси достигат стенания, после — още преди да е прекрачила прага — в носа я удря миризма на месо, на касапница. Вътре дъхът ѝ секва при вида на царящата в помещението разюздана, вилнееща лудост. Докато Люси стои втрещена, без да смее да пристъпи в залата, Алкиндар се приближава към нея и я хваща за ръката.

— Ако гледката ви смущава, затворете очи — предлага той мило и благо. — Не в тази зала се нуждаем от услугите ви. Ще ви вода за ръка до салона, където ви очакват. Но ако стоите с отворени очи, не забравяйте, че имате клауза за поверителност.

— Няма нужда да ме водите, благодаря — кротко го уверява тя и отмества ръката му. — Няма да кажа на никого какво съм видяла, обещала съм.

„И да кажа, никой няма да ми повярва“, мисли си Люси и въздиша, докато върви след домакина. Голямата зала заема четвърт от крилото на замъка, а стените и подът ѝ са покрити със сиви платнища. По обширната найлонова площ, в плътен слой кръв и накълцано месо се валят трупове на одрани животни. Вонята на месарница отвращава Люси, повръща ѝ се, но е поносима в сравнение с оргията, която се разиграва върху, около и вътре в животинските останки. Чисто голи мъже и жени се търкалят в кръвта, сношават се в месото, чифтосват се върху труповете и се замерват с пълни шепи с мръвки, карангия и вътрешности. Увиват се в червата, задоволяват се в стъпканото месо,

което се превръща в алена каша. От косите им се стича кръв, те ръмжат като обладани от бесове, съвкупявайки се във всички възможни комбинации, към които ги подтиква нагонът им.

Люси и Алкиндар гледат да не се изцапат, когато човешкото кълбо на пътя им започва да буйства в опита си да ги повлече в гнусната мърша. Млада русокоса жена, потънала в кръв, зарязва увисналия член на шкембестия си петдесетгодишен любовник и препречва пътя на Люси. Гледа с безумен поглед. Явно младата жена е злоупотребила с психотропни вещества. Люси няма представа каква дрога са взели развилнелите се кръволоци, но по всичко личи, че яко са се надрусали. Блондинката се опитва да я хване за раменете. Люси успява само да мерне пръстените с диаманти по оцапаните ѝ с кръв пръсти с маникюр, преди Алкиндар рязко да я отблъсне. Младата жена надава вой на зъл дух и оголва зъби като див звяр, след което отстъпва и със смях се хвърля върху друга млада жена, която се въргаля в накълцаното месо. Бразилецът я пита как е. Люси го успокоява, какво ли не е виждала. Двамата ускоряват крачка и излизат от залата, без повече да погледнат към хищническата оргия. Контрастът зад тапицираната врата поражява Люси.

Пред тях се разкрива съвсем друг свят. Влизат в трапезария със старинна мебелировка, украсена с картини на слабо известни френски художници от осемнайсети век. В центъра е разположена голяма кръгла маса с прибори за хранене. Масивен кристален полилей огрява с топлата си светлина десетимата сътрапезници на масата. Иконом в ливрея сипва червено вино в стъкленница, подчинявайки се на мълчаливото нареждане на гостите. Единственият звук, който се разнася около сътрапезниците с отмерени и елегантни жестове, е нежна мелодия, изпълнявана на клавесин. Жена със закрито от воалетка лице държи дълго цигаре, всички мъже са в смокинг и си шепнат на ухо със съзаклятнически усмивки. Порцелановите чинии, изписани с тънки лазурносини шарки, чакат да ги напълнят.

В средата на масата на висока поставка са изложени предмети, при чийто вид Люси изтръпва. Щом ги съзира, тя разбира, че под привидното спокойствие и изисканост, пиршеството, което се задава в тази зала, ще бъде още по-варварско от протичащото в съседния салон.

Люси от пръв поглед познава позлатените, гравирани със странни знаци урни, които е видяла у стария прекупвач на улица „Льопик“. Припомня си стръвната упоритост, с която бразилците искаха да си ги върнат. Люси лесно отгатва защо са тук и какво съдържат. Сега урните са празни, изложени като трофей. Обстановката на празненството не оставя никакво съмнение относно реликвите. В тази зала се готви угощение с човешка плът. Нещо като върховен лукс, предложен на шепа изродени избраници, апогеят на празненството, договор между посветени. Алкиндар потвърждава колко важни са за него сътрапезниците, като поздравява всеки поотделно с почитателно кимане, а после дава знак на Люси да го последва. Тя изпитва облекчение — за нищо на света не би искала да прислужва на подобна трапеза и щом вижда, че Алкиндар ѝ сочи една врата в дъното на трапезарията, камък ѝ пада от сърцето.

Люси не чака повторна покана и тръгва след него. От потта гримът ѝ започва да се разтича. Гримираше се е много старателно, но непрекъснатите тревоги, откакто е излязла от бара, подлагат на сериозно изпитание водоустойчивия ѝ фондъотен. Носи си несесерче в джоба на сакото и става наложително да се отбие в тоалетната.

Алкиндар държи отворена вратата на ярко осветен салон, откъдето се разнася миризлив дим и воят на китарите в един от химните на хеви метъла, изпълняван от *Black Sabbath*. Младата жена влиза.

В средата на салона един гол мършав старец танцува като бесен между ниски скамейки. Кльошавите му крака се въртят около оста си и го увеличат в непохватен кръг. Провисналият му задник се тресе на всяка крачка, тялото му непрекъснато залита и заплита глезените си, но старецът успява да се закрепил на крака и продължава да се върти, клатейки глава в такт с китарата на Тони Айоми. Докато Люси стои вцепенена на вратата, се разнася гласът на Ози Озбърн:

*All day long I think of things but
nothing seems to satisfy
Think I'll lose my mind if I don't find*

Something to pacify^[1]

Танцуващият в кръг старец спира пред Люси. Младата жена разпознава Александър Дантребер. Лицето му е осеяно с кафяви петна, прилича на прокажен. Озъбената в разкривена усмивка уста разкрива пожълтели оголени зъби. Кожата виси по тялото като изпомачкан бял чаршаф, метнат върху бодлива тел. Магнатът се поклаща от крак на крак, сякаш всеки момент ще се строполи на пода. От устата му се стича слюнка и капе по тесния, мършав гръден кош, покрит с редки сиви косми. Дантребер обърсва лигата си с opakото на ръката. Мътните му очи се взират в Люси, сякаш се мъчи да я различи. После с трепереща ръка поднася към устата си лулата с крек, която стиска в шепата, и всмуква дълбоко от отровата. Щом вдишва, издава звук, подобен на хриптене, после простенва от удоволствие и затваря очи с блажена гримаса.

*Can you help me, occupy my brain?
Oh yeah!!!^[2]*

Усмивката изчезва. Дантребер сякаш вече не вижда Люси, замъгленият му от наркотика ум не може да се съсредоточи върху заобикалящата го действителност повече от няколко секунди. Старецът отново започва да поклаща глава и да се върти като дервиш. Люси забелязва, че бедрата му са зацапани с изпражнения, които се стичат от ануса, но никой от присъстващите не обръща внимание. Край него другите двама братя Васу гледат сцената с израз на смъртна скука, отпуснати на скамейките. До тях две мършави голи момичета, които изглеждат здраво надрусани, се навеждат към внушителните бонгове и изпусват съдържанието на малките съдинки, затоплени от пламъка. Димът, който се стеле в помещението, идва от техните лули. Алкиндар дърпа Люси за ръката, за да я изтръгне от застиналото ѝ съзерцание. Тя тръгва след него към ъгъла на салона, където в издълбана ниша в стената е обособено нещо като сепаре с ниска маса.

Сърцето на Люси замира, когато вижда кой е насядал около масата в тъмното кътче на салона. От пръв поглед разпознава братята и

гаджето на Манон, които си приказват и пийват уиски „Джак Даниелс“. Има и четвърти мъж — по-възрастен, който поднася чашите и хвърля любопитен поглед на Люси. Без съмнение мъжът с гладко обръсната — като на синовете си — глава е бащата на Манон. Люси се вцепенява. Явно ще я разкрийт. Ако този човек е поискал да доведат дъщеря му, спукана ѝ е работата, освен ако не пробва да ги залъже, че е станала грешка... В края на краищата, откакто Алкиндар е дошъл да я отведе, не се е обръщал към нея с името „Манон“ — може да им каже, че младата жена е на бара в партера. Но ако успее да ги залъже, ще трябва да се измъкне незабавно, а това може да се окаже трудно. Мислите ѝ препускат в безпорядък, като зашеметена е. Напълно проумява катастрофата едва когато някаква фигура се навежда напред и ѝ се усмихва, надничайки между раменете на братята си. Седналата до майка си Манон досега се е криела в дъното на нишата. Люси се чувства глупаво, обидата надделява над тревогата.

Събраното семейство дилъри избухва в подигравателен смях. В същия момент Алкиндар застава плътно зад гърба ѝ и мълчаливо я стисва за раменете.

*And so as you hear these words telling
you now of my state
I tell you to enjoy life
I wish I could but
It's too late^[3]*

[1] „Цял ден се мъча да мисля, но нищо не ме удовлетворява. Мисля, че ще полудея, ако не намеря нещо, което да ме успокои“. — Бел.авт. ↑

[2] „Можеш ли да ми помогнеш, да намериш занимание за ума ми? О, да!“ — Бел.авт. ↑

[3] „Като чуваш тия думи, описващи сегашното ми състояние, радвай се на живота, и аз бих искал, но за мен е твърде късно“. *Black Sabbath, Paranoic*, песен от албума *Paranoic*, 1970 г. — Бел.авт. ↑

По покрива на аудито се лее проливен дъжд. Приглушеното му барабанене в купето почти би приспало майора, ако не го притесняваше късният час. Люси трябваше да се обади преди двайсет минути, явно внедряването ѝ е срещнало спънки. Ще се наложи да се покатери по стената на имението и да добави още малко безумие към бездруго рискования набег.

От наблюдателния си пост на възвишението Роси открива дървото, от което малката камера наблюдава стената. Решава да мине точно зад нея — следващата камера сигурно се намира в съседната горичка, на около петдесетина метра. В мрака има голяма вероятност да премине незабелязано. На четвъртия опит куките се захващат за един клон на тополата, който издържа на тегленето. С лекота се изкачва до върха на стената, прекрачва я, увисва на ръце и се пуска от другата страна. Рохкавата кална пръст смекчава краткото приземяване. Замъкът е на половин километър оттам — отвъд езерцето и дъбовата горичка, която засега го скрива от погледа. Издърпва въжето, навива го в подножието на стената, привежда се и хуква към езерцето. Проникнал е незаконно в имението на милиардера, вече няма връщане назад.

Между горичката, в която се намира, и езерцето се простира поддържана морава — окосена и гола. На отсрещния бряг различава някаква дървена рибарска колиба, пред която има понтон, врязващ се в развълнуваната от дъжда вода. Роси мрази да се придвижва през открит терен. Различава светлините на замъка зад дъбовете и гледката го мотивира. Насочва се тичешком към левия бряг на езерцето, за да го заобиколи колкото се може по-бързо и пак да се скрие сред дърветата.

Носи се бясно по нанадолнището. Възползва се от засилката надолу, за да скъси пребиваването си на открито. Приближава се до брега на водоема, чиито правилни очертания загатват за изкуствения му произход. Докато тича покрай него, някакъв шум от края на гората привлича вниманието му. Спира запъхтян. На светлината на

надничащата през облаците луна ясно различава някакво движение между дъбовете. Изругава през зъби, прикляква и стисва ръкохватката на глока. Черни силуети разлюляват високите треви в дъбовата горичка. Изникват сенки, високи повече от метър, ако се съди по подскоците.

— Мамка му, кучета!

Почти в същия миг пет грамадни песа изскачат от гората от другата страна на долчинката. Роси не ги различава ясно, тъмните им козини се сливат с нощта, но от ръста им го побиват тръпки. С полуавтоматичния глок, зареден с петнайсет куршума в пълнителя, може с един откос да застреля цялата глутница, когато се приближи до него, но това ще означава да издаде присъствието си. Бързият бяг на кучетата му оставя само няколко секунди да вземе решение. На два метра от него са тъмните води на езерцето. Роси се втурва през калта и след като нагазва до средата на бедрата, се хвърля да плува в ледената вода.

Температурата му въздейства като електрошок. Мускулите му се схващат, но майорът успява да преодолее вкочаняващия студ и да заплува към понтона, въпреки че ловджийската куртка затруднява движенията му. На брега кучетата ръмжат и джафкат, раздразнени, че са изпуснали следата. Докато плува с безшумен бруст, забелязва движението на глутницата покрай водоема. Кучетата разтърсват тръстиките, тъпчат из калта. Роси се плъзга под понтона — ще трябва да излезе и шумът, който ще вдигне, рискува да привлече глутницата. Доближава се колкото се може повече до колибата. Изпълзява на брега и заляга в тинята под понтона.

Кучетата продължават да обикалят край езерцето, без да се приближават към него. Стряска се от всеки плисък на водата. За щастие, проливният дъжд шиба езерцето, а пристъпите на вятъра брулят дърветата — всичко това поражда фонен шум, който заглушава бавното му припълзяване към твърдата земя. Когато вече не вижда никакво животно край колибата, майорът се измъква от калта и се втурва към вратата.

Роси има чувството, че цялата тиня от езерцето се е наслоила по дрехите му. Всяка негова стъпка е придружавана от противно жвакане. Изминава няколкото метра, делеящи го от колибата, без да привлече глутницата. За щастие, рибарският заслон не е заключен. Майорът

влиза вътре, обляга се на вратата и въздъхва. След като тревогата е отминала и приливът на адреналин се е разнесъл, той се разтреперва като лист и затраква със зъби. Както е подгизнал и замръзнал, няма да стигне далеч. Сваля куртката, панталона и пуловера и събува ботушите, за да излее водата от тях. Нокти дращят по дървения понтон. Поне две кучета идват да душат пред скривалището му. Роси се прилепва до вратата, за да им попречи да я отворят с муцуни. Вдига глока и поглажда спусъка. Няма опасност престоят в калта да го е повредил — пластмасовото тяло на австрийското оръжие, истински автомат „Калашников“ сред pistolетите, може да издържи и на много по-лоши условия на съхранение.

Кучетата продължават да душат пред вратата. Усеща с гърба си как едно от тях я побутва с нос. Проклетите животни не му оставят избор. Осветява вътрешността на колибата с фенерчето. Сив рибарски гащеризон виси на закачалка сред въдици и сгъваеми столчета. Майорът грабва възглавничката от един стол и я допира до дулото на глока, за да заглуши шума от изстрелите. Застава с лице срещу вратата и насочва фенерчето към нея в очакване кучетата да влязат.

Драскането с нокти се засилва, непрекъснатият стържещ звук подсказва, че вероятно и петте кучета се въртят пред колибата. Роси е готов за стрелба.

Вратата на колибата бавно се разтваря. В пролуката се появява четвъртитата глава на черен немски дог. Роси чака другите животни. Щом се налага да ги застреля, по-добре да го направи вътре в колибата. Втори дог се изправя на задните си лапи и широко отваря вратата. Цялата глутница стои мълчаливо на прага. Странно, но договете не ръмжат, не заплашват. Черните им фигури безшумно се промъкват в постройката. Роси се отпуска, вдига пръста от спусъка, задишва спокойно. Не стреля. Противно на очакванията, глутницата не се държи агресивно.

Роси сваля оръжието. Първият дог се доближава до него, майорът протяга ръка и погалва едрата четвъртита глава на кучето пазач. Познал е животните от фермата и те също са го познали. Добре направи, като ги нахрани — петте немски дога кротко годушат, скупчени около него.

Тази заплаха е отстранена, но присъствието на кучетата в парка поражда много въпроси. Връзката между Дантребер и фермерите

изглежда по-тясна и не се изчерпва просто с наемането на Манон като обслужващ персонал за партитата на милиардера. Явно семейството дилъри дресира кучетата пазачи на имението, може би дори е натоварено с неговата охрана?

Сигурно веднага са разкрили Люси. И дори още по-лошо — Роси се пита дали цялата история не е била примамка, за да дойдат сами в имението, тихо и мирно.

Изпълнен с внезапни съмнения относно по-нататъшния ход на нощната експедиция, майорът угася фенерчето и навлича рибарския гащеризон. Кучетата продължават да се натискат да ги гали. Той ги почесва по мускулестите хълбоци. Красивите зверове, всеки от които тежи осемдесет килограма, явно не са свикнали на ласки и те им допадат. Майорът отново нахлузва калните ботуши и излиза от колибата, където оставя подгизналите си дрехи и люгера, по всяка вероятност повреден от престоя във водата. На дървения понтон изважда мобилния си телефон и изпраща есемес на Малик, за да го уведоми къде се намира и какво смята да прави. Поне ако и той попадне в клопката на Дантребер, ще има някой, който да знае къде е изчезнал и защо. После се запътва към гъстата дъбрава, през която се процежда слаба музика — знак, че празникът в имението е в разгара си.

Едва навлязъл между две редици дъбове, майорът забелязва танцуващи светлилки между клоните. Мъже с фенерчета кръстосват гората. Роси различава най-малко трима души в черно, които предпазливо се придвижват между съседните редици дървета. Майорът се снишава в папратта и високите треви, стигащи до средата на бедрото му. Той се опитва да се придвижи безшумно към светлините на имението, като се прикрива сред тях.

И най-лекото припукване на съчка рискува да привлече вниманието на охраната. Роси се придвижва крайно предпазливо, но ловджийските ботуши не го улесняват. Тъкмо полага внимателно дясното си стъпало върху един дебел корен, когато усеща, че нещо задържа левия му крак. Роси дърпа, за да се освободи, но преди да е успял, някой силно го изтегля назад. Майорът губи равновесие и пада ничком. Изпуска глока при силния удар, който го оставя без дъх. Преди да се опомни, от папратта се надига непознат мъж и с всичка сила го ритва в ребрата. Пронизва го болка и Роси се търкулва встрани,

мъчейки се да избегне ударите на нападателя, който му подхвърля подигравателно:

— Тук по-трудно се влиза, отколкото в нашата ферма, а?

Непознатият пристъпва напред и вдига крак да ритне отново майора, който продължава да се търкаля в папратта, за да го избегне.

— Много ни бяхте забавни, когато заключихте Манон и цъфнахте тук. Само като си помисля, че не знаехме как да пипнем приятелката ти, а вие съвсем ни улеснихте.

Мъжът се перчи и допуска грешка от прекалена самонадеяност. Подценява майора, който с двайсетгодишния си стаж в бокса и в ГДВС е натрупал солиден опит в ръкопашните схватки и е доста издръжлив. Роси се възползва от кратката отсрочка, за да се съвземе, и когато охранителят замахва с крак към лицето му, той парира удара и улавя кубинката. Нападателят губи равновесие и се опитва да се освободи. Майорът притегля крака и го използва като опора. Издърпва се, хванат за него, извърта се на хълбок и с все сила забива подметката на ботуша си в коляното на непознатия. От удара ставата хлътва и изпрацява като съчките наоколо. Мъжът пада възник, улавя се за коляното и надава вой.

Без да погледне или да продума на пречупения мъж, Роси се втурва към мястото, където е паднал пистолетът. Пълзи на четири крака в папратта, но не може да го намери. Светлините на другите фенерчета бързо се приближават. Цяла орда се носи към него. Опипва между корените. Оръжието е неоткриваемо. Охранителите се приближават твърде бързо. Роси зарязва търсенето и хуква към замъка. Не могат да го заловят на приема. Ще каже кой е. Няма как да пленят ченге публично. Скандалът би дискредитирал Дантребер пред гостите му. Трябва да се добере до партито, преди да го хванат.

Майорът спринтира през дъбовата гора. Ниските клони го шибат по лицето, ботушите му се закачат в корените. Невъзможно е да вземе преднина над преследвачите. Проблясващите фенерчета се движат със същото темпо към светлините на замъка. Мярка ги между стволите. Идват към него. Ще му пресекат пътя. Стига до края на гората. Пред него се изправя внушителният осветен замък. Между старинните крила на постройката се извисява вградена пирамида — истински архитектурен подвиг. От всички прозорци струи светлина, множеството се е отдало на забавления. Ала преследвачите изскачат от

горичката преди него. Трима са. Двама мъже в тъмни костюми — мургави, с конски опашки, и един неандерталец с бръсната глава, когото видя във фермата. Мъжете го виждат и го измерват с поглед. Не са въоръжени. Няма къде да се скрие.

Зад гърба му се чува тропот от тичане, който се приближава — още преследвачи се носят към него. Роси е сгачен като диво животно, застигнато от глутницата в края на лова. Един срещу трима — шансовете му са нищожни, но няма друг избор. Подобно на обграден звяр в безизходица, той ги връхлита с крясък.

Нека победи по-добрият...

Белите камионетки с логото на фирма за кетъринг и такава за организиране на тържества една по една напускат имението на Александър Дантребер. Автоматичната врата се отваря, щом наблизат, и се затваря веднага след като излязат на пътя. Въпреки ледения дъждец, ръмящ в късната сутрин, двама пазачи с бръснати глави и физиономии на престъпници стоят подпрени на стълбовете на входа и ги гледат как преминават. Бързо забелязват Малик, който е паркирал край шосето и седи в сивото рено „Клио“, опръскано с черна кал. Няма други автомобили по пътя, сред полята и покрай горичките. Като се изключат гостите на имението, никой друг няма причина да паркира тук. Лейтенантът се чуди как да постъпи, докато накрая не решава да действа открито.

Предишната вечер Малик обикаля улиците в центъра на Лизийо чак докато последните барове затвориха и най-закоравелите нощни птици се прибраха по домовете си. Не откри и следа от колата на майора, нито от мотора на Люси. Не разпозна никого от клиентите на бара, където седеше младата жена, когато двамата с Роси я проследиха. Обезсърчен, със смъдящи очи, объркани мисли и замаяни движения, накрая Малик реши да ношува в евтин хотел от веригата „Формула 1“ в покрайнините на града. Въпреки неуютната стая потъна в дълбок сън малко след полунощ. Видя съобщението на майора едва когато се събуди, късно сутринта. Пренебрегна отвратителната обща баня в хотела, взе си чай от автомата във фойето, изпи само глътка и изхвърли пластмасовата чашка, все още пълна с блудкавата напитка. После пое към имението на Дантребер, карайки след полски работници, които отпиват водка от общ термос на път за някакъв строеж, и се е озова пред внушителната метална порта на имота. Търпеливо изчака няколко секунди на границата между два свята: пред него — дувари от дялани камъни и дъбова горичка, а зад гърба му — обширни поля, голи и кални, сред които стърчат електрически стълбове.

Раздразнен от отвратително започналия ден, лейтенантът не проумява защо Роси е оставил Люси да проникне у милиардера. Още по-малко разбира какво е подтикнало майора да я последва. Вероятно двамата са смятали, че Дантребер е отговорен за изчезването на румънката — приятелката на Люси, но за да бъде оправдано незаконното проникване в собствеността, трябва да са мислели, че изчезналата е в смъртна опасност. Така или иначе, есемесът на Роси е съвсем недвусмислен — ако не се обади сутринта, да го потърси у милиардера. Остава да измисли и как да го направи...

И дума не може да става да изиска заповед за обиск или да обясни, че се налага спешна намеса само въз основа на някакъв загадъчен есемес, изпратен преди десетина часа. Малик ще трябва да разчита на добрата воля на обитателите на замъка, за да влезе в него. Лейтенантът натиска копчето на домофона вдясно от портата. Чака повече от минута, преди да се обади нечий хладен глас. Представя се като лейтенант от полицията, събеседникът му не го пита за причината на посещението му и отваря портата. Двама охранители, които на външен вид изглеждат като скинари и стърчат поне с една глава над него, го оглеждат отвисоко с осезаема враждебност. Докато по-едрият внимателно разглежда служебната му карта, другият го измерва с поглед от глава до пети с цинична усмивка, която никак не се нрави на лейтенанта.

— Нямате телосложение на полицаи — иронично подмята по-едрият, след като подробно е разучил картата, обрамчена с цветовете на френското знаме. — Какво ви води насам?

— Не бива да съдите за едно ченге по килограмите — твърдо отвръща Малик. Поведението на двамата неандерталци му лази по нервите. — Търся две изчезнали лица, които са били тук снощи.

— Миналата вечер имаше голямо парти, но всички вече си заминаха. Останали са само пет чистачки и собствениците. Вероятно лицата, които търсите, са отишли някъде другаде, освен ако не издирвате някоя от чистачките?

— Търся Пол Роси и Люси Мерпаз — уточнява безизразно лейтенантът.

— Имената нищо не ми говорят. Не мисля, че са били в списъка с гостите на господин Дантребер.

— И все пак съм сигурен, че снощи са дошли тук. Не ме карайте да се връщам със заповед и наистина да съсипя деня на господин Дантребер — настоява лейтенантът, докато показва на двамата пазачи снимките на майора и на Люси от екрана на телефона си.

— Никога не съм ги виждал — отвърща първият пазач и поклаща отрицателно глава.

— Бих искал да задам този въпрос на всички в имението — настоява Малик.

— Няма да бъде възможно. Господин Дантребер и неговите близки си почиват, будували са до късно и не искат да ги безпокоят. Тези лица никога не са идвали тук, точка по въпроса. Не знам защо сте дошли да разпитвате сам, без заповед, на територията на жандармерията, но ви съветвам да не настоявате. Адвокатите на господин Дантребер са много придирчиви.

— Не ви искам съветите! — избухва Малик — Покажете си документите за самоличност. Ако не ми съдействате, ще прибегна до други средства!

В отговор двамата пазачи се усмихват и затварят портата. Малик се намира в частна собственост, не може да направи нищо повече. Блъфирал е и е загубил. Вбесеният лейтенант затръшва вратата на колата си. Тъй като Роси е включил мобилния си телефон, му остава само да помоли в ГДВС да засекат неговото местонахождение. Извън Париж ретранслаторите сигурно са по-разредени, но засичането поне ще покаже дали телефонът на майора активира клетка в близост до имението. Писнало му е от ролята на незначително ченгенце с малка количка. Кръвта пулсира в слепоочията му, изгаря от желание да смачка надменното самочувствие на двамата скинари. Докато крещи на експерта по телекомуникации в ГДВС, който се двоуми дали да изпълни нерегламентираното му искане, съзира в огледалото на колата странно шествие, което се движи към имението. Нареща на техническото лице незабавно да предаде нареждането му на мобилния оператор и затваря, за да проследи пристигането на конвоя.

Три бронирани жандармерийски камиона, предшествани от водача си — рено комби — се движат със запалени буркани по тесния провинциален път. Спират край входната порта на имението, вдигайки фонтан от кал. От челната кола слизат майор и капитан и застават пред затворената врата. Хвърлят подозрителен поглед на Малик, който

решава да поеме инициативата и пръв да ги заговори, тъй като няма търпение да разбере какво търси тук жандармерията. Изважда служебната си карта и се доближава до двамата мъже. На ръст майорът вероятно е над два метра. Кожата на лицето му е пламнала от бръсненето. Изпъкналата адамова ябълка отдолу изглежда толкова твърда и остра, че Малик си представя как може да е нащърбила острието на ножчето и точно това да е причинило кожното раздразнение. Този странен персонаж — върлинест и кокалест, се навежда към Малик, докато последният му обяснява причината за визитата си, но не му отвърща със същото.

— Тук сме, за да подсигурием безопасността на господин Дантребер. Не съм упълномощен да ви казвам нищо повече.

— Може ли да се възползвам и да вляза с вас, за да проверя дали лицата, които търся, са вътре?

— И дума да не става, освен ако собствениците не ви разрешат! — сухо го скастрия майорът с гръклян-ледоразбивач. Нямаме работа тук и няма да допусна вашето присъствие да провали мисията ни. Затова ви моля да не се намесвате в разговора ни с господин Дантребер и да се върнете в колата си.

Лейтенантът е крайно разочарован, но жандармеристите не го оставят да спори. Увлечен от гнева си, Малик охотно би настоял, но изведнъж се сеца как може да се обясни присъствието на жандармеристите край имението. Желанието тутакси да провери догадката си вероятно го отклонява от един и без това безсмислен спор.

Връща се в колата, докато офицерите на свой ред позвъняват на домофона на имението. Трескаво отваря навигатора на смартфона, изписва адреса на *4chan*, намира форума, където се появяват посланията на Жудекс, и превърта темите.

Пред отворилата се порта жандармеристите се натъкват на същата стена от презрение и цинизъм като лейтенанта. Двамата скинари им забраняват достъпа до имението и май дори отказват да предадат на Дантребер искането на жандармеристите. „Само да знаеха“, въздъхва Малик, който е открил това, от което се е боял. Текстът излиза на екрана. Формата съответства на първите послания, каналът — също. Писмото е с днешна дата от сутринта, а текстът опровергава Бониперти и министъра...

Жудекс определено възнамерява да нанесе още един удар.

Александър Дантребер,
Жудекс знае.

Жудекс знае, че не само опропастявате и опозорявате, но и убивате хора. Дантребер, за да изкупите престъпленията си, Жудекс Ви заповядва да дарите половината си състояние на Агенцията за социално подпомагане. Трябва да го направите днес, до тринайсет часа.

Жудекс знае, че давате подкупи и от години използвате пресгрупата си, за да получавате концесии и обществени поръчки във Франция.

Жудекс знае, че сте участвали във финансирането на политически партии, за да си купите изборни длъжности и да се възползвате от имунитета, с цел да се изплъзнете на правосъдието.

Жудекс знае, че сте убили жена си, която е заплашвала да разкрие действията Ви, склонността Ви към насилие и да Ви лиши от ръководството на компанията Ви.

Жудекс знае, че Вашите извращения са Ви превърнали в осквернител на гробове и в гнусен трупоядец, психопат и наркоман.

Жудекс знае, че безграничната Ви извратеност Ви е подтикнала да отвлечете, изтезавате и убиете Роксана Мирча и не прибягвате до насилие, за да не Ви хванат.

Жудекс знае, защото има доказателства за всички тези престъпления. Когато часът удари, Жудекс ще ги огласи.

Жудекс знае, че сте недосегаем за правосъдието. Жудекс обаче Ви е осъдил.

Дантребер,

Откажете се от неморалното си богатство или в тринайсет часа Жудекс ще Ви убие.

Вие, които познавате лицето на неправдата, присъединете се към нас.

Утре Жудекс ще бъде легион.

Посланието може и да е номер — от няколко дни в Мрежата е пълно с подобни съобщения, но съдържащите се в него сведения и присъствието на жандармерията навеждат Малик на мисълта, че Бисание и ГДВС са анализирали текста и произхода му и са преценили, че съдържащата се в него заплаха трябва да се вземе насериозно. Каквото и да стане, жандармеристите няма да пазят Дантребер — портата на имението току-що се е затръшнала пред тях. Малик си представя паниката, която сигурно цари в министерството и в ГДВС. Няма да се изненада, ако в близките минути се изсипят отрядът за бързо реагиране на жандармерията и упълномощени представители на ГДВС. Имението на милиардера е само на няколко минути с хеликоптер от Париж. Няма как обаче да разбият портата и ако старецът откаже помощта им, и отрядът за бързо реагиране ще остане да джапа в калта, също като жандармеристите от Берне. Ултиматумът изтича след малко повече от час.

Малик решава да се обади на Бониперти, за да се ориентира в ситуацията. Настоява убедително пред секретарката незабавно да го свърже с директора. Явно гласът му звучи достатъчно напрегнато и тревожно, за да я накара да отстъпи и да го свърже с технократа. Отговорът на директора изплющява като камшик в купето на колата.

— Маликандър, вашето вманиачаване ме дразни и тревожи — гърми директорът. — Жудекс не съществува. Просто вземаме някои мерки, за да успокоим хората, които са разтревожени от тези измислени заплахи. Престанете вече да се разсейвате и да ми губите времето. Намерете Роси и го доведете, преди да съм ви наложил дисциплинарно наказание.

Оскърбителното отношение засяга честта на лейтенанта. Бониперти му припомни, че е просто някакво дребно ченгенце с малка

количка, че мнението му е без каквото и да било значение и че тайните на властта ще си останат недостъпни за него. Поне знае, че не може да разчита на намесата на отряда за бързо реагиране. Ще му се да разбере какво го прихваща Бониперти — нелепо е да отрича така сляпо заплахата, срещу която се борят. Обажда се на Бисание, за да научи неговата гледна точка. Гийкът от отдел „Киберпрестъпления“ също не проумява последния развой на събитията, но предположенията му привличат вниманието на лейтенанта.

— Не знам какво точно е станало този уикенд, но в кабинетите на *големите босове* сякаш тече пълно *презарезждане*. Изведнъж спряха да се интересуват от заплахите на Жудекс и от неговата самоличност... Единственото, от което ги е шубе, е разпространението на компроматите му. По този въпрос работят безотказно — всички щогоде независими журналисти в Париж са взети на мушка от колегите ти. Според мен са му видели сметката. Не виждам как могат да се обяснят изявленията на министъра, освен ако не са светили маслото на Жудекс. След като са заявили, че всичко това е лоша шега, нямат интерес някой да им извади кирливите ризи на показ...

— А тазсутрешното послание? Мислиш ли, че е номер?

— Не, не е менте, имаше няколко такива, но адресираното до Дантребер изглежда автентично. Възможно е Жудекс да е програмирал предварително публикуването му. На шефовете не им пука, даже напротив — в тяхна полза е. Понеже на Дантребер нищо няма да му се случи, Жудекс ще бъде дискредитиран... Точно в съзвучие с вчерашните дрънканици на министъра.

Жандармеристите се разгръщат покрай дувара на имението. Единият камион и водещата кола остават край портата. Другите два камиона тръгват да патрулират около парка. Офицерите, които издигнатата от Дантребер преграда от сребърници оставя извън имението, телефонират от колата си. Малик излиза от клиото, без да обръща внимание на дъжда. Вече не знае какво да мисли, началниците му лъжат и премахват противниците си като мафиоти, някакъв престъпник се укрива зад дувари и куп адвокати и застрашава живота на приятеля му, а никой не може да му попречи.

На Малик му е дошло до гуша от калта, от собственото му безсилие, от пълната му жертвоготовност към една система, в която няма място за справедливост и морал.

Незначителното ченгенце с малката количка тъпче калта, докато излива яда си, когато един автомобил с разцветките на фирма за експресни куриерски услуги спира пред портата. Доставчикът, облечен в кафяв гащеризон, на който със златисти букви са изписани инициалите на фирмата, поглежда екрана на телефона си и вместо да позвъни на домофона, се запътва към лейтенанта и го поздравява, допирайки пръст до козирката на каскета си в някакво подобие на отдаване на чест.

— Вие ли сте Амори дьо Маликандър?

— Да — учудено отговаря Малик.

— Имам пратка за вас.

Доставчикът изважда от багажника на колата си обемист колет и с мъка го пренася до задната седалка на клиото на слисания от неочакваната доставка Малик.

— А откъде знаехте, че ще ме заварите тук?

— Дадоха ни име, място, снимка и точен час, който трябваше да спазим. С пари всичко се постига — усмихва се доставчикът.

— Можете ли да ми кажете кой е изпращачът? — пита лейтенантът, взирайки се в залепения на пакета етикет.

— Нямам никаква представа, а и не е отбелязано на самия колет. Ако искате да разберете, трябва да питате началниците ми. По принцип името би трябвало да фигурира в разписката, но както ви казах — с пари всичко се постига...

Лейтенантът не се впуска в разсъждения за недостатъците на корупцията и подписва разписката за доставката. Малик се надява съдържанието на колета да изясни самоличността на подателя. Разопакова пакета на задната седалка на клиото и изважда от амбалажната хартия дълга тенекиена кутия — като онези, които се използват за пренасяне на музикални инструменти.

Тъкмо се кани да отвори кутията, когато позвънява експертът по телекомуникации от ГДВС и му съобщава, че телефонът на Роси е активирал ретранслатор в близост до имението в три часа през нощта,

но местоположението му не може да се засече с пълна точност — невъзможно е да се определи дали телефонът се е намирал в имението, или на няколкостотин метра от входа. Оттогава — нищо, телефонът вероятно е изключен. Чутото не съдържа информация, която да оправдае спешна намеса. Ченгенцето с малката количка изругава и ядно запраща смартфона към арматурното табло. Няма да стои и да гледа как някакъв престъпник, ако ще и да е милиардер, застрашава живота на партньора му само на няколко метра от него.

Малик остава прав за няколко секунди напред студеното поле, опрял ръце на покрива на колата, а от устата му излиза тънко валмо бяла пара. Аналогията между тази доставка и последната сцена от филма „Седем“ изтръгва горчива усмивка от него. За разлика от Брад Пит, няма да се натъжи толкова, ако открие главата на бившата си жена в кутията, но се съмнява, че са му приготвили това. След като завърта пакета към себе си, за да скрие съдържанието от любопитните погледи на жандармеристите, той щраква двете ключалки и повдига капака.

Колосаната яка на ризата на Александър Дантребер пристяга кльощавия му, мършав пилешки врат. Отпуснатата кожа виси по краищата на тясната примка от плат, допълнена от безупречния двоен възел на вратовръзката. Старецът е с тъмносиньо сако, риза на бели и небесносини райета и червена вратовръзка, на която е избродиран семейният му герб. От лявото джобче се подава квадратно парче розова коприна, а вратовръзката е прикрепена към ризата със златна игла, инкрустирана с три диаманта. Тънката му бяла коса е пригладена, а нанесеният слой фондъотен изкусно прикрива съсипаната му кожа и му придава вид на собственик на яхта от Лазурния бряг. Разположил се е в края на масата, подредена по френски маниер, и поднася към устата си лъжица с крем супа от аспержи. Изяжда я безшумно, ръката му не трепери, а в ясения му поглед няма и следа от нощните изстъпления.

Зад него, на стената на трапезарията в партера на замъка, е окачена картина на Деймиън Хърст, която налага смущаващото си присъствие на сътрапезниците на милиардера. „В своята безкрайна мъдрост“ е една от най-емблематичните творби на художника — нарисувал е във формалдехид шесткрако теле, а после го е потопил в аквариум с алуминиева рамка. Животното, устремило се към повърхността на аквариума, сякаш е обречено да се бори да изплува за вечни времена. Така зададеният въпрос за нелепия и жесток характер на битието струва няколко милиона евро и представлява един от бисерите в частната колекция на Александър Дантребер, който същевременно му е осигурил значително данъчно облекчение и нелоша потенциална добавена стойност.

Тримата бразилци, изправени до широките прозорци с гледка към парка, наблюдават как старецът се храни. Алкиндар, който е личният му лекар, пристъпва и оставя няколко хапчета на една дантелена покривчица. Старецът ги глътва с няколко глътки бургундско вино „Романе-Конти“. Помещението тъне в почтително мълчание, чува се единствено скърцането на паркета, когато Алкиндар

се доближава до стареца, без Дантребер дори да го погледне. Милиардерът изяжда кремсупата, попива леко устните си с бродираната салфетка и извънтява с върха на ножа по кристалната чаша, оповестявайки, че е приключил с предястието. После старецът с надменна стойка се обръща към сътрапезниците си и хвърля леден поглед към все още пълните им чинии. Няма нужда да проговаря — най-младият от братята Васу реагира на неодобрението му. Заговаря на двамата пленници, на които милостиво е отпусната възможността да се наядат, докато домакините се уверят, че никой друг не знае за тяхното присъствие в замъка.

— Господарят Дантребер ви удостоява с честта да се нахраните за последно на неговата трапеза, съветвам ви да се държите подобаващо. Ако не ядете, нещата може да станат наистина неприятни за вас в близките минути.

Седнали един срещу друг на масата на милиардера, Роси и Люси едновременно навеждат глави към чиниите, които трябва да изпразнят. И двамата са привързани през кръста за столовете от масивен дъб и общуват само с погледи, откакто са им наредили да пазят тишина. Люси е със семпла прическа — косата ѝ е прибрана в строга конска опашка. Облечена е в сива риза и права пола, дрехите я състаряват с десет години. Няма никакъв грим, очите ѝ са зачервени от плач, а лицето ѝ е изнурено от ужасната нощ. Отчаяната съпротива от предния ден е оставила следи и по Роси. Въпреки черния костюм и черното поло, които са му дали да облече, лицето му издава жестокия бой при залавянето му. Спукана вежда, подуто око, счупен нос — истинска физиономия на претърпял поражение боксьор, на когото не е оказана лекарска помощ. Под полото едно пукнато ребро и десетки синини допълват следите от побоя. Роси успява да хване лъжицата с отеклите си пръсти със зачервени и обездвижени кокалчета и с усилие преглъща няколко микроскопични глътки супа. Сцепените устни страшно го болят и няколкото погълнати капки са истинско мъчение.

Въпреки болката Роси изпълнява задължението си. Люси следва неговия пример с механични движения, с празен поглед, чужда на всичко наоколо. Роси вече не се опитва да преговаря, с опитите да им припомни служебното си положение или да им предложи някаква договорка само си е навлякъл още удари. Сдържа се, надявайки се да му се удаде по-благоприятна възможност. Сцената продължава в

гробовно мълчание. Най-младият от братята отнася празните чинии от крем супата и поднася говеждо с чътни от печени бадеми, сос с чеснов лук и гарнитура от броколи. Ръката на Люси трепери от изтощение, докато разрязва червеното месо. В края на масата старецът лапа със завиден апетит. Оголените му, пожълтели от дрогата зъби с лекота разкъсват цели мръвки. Посочва с брадичка чинията на Роси и най-младият от братята Васу напомня на майора задълженията му на гост. Роси изпълнява, като реже възможно най-тънки парченца, за да пощади болящата го челюст.

За негово щастие, месото е фино, крехко и се дъвче лесно. Добре опечено е и сигурно е някаква специална доставка — до такава степен вкусът и свежестта му са непривични за говеждо месо. Майорът си казва, че обедът на трапезата на милиардер поне носи това предимство. Учудва го пълното презрение, което Дантребер демонстрира към тримата бразилци. Противният старец игнорира Роси, от време на време хвърля мръснишки погледи на Люси, но прелива от презрение и самодоволство всеки път, когато се обърне към тримата мъже. Очевидно хипотезата, че те го манипулират, е погрешна — поне не го манипулират непрекъснато. Сигурно Дантребер има мигове на умопомрачение, но вероятно остава достатъчно дълго в периоди на просветление, за да ги държи под контрол и да не допусне да злоупотребят с него, докато не е на себе си. Щом ги държи в обкръжението си, добре е да владее положението.

Най-младият брат се подхилква, докато гледа как Роси дъвче с мъка. Раздразненият майор не може да се сдържи и му отправя подигравателна гримаса, като посочва с показалец резците си, за да припомни на бразилеца, че предната вечер по време на свирепата схватка му е счупил два зъба с тока си. Младежът се доближава до масата със свити юмруци. Роси очаква нов удар и стисва ножа за месо — жалко оръжие в сравнение с пистолетите „Смит и Уесън“, втъкнати в коланите на похитителите им. Един-единствен куршум от тези чудовища би откъснал главата на препускащ кон. Братът обаче спира пред майора и избълва предварително подготвена фраза, която е почти толкова смъртоносна, колкото и едрокалибреното му оръжие.

— Дъвчи хубаво, мръсно ченге, ти и твоята курва убихте с един куршум два заека: първо, ядете на корем у човека, в чийто имот сте нахлули незаконно; второ, вече открихте приятелката на курвата... или поне парче от нея.

Роси зяпва с отворена уста, трудно му е да приеме това, което току-що е прозрял. Люси изплюва в чинията последната хапка, която се е готвела да глътне. С широко отворени очи майорът се втренчва в събеседника си, сякаш иска да чуе потвърждение на немислимото.

— Точно така, любопитни гадове, дето си врите носовете навсякъде — ето че усилията ви са възнаградени. Току-що изядохте парче от задника на вашата приятелка — угаждаме ви с отбрана мръвка!

Майорът пуска ножа и се хваща с ръце за главата. Люси замахва с длан и събаря чинията, после, обхваната от бурни спазми, повръща до стола си. Дантребер спира да яде и леко ръкопляска с върховете на пръстите си, надянал радостното изражение на пакостлив шегобиец. Умът на Роси бучи, масата се размазва пред погледа му, всичко това е толкова чудовищно, ненормално, немислимо. Усеща, че не го лъжат, че малкият брат казва истината, че това разкритие е част от извратената им игра. Чувства в устата си особения вкус на месото, който сега му се струва отвратителен. Обръща се към Александър Дантребер и се взира в него, докато старецът продължава да ръкопляска с дяволит поглед и блажена усмивка, горд с лошата си шега. Майорът не продумва. Гледа го толкова сериозно, че милиардерът явно долавя нямото „защо“ — разперва ръце в знак на безсилие и отвърща:

— Светът е абсурден.

После Дантребер отново започва лакомо да гълта, безразличен към шумните спазми на Люси и съкрушено клатещия глава майор. Като не вижда друго съвременен решение, последният се възползва от суматохата, за да пъкне незабелязано ножа за месо в ръкава на пуловера си. В края на краищата си казва, че пистолетите нямат значение. Ако успее да забие острието в гърлото на стареца, преди да го застрелят, няма да е било напразно. Омагьосан е от гледката на лакомо лапация месото милиардер.

На фона на творбата на Хърст унищожителната лудост на Дантребер избухва с пълна сила. Роси знае, че инсултът може да наруши чувството за морал и емпатия, ако е засегнат участъкът от мозъка, където те се формират. Охотно би поставил такава диагноза на стареца. Тази последица от инсулта, в добавка към цял един живот, изпълнен с чувство на превъзходство спрямо обикновените простосмъртни и непоклатимо убеждение в собственото си величие, както и естествената склонност към насилие и садизъм, са довели магната до най-ужасяващ нихилизъм. В упадъка си той е загубил всички нравствени ценности, всички чувства, единствената движеща сила, която му остава, е незабавното, ненаситно и безумно засищане на нагоните му. Вероятно старецът е запазил някакви останки от здравомислие и хитрост, колкото да заблуди околните при публичните си появи и да се противопостави на наследниците си, които с право искат да го освидетелстват.

Докато един от братята почиства повърнатата от Люси храна, внезапно всички погледи се насочват към парка, където става нещо неочаквано. През двойните стъкла на широките прозорци не прониква никакъв звук, но от масата се различава дуварът на имението, оттатък двестаметровата английска морава и няколко тополи. Там се стеле огромен облак дим, който набъбва и закрива дърветата. Подобен облак не може да се дължи на спукана тръба, нито дори на пожар. Според майора някой е хвърлил димка в парка. Алкиндар, който вероятно е стигнал до същия извод, изпелтечва:

— Да не са жандармеристите? Какво ги прихваща?

— Не, те си стоят зад оградата, виждаме ги на екрана и не са мръднали оттам — съобщава един от охранителите, нахълтал в залата с ловна пушка в ръка.

— Пуснете немските догове — нарежда Алкиндар.

Двамата му братя излизат забързано след охранителя, стиснали огромните си пистолети в ръка. Роси вижда, че в парка останалите трима охранители с бръснати глави тичат към облака, а пред тях се носят кучетата. Вече са на няколко метра от облака, когато картечен откос поваля договете наред техния бяг. Сякаш оттласнати от ударна вълна, едрите песове заваят един след друг под порой от куршуми,

който разорава пръстта в широк полукръг. Изстрелите идват от облака, охранителите отвърщат на огъня, стреляйки напосоки в дима. В отговор от изкуствената пушилка изскача продълговата граната, която пада на моравата. От нея бликва струя бял дим — майорът разпознава димна граната с бял фосфор.

— Каква е тая лудница? — изръмжава Алкиндар. — Имате ли нещо общо с тая работа?

Бразилецът насочва пистолета си към главата на Роси, който не отговаря. Вниманието му е погълнато от разиграващата се в парка сцена. Докато пушекът от новата димка постепенно се разстила, от първия облак изскача някаква фигура. Мъж с широк черен плащ и широкопола шапка тръгва към замъка. Пазачите стрелят по него с ловни пушки и май го уцелват, защото непознатият полита, но въпреки това не пада. Олюлява се за миг, протяга ръце и изстрелва цял откос по скинарите. Един от тях се показва прекалено рано от скривалището си, заблуден, че е уцелил, и изстрелите го покосяват. Пазачът пада с разкъсан от куршумите корем, братята му закрепяват и отвърщат на огъня с удвоена ярост. Непознатият не трепва. Продължава да напредва, а междувреме пушекът от втората димка плътно обгръща неговите противници. Роси вече не вижда нищо друго, освен непрекъснато присвяткващите пламъчета от дулата на оръжията. Алкиндар пак задава същия въпрос с безизразен глас:

— Знаете ли кой прави това?

Майорът вдига поглед към него и се насилва да се усмихне с разранените си устни. От другата страна на масата Люси си е възвърнала присъствието на духа и с жест показва на безразличния милиардер, че ще му пререже гърлото. Роси, който все още не вярва на очите си, накрая все пак отговаря на бразилеца:

— Жудекс. Не го познавате, но той идва, за да ви накара да си платите за греховете.

Стените на избата все повече загиват от просмукващата се вода. Наложил се Странски да премести повечето бутилки вино, за да избегне енологично^[1] бедствие. Поне веднъж няма да проклина водопроводчика, който не успява да открие източника на теча и непрекъснато отлага започването на ремонта. Днес Карл Странски не е в състояние да води битки. Свалил е една табуретка и ловната си пушка в избата и стои в центъра ѝ, осветен от мъждукащата светлина на една-единствена гола крушка, провесена на кабел. Жена му ще се върне от клуба си за бридж чак след няколко часа. Студената тъжна вила носи предчувствие за ковчега. От два дни животът му се е превърнал в кошмар. Всичко, което е съградил за петдесет години, ще рухне. Изтървал е юздите. Разтърсен е от посещението на Бониперти и Лувион, от яростните им обвинения, от шамара, който му зашлеви Лувион, и от техните заплахи. Но обвиненията им са несъстоятелни. Как могат да си помислят, че човек с неговата кариера и репутация ще се впусне в някакво гнусно терористично начинание?

От няколко часовия разпит са пострадали и старческото му тяло, и самолюбието му. Вече няма никаква тежест в днешната полиция, името му не може да го защити. Всяко жалко ченгенце може да го следи, могат да нахлуват в дома му посред нощ и да го шамаросват, да го обиждат, да го разпитват като дребен квартален дилър. А той може единствено да мълчи, дори няма право да се жалва, да огласи историята на всеослушание, да се посъветва с адвокат. Странски е в ръцете им, всички знаят за прегрешението му. Остава му само да си мълчи с надеждата, че и те ще сторят същото. Стомахът му се свива от напирещото желание да повърне, но причината не е само в упоритата миризма на мухъл, причинена от гъбите, които никнат във всяко ъгълче на избата заради влагата.

Телефонното обаждане от шефовете на разузнаването, които го викат на разговор, не беше най-тежкото изпитание. Странски знае, че са му в ръцете и нямат никакъв интерес подробностите по случая да се

разчуют. Цяла Франция ще се облагодетелства от това операцията по измъкването на Ал-Малики под носа на американските съюзници да не се разгласява. Ще му вгорчат живота, но не могат да му отнемат вече похарчените пари, нито пък да попречат открито на политическата му кариера. Разузнаването е с вързани ръце. Най-много да опитат да го премахнат дискретно. Много рисковано, прекалено рисковано за обикновено отмъщение. Реално погледнато, разузнаването няма друг избор, освен да погребее онази история. Тъкмо се ободри след всичките си размишления, и проклетото пернато се върна на ръба на кладенеца. Точно до мястото, където бе поставил гълъбарника.

Скалният гълъб винаги се връща там, където е бил отгледан. Каквито и да са разстоянията и метеорологичните условия, *Columba livia* никога не се отклонява от пътя си. Странски се питаше защо старият му съучастник — градско чедо и заклет парижанин — така внезапно се запали по отглеждане на гълъби... Охотно се съгласи да приюти част от питомците му в просторния двор на вилата си. Още тогава предателят е плетял злокобните си козни. Странски позна гълъба, видя пръстена на крачето му. Отвори металната тръбичка и прочете писмото, което сега лежи на земята в краката му. Толкова пъти го е препрочитал, че може да изрецитира наизуст краткото му съдържание:

Странски,

Най-големият грешник е онзи, който се мисли за добродетелен. Няма по-долен престъпник от оногова, който се представя за образец, за стожер на морала.

Както ти често ми повтаряше: „Като ти е лайннен задникът, не се разхождай с бански костюм!“.

Можех да покрия прегрешението ти в името на старото ни приятелство, има толкова други убийци, които чакат наказание... но защо ти беше да се перчиш? Да се оставиш да те подмамат светлините на телевизионните студиа, миражът на политическата кариера? Не можа ли да се възползваш от плячката си скришом като всеки порядъчен крадец?

Ние двамата убихме Ал-Малики — аз от идеализъм, защото не исках да приютим един гнусен престъпник и да навлечем неприятности на родината си заради скандалното му присъствие на нейната територия, ти — от алчност и пресметливост. И трябва да си платим за това престъпление.

По същото време, когато четеш това писмо, журналисти и членове на мрежата „Уикилийкс“ ще получат по същия старомоден и непредвидим начин документите, удостоверяващи достоверността на моите обвинения.

В името на старото ни приятелство държа да те предупредя, че те ще научат всички подробности за нашето престъпление. Няма да избегнеш съда на събратята ни, освен ако не се възползваш от времето, което ти отпускан, за да поемеш по единствения път, който ти остава.

Жудекс

Старият му съучастник си е загубил ума. Превърнал се е в някакъв фанатизиран анархист, тъпчещ по пътя си отколешните приятелства и кариерата си. При такава лудост е безсмислено да се надява на дискретен изход. Името на Странски ще бъде окаляно, политическата му кариера — съсипана, и се очертава да прекара последните години от живота си като затворник и презрян парий. Единствената му надежда е смъртта му да разубеди журналистите да споменават името му от своеобразно уважение към семейството и близките, за да не съкрушават опечалените с обвинения към мъртвец, който вече не е в състояние да отговаря за престъпленията си. За това намеква Жудекс и чудовището вероятно има право.

Старата полицейска слава не иска да използва служебното си оръжие, за да приключи житейския си път. Някакъв последен порив да опази неопетнено доброто, което е сторил в живота си. Има ли смисъл да се обяснява? Открадна десетте милиона на Ал-Малики, уби го, привърза тежест към тялото му и го хвърли в Канале Гранде във Венеция. Не иска да доживее мига, когато всички ще разберат за това. Не иска да бъде жив, когато синовете му ще научат. Подпира цевта на ловната пушка под брадичката си. Протяга ръка и с мъка достига

спуська на двуцевката „Берета“, двайсет и осми калибър. Високият му ръст му прави последна услуга, позволявайки му да натисне спуська.

[1] Енология — наука за виното. — Бел.ред. ↑

Проблясъците от изстрелите зачестяват, някои сякаш се движат, други угасват, но тези, които продължават да разкъсват димната завеса от химикали, стават все по-многобройни. Паркът се превръща в бойно поле. Алкиндар се отърсва от неподвижния си унес, оставя ключовете пред майора и му нарежда да се развърже и да стане. Роси се подчинява, а докато се освобождава от веригата, с която е прикован за стола, бразилецът обяснява действията си на милиардера, който за първи път придобива леко угрижен вид. Сякаш най-сетне проумял, че може да изпадне в неизгодно положение, старецът нервно мачка коричка хляб и сумти раздражено, докато Алкиндар се опитва да го успокои.

— С тая стрелба, жандармеристите ще се намесят. Налага се да скрия двамата ви гости, докато не са дошли. Най-напред ще сваля него в мазето. Връщам се след пет минути. Нищо не ви заплашва, другата е вързана, а и Жудекс не може да се мери с шестима въоръжени мъже.

Майорът става, неспособен да откъсне поглед от бойното поле, покрито с димни гранати. Никога не си е и помислял, че Жудекс ще се въплъти в отделен човек. Представял си го е като колективна заплаха, внедрена в ГДВС, организирана и действаща по таен план. Никога не му е хрумвало, че един ден ще види лъжесупергероя с костюма му, а още по-малко пък — че той ще му се притече на помощ. В ръкава си усеща хладината на ножа за месо и тръгва след Алкиндар към недрата на замъка. Преди да излезе от трапезарията, прави опит да улови погледа на Люси, за да ѝ вдъхне увереност и да прецени душевното ѝ състояние, но младата жена продължава да се взира в лицето на Дантребер със същата гневна ярост и не обръща внимание на нищо наоколо, освен на обекта на своята омраза.

Подземиата на замъка са разположени на няколко равнища. Първото е с бели стени и служи за стерилен склад и служебно

помещение за персонала на милиардера; второто — с голи каменни стени и павиран под, служи за изба и килер, където са наблъскани купища вехтории, инструменти, потрошени мебели, празни сандъци, повредени велосипеди, остарели спортни пособия. Двамата мъже обаче минават през тясна вратичка, издълбана в скалата и скрита зад купчина изгнили дърва за огрев, и слизат още един етаж надолу. В подножието на слабо осветената стълба Алкиндар отключва дебела метална врата. Изругава, докато издърпва петте резета със свободната си ръка. Изглежда в мрачно настроение и дава воля на злъчта си.

— Малки камъчета, все се намират малки камъчета... Дреболийки, които ви принуждават да си цапате ръцете. Няма ли край? Да не мислите, че ми е приятно да се превръщам в слуга, аз, който съм завършил медицина в най-добрия университет в Сао Пауло? Да не мислите, че така съм си представял живота си, аз, който възнамерявах да лекувам народа си и да обезпеча бъдещето на семейството си? Най-напред това момиче, което не е улучило момента да пътува на автостоп и събужда нагона на стареца, после корабокрушението и крадците, които проникват в товарния кораб преди нас и отмъкват ценните съдове, които се връщаха пълни от Бразилия... След това трябва да се отървем от любопитството на някаква истерична курва и на едно тъпо ченге. Сега пък жандармеристи обсаждат имението, и за капак — някакъв екзалтиран фанатик щурмува замъка. Как ще свърши всичко това? Какво още да направим, за да сложим край? Колко още убийства?

Вратата се отваря и разкрива пещера, издълбана от човешка ръка — мергелна кариера. Мергелните кариери са обширни подземни изкопи, откъдето селяните са добивали мергел — тучна и плодородна пръст, увеличавала земеделския добив, но в наши дни крият риск от пропадане на почвата из полята на цяла Нормандия. Алкиндар подканя майора да влезе с жест, без да прекъсва ядния си монолог.

— Прекалено сте тежък, за да ви влача през цялата кариера до колата ви. Ще почакате тук, докато се върна с помощници. Ще бъдете в очарователна компания, ще видите. Ще ви запозная и ще ви завържа до нея, за да не избягате в подземията, докато ме няма.

Отровната реч на бразилеца е нещо повече от израз на лек бунт — на Роси му се струва, че различава в нея признаци на дълбока депресия. Той се самоизяжда и не може да преглътне всичко онова,

което върши от алчност. Хората често си мислят, че трудно е само първото убийство, но всъщност то влече след себе си други жестокости, поражда кръговрат, от който няма измъкване, обезличава извършителя. Убиецът напълно се отъждествява с престъпленията си, те поглъщат цялото му същество. От чулото майорът, който послушно следва бразилеца в подземията към някаква обзаведена и осветена зала, преценява, че Алкиндар изпитва на собствен гръб точно този горчив опит.

Докато върви, майорът обмисля какво да каже. Алкиндар изглежда уязвим, но може да стане и агресивен, ако Роси сбърка подхода. Подборът на първите му думи може да му струва живота.

За голяма изненада на майора, сводестата зала, в която влизат, изглежда досущ като действаща операционна. Подът е облицован с изкуствено зелено покритие, набраздено от улеи, които се стичат в централен канал. Загасените халогенни прожектори и масичките на колела, отрупани с хирургически инструменти, свидетелстват, че оборудването се използва. Сигурно Дантребер е достатъчно параноичен, за да си обзаведне лечебница в подземията на имението. Майорът установява с удивление, че апаратите за реанимация покрай стената в дъното светят, а на леглото зад зелената найлонова завеса като че ли лежи някой. Гласът на Алкиндар зазвучава високопарно — преструва се на горд, но го давят ридания.

— Ще видите най-голямото ми постижение като хирург. По заръка на господин Дантребер — човек с вкус!

Алкиндар дръпва завесата. Гледката предизвиква у майора усещането, че е пропаднал в бездънната бездна на лудостта, обладала неговия домакин. Сигурно щеше да се чувства по-приятно, ако го бяха хвърлили в замръзнало езеро. Това, което вижда, вече изобщо не прилича на човек.

— Майоре, позволете да ви представя Роксана Мирча. Много усилия положихте да я намерите, надявам се, че сега сте напълно удовлетворен!

Труп с ампутирани горни и долни крайници лежи наред бялото легло, станало прекалено голямо за него. Побърканият хирург е отрязал ръцете до раменете и краката до слабините. Горната част на тялото е наръфана, дебели превръзки покриват хълбоците, откъдето са рязани парчета плът. Пластмасовата възглавничка, пъхната под гърба, повдига таза, давайки достъп до разранените, накълцани и превързани задни части. Гърдите на младата жена липсват, останали са само два кръгли незараснали белега на мястото на млечните жлези. Два големи, грубо защити белега пресичат корема — знак, че касапницата не е само външна. Виждайки изумлението на майора, Алкиндар избухва в смях, в който прозира засилваща се лудост. Но Роси е само предлог, отдушник. Съзнанието на хирурга не издържа бремето на срама и угризенията, и иронията, с която са пропити думите му, е в действителност насочена към самия него.

— Разочарован ли сте, майоре? Не ви ли харесва? Мислите, че малко сме злоупотребили с нея? Обаче ви уверявам, че не сме я изнасилили! А горката глупачка точно от това се страхуваше, когато разбра — с известно закъснение, — че нашето гостоприемство си има цена... Разбирате ли, нашият покровител е маниак на тема прясно месо. Искаше да изяде тази млада жена, без да разхищава храната, а сам нямаше как да я изгълта наведнъж, съгласете се. Естествено, толкова е изискан, че не иска и да чуе за замразяване, и понеже е живял сред племето тупи-гуарани, си спомни за един обичай на нашите предци, който сигурно ще ви се стори варварски, но позволява да се избегне разхищението. Разберете, че животът в джунглата невинаги е лек! И така, в селата на племето тупи-гуарани омага е имало заграждения, където са държали военнопленниците, както и човешките дарове от съседните племена, предназначени за хранителни припаси. Да, налага се да призная, че моите предци са били противни канибали. Когато не можете да изядете цялата си плячка за няколко дни, най-добрият начин да запазите месото прясно, е да ѝ изядете единия крак, едната ръка и да я поддържате жива до следващото ядене. По този начин моите предци са успявали да съхраняват храната си по няколко месеца, което би било невъзможно без тази практика. И така, това, което виждате пред себе си, е гениалното съчетание между вековните традиции на моя народ от човекоядци и чудесата на европейската медицина. Ако имате желание, можете да ръкопляскате!

Изражението на Роксана под обръснатата глава прилича повече на посмъртна маска, отколкото на женско лице. Очните ябълки са празни. В извращението си изродите са стигнали дотам, че са ѝ извадили очите — явно стават за ядене. Тя не помръдва, само гърдта ѝ се повдига равномерно, вероятно с помощта на втъкнатата в гърлото ѝ тръба, която я свързва с шумен апарат за командно дишане. От останките от тялото ѝ стърчат десетки дренове, които пречистват най-прясно защитите рани. Шевовите са груби, небрежни, белезите са подути, дебели черни конци обрамчват изтерзаната отекла плът. Приличат на паяци, които се мъчат да се измъкнат от труп. Над леглото виси обемиста банка, която непрекъснато ѝ влива кръв, и дори Роксана да иска да помръдне последната си здрава става, забучените в шията игли на системата ще ѝ попречат. „Кога преставаш да бъдеш човешко същество?“, пита се Роси, имайки предвид както младата жена, от която не е останало почти нищо, така и нейните мъчители, в които не може да се намери и капка човечност. Невъзможно е да разбере дали Роксана знае кой стои до нея. Тъй като не е сигурен, Роси ѝ прошепва:

— Роксана? Люси е тук, ще те изведем!

— Хайде, хайде, майоре, не я лъжете! Никъде няма да я заведете. Вашият път свършва тук. Ще ви инжектирам чист спирт в кръвта и ще загубите съзнание. Ще наместим тялото ви във вашата кола и ще инсценираме дребно пътнотранспортно произшествие, което ще сложи край на кариерата на едно впиянчено ченге. Що се отнася до вашата приятелка, тя ще заеме мястото на Роксана. Как да ви кажа, за възрастта си Дантребер все още се радва на добър апетит. Явно гериатрията повече ми се отдава.

— Не е вярно, Роксана, той е луд, ще те отведем оттук — обещава майорът, задавян от ридания.

— Не си хабете слюнката, отдавна вече е загубила разсъдъка си. Точно след като ме беше помолила да я убия. Трябва да ви призная, че въпреки грижите, които полагам, тя преживя доста болезнено загубата на крайниците си. Отрязах ѝ езика, за да спре с тия дразнещи молби... Мисля, че затова полудя. Ако трябва да съм откровен, за да ви нагостим, днес малко се изсилихме — половината ѝ черен дроб и задните части, доста голямо количество за едно ядене. Изчегъртали

сме всички органи, освен жизнените. Сърцето ѝ е здраво, но следващото ядене ще я убие. Само апаратите я поддържат жива. Ще я изключат и ще си отиде. Вече нищо не може да я спаси... И мен вече нищо не може да ме спаси...

Грамадният бразилец се вглежда в свободната си ръка, сякаш сега е забелязал, че е оцапана с кръв, сълзи се стичат по разкривеното му лице. Поглежда Роси в очите и изстрелва последния си словесен залп:

— Не съдете твърде строго братята ми. Те са деца на Амазонка, не разбират вашия свят, откриха го по принуда, прекалено късно, че да се научат да правят разлика между добро и зло по вашите лицемерни критерии. И понеже бяха заобиколени от повсеместно насилие, накрая решиха, че е нормално и те да се държат така. Нямаме представа колко варварски е вашият свят. Когато Дантребер ме убеди да го последвам във Франция, искаше единствено да използвам връзките си в лекарските среди, за да докарам от Бразилия късове от трупове в урните, които беше купил за цяло състояние от разни неаполитански прекупвачи, за да задоволи канибалските фантазии на болния си старчески ум. Трудно е да се откажеш от богатство, за което си оцапал ръцете си с кръв... Старецът ни превърна в свои роби с примамливото обещание да ни завещае всичко, и все отлага да изпълни обещанието си. Колко още ще продължава така?

В последвалото мълчание хирургът само мърда устни, сякаш шепне беззвучно извинение към Роксана. Сетне, в отговор на собствения си въпрос, Алкиндар насочва огромния „Смит и Уесън“ към респиратора и въпреки молбите на майора методично изправя пълнителя в апаратите, които поддържат жизнените функции на Роксана. Сводестата зала ехти от оглушителния трясък на оръжието, машините се взривяват сред метален грохот и задушаваща миризма на барут. Една банка кръв се пръсва и окъпва леглото с аленочервеното си съдържание. Алармата на електрокардиографа издава последен тревожен звук и замлъква. Преди Роси да успее да реагира, цялата машинария рухва с пращане. Докато майорът със запушен нос оглежда щетите сред разсейващата се пушилка, хирургът хуква да бяга в кариерата. Роксана вече не диша, настъпил е краят на мъките ѝ.

Осъзнал, че не може, а и не бива да се опитва да я спасява, майорът трябва да реши дали да се втурне в подземията след Алкиндар, или да се качи обратно горе и да освободи Люси. Няма оръжие, затова предпочита да се устреми по стълбите и да спаси младата жена, вместо да си губи времето в преследване на човек, който и без това ще се самонакаже, тъй като не е в състояние да понесе спомена за деянията си.

Майорът нахълтва запъхтян в трапезарията, с изкривено от болка лице, тъй като снощните наранявания са напомнили за себе си. Люси и Дантребер ги няма на масата. Обширната трапезария е пуста. Той изругава през зъби и се подpira с ръка на облегалката на един стол, за да си поеме дъх. Навън битката като че ли е стихнала. Белият дим постепенно се разсейва и Роси вижда проснати на моравата тела. Зърва и как портата на имението се разтваря и пропуска жандармерийските камиони. Жудекс като че ли е изчезнал. Преди да реши как да се държи пред жандармеристите, трябва да намери Люси и Дантребер. Вече се отправя към изхода, когато на прага изниква черна фигура.

Широката мантия е прогорена и надупчена от куршуми, яката закрива долната част на лицето и мърда в такт със запъхтяното дишане на неканения гост. Широкополата му шапка е зацапана с кал и кръв. Носи странни дебели очила, вградени в плътно прилепналата до лицето му кожена маска. На Роси му се струва, че са за нощно виждане. Жудекс държи в двете си ръце по един автоматичен пистолет „Скорпион“, от които се стича кръв и образува локвички в краката му. Щом вижда пред себе си вцепенения от изумление майор, той отпуска надолу все още димящите дула.

Гълъбът стои невъзмутимо на перваза на прозореца. Налага се Луи Видал да плесне с ръце и да викне, чак тогава изненаданата птица литва над Площада на Бастилията. Главният редактор не го е познал веднага — едва когато скалният гълъб почука с човка по прозореца на тесния кабинет в таванското помещение на жилището му, Видал отвори капандурата и разбра, че бившият му храненик най-после е пристигнал на дългоочакваното посещение. Но заради възрастната съседка, която по цял ден храни с хляб тези своеобразни градски плъхове, на покрива са се навъдили толкова много гълъби, че трудно ги различава.

Не може и да се мечтае за по-дискретен пратеник. Видал поглажда дебелиите си мустаци и се усмихва. Пак се е обзаложил, че ще ги обръсне, ако не подкрепи с нужните сведения унищожителната си статия от събота. Ако съди по съдържанието на краткото послание, на засуканите му мустаци им предстои още дълъг живот.

На бюрото, до голямата порцеланова чаша с димящ зелен чай, Видал е оставил писмото с името на доносника, внедрен в неговия вестник, и с кода за сейфа в банка „Барклис“ на „Шанз Елизе“, където се намират оригиналите на документите, както и няколко микрофилма, навяващи спомени за епохата на Студената война. Особено практични са, когато се налага толкова много информация да се смести в пръстена на един пощенски гълъб. Наблюдателният пост на ГДВС пред дома му, следенето, подслушването на всичките му телефонни линии, отварянето на писмата му и проникването в електронната му поща са се оказали безполезни, надиграни от средство за комуникация, датиращо от Средновековието. Журналистът включва компютъра си и ликува, защото разполага с всичко необходимо да всее раздор в тесните кръгове на републиканските паразити. Лошо му се пише на затвореното общество на продажниците, които прикриват своята безпринципност зад държавните интереси. Разобличителят, бунителят на духовете, онзи, който се нарича Жудекс, е удържал на думата си.

Между треперещите от възбуда ръце на Видал се намират поверителните докладни записки и рапорти на ГДВС, „анонимките“, които съдържат съкрушителни доказателства срещу жертвите на Жудекс. Прегрешенията им личат черно на бяло, както и фактът, че ГДВС си е затваряла очите. Службите са потуляли тези истории, оказвали са натиск върху съдиите, за да не дават ход на делата. И още по-лошо — от смъртта на Делоне насам ГДВС използва незаконни средства, за да прикрие естеството на смъртните случаи, да отклони полицията от истинските виновници и да води успоредно разследване. Жудекс му е дал повече от необходимото, за да докаже, че дезинформацията е налице — снимки от реалните местопрестъпления, където са намерили смъртта си Делоне, Маркиони и Льо Морван, протоколи от заседания с участието на началниците на криминалната полиция и на началник-кабинета на министъра, натискът и сплашването на кибер активистите от „Телекомикс“ и на независими журналисти... Полицейската машина е изпаднала в такава паника пред опасността прегрешенията ѝ да станат публично достояние, че трупайки нарушение след нарушение, направо е извършила престъпление в престъплението.

На доста самонадеяни технократи ще им се наложи да слязат от пиедесталите си и да дадат обяснение на народа, на който уж служат. Няма по-голямо удоволствие за Видал.

Възможно най-дискретно Роси измъква ножа за месо от ръкава на пуловера си. Чувства се смешен с това жалко оръжие в сравнение с двата димящи „скорпиона“, които държи Жудекс, но не може да съдържа жеста си от инстинкт за самосъхранение. При все това бързо установява, че поведението на терориста не е заплашително. Свалил е оръжията си, вероятно няма да има втора подобна възможност да го обезвреди. Майорът не губи време в размишления относно причините за отпускането на терориста — след това безумно едноседмично преследване усещането, че е на косъм да постигне целта си, му действа като адреналинова инжекция. Жудекс изглежда задъхан, олюлява се. Плащът му е осеян с дупки от куршуми и кървави петна. Терористът изглежда изнурен от току-що воденото сражение. Роси знае, че трябва да се възползва от момента. Дава вид, че тръгва към Жудекс, като заобикаля дялящата ги маса, но когато се изравнява с него, внезапно се засилва. Стъпва на един дъбов стол, качва се на масата и се хвърля отвисоко върху маскирания терорист.

Двамата мъже се сблъскват в гърдите, Жудекс не е успял да помръдне. Поема тежестта на майора, полита назад и пада по гръб. Роси го възсяда. Допира острието на ножа до гърлото на терориста и му заповядва да пусне автоматичните пистолети, ако не иска да го заколи. При падането Жудекс е останал без шапка. Кафявата кожена маска, която покрива лицето му, наистина е с очила за нощно виждане, но е снабдена и с въздушен филтър, който свисти в ритъма на запъхтяното дишане на терориста. От лявата страна на главата дълга дракотина е оцапала корените на косата с кръв. Явно изтощен, терористът пуска оръжията и се предава.

Роси би трябвало да тържествува, но го връхлита странно усещане за нещо познато. Телосложението, косата, формата на главата... Той познава Жудекс. Отмъстителят покорно го оставя да му свали маската. Под кожената обвивка се появява лейтенант Амори дьо Маликандър — задъхан и ранен.

— Пол! Махни се от гръдния ми кош, ще ме смажеш! — сопва се Малик с гримаса.

Смаяният майор се подчинява. Внезапно го изпълва тревога заради дупките от куршуми по мантията и я разгръща, докато лейтенантът си поема дъх. Отвътре плащът е изцяло обшит с кевлар. Под тази внушителна бронебойна жилетка Малик е невредим. Кръвта по него е от телата на противниците му. Освен повърхностната рана на главата е получил само няколко леки контузии от ударната сила на куршумите.

— Какво... — смотолевя майорът.

— Подарък от истинския Жудекс. Знам кой е той. Сега обаче няма време за дълги обяснения. Жандармеристите идват, трябва да бягаме. Бързо!

— Най-напред трябва да намерим Люси — уточнява Роси, докато се изправя.

Майорът изгаря от желание да чуе обясненията на лейтенанта и разкритието, което той му е обещал, но изчезването на Люси и Дантребер му изглежда по-спешно и по-тревожно. Необходимо е да побързат, след няколко мига жандармеристите ще разбият вратите на имението. Роси забелязва дървени трески на пода до стената в трапезарията. Хвърля поглед на столовете около масата и установява, че липсва един. Тъй като не е успяла да го счупи, Люси вероятно е избягала със завързания за гърба си стол.

Майорът дава знак на Малик и двамата се втурват в съседната стая. Роси открива още дървени трески и един крак на стол на пода до стената, по която личат следи от удари — тук младата жена се е опитала да строши товара си. Двамата оглеждат поотделно следващите стаи и отново откриват дървени отломки. Люси им е оставила неволна, но надеждна следа. Тя ги отвежда до стълбището, което се изкачва до етажите в централното крило на имението. Счупеният стол лежи в подножието на стъпалата. Двамата полицаи обикалят тичешком етажите и натискат бравите в търсене на отворена врата. Втурват се по един коридор, който прекосява последния етаж на сградата.

Прозорците му гледат към вътрешния двор, покрит с проектираната от корейския архитект стъклена пирамида. Роси тъкмо започва да разбива вратите с ритници, когато Малик го хваща за ръката и го спира. Лейтенантът му посочва с пръст онова, което търсят.

За поддръжката на конструкцията от стъкло и стомана, която захлупва вътрешния двор, от покрива на имението до центъра на пирамидата е построено мостче от сив метал, на петнайсет метра височина от земята. В края му виси тяло, което вяло се поклаща пред прозорците на третия етаж, пред очите на двамата полицаи. Предвид чупката на врата и изплезения черен език, няма никакво съмнение, че Александър Дантребер току-що е умрял, обесен сред собствената си мегаломания. Люси е успяла да го докопа и да си отмъсти. Роси въздъхва, гледайки крехкото тяло на милиардера.

— Надявам се, че мръсникът е страдал. Уверявам те, че го заслужаваше.

— Жудекс беше прав. Оповести, че смъртта му ще настъпи на обяд — коментира Малик с обезсърчена усмивка.

— Искаш да кажеш, че е публикувал ново писмо?

— Да.

— От самото начало ни манипулира! — избухва Роси.

Малик няма време да се съгласи с него. Шумът от разбиването на входната врата на имението отеква дори на техния етаж. Жандармеристите проникват в сградата. Трябва да бягат, ако не искат да ги обвинят за цялото клане. Въпреки това Роси не иска да последва лейтенанта. Люси едва ли е стигнала далеч. Докато настигне болния старец, докато му види сметката — не е имала време да избяга. Сигурно търси изход от замъка, на няколко метра от него. Знае, че ако не я намери до няколко минути, тя ще побегне като див звяр и едва ли ще я види повече. Тази мисъл му причинява ужасно страдание.

Паникьосаният Малик го подканя, дърпа го за ръката. Знае, че е виновен за избиването на охранителите. Роси се съпротивлява.

— Пол! Трябва да вървим, Люси е достатъчно голяма, за да се измъкне сама от кашата, в която се забърка...

Роси го следва машинално. Мислите му са другаде, оглежда се наоколо с напразната надежда да открие младата жена. Не може да признае на Малик, че се е влюбил и че е неспособен да избяга без онази, която причинява изгарящата го болка, защото така рискува да я изгуби. В паническото си лутане най-сетне се озовават пред отворената врата на мазето, а Роси си спомня, че я е затворил след себе си. Майорът внезапно се отърсва от тревожното си вцепенение. Люси... Няма кой друг да е минал оттук в този замък, пълен с трупове. Окрилен от надежда, майорът се втурва към стълбата, водеща към подземие.

— Идвай, Малик, ще избягаме през тунелите. Замъкът е свързан с подземие, което се простира под парка. Оттам ще можем да се измъкнем.

Лейтенантът не чака повторна покана, а междувременно ботушите на жандармеристите вече трополят в съседната трапезария. Едва успяват да се спуснат по стълбите, преди полицейската глутница да ги открие. Роси не губи време — мисълта, че върви по стъпките на Люси го окрилява и вече не усеща последиците от вчерашния бой.

Слизат все по-дълбоко под замъка. На всяка площадка Роси спира и вика Люси. Напразно, не откриват никаква следа от младата жена. Щом стигат най-долното и най-злокобно ниво на подземията, те заобикалят купчината прашни стари вещи. Отворената врата зад боклуците показва, че Люси е открила прохода и ги е изпреварила. Лампата осветява тесния тунел, който ги отвежда до желязната врата и до операционната.

Майорът неволно потръпва. Стои безмълвен, тъй като не намира думи, с които да обясни на Малик какво ще открие в тази зала. Не иска да вижда отново тялото на Роксана, би дал всичко, за да не му се налага да гледа осакатения труп, защото знае, че дълги години тази гледка ще го преследва в кошмарите му. Надява се Люси да не го е забелязала, да е бързала да намери изход. Не смее да си помисли какво би изпитала младата жена, ако открие тялото на приятелката си в подобно състояние. Това би застрашило душевното ѝ здраве.

Желанията на майора отчасти се сбъдват. Не открива и следа от тялото на Роксана наред потрошените от Алкиндар остатъци от

медицинските апарати. Но краткото облекчение, което изпитва, щом разбира, че е пощаден, тутакси се стопява, когато осъзнава, че само Люси може да е отнесла трупа на приятелката си. Стои с отпуснати ръце, като зашеметен, неспособен да си представи болката ѝ. Разтревожен от вцепенението му, Малик го разтърсва и му посочва входа на тунела.

Майорът му казва сломено:

— Тялото на Роксана беше тук. Сигурно Люси го е взела.

— С такъв товар на раменете едва ли е стигнала далеч. Хайде, побързай, ще я настигнем.

Роси не успява да обясни на Малик защо тялото на младата румънка едва ли е особено тежко. Най-много двайсетина кила — всичко, което е останало от невъобразимото чудовищно деяние на Дантребер. Той се оставя Малик да го води, осъзнал, че е загубил Люси. Няма да я настигнат, младата жена не би могла да води нормален живот, след като е видяла това. Нищо няма да бъде в състояние да я върне сред хората.

Подземието се простира на няколкостотин метра. Пригодено е за посетители, осветено е от равномерно разположени халогенни лампи. Двамата мъже тръгват по коридора, който изглежда най-поддържан, най-често използван. Накрая се изкачват на повърхността по тесен улей, който води до отворена желязна решетка. Озовават се на сред гората, извън стените на имението. В калната пръст откриват отпечатъци от гуми на кола, които водят към пътя до полянката, на която се намират. Роси разпознава рисунька на гумите на аудито. Бразилците са го паркирали тук, за да инсценират пътната катастрофа. През дъбовете до тях долита шум на мотор. Люси им се изплъзва заедно с крехкия си трагичен товар. Малик се оглежда, за да се ориентира, после посочва къде приблизително се намира неговото клио.

По пътя разказва за колета и последните събития, но майорът все така е потънал в мрачните си мисли и машинално поклаща глава. Когато лейтенантът стига до колата, отваря багажника и взема лист хартия от задната част на клиото. Подава го на майора. Докато лейтенантът смъква костюма на супергероя и го захвърля в багажника, Роси прочита посланието на Жудекс. Писмото се състои от два ръкописни реда:

Когато праведните отказват да действат,
техният свят няма бъдеще.

На гърба Роси открива черно-бяла снимка, която сигурно датира от края на седемдесетте. Направена е на годишния бал на полицията — една вече забравена традиция. На снимката се вижда Карл Странски, който прави фокус. По този случай е облякъл сценичен костюм, доста наподобяващ униформата на Жудекс. До него, малко по-назад, стои асистентът му в подобно облекло, гледа го със съзаклятническа усмивка. Роси разпознава този асистент, въпреки че оттогава са минали трийсет години.

В началото на кариерата си началник-отдел Лъотерие е участвал в номера на своя духовен учител. Оставил им е тази снимка за спомен, като посмъртно признание.

ЕПИЛОГ

... изчезва като с магия.

Предишния ден — неделя следобед — в центъра на Париж. Пъстра тълпа постепенно се събира на площад „Бодоайе“, в подножието на кулата „Сен Жак“. С достигането на шествието до площада улица „Бур Тибур“ малко по малко си възвръща обичайния вид — уличното платно се опразва и колите бавно се насочват към улица „Сен Кроа дьо ла Бретонри“. Парижкият карнавал, наречен „Разходката на тлъстия вол“, трудно се налага като значимо събитие. Едва няколко хиляди души полагат усилия да възвърнат блясъка на този стар празник, който все пак води началото си от същинското Средновековие и от гилдията на парижките касапи. Трябва да признаем, че мразовитото време в последния ден на Великите пости никак не предразполага към организиране на улично шествие.

Това радва Лъотерие, който се е облакътвил на прозореца на апартамента си. Не държи при изпълнението на замисъла му в късния следобед да пострада някой нещастен участник в карнавала.

Пред кметството на Четвърти район, на показ пред тълпата, стои невъзмутим бик, украсен с разноцветни панделки, а около животното няколко клоуна и мними касапи пародират церемонията по избирането на тлъстия вол. Днешният ден съвпада с края на постите, края на забраната да се яде месо и края на карнавала. Днес се свалят маските, разкриват се самоличностите и се възстановява общественият ред, най-подходящият ден Жудекс да завърши делото си, да изпрати последното си послание. Лъотерие вижда, че пред входа на дома му пристига Бониперти, придружен от онзи грубиян — Лувион. Поглежда ръчния си часовник — министърът ще направи изявление само след час, очаквал ги е малко по-рано. Оставил е вратата на апартамента отворена, сядва в креслото срещу дивана. Запалва голяма *Cohiba* — последната. Всмуква няколко пъти и оставя пурата на бакърен пепелник със стойка. Въпреки пушенето кашлицата поне веднъж го оставя за малко на мира, сякаш изгореното му от химиотерапията тяло

склонява да му отпусне спокоен край. Затваря очи и се вслушва в сърцето си, в белите си дробове и в целия вътрешен механизъм, разрушен от раковите клетки. Усеща леденото им прасене във вените си, в костите си. Когато описва на онколога тези усещания, лекарят го уверява, че просто са плод на собственото му въображение. Но този корифей си няма представа какво е усещането за смъртта, която неумолимо настъпва в него — малко по малко, с всеки изминал ден. Спря да ходи на онколог, напълно прекрати лечението, от което щеше да спечели само няколко месеца, а планът му трябваше да бъде завършен, докато тялото му все още го позволяваше, и то с бистър ум, който лъчетерапията и масивните дози химиотерапия все повече размътваха.

И той успя. Дори ракът застана на страната на Жудекс и му даде неочаквана отсрочка.

Вратата на апартамента се отваря. Лъотерие поздравява посетителите от креслото си, поканва ги да влязат в хола и да се настанят на дивана срещу него. Не смята да отрича, напротив — много му се иска да поеме отговорност за деянията си. Бониперти сядат, лицето му е сгърчено от презрение и гняв. Лувион остава прав, облегал се е на камината. Току-що е прибрал глока си в калъфа, установил, че Лъотерие не е въоръжен.

Гледат го мълчаливо. Слугите на установения ред се взират в него неразбиращо, като дресирани немски овчарки, озовали се пред глутница подивели кучета. Бониперти отказва пурата, предложена му от Лъотерие, и въздъхва.

— Всичко беше напразно. Завършваш живота си като крадец и престъпник за нищо. Твоят Жудекс ще си остане смътен слух в интернет, а ти завинаги ще бъдеш Юда. Защо, Лъотерие? Защо ти беше всичко това? Заради болестта ли? Заради озлоблението от болезнения край?

— Краят ни принуждава да вземаме решения, но не диктува самите решения. Когато часовете ни са преброени, вече не можем да се измъкваме, трябва да знаем какво наистина искаме да оставим след себе си.

— В продължение на месеци успя да скриеш от нас болестта си, не можем да не се възхитим на твоята смелост... И за какво? Трима

убити? Трима служители на Републиката, умъртвени по ужасяващ начин?

Льотерие се усмихва на глупостта на своя началник, който е неспособен да проумее, че се втурва право в капана. Жудекс ще отиде много по-далеч от трима убити. Льотерие знае, че може да разчита на Люси и на огорчението на Маликандър, за да добави и Александър Дантребер към списъка. Подобно на Юго, младата жена играе ключова роля в плана му. Нейният профил я е превърнал в идеалния изпълнител, който екзекутира негодника Делоне и ще отведе Роси и помощника му до Дантребер. Делоне и Дантребер — две от многото мишени.

Умението да набелязва и манипулира уязвимите — полицейският му нюх, плод на многогодишния опит, който в крайна сметка обърна срещу институцията, която го е обучила. Благодарение на личния си принос самият той сипа в съда за светена вода отровата, която уби Льо Морван. Пак той сложи проследяващото устройство в мобилния телефон на Роси, за да може Юго да се погрижи за последното ядене на Маркиони. Ще са нужни още подобни деяния — метастазите, които унищожават републиката, са толкова много, че се налага продължително и болезнено лечение. Льотерие прави гримаса и с мъка прикрива раздражението си.

— Когато постъпихме в тайните служби, Бониперти, знаехме, че ще си оцапаме ръцете. Политическата полиция не е лесна работа, налага се всеки ден да избираш между свободата и опазването на обществения ред. Знаехме за кого го вършим — за президента и за изпълнителната власт, избрани от народа. Разбира се, народните избраници не бяха светци, вършеха безброй подлости. Но ние мислехме, че се борим срещу онези, които застрашават единствената законна власт... Какво е останало от тази законност?

— Виж какво, побъркан дъртак такъв, Франция все още е демокрация със справедливи и балансирани закони...

— Бониперти... Стига вече с тия дежурни наивности... Отлично знаете, че службите винаги са обслужвали интересите на десет процента от французите — най-заможните. Винаги сме били стожер на буржоазния порядък и на тяхното икономическо благополучие. Но поне тези десет процента бяха разумни, дискретни, привидно добродетелни и свързани с родината си с кръвта и земята си. Днес вече

обслужваме не десет процента от населението, а нищожна единица, състояща се от цинични и безродни мултимилиардери. Политиката е безсилна — властта ѝ измени. Парите, освободени от комунистическата заплаха, се съсредоточават и афишират най-свободно. Всеки ден се снишаваме при всяко щракване с пръсти на нашите господари. Избраният ни президент вече служи само за баламосване на трудещите се маси.

— Спести ни допотопните си революционни дрънканици... Юда — изсъсква Бониперти с ярост, която трудно сдържа.

— Не, не Юда, а Жудекс — съдията. Не искам революция, искам само справедливост и ще я получа. Поне ще посоча пътя...

— Трябваше да постъпиш като всички ония англосаксонски предатели — избухва директорът на ГДВС — да си излееш жлъчта в „Уикилийкс“. С малко късмет дори нямаше да те идентифицираме. А сега твоите така наречени доказателства няма да стигнат до никого. Ти загуби, маскарадът приключи. Последното, което ще ни кажеш, е къде съхраняваш документите — „анонимките“, които си откраднал от ГДВС. Въпреки че те подслушваме и наблюдаваме под лупа, откакто Маликандър откри куфарчето на Ал-Малики, все още не знаем на кого и как си възнамерявал да предадеш тези сведения. Уверявам те, че ще разберем, и то преди да те оставим да умреш...

Иракското куфарче — грехопадението, за което Лъотерие неспирно се упреква, източникът на закъснелия му стремеж към чистота. Не пита двамата посетители дали са били при Странски и какво са му казали. В общи линии го познава и се надява, че старият му съмишленик ще съумее да се оттегли с достойнство и ще избегне публичното опозоряване. Бониперти дава знак с глава на Лувион, грубиянът вади от джоба си белезници и пристъпва към Лъотерие. Лъотерие протяга ръка към пурата си, но вместо да всмукне за последно от тумбестата хаванска *Cohiba*, избутва напред пепелника, задействайки стар, но ефикасен скрит механизъм.

Пепелникът избълва гъст бял дим, който за секунда обгръща цялото помещение. Лувион успява да извика и да извади пистолета си, преди да се окаже обвит от плътен облак, в който не може да различи нищо, но диша свободно. Бониперти инстинктивно заляга на дивана. Не отеква изстрел, в стаята цари тишина, докато директорът не изругава.

— По дяволите! Ще се измъкне. Лувион, отворете прозорците!

Майорът от криминалната полиция изпълнява заповедта пипнешком.

Свежият въздух от улицата нахлува в апартамента заедно с карнавалната глъчка. Димът се разсейва и креслото отново изплува пред погледите на посетителите. Празно. Лъотерие няма как да е излязъл през заключената врата на апартамента. Холът е капан без изход. Бониперти става и започва да удря с юмрук по стените на помещението.

— Сигурно е прокарал някакъв таен проход. Апартаментът има тераса на покрива на сградата, сигурно там се е скрил.

Претърсването не отнема много време. Част от библиотеката стърчи напред, проходът, отворен с механизма в стойката на пепелника, все още е открехнат. Двамата го отварят докрай и откриват вита дървена стълбичка, която води нагоре до капак, от който се излиза на покрива. Изкачват се по нея с оръжие в ръка. Лувион е първи. Когато отваря капака, до ушите им достига иронична непристойна песничка. Мелодията е на старата „Карманьола“^[1], но текстът е различен...

*Да танцуваме Равашола^[2],
да живей звука, да живей звука,
да танцуваме Равашола
да живей звука
на взрива!
Ах, че хубаво, хубаво, хубаво,
буржоата с бомба ще нагостим,
Ах, че хубаво, хубаво, хубаво,
на буржоата ще им се стъжни —
продажни магистрати,
шкембести магнати.*

Двамата въоръжени мъже излизат на тераса от трийсет квадратни метра, която се издига над околните сгради и предлага гледка надлъж и нашир към покривите на Париж. Тухлен гълъбарник, маса от тиково

дърво, няколко стола и триметрова глициния в саксия красят площта. Гълъбарникът е отворен, но вниманието на двамата посетители е привлечено от изправената на парапета фигура, застанала с лице срещу шарените тръби по покрива на центъра „Жорж Помпиду“. Лъотерие е навлякъл костюма на Жудекс и с мъка пази равновесие над улицата. Отдолу явно се вижда къде е застанал, защото откъм улица „Бур Тибур“ се чуват тревожни викове. Бониперти, който се покатерва на покрива с помощта на Лувион, се опитва да го вразуми.

— Недей, има хора на улицата!

Но Лъотерие не обръща внимание на предупреждението. Вижда как тълпата по тротоара се отдръпва. Най-вече знае, че трябва да опази тайните си. За да изпълни посланието му своето предназначение, мъченическата му смърт трябва се превърне в символ на борбата. И така, той чака всички погледи да се насочат към него и преди Лувион и Бониперти да го стигнат, драсва кибритена клечка и подпалва черния си плащ, напоен с бензин. Минувачите надават писъци, всички участници в разходката на тлъстия вол извързват погледи към него. Лумва буен пламък и обгръща черната фигура и шапката. Жудекс безмълвно се хвърля напред и пада върху плочника на любимия си град. На масата от тиково дърво един старинен грамофон „Гепаз“ продължава да стърже по черната винилова плоча:

*... продажни магистрати,
шкембести магнати,
надзиратели.
но за всички тез' предатели,
има динамит.
Да живеј звука, да живеј звука,
има динамит,
да живеј звука
на взрива!*

В последвалата суматоха никой не забелязва литналите гълъби. *Columba livia* се носят над покривите, над скелето, покриващо кулата „Сен Жак“, над тръбите на „Бобур“, над купола на магазина „Базар дьо

Л'Отел дьо Вил“, над водоливниците на църквата „Сен Мери“, а в пръстените на крачетата си носят завещанието на Жудекс.

Утре Жудекс ще бъде легион.

[1] Песен от времето на Френската революция. — Бел.прев. ↑

[2] Анархистка песен от края на XIX век. Наименованието идва от името на анархиста Никола Равашол. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.